

Giới thiệu Chỉ Say Mê Quân

Liễu Nham là một nữ nhân sống trong thời hiện đại, một nữ sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra trường, khó khăn lắm cô mới kiếm được việc làm, tiền lương tháng đầu tiên cũng chưa kịp nhận để khao gia đình thì lại bị xuyên không vào thế giới cổ đại.

Đã sống cuộc sống khổ cực ở thời hiện đại, thường thì xuyên không sẽ trở thành vương phi hay tiểu thư giàu có. Nhưng cuộc đời của Liễu Nham lại như mực đen, gặp hết vận xui này đến vận xui khác trong thế giới cổ đại. Với trí óc của một nữ sinh viên cô phải chống lại bao nhiêu mưu kế thâm độc. Mời các bạn đón đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân*, một truyện ngôn tình đầy cuốn hút.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua đêm động phòng

๖๗๘๘๘: Lúc đầu nữ chính vẫn mơ màng chưa biết mình xuyên về cổ đại nên mình sẽ dùng ngôn ngữ hiện đại nhé!

Trong lúc mơ ngủ, Liễu Nham cảm thấy sau lưng mình lạnh như băng, “Kỳ lạ, rõ ràng lúc này đang là thời tiết tháng sáu, sao trời lại lạnh như thế này đây?”

Liễu Nham hícp cặp mắt đang đang mơ màng vì buồn ngủ lại, lục lọi một lúc lâu trong phòng, vẫn không tìm được công tắc bật đèn, trong phòng là một màu đen kịt, ngay cả một chút ánh trăng cũng không thể chiếu vào. Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng cô cũng lần mò được vị trí cái giường mà leo lên, tiếp đó quơ tay kéo lấy tấm chăn ở bên cạnh đắp “Thật là ấm áp!” Chỉ chốc lát, cô lại tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô bị một tiếng la hét chói tai đánh thức: “Điểm Điểm nghe lời nha, đừng kêu, hôm nay là cuối tuần, mẹ còn muốn ngủ nướng.”

Người vừa rồi phát ra tiếng kêu liên bối rồi, ai là Điểm Điểm? Sau đó lại lập tức lác đầu, ta quán Điểm Điểm là cái gì chứ, nữ nhân này dám bò lên trên giường của ta. Một tay với lấy cái roi trên đầu giường, nhìn người đang nằm ngủ ngay ngắn ngọt ngào trên giường hẳn rằng: “Người cái nữ nhân vô sỉ này, đứng lên cho ta!”

Liễu Nham nghe được âm thanh gầm thét này, đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngủ, không đứng, Điểm Điểm nhà cô chắc hẳn sẽ không nói được tiếng người, còn là giọng nam nữa, là ai vậy? Gặp trộm rồi ư? Bọn trộm cắp thời buổi này thật là hung hăng táo tợn. Nhưng mà bây giờ cũng không phải lúc suy nghĩ lung tung, phải làm gì đây? Giả bộ ngủ vậy! Trong lòng cô thầm lẩm nhẩm: Trộm ơi là trộm, mi thích cái gì thì lấy cái đó đi, ta chưa phát hiện được gì đâu, người ngàn vạn lần đừng làm tổn thương đến tính mạng của ta nha.

Liễu Nham còn rất đồng tình với kẻ trộm kia, ngày hôm qua cô vừa mới chuyển tới đây, trong phòng cô chưa mua thêm được cái gì, trước đây vài ngày mấy vi tính cũng bị nhiễm virus phải đưa cho một người bạn nhờ sửa. Còn trong ví tiền, thì càng không có bao nhiêu tiền, sau khi tốt nghiệp đại học cô vừa mới tìm được công việc, tiền lương tháng đầu tiên của cô còn chưa được phát. Từ khi học xong, Liễu Nham cũng không xin tiền cha mẹ nữa, cho nên đời sống sinh hoạt của cô tương đối khó khăn, hầu như mỗi ngày cô đều ăn dưa muối và mì ăn liền để sống qua ngày. Ví tiền của cô so với mặt cô có khi còn sạch hơn ấy chứ.

Người cầm roi thấy Liễu Nham không có phản ứng, thì vung tay quát tới. Liễu Nham không thể giả chết được nữa, đành xoay người ngồi dậy. Chi liếc mắt một cái, cô liền ngây ngẩn cả người.

Căn phòng này không phải là căn phòng của cô. Cả gian phòng rất cổ kính, giường lớn bằng gỗ đàn hương có khắc hoa, phối hợp với nó là đồ dùng trong nhà bằng gỗ đàn hương màu đỏ, bộ đồ uống trà làm từ gốm sứ thanh hoa, còn có một cái bình phong rất lớn được thêu bằng sợi tơ vàng trông cực lộng lẫy, ngay cả cửa sổ cũng làm bằng gỗ đàn hương. Trên người là áo ngủ tơ lụa màu đỏ thẫm cô đang đắp thì được bằng gấm, mặt chăn được thêu uyên ương. Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm đi lượn và ngắm đồ dùng trong nhà của Liễu Nham, thì gỗ đàn hương màu đỏ này là gỗ tự nhiên thuộc loại thượng hạng, ngàn vàng khó cầu. Còn chất lượng tơ lụa thì cô không rõ ràng lắm, có điều cảm giác cũng không tệ, chắc hẳn không phải là đồ rẻ tiền. Trên người cô mặc không phải là áo ngủ hình gấu nhỏ, mà là áo màu đỏ sậm giống như áo cưới ở cổ đại. Chuyện gì xảy ra vậy, đây là đâu?

Người trước mặt nhìn thấy nàng ngơ ngác đánh giá xung quanh, vẻ mặt khinh thường. “Xem ra lời nói của ‘Thê chủ’ tối hôm qua không có đúng một chút nào!” Khi nói chuyện hẳn lại vung roi đánh tiếp.

Cảm giác đau đớn giống như bị dùi đâm ở trên người truyền đến, đã thành công cắt đứt suy nghĩ lung tung của Liễu Nham, nhìn thấy người đang cầm cái roi kia, cô lại nữa ngây ngẩn cả người một lần nữa.

Người trước mặt thật sự là rất đẹp, tóc dài nhu thuận buông xuống vai phủ ra cả đằng sau lưng, đôi mắt to tròn sáng sủa, cái mũi cao vút, bờ môi tròn bóng, áo cưới màu đỏ sậm hẳn mặc trên người, càng làm nổi bật vẻ đẹp tuyệt mỹ lay động lòng người của hắn. Cho dù cô đã từng gặp qua nhiều người đẹp, nhưng nhìn thấy vẻ đẹp của hắn, hiển nhiên cũng không tránh khỏi khiếp sợ.

Người nọ thấy nàng nhìn mình chằm chằm, gương mặt tuấn tú xấu hổ đỏ bừng. “Người cái sắc phôi này, còn nhìn, muốn chết phải không?”. Hắn lại tiếp tục vung roi đánh lên người cô.

Đau quá, bị hấn đánh trúng ba roi quần áo trên người cô xuất hiện vết rách, cánh tay trắng như tuyết lập tức bị lộ ra, trên khuôn mặt cô cũng xuất hiện tơ máu. Liễu Nham nổi giận, người đẹp như vậy dĩ nhiên lại có lòng dạ rắn rết, không kịp cân nhắc xem là đang xảy ra chuyện gì, cô liền nổi giận chống lại hấn.

Nhưng cô còn chưa kịp nổi giận, thì đã có một đám người đi vào. Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, hấn là nam giới, nhưng cách ăn mặc của ông ta trông rất quái dị, trên người mặc váy ngắn màu xanh, ống tay áo được thêu hoa bách hợp, mái tóc dài cũng được dùng cây trâm hình hoa bách hợp bằng ngọc Lưu Ly lỏng lẻo cắm lên, trông có vẻ tùy tiện nhưng lại không mất đi vẻ sang trọng, toàn thân tỏa ra khí thế cao quý, và có khuôn mặt tương tự người đẹp ở trước giường, chỉ là mùi vị thành thực có nhiều hơn một chút.

Theo sau ông ta là một người phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, so với người đàn ông dẫn đầu thì hơi cao, người phụ nữ kia khi đứng cùng người đàn ông trung niên thì hơi cong lưng làm cho chiều cao của mình giảm đi, khuôn mặt bà ta có vẻ phúc hậu. Chẳng lẽ là vợ của người đàn ông kia, chao ôi, thật đúng là không xứng rồi! Theo sau bọn là là một vài nha hoàn và gã sai vặt.

“Niên Nhi, con làm như vậy còn ra thể thống gì? Làm gì có đạo lý nam tử đánh đập Thê chủ?” Người đẹp kia nóng nảy nói: “Kẻ ngu này nàng không phải là Thê chủ của con.” “Nói bậy, tối hôm qua hai người đã bái đường rồi, nàng chính là Thê chủ của con, đây là sự thật không thể thay đổi.”

Liễu Nham không có tâm tình nghe lời đối đáp của cha con bọn họ, vội vàng làm sáng tỏ suy nghĩ của mình, nếu như tất cả mọi việc đang diễn ra trước mắt cô không phải là diễn trò, vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là cô đã xuyên không rồi, người đàn ông trung niên nói mình là Thê chủ của người đẹp kia, vậy đây hẳn là một xã hội nữ tôn.

*Nữ tôn: nữ giới nắm quyền, được cưới phu (chồng) về, có quyền lấy nhiều phu, người chồng phải nghe lời vợ, tam tòng tứ đức... cho nên vợ được gọi là Thê chủ.

Chuyện này thật là tức cười, sau khi ngủ một giấc thì mình đã ở Di Giới, còn xuyên qua đúng đêm động phòng. Vốn còn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng, nhưng vết roi đau rất trên người rất nhanh đã phá hủy hết hy vọng của cô. Ngẫm nghĩ lại mọi chuyện vừa mới xảy ra, lại cẩn thận suy xét cuộc đời thoái của bọn họ một chút, cô liền cảm thấy vấn đề mình đang gặp phải rất nghiêm trọng.

Ở đây không phải là nhà của cô, mà là nhà của người đẹp kia. Chẳng phải ở xã hội nữ tôn, nữ tử không cần phải đi lấy chồng sao? Cô chắc hẳn là về đây ở rồi, hơn nữa cô còn nhìn ra được là mình không được người đẹp kia ưa thích, cho nên đêm hôm qua cô không được động phòng, lại còn phải nằm ngủ ở trên mặt đất lạnh băng. Chủ thân xác này không biết hương tiêu ngọc vấn vì nguyên nhân gì, hẳn là cô ta bị người đẹp kia hạ độc chết rồi!

Liễu Nham miên man suy nghĩ, càng ngày càng cảm giác được tính mạng của mình khó giữ, cô nên che dấu thân phận của mình như thế nào đây. Đúng rồi, theo lời của bọn họ nói thì chủ nhân của thân xác này dường như có hơi ngu dại, cũng may, giả làm kẻ ngốc cũng tương đối dễ, trước tiên phải ngậm kín miệng, đừng bất biến ứng vạn biến vậy*!

* Ý nghĩa cơ bản của câu thành ngữ này là lấy cái bất biến (không thay đổi) mà ứng phó với cái vạn biến (cái luôn thay đổi) và dù mọi sự vật hiện tượng luôn phong phú, đa dạng, thay đổi khôn lường nhưng đều xoay quanh trục của nó, đó là bản thể.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Theo đuổi tâm tư của mình

Jmirc: Từ bây giờ nữ chính đã suy nghĩ thông suốt về cuộc sống của mình ở cổ đại nên mình sẽ thôi không dùng ngôn ngữ hiện đại nữa nhé!

Bên này Liễu Nham vừa hạ quyết tâm, bên kia hai phụ tử (cha con) hình như cũng đã hoàn thành thương lượng. Nhìn thấy mỹ nhân chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dạng cực kỳ tức giận, cũng biết là nam tử trung niên đã thắng, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

“Lan Trúc, người mang Thiếu phu nhân đi thay y phục khác và thu thập một chút đi. Sau đó mang Thiếu phu nhân đi đến tiền thính (phòng trước) ăn cơm.”

“Vâng, lão Phu quân.” Một nam hài mặc y phục màu hồng phấn đi tới nói: “Thiếu phu nhân, xin mời.” Sau đó kéo lấy ống tay áo của nàng. Liễu Nham liền đi theo nam hài mặc váy màu hồng phấn ra khỏi phòng.

Trên đường đi nàng khẽ quan sát nam hài đang nắm lấy ống tay áo của mình một chút, đại khái hẳn khoảng 14, 15 tuổi, khuôn mặt trái xoan có một đôi mắt như mắt nai, cái mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhỏ, thật sự rất là khả ái.

Đi một đoạn đường, bọn họ đến trước cửa một căn phòng. Đây cửa bước vào bên trong, nàng thấy căn phòng này được bố trí rất giống căn phòng lúc này nàng đã ở, đồ dùng trong nhà tương tự cũng là gỗ đàn hương màu đỏ, chỉ là ít hơn một vài thứ và không tráng lệ như căn phòng lúc này mà thôi.

Lan Trúc đi đến bên cạnh một cái tủ, mở ngăn kéo lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, hẳn là thuốc trị liệu ngoại thương. Sau đó hẳn còn lấy thêm một bộ y phục màu xanh ở trong tủ ra, màu sắc trông rất thuần khiết, trên ống tay áo và cổ áo được điểm mấy bông hoa màu trắng. Được lắm, tiểu gia hỏa này ánh mắt cũng không tệ lắm, nếu như hẳn lấy bộ màu đỏ chót theo mẫu đơn, chắc mình sẽ bị hồng mắt. Liễu Nham lặng lẽ nghĩ.

Lúc này Lan Trúc bước lên phía trước, định thò tay cởi ngoại bào của nàng, làm cho nàng hoảng sợ, loại chuyện như này nàng không cần hẳn đích thân làm, tuy rằng hẳn chỉ là một tiểu hài tử. Nhưng Liễu Nham không có thói quen để cho nam giới hầu hạ mình thay y phục. Nàng nắm thật chặt cổ áo, lui về phía sau một bước.

Khiến cho Lan Trúc khẽ bật cười “Thiếu phu nhân chắc hẳn là không quen, vậy đây là y phục của người, người tự thay đi.” Nghĩ ngợi thêm một chút, hẳn lại nói “Người biết mặc y phục thế nào chứ?”

Chao ôi, hóa ra hẳn thực xem nàng như kẻ ngu. Hết cách rồi, ai bảo bây giờ nàng đang giả ngu giả dại đây. Liễu Nham gật gật đầu, cầm lấy y phục đi ra sau tấm bình phong.

Đổi xong y phục, Lan Trúc liền bôi thuốc cho nàng. Thuốc mỡ màu xanh đậm vừa tiếp xúc với làn da của Liễu Nham thì nàng khẽ hít vào một hơi. “Thực xin lỗi, Thiếu phu nhân, ta sẽ chăm nhẹ, thiếu gia lần này ra tay có chút quá tàn nhẫn.” Động tác của Lan Trúc trở nên nhẹ nhàng hơn, hẳn thân trọng thoa thuốc. Liễu Nham lắc đầu, ra hiệu mình không có sao. Động tác của Lan Trúc đã rất nhẹ rồi, muốn trách thì phải trách mỹ nhân kia ra tay thật sự quá là độc ác. “Thiếu phu nhân, người không nên trách thiếu gia, kỳ thật thiếu gia là người rất tốt, nếu không phải là người thật sự chộc tức thiếu gia, chắc là thiếu ra sẽ không ra tay với người. Về sau người cũng nên cẩn thận một chút, không nên chộc tức thiếu gia.” Nàng nghe thấy Lan Trúc nói vậy... cảm thấy hẳn không coi mình giống như ngọc tử, trong lòng nàng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, trong nhà này, còn người có thể đối với một ngọc tử như vậy, sợ rằng chỉ có một mình hẳn, càng lúc nàng càng cảm thấy thân thiết với Lan Trúc.

Sau khi bôi thuốc xong, cảm giác nóng hừng hực trên da đã biến thành mát lạnh. Loại thuốc này coi như không tệ, sau này phải nghiên cứu thành phần của nó có cái gì. Ở thế giới trước Liễu Nham học Trung y, thành tích ở trường cũng chỉ bình thường thôi, có điều ngược lại thì nàng rất thích thảo dược. Lúc đi học, ở trong phòng ngủ của mình nàng có tự tạo một mảnh đất trồng để gieo trồng thảo dược, sau đó chế thành các loại dược hoàn (thuốc viên). Tuy thuốc nàng chế không có ai từng thử qua, nhưng các bé chuột bạch và các bé thỏ con thì đã dùng một phần nhỏ, cho nên nàng đối với chuyện này cũng rất tinh thông. Gặp phải một lọ thánh dược chữa thương như này, quả thực làm cho nàng rất mừng rỡ.

Nhưng ngay lập tức nàng lại gặp phải phiền toái, cái áo ngoại bào màu xanh này sao lại có nhiều dây như vậy, làm cho nàng không biết phải thắt chúng như thế nào. Lan Trúc thấy nàng mặc một bộ y mà có đến bảy tám phần siêu vẹo, vụt cười. Một lần nữa vội vàng tới giúp nàng buộc từng cái dây. Thôi, lúc này mình là ngọc tử chuyện có thể làm bây giờ là chỉ cần ngồi vững mà thôi.

Sau khi Lan Trúc giúp đỡ nàng xong, thì kéo nàng đến trước gương đồng bảo nàng ngồi xuống ghế. Trên gương xuất hiện một gương mặt xa lạ, Liễu Nham mơ hồ thấy được bộ dáng của mình bây giờ. Trong gương là một nữ tử chỉ tầm 16, 17 tuổi, ngũ quan có thể được cho là thanh tú, sắc mặt có chút tái nhợt, bộ dạng giống như không được cung cấp đầy đủ dinh dưỡng trong một thời gian dài. Tuy không phải là đại mỹ nữ, nhưng Liễu Nham cũng không quá thất vọng, vì ở thế giới cũ nàng cũng không phải là một mỹ nữ. Huống hồ, ở xã hội nữ tôn này, chẳng lẽ nàng có thể trông cậy vào gương mặt xinh đẹp để ăn com bao hay sao (gái bao)? Ôi, sao nàng lại có thể quên nhỉ, nàng bây giờ cũng chỉ có thể ăn com bao mà thôi. Có thể dùng tư sắc để được ăn com bao, chẳng phải là may mắn của nàng hay sao? Nàng tự giễu cợt mình rồi cười.

Một giọng nói “Được rồi, Thiếu phu nhân nhìn xem có hài lòng không.” Đã cắt đứt suy nghĩ của nàng. Mái tóc thật dài của nàng đã được Lan Trúc búi lên đơn giản, rồi dùng một cây trâm ngọc màu xanh biếc cố định, rất gọn gàng. Nàng mỉm cười gật đầu, cho dù là một ngọc tử, cũng có thể biểu đạt lòng biết ơn đi.

Lan Trúc thấy nàng nở nụ cười, đồng dạng giống như phát hiện được đại lục mới, “YAA.A.A..! Thiếu phu nhân, người cười lên tuyệt không giống như một kẻ ngu si.” Về sau, đại khái hẳn cảm thấy mình nói sai, mắc cỡ cúi đầu.

Liễu Nham thấy hẳn bất động cả buổi, nghĩ rằng nếu như mình không lên tiếng, chỉ sợ sẽ không được ăn điểm tâm mất. “Com, đói.” Lan Trúc gõ mạnh lên đầu mình một cái rồi nói. “Thiếu phu nhân, lão Quận chúa vẫn chờ người đi đến tiền sảnh ăn com.”

Gõ đầu như vậy không phải sẽ bị ngọc sao? Ha ha, đứa trẻ này rất có ý tứ.

Lan Trúc vội vã dẫn nàng đi đến tiền sảnh. Dọc đường đi nàng cũng không còn thời gian thưởng thức cảnh sắc trong vườn, bắt quả nhìn sơ qua thì thấy, sân vườn này thật đẹp, thậm chí so với lâm viên (khu trồng cây/khu công viên) ở Tô Châu cũng không kém là bao. Gia đình mà có một khuôn viên to lớn như vậy, quả thật không giàu sang thì cũng phú quý, điều này cho thấy, chủ nhà là người rất biết thưởng thức, xa hoa mà không xa xỉ, rộng rãi mà không kiêu căng. Chủ nhân nhà này rất không tầm thường.

Trên đường đi, Lan Trúc không ngừng dặn dò nàng, các quy củ trong nhà cần tuân thủ, lão Quận chúa cho làm cái gì không cho làm cái gì, không thể nói lung tung cái gì. Cũng không để ý nàng xem một ngọc tử như nàng có thể nghe vào bao nhiêu.

Đi ước chừng thời gian một khắc, cuối cùng đã tới tiền sảnh. Liễu Nham không khỏi oán thầm ở gia đình lớn ăn một bữa com cũng không dễ dàng. Tiến vào phòng, nàng đứng cách bàn ăn khoảng một thước, cúi thấp đầu, chờ lão Quận chúa lên tiếng.

“Nham Nhi hả, tới đây ngồi đi.” Chủ thể này vậy mà có tên giống như nàng.

Liễu Nham ngoan ngoãn đi tới một chỗ cách lão Quận chúa và mỹ nhân rắn rết tương đối xa ngồi xuống, nàng vẫn như cũ không ngẩng đầu.

“Nham nhi sao lại cúi đầu thế, về sau chỗ này chính là nhà của con rồi. Không phải sợ sệt, ngẩng đầu lên để cho phụ thân nhìn xem.”

Liễu Nham nghe lời ngắt đầu, đối diện với ánh mắt của nàng là ánh mắt tinh tường của lão Quận chúa. Nàng có chút sợ ánh mắt như vậy, ở đằng kia là ánh mắt nhìn nàng soi mói, nàng cảm thấy mình chính là một người trong suốt. Có điều ngay lập tức nàng bình thường trở lại, cho dù lão Quận chúa có lợi hại đến mấy, cũng không thể biết mình là một cô hồn ở Dị Giới tới, nhiều lắm là có thể nhận ra bản thân mình giả ngu mà thôi. Cho dù ông ta có biết mình giả ngu, thì có thể làm gì đây? Cùng lắm là đuổi mình đi mà thôi.

Mặc dù biết là như thế, nhưng Liễu Nham vẫn nhanh chóng cúi đầu, tốt nhất tạm thời vẫn không nên để ông ta nhìn thấu được mình. Trong lòng nàng khẽ tính toán, một gia đình đại phú như này, mặc dù mọi người nhận thức ở rẻ là chuyện không lấy làm về vang gì, vậy nếu phải bỏ ra một số tiền lớn, cũng không đến mức phải kén một đứa con rẻ ngu ngốc như mình vậy. Lão Quận chúa hình như đối với người con dâu này rất khách khí, hơn nữa ánh mắt ông ta trong lúc lơ đãng có chút sùng nịch. Trong này nhất định là có gì đó rất kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thăm dò thật giả

Trong lòng Lão Quận chúa nghĩ gì thì bây giờ nàng cũng không đoán được. Từ lúc nàng mới bắt đầu bước vào cửa ông ta vẫn luôn quan sát nàng. Nghe nói từ nhỏ tiểu thư Liễu gia bởi vì bị ngã bê đầu mà trở nên ngu dại, nhà họ Liễu vẫn luôn tìm thầy hỏi thuốc, dò hỏi danh y, vẫn không chữa khỏi bệnh của nàng. Từ khi hảo hảo hữu (bạn rất tốt) của mình, là Chính quân* Liễu gia tức phụ thân của Nham nhi, sau khi qua đời, Nham Nhi và đệ đệ của nó vẫn bị vị Chính quân bấy giờ ức hiếp. Cho nên mình phải...

*Nữ tôn: Chính Quân tức chồng chính (giống vợ chính/ thê tử chính ở xã hội bình thường)

Thừa dịp lúc nàng cập kê, nghĩ biện pháp đưa nàng ra, cho nàng làm Thê chủ của con mình.

Ban đầu Liễu gia nói mặc kệ điều kiện gì cũng không chịu thả người, dù sao ông và hảo hữu đã qua đời vẫn còn có chút tình cảm, hơn nữa Liễu gia ở tại Đô thành cũng coi như là gia đình giàu có, trưởng nữ ở rẻ cũng làm tổn thương mặt mũi nhà mình. Cuối cùng vẫn là dùng tiền lay động Chính quân bấy giờ, để ông ta thổi gió bên gối, cho nên Nham Nhi mới được gả tới đây.

Nói cái gì kén rẻ, kỳ thật chính là thủ đoạn của mình. Nếu không làm sao lấy được trưởng nữ nhà người ta đây. Còn nữa, một ngốc tử như nàng, nhi tử của mình nhất định không thích, đúng là đánh úy khuất cho nhi tử của mình rồi. Nhưng để cho nàng ở trong nhà do chính mình chiều cổ, cho dù phải chịu chút úy khuất, rốt cuộc mình có thể giao phó với hảo hữu, không uổng phí ân tình của ông ấy đối với mình, hảo hữu dưới cừu tuyền cũng có thể an nghỉ.

Nhưng hôm nay xem ra, tuy thân thể Nham Nhi gầy yếu, sắc mặt không tốt, ngược lại thật không nhìn ra được nó là người ngu dại. Đứa bé này trước kia mình đã gặp, là ở trong tang lễ của bạn tốt. Lúc đó nó khoảng bảy tuổi, tang phục trên người dính đầy bùn, không thấy một chút đau buồn nào bởi vì sự ra đi của phụ thân, nhìn bộ dáng của nó lúc đó là thật sự là rất ngu ngốc. Chẳng lẽ có nội tình gì sao?

Trên bàn có lại một người có tâm tư khác, đối với ngốc tử trở thành Thê chủ của hấn ngoại trừ căm ghét thì chính là chán ghét.

Một bữa cơm trong đó mỗi người có một suy nghĩ riêng rốt cuộc cũng nhanh chóng vượt qua. Ăn xong điểm tâm, mỹ nhân bị quản gia gọi đi. Liễu Nham vừa muốn rời khỏi, lão Quận chúa đã lên tiếng gọi nàng lại. "Nham Nhi, con lưu lại trò chuyện với phụ thân đi."

Trong lòng Liễu Nham thăm bữu mồi, gọi một kẻ ngu nói chuyện với mình, thật là tức cười! Nhưng nàng vẫn phải lưu lại, chỉ sợ là không phải nói chuyện đơn giản như vậy đâu, có lẽ là ông ấy đã phát hiện ra manh mối gì, chờ sau khi gọi mình thăm vấn sẽ sắp xếp thỏa đáng.

Người trong đại sảnh đều được lão Quận chúa phân phó lui ra ngoài, chỉ một lúc toàn bộ đại sảnh còn lại lão Quận chúa và nàng. Lão Quận chúa chăm chú nhìn nàng một lúc, vẫn không chịu mở miệng loại cảm giác làm người trong suốt ở trước mặt người khác thật không tốt. Nàng đi theo Lão Quận chúa tới nội đường (trong phòng chính).

Ông đưa lưng về phía nàng, làm cho nàng không thấy rõ biểu tình trên mặt của ông lúc này, chỉ bình tĩnh đứng tại đó. "Nham Nhi, ta hi vọng con có thể coi nơi này là nhà của mình, ở đây không ai có thể khi dễ con!" Lão Quận chúa sâu kín mở miệng.

Nhất thời Liễu Nham không biết đáp lời như thế nào.

Lão Quận chúa coi sự trầm mặc của nàng trở thành bi thương, trong lòng cũng ẩn chứa đau nhức. "Nham Nhi, để con chịu khổ nhiều năm như vậy, phụ thân thật là có lỗi." Giọng nói rất bi thương cất lên.

Liễu Nham cảm thấy giả ngu tựa hồ thật không có cần thiết: "Quận chúa, không nên tự trách, những năm qua Nham Nhi vẫn còn may mắn là thường xuyên có cái ăn, không phải chịu úy khuất gì cả."

Lão Quận chúa nghe Liễu Nham trả lời mình rất thỏa đáng, biết rõ nàng nhiều năm nay vì tự bảo vệ mình nên phải giả ngu, mà không phải nàng bị ngốc thật, cũng lấy làm an ủi. Xem ra đứa bé này là một người hiểu chuyện, rất lễ phép, vậy cũng không coi là úy khuất hài tử của nhà mình. "Con vừa mới kêu ta là gì?"

Bây giờ Liễu Nham cũng đã rất rõ ràng, hẳn là lão Quận chúa này giao tình với phụ thân của nàng không tệ, phụ thân đã từng có ân với ông. Cho nên ông đối với mình chỉ là vì đáp tạ ân tình của hảo hữu mà thôi, không có ý gì khác. Chỉ là ân tình thế nào mà có thể để cho nhi tử của mình gả cho một người ngu dại như nàng cơ chứ? Nàng cảm giác mình không cần phải miệt mài theo đuổi suy nghĩ trong lòng, dù sao chỗ này cũng không phải là nơi ở lâu. Mỹ nhân tâm ngoan thủ lạt (thủ đoạn ngoan độc), nàng cũng không muốn chết dễ dàng như vậy. Đợi sau khi nàng làm quen với hoàn cảnh nơi này, sẽ rời khỏi đây. Ở đây có thể lấy phu, nếu quả như thật sự không trở về được, có thể cưới một phu quân ôn nhu vừa ý nàng cũng tốt, làm một nữ tử, sống hạnh phúc hết đời.

Nhưng lúc này nàng vẫn nên thuận theo ý tứ của lão Quận chúa, kêu một tiếng phụ thân. "Được, hài tử, về sau ở chỗ này sống thật tốt đi!"

Liễu Nham hành lễ xong sau đó yên lặng đi ra ngoài. Từ trước đến nay nàng sống ở đâu sẽ theo phong tục của người ở đấy, nhưng cũng phải có giới hạn. Tình huống hiện tại làm cho một người từ trước đến nay không tin quý thân như nàng mà nói rất là hoang mang, nàng còn có thể trở về sao? Nếu như thật sự không thể quay về được, vậy nàng có thể ở chỗ này sống thật tốt không?

Không đi theo đường cũ trở về, nàng dễ dàng bỏ lại gã sai vặt, đi đến chỗ thâm sâu trong phủ. Nơi này quả thật rất là lớn, đi nửa canh giờ còn chưa hết. Liễu Nham đến một rừng cây, tán rất to che đi ánh mặt trời, qua khe hở của các kẽ lá mới thấy một chút quang cảnh ở bên trên, không thấy một bóng người. Nàng hít một hơi thật sâu, nằm xuống.

Rất lâu không nàng không thấy được không khí trong lành mát mẻ như vậy rồi, giống như khi còn bé. Khi đó ở đằng sau nhà bà ngoại có núi nhỏ và có khe suối với rãnh nương, thời điểm mùa hè nàng sẽ đi bắt nòng nọc, thời điểm mùa thu thì đi hái nấm, vô cùng thích thú! Cuộc sống như vậy đã cách nàng rất xa không biết bao lâu rồi? Xa đến nỗi bản thân nàng cũng không nhớ rõ. Ở trong hồi ức ngọt ngào, vậy mà nàng không hay biết mà ngủ quên mất.

Chờ lúc nàng mở mắt ra, thì cũng đã là xế chiều, hai canh giờ trôi qua. Vậy mà mình cũng có thể ngủ được một giấc an ổn như thế, thật đúng là một người không có tim không có phổi nha, nàng không khỏi tự giễu.

Xa xa, nghe thấy có người gọi Thiếu phu nhân, là gọi mình đi, nghe như âm thanh của Lan Trúc. Liễu Nham đứng lên, phui bụi trên người, đi về phía âm thanh phát ra.

Sau khi ăn điểm tâm, Lan Trúc phát hiện không thấy Liễu Nham, thời điểm ăn cơm trưa cũng không thấy nàng xuất hiện. Đến tối cùng thì nàng đã đi đây? Sẽ không phải là có chuyện gì xảy ra chứ. Không dám báo cáo lão Quận chúa, sợ người lo lắng, vẫn là tự mình đi tìm. Hẳn đã đi tìm khắp nơi, tại sao vẫn không thấy nàng? Hắn gấp đến độ muốn khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lần đầu gặp Thái bà

Liễu Nham đi đến cạnh Lan Trúc vỗ vỗ hẳn, Lan Trúc nhìn thấy nàng, nước mắt tụ tập trong hốc mắt hồng hồng của hẳn lập tức tuôn ra ngoài: "Người vừa đi nơi nào?" Nhìn thấy bộ dạng hẳn gấp đến độ con mắt khi thấy nàng thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng Liễu Nham cảm thấy ấm áp.

"Đừng lo lắng, ta chỉ tùy tiện dạo chơi, không cần thận lạc đường."

Nghe vậy, Lan Trúc sợ ngây người, Thiếu phu nhân không phải si ngốc sao? Sao lại trả lời thỏa đáng như vậy. "Người~~" bộ dạng tròn mắt há hốc mồm của hẳn rất thú vị.

"Người nào nói ta là ngốc từ há há?"

"Thế nhưng mà bên ngoài đều truyền nhau như vậy! Nói Đại tiểu thư của Liễu gia si ngốc cũng không phải là chuyện mới xảy ra gần đây."

Liễu Nham hí cặp mắt, nở nụ cười, rực rỡ như hoa đào: "Cho nên ta nói người nghe này, lời đồn ở bên ngoài không thể tin được hết!" Nói xong quay người đi về con đường lúc nàng mới đi tới, để lại Lan Trúc ngây ngốc đứng ở nơi đó chưa lấy lại được tinh thần.

Một buổi trưa chưa được ăn cơm, thật đúng là rất đói bụng. Liễu Nham một mình đi vòng xung quanh sân của Lưu viên, sau đó nàng muốn đi đến phòng bếp tìm chút đồ ăn. Nàng có thể dặn dò Lan Trúc đi, nhưng từ khi còn nhỏ nàng đã một thân một mình tự sinh tồn, không có thói quen làm phiền đến người khác. Nhưng ai mà biết được là chỉ là một cái viện tử nhỏ mà cũng lớn như thế. Nàng đi tìm rất là lâu, rốt cuộc mới tìm được một phòng bếp nhỏ. Phòng bếp tuy không lớn, nhưng đầy đủ mọi thứ, nhìn rất sạch sẽ, nhưng xem ra đã rất lâu không có đốt lửa. Trong phòng bếp không có người nào, chỉ có một lão bà bà lớn tuổi đang ngủ gà ngủ gật.

Nghe thấy có người đi vào đây, tinh thần lão bà bà có chút hăng hái. Đứng ở cửa là một tiểu cô nương tuổi tầm 16, 17, một thân y phục màu xanh, đáng vẻ cực kỳ thanh tú, nhưng thân thể có chút suy nhược, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của một nữ tử, người này trước kia bà chưa từng gặp qua. "Tiểu cô nương, người là ai? Chẳng lẽ không biết nữ tử nên xa nhà bếp hay sao?"

Cái thế giới này thật sự Âm Dương đảo ngược rồi, Liễu Nham không khỏi cười khổ. "Bà bà không phải là nữ tử sao?"

“Ồi!!! Người là đang trêu ghẹo lão nhân gia ta đây. Bà bà ta lớn tuổi, cũng cũng không làm gì được, lão Quận chúa tâm địa rất tốt, muốn cho lão thái bà này một miếng cơm ăn mà thôi.”

“Bà bà, là con thất lễ. Hôm qua con mới vào phủ, người gọi con là Tiểu Nham được rồi. Con đã lỡ mất thời gian ăn cơm, muốn tìm phòng bếp làm chút đồ ăn. Bà bà người không cần phải để ý đến con, có gì con tự mình làm là được rồi.”

“Trong giỏ xách ở đằng kia có rau cải và có gạo. Có điều, nha đầu, người biết nấu cơm hay sao? Bà bà thì không biết gì cả, không giúp đỡ được cái gì đâu.”

“Không sao, một mình con có thể mà. Bà bà không phải đầu bếp hay sao?”

“Có nữ tử nào làm đầu bếp cơ chứ? Trên căn bản là không cần cái phòng bếp này. Lão Quận chúa và thiếu gia ăn cơm ở tiền sảnh, nơi đó có đầu bếp riêng biệt, ngay cả bữa ăn khuya cũng được chuẩn bị kỹ càng.” Chả trách, trong lòng Liễu Nham lặng lẽ suy nghĩ.

“Vậy sau này con có thể dùng cái phòng bếp này sao?” Trước kia Liễu Nham cũng không có yêu thích gì khác, chỉ thích tự mình làm mọi thứ, mỗi ngày không phải trồng thảo dược thì chính là ngồi xõm ở trong phòng bếp.

“Tất nhiên là có thể, nhưng người là một nữ tử sao lại ưa thích ở trong phòng bếp cơ chứ?”

“Gia cảnh con bản hàn, phụ thân bị bệnh luôn ở trên giường, cho nên những chuyện này đều là con làm.”

“Ồ.”

Liễu Nham vừa nấu cơm vừa trò chuyện với lão bà bà đứng ở bên cạnh. Bà bà nói bà họ Thái, chỉ cần gọi bà là Thái bà bà là được rồi. Trực giác nói cho Liễu Nham biết Thái bà bà không phải người bình thường, tuy rằng tóc đã hoa râm, trên người mặc quần áo bằng vải thô cũ nát rất xộc xệch, nhưng lại có một đôi mắt sáng ngời hữu thần, lóe chút ánh sáng tinh thông minh mẫn, không giống như của một lão bà bà.

Trong giỏ xách chỉ có một chút rau xanh, không có thịt, có mấy quả trứng gà. Liễu Nham làm món ăn vô cùng đơn giản chính là nấu hương xào rau cải và trứng tráng cà chua. Đồ ăn vừa ra khỏi chảo, đã hấp dẫn sự chú ý của Thái bà bà, một bộ dạng thèm ăn y hệt hài tử.

“Thái bà bà, ăn một chút đi!” Nàng đưa cho bà một bộ bát đĩa, Thái bà bà cũng không khách khí, cầm thìa lên bắt đầu ăn, cũng không keo kiệt khách lễ. “Tiểu nha đầu, đồ ăn người nấu ngon lắm! So với đầu bếp ở tiền sảnh nấu còn ngon hơn lão thái thái ta hôm nay thật là có lộc ăn.”

“Bà bà quá khen ngợi, về sau nếu bà bà muốn ăn cái gì nói với con là được.” Nhìn thấy Thái bà bà, nàng liền nhớ tới khi mình còn bé phải chiều có nãi nãi (bà nội) của mình, mặt bồng đỏ hoe.

Thái bà bà ở bên cạnh nghe xong lời này rất là vui vẻ, nghĩ nàng thực là một đứa trẻ tốt, lại phát hiện hốc mắt nàng đỏ. “Sao vậy, nha đầu?”

“Không có gì, chỉ là trông thấy bà bà con lại nhớ tới nãi nãi của con, nên có chút thương cảm mà thôi. Con bây giờ ngay cả một người thân cũng không có.”

“Hài tử, đừng thương tâm, nếu như con không để ý, vậy thì bây giờ ta sẽ làm nãi nãi của con!”

“Thật sự có thể chứ? Nãi nãi!” Bản thân Thái bà bà nay đây mai đó hơn nửa đời, đã mất đi phu quân và nhi tử, đến khi già lại có được một tôn nữ (cháu gái) như vậy, trời cao thật sự là đối đãi với lão thái thái như bà không tệ!

Đương lúc hai bà cháu còn đắm chìm trong bầu không khí ấm áp của mối quan hệ thân thiết, thì một tiếng hô to Thái bà bà truyền vào. Theo tiếng la đi vào cửa là một nữ tử không lớn hơn Liễu Nham là bao nhiêu. “Ồ, Thái bà bà, nàng là ai?”

“Nàng là người hôm qua mới vào phủ, gọi là Tiểu Nham, bà bà - ta mới nhận nàng làm tôn nữ. Tiểu Nham, đây là Tiểu Hi, làm việc ở tiền viện.” Nữ tử tên gọi Tiểu Hi quan sát Liễu Nham một chút, nhìn bộ dáng nàng thanh tú nhỏ nhắn điềm đạm, không có một chút đáng vẻ của nữ tử, mỉm cười, rất ôn hòa, rất khó làm cho người ta chán ghét. Lại nhìn thức ăn trên bàn một chút, vẻ mặt kinh ngạc không ngớt. “Con còn nghĩ rằng không ai có thể lọt vào mắt của Thái bà bà được cơ? Thì ra là bị mỹ thực hấp dẫn. Thái bà bà, người vẫn không đối được bệnh thèm ăn.”

Thái bà bà lúng túng tăng hắng một cái: “Có tiểu bối nhi nào nói trường bối như vậy hay sao? Tiểu Hi, người thật sự là càng ngày càng không để bà bà ta ở trong mắt.” Liễu Nham nhìn hai người, nghĩ Tiểu Hi này thật đúng là một người thú vị đây.

Thái bà bà buống chén đĩa xuống, đuổi người một cái. “Bà bà - ta ăn no rồi, phải đi ngủ, các con trò chuyện đi!”

“Thái bà bà, con đã nói qua bao nhiêu lần rồi, vừa ăn xong không được đi nằm ngủ ngay!” Nhưng Thái bà bà chỉ lưu lại cho Tiểu Hi một cái bóng lưng đã đi xa.

“Người gọi là Tiểu Nham, ngày hôm qua mới vào phủ hay sao? Người làm việc trong phủ à?” Cá tính Tiểu Hi hướng ngoại, cho nên rất nhanh đã trò chuyện với người xa lạ như Liễu Nham rồi.

“Ừ, người lớn hơn ta, vậy ta gọi người một tiếng Tiểu Hi tử đi! Ta làm việc trong viện tử, đối với trong phủ không là rất quen tất, người nói cho ta một chút, miễn cho về sau ta làm chuyện gì sai.” Liễu Nham nghe nàng nói một chút về người của thế giới này, thật không thể nghĩ ngờ Tiểu Hi chính là đối

tượng hỏi thăm rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nơi gọi là Quân phủ

“Người tìm đúng người rồi, Tiểu Hi – ta ở trong phủ được mệnh danh là bách sự thông (mọi chuyện đều biết)! Chỉ có điều ở Lưu viên của thiếu gia chưa từng có nha hoàn, người là cùng thiếu phu nhân gả tới đây hay sao?” Liễu Nham không lên tiếng xem như thăm chấp nhận, cũng không thể nói mình chính là thiếu phu nhân được!

Tiểu Hi thấy Liễu Nham không nói gì, thì tự mình nói ra, “Nơi này là Quân phủ phú địch khả quốc (giàu nhất cả nước), người mới đến nên biết. Phu nhân chỉ cưới một phu, là lão Quận chúa – Hiền Viên Tĩnh. Bởi vì lão Quận chúa là Hoàng tử, mà phu nhân là người rất trọng tình cảm, cho nên cũng không có các Tiểu thị khác (trưng đương với tiểu thiếp). Phu nhân và lão Quận chúa chỉ có một đứa con là thiếu gia, lúc phu nhân qua đời thì thiếu gia chỉ có mười hai tuổi, cả gia nghiệp to lớn như vậy lại rơi vào trên vai hai nam tử là lão Quận chúa và thiếu gia. Những năm gần đây, chuyện làm ăn của Quân gia, lão Quận chúa cũng không còn can dự, đều là do thiếu gia xử lý.”

“Nói đến thiếu gia Quân Lưu Niên của chúng ta, thì người là một trong Tứ đại công tử của Đô thành. Người đã bá kiến thiếu gia của chúng ta chưa vậy?” Thủ vị, Tứ đại công tử gì đó có phải hay là không được tuyển chọn giống như Tứ đại mỹ nhân cổ đại, vậy chắc hẳn là đối tượng mà nữ tử Đô thành cạnh tranh theo đuổi đi! Liễu Nham cảm thấy rất buồn cười.

“Nhìn dáng vẻ của người nhất định là chưa có cơ hội gặp. Thiếu gia của chúng ta là mỹ nhân tựa như thiên tiên vậy, ta cảm thấy được thiếu gia mới là người đẹp nhất trong Tứ đại công tử, so với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Tứ hoàng tử còn mỹ hơn nhiều.” Tứ hoàng tử là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ư? So với thiếu gia lòng dạ rắn rết kia còn đẹp hơn, vậy thì hẳn há chẳng phải là yêu nghiệt hay sao.

“Nhưng Thiếu gia rất đáng thương, trong lòng thiếu gia rõ ràng là có người thích, nhưng lại không thể không gả cho Thê chủ mà lão Quận chúa an bài cho người, hơn nữa cái người này còn là Đại tiểu thư si ngốc của Liễu gia.” Một âm thanh thở dài khẽ vang lên.

Liễu Nham cảm thấy rất là bất đắc dĩ, tính tình Tiểu Hi quá thẳng thắn rồi, vừa nãy còn coi mình là nha hoàn hồi môn của thiếu phu nhân, vậy mà còn ở ngay trước mặt mình nói thiếu phu nhân không ra gì, nếu người có ý nghe được, nàng sẽ bị phạt rồi. Thấy Tiểu Hi hộ chủ như vậy, có thể so sánh với Fans hâm mộ của mình tinh rồi, có lẽ Quân Lưu Niên cũng không phải là người ác độc như vậy, ác như vậy có lẽ cũng chỉ là nhắm vào mình, một Thê chủ hẳn không muốn gả mà thôi.

Liễu Nham coi như là một người thiện lương, nàng bắt đầu đồng tình với mỹ nhân có tình yêu mà không đến được kia, quyết định tha thứ cho hắn. Nếu như hắn đã chán ghét mình, thì mình ít xuất hiện ở trước mặt hắn đi, sau đó không rõ ràng biến mất thì tốt rồi. Lão Quận chúa là Hoàng tử, vậy thì Quân gia chính là hoàng thân quốc thích rồi, còn là cái gì nhà giàu nhất, lúc này tuyệt đối không phải là địa phương an ninh, mình chỉ là một người dân bé nhỏ xuyên qua, vẫn nên rời xa mảnh đất thị phi này đi! Nếu như đã hạ quyết tâm, thì nên bắt đầu đi tìm hiểu cái thế giới này một chút vậy, tìm việc để mưu sinh, rồi đi nơi này! Cái gì Liễu gia, cái gì Quân gia, cùng mình có đâu có quan hệ gì?

Liễu Nham rời khỏi phòng bếp, về đến phòng của mình, nói cho Lan Trúc biết là nàng không cần ăn bữa tối rồi đi ngủ. Ngủ vẫn là phương thức để Liễu Nham điều chỉnh tâm tình, quên đi mọi phiền não, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai lại là một ngày mới, nàng còn muốn sống thật vui vẻ.

Đại khái giờ Dậu, Quân Lưu Niên ở cửa hàng trở về. Cả ngày hôm nay tâm tình hắn đều cực kỳ tệ hại, hắn đối với việc làm của mỗi quân sự của từng cửa hàng rất là không vừa lòng, khiến cho các quân sự cả ngày đều nom nớp lo sợ, không nghĩ rằng ngày đầu tiên Thiếu gia tân hôn lại dậy thật sớm đến dò xét, xem ra lời đồn đãi thật không giả, nhất định là do thiếu gia đã gả cho ngốc tử của Liễu gia, trách không được ngày hôm qua vẫn không trông thấy tân nương xuất hiện.

Về đến nhà, đồ ăn đã dọn xong, phụ thân vẫn như cũ ở trong phòng của mình ăn chay, bàn ăn lớn như vậy mà chỉ có một mình hắn. Không nhìn thấy ngốc tử kia, trong lòng tựa hồ thoải mái chút ít, nhưng nhìn quanh bàn ăn trống rỗng lại làm cho hắn cảm thấy tịch mịch, nếu như hắn gả cho người mình yêu, hiện tại có phải hay không sẽ cùng người đó chung một chỗ ngọt ngào ăn cơm. Vốn cũng không có tâm tình, khẩu vị cũng ngày càng kém rồi, một miếng cũng ăn không vô.

“Thiếu gia, sao người lại không ăn?” Lan Y ở bên cạnh thận trọng hỏi.

“Ngốc tử kia đâu rồi?”

Ngốc tử? Thiếu gia hẳn là người đang hỏi thiếu phu nhân đi! “Thiếu phu nhân nàng đã ngủ rồi.”

Ngủ? Thật đúng là ngốc tử, trừ ăn ra và ngủ ra, sợ rằng cũng không có chuyện gì nàng có thể làm rồi. “Về sau không được gọi nàng thiếu phu nhân.”

Trên đường quay trở về phòng ngủ đi qua gian phòng người kia, quý thần xui khiến hắn nhìn vào. Trong phòng một mảnh đen kịt, xem ra là đã ngủ say.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì người này đi vào cuộc sống sau này của mình vậy mà còn có thể bình yên chìm vào giấc ngủ, chẳng lẽ trên thế gian này

thống khổ chỉ có một mình mình sao? Sẽ không đâu, người mình yêu thích cũng yêu thích mình mà, nhưng nàng có thể nghe mình giải thích sao, nàng còn có thể chờ mình hay sao?

Liễu Nham ngủ đủ thì khỏi rời giường nàng có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời. Vừa nghe thấy động tĩnh của nàng, Lan Trúc lập tức bung chậu rửa mặt và khăn mặt đi vào. "Tiểu thư, rửa mặt đi!" Tiểu thư? Một lát sau thì trong lòng Liễu Nham hiểu rõ, nhất định là do Quân Lưu Niên đã phản phò, không được gọi mình thiếu phu nhân, cũng tốt, chính mình nghe cũng rất không quen. Lan Trúc nhìn thấy nàng phát ngốc một lúc, nghĩ chắc là do thiếu gia không chịu thừa nhận nàng làm cho nàng thương tâm, nên an ủi nàng. "Kỳ thật Thiếu gia người rất tốt, tiểu thư người và thiếu gia ở chung một thời gian, thiếu gia sẽ phát hiện ra điểm tốt của người. Thiếu gia sẽ tiếp nhận người, kỳ thật tiểu thư là người rất tốt." Minh và mỹ nhân rắn rết ở chung lâu, là ngại nàng chết quá chậm hay sao?

"Ồ? Làm sao người biết ta là người tốt?"

"Ta ." là ta cảm thấy như vậy." Thật là một người đơn thuần.

"Tốt rồi, ta tự rửa mặt được, người đi lấy giúp ta chút đồ ăn đến đây đi! Cảm ơn nha!" Tiểu thư nói cảm ơn với hân, Lan Trúc rất kinh ngạc.

Kỳ lạ, trong đầu nàng thầm nghĩ tiểu thư thật là một người hiền hòa. Liễu Nham ngược lại là không cảm thấy lời nói cảm ơn có cái gì, dù sao lễ phép là điều cần bản nhất ở thế giới kia.

"Tiểu thư, người không ăn chung với thiếu gia sao?"

"Không cần." Hân gấp mình còn có tâm tình nuốt trôi cơm ư, đương nhiên nàng không nói những lời này ra miệng.

Quân Lưu Niên ăn điểm tâm một lúc vẫn như cũ không nhìn thấy Liễu Nham, cảm giác cũng không thoải mái, ngực không hiểu sao lại bức bối." Ngốc từ kia vẫn chưa rời giường sao, ngay cả điểm tâm cũng không ăn ư?"

"Liễu Tiểu thư đã dậy rồi, vừa rồi Lan Trúc đã tới lấy bữa sáng, nói là dùng trong phòng." Dùng cơm còn phải ở trong phòng, nàng chỉ ngốc, cũng không phải què, liệt. Quân Lưu Niên đặt bát đĩa xuống, tiếp nhận khăn gấm ở trong tay Lan Y lau tay rồi đứng dậy. "Đi thôi!" Lan Y nhìn thấy thức ăn ở trên bàn hầu như không bớt đi chút nào, than nhẹ một tiếng. Thiếu gia nếu cứ tiếp tục như vậy thì lúc nào cơ thể mới tốt đây.

Nếu mà so với Liễu Nham thì nàng đang rất vui sướng ăn cơm, không hổ là nhà giàu nhất, ngay điểm tâm cũng xa xỉ như vậy. Ăn cơm xong, nghỉ ngơi đi đến viện tử dài ra tắm đệm bắt đầu tập yoga. Lúc Quân Lưu Niên đi đến thì thấy nàng đang đứng ở trên tấm đệm làm một ít động tác kỳ quái.

Đương nhiên là Liễu Nham cũng nhìn thấy Quân Lưu Niên, theo thói quen nhìn hân gật đầu mỉm cười, đây là phương thức và nhận thức chào hỏi của người bình thường. Quân Lưu Niên thấy nàng nhìn mình gật đầu mỉm cười, thì một khắc hơi ngẩn ngơ, bỗng nhiên hân nhớ ra thân phận của nàng, hừ lạnh một tiếng, phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phu thê ngựa bài

Quân Lưu Niên đi ra khỏi cửa, phản phò Lan Y đang đứng ở phía sau "Nhìn ngốc từ kia một chút, đừng làm cho nàng xong ra ngoài gây họa." Nói xong, hân bảo Quân Văn, Quân Võ lên xe ngựa.

"Tiểu thư, người đang làm gì vậy?" Lan trúc thấy động tác của Liễu Nham rất là kỳ lạ, nhin không được hỏi.

"Cái này ah, gọi yoga-ga. Đối với sửa sang thân hình rất có ích lợi đấy, về sau người cùng ta tập luyện đi!"

"Sửa sang thân hình?"

"Đúng, chính là có thể làm cho thân hình người ta trở nên đẹp hơn. Ngày mai ta dạy cho người vậy!"

"Được ạ !"

"Lan Trúc, trong phủ này có Tàng Thư Các (nơi chứa sách) không?"

"Có ạ, trong phủ ở phía đông có một Tàng Thư Các, bên trong có rất nhiều sách, khi phu nhân còn sống người thích nhất là đọc sách."

"Vậy ta có thể vào đó hay không?"

"Ta nghĩ nếu tiểu thư muốn đi vào cũng có thể được! Lão Quận chúa đã dặn dò, người có thể đi bất luận nơi nào người muốn."

“VẬY là tốt rồi, dẫn đường đi!”

Liễu Nham đi dạo khắp nơi xung quanh Tầng Thư Các, nànnàng cảm thấy nơi này thật là tốt, các loại loại sách hữu ích ở đây đều có. Hơn nữa nàng cảm thấy mình rất may mắn ở chỗ là.

Nàng không bị mù chữ, đại bộ phận chữ ở đây đều giống chữ Hán, chỉ có một số ít là chữ phồn thể mà thôi. Chỗ này còn có sách chuyên môn về độc dược và thuốc giải nữa, thoạt nhìn rất trân quý, làm cho nàng thập phần hưng phấn. Nàng chọn ra một vài sách thuốc và sách miêu tả phong thổ, sao chép ghi lại mất cả ngày, ngay cả cơm trưa cũng ăn tại Tầng Thư Các.

Trước kia nàng đối với sách vở chưa từng si mê như vậy, xem ra hứng thú chính là lão sư giỏi nhất. Từ trong sách, nàng biết được đại lục này do bốn quốc gia tạo thành. Nơi nàng ở chính là Đông Dương quốc, là một trong những quốc gia cường thịnh nhất, còn họ của Hoàng đế chính là Hiến Viên.

Thẳng đến khi mặt trời ngả về phía tây, ánh sáng trong Tầng Thư các trở lên tối, Liễu Nham mới xoa thắt lưng có chút mỏi nhừ của mình, lưu luyến rồi đi. Cơm tối cũng không ăn, trực tiếp quay trở lại phòng ngủ nghiên cứu các loại thuốc hôm nay nàng đã ghi lại.

Cả một ngày hôm nay, khuôn mặt mỉm cười và ánh mắt sáng ngời của Liễu Nham vẫn ở trong ý nghĩ của Quân Lưu Niên, nhất là cặp mắt kia, thanh tịnh không một tia tạp chất. Đây là ánh mắt nên có của một ngọc tử hay sao? Có lẽ đó là ảo giác của mình cũng nên. Vốn định đợi lúc ăn cơm tối sẽ tìm ra kết quả, Nhưng nàng căn bản cũng không có xuất hiện.”Lan Y, người kia một cả ngày nay làm cái gì?”

“Cả ngày hôm nay Liễu tiểu thư ở trong Tầng Thư các, Lan Trúc vẫn phụng bồi bên cạnh Tiểu thư. Còn sau khi Tiểu thư trở về phòng thì chưa thấy người ra khỏi cửa.”

Tầng Thư Các, nàng đi Tầng Thư Các làm gì? Chắc không phải nàng muốn xé giấy chơi chữ.”Người gọi Lan Trúc đến đây.”

Trong chốc lát, Lan Trúc vẫn còn đang ngáp bước vào. Nhìn thấy thiếu gia, vội vàng xốc lại tinh thần, sửa sang lại quần áo xốc xếch.”Người vừa rồi đang ngủ? Nhân rồi như vậy ư?”

“Việc này, thiếu gia, Quân chúa bảo ta chiếu cố tiểu thư. Sau khi Tiểu thư trở về phòng nói không cần ta hầu hạ nữa, cho nên ta mơ mơ màng màng ngủ quên mất.”

“Hôm nay nàng ở Tầng Thư Các làm cái gì?”

“Chỉ là xem sách, ghi chép sách.”

“Đọc sách? Một ngọc tử có thể xem sách ư?” Trong giọng nói tràn ngập trào phúng.

Tiểu thư không phải ngọc tử. Tiểu thư là người rất tốt.”

Không ngọc? Khuôn mặt mỉm cười, ánh mắt trong suốt lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt Quân Lưu Niên, hẳn biết có lẽ mình nên tin tưởng tưởng ý nghĩ của mình, một ngọc tử chắc hẳn sẽ không có ánh mắt như vậy. Nàng chẳng những không ngọc, xem ra còn rất biết lung lạc lòng người đây.

“Người đi xuống đi! Buổi sáng ngày mai gọi nàng đến đây cùng ăn sáng.”

“Vâng, thiếu gia.”

Lan Trúc đi rồi, Quân Lưu Niên lâm vào suy tư, Liễu Nham không phải là ngọc tử với hắn mà nói cũng không phải là một cái tin tốt. Vô luận nàng ngọc hay không ngọc, mình quyết định là không sẽ thích nàng. Nếu như nàng không ngọc, không phải là hủu (ly hôn) nàng càng trở nên khó hơn hay sao, nàng có thể hay không sẽ tham luyến tài sản của Quân gia mà không chịu rời khỏi đây. Những chuyện này buổi sáng ngày mai nhất định phải cùng nàng nói chuyện rõ ràng rành mạch.

Lan Y ở bên cạnh nhìn thấy thiếu gia âm tình bất định biểu lộ rất là nghi ngờ. Chẳng lẽ Liễu tiểu thư không ngọc đối với thiếu gia không phải là một tin tốt hay sao? Vì sao dáng vẻ của thiếu gia giống như là đang đối đầu với đại địch vậy. Xem ra thiếu gia thật không thích Liễu tiểu thư rồi, cũng phải, thiếu gia có người trong lòng rồi, làm sao có thể tiếp nhận Liễu tiểu thư được đây. Hẳn là thiếu gia muốn ngửa bài cùng với Liễu tiểu thư đi!

Sáng sớm, Lan Trúc vội vã chạy vào: “Tiểu thư, thiếu gia bảo người hôm nay ăn sáng cùng với thiếu gia.” Cùng ăn bữa sáng, nhất định không phải là muốn khẳng định thân phận của nàng, vậy chỉ có một loại khả năng, đó chính là hẳn muốn cùng nàng ngửa bài đi.

“Hôm qua thiếu gia cho gọi người ư?”

” Dạ.”

“Được rồi, ta đã biết, ta thu thập một chút sẽ đi qua đó.” Thời điểm Liễu Nham rửa mặt, Lan Trúc vẫn luôn đứng bên cạnh lau nhai, mặc cái gì tốt đây, lần này nhất định phải cho thiếu gia một ấn tượng tốt. Cái này quá đẹp, cái này quá mờ, cái kia nhìn xuyên qua được, rốt cuộc cái nào mới tốt. Liễu Nham nhìn thấy Lan Trúc xoay vòng quanh đám y phục và đồ trang sức hộp, cảm thấy rất buồn cười, trêu ghẹo nói “Lan Trúc muốn đi gặp bà bà tương lai hay sao?”

Lan Trúc nghe xong thì mặt đỏ lên : “Tiểu thư, thời điểm này mà người còn nói giỡn được.”

“Được rồi, Lan Trúc, mặc cái màu xanh nhạt kia được rồi, không cần dồn hết tâm trí vào cách ăn mặc đâu.” Dù sao thiếu gia các người không phải là muốn tiếp nhận ta mới tìm ta. Nhưng câu cuối cùng nàng cũng không nói ra miệng, để tránh Lan Trúc truy vấn và lo lắng.

Chờ thời điểm Liễu Nham đi vào tiền sảnh, thì Quan Lư Niên đã ngồi ở bên cạnh bàn rồi, lại một lần nữa nhìn thấy hấn, nàng vẫn không nhìn được mà tán thưởng khuôn mặt tuyệt mỹ của hấn, nếu như có thể coi nhẹ tính tình của hấn vậy thì có lẽ hấn cũng không đến nỗi nào. Toàn thân hấn mặc một bộ y phục màu tím, tóc dài như thác nước dùng một cây trâm bằng ngọc cắm lên lỏng lẻo, đẹp không gì sánh nổi. Đồng thời, Quan Lư Niên cũng đang đánh giá nàng, khuôn mặt không có một chút anh khí của một nữ tử, cũng không có chú ý cách ăn mặc, y phục màu xanh nước biển, không có một chút trang điểm trắng trong thuần khiết vô cùng, tóc dùng một cây trâm bạch ngọc cắm lên, trừ cái đó ra, thì không thấy bất luận một đồ trang sức nào. Lúc nàng mới bước vào cửa trông thấy hấn, trong mắt còn có một tia thương thức, nhưng sau đó đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại nhàn nhạt xa cách, không còn bộ dáng đồ dẫn kinh diễm khi lần đầu tiên trông thấy hấn. Lúc này Quan Lư Niên không muốn thừa nhận cũng không được, nữ nhân này cũng không làm cho người ta chán ghét, thậm chí còn rất thoải mái nếu như nàng không phải là Thê chủ của mình.

Liễu Nham tìm cái ghế dựa tùy ý ngồi xuống, thấy Quan Lư Niên chỉ dò xét mình không có ý định lên tiếng, thì phối hợp cầm lên bát đĩa, bắt đầu dùng bữa sáng. Quan Lư Niên rất kinh ngạc, người này vậy mà tuyệt không cảm thấy câu nệ, chẳng lẽ bữa ăn sáng lúc này lại trở thành bữa sáng đơn giản như vậy?

”Này, ta đã biết tất cả rồi, người cũng không cần tiếp tục giả bộ nữa.”

Liễu Nham ngẩng đầu nhìn hấn một cái, nhàn nhạt mở miệng : “Ta chưa bao giờ giả vờ, là công tử người đã cho rằng như thế mà thôi.”

“Đã như vậy, ta cũng không cần phải quanh co lòng vòng, có chuyện nói thẳng.

“Xin mời.”

“Ta sẽ không thừa nhận người là Thê chủ của ta, vĩnh viễn không thừa nhận.”

“Ta biết.” Liễu Nham thoáng khoái đáp.

Liễu Nham trả lời quá nhanh, làm cho Quan Lư Niên nhất thời không biết nên nói cái gì, trầm mặc một lát, hấn nghe thấy Liễu Nham mở miệng.”Ta làm cuộc sống gần đây của người trở nên rất tồi tệ, ta nói lời xin lỗi. Nhưng tất cả những thứ này cũng không phải do ta sắp đặt, cho nên cũng xin người lượng thứ cho. Ta cũng tự cảm thấy mình không xứng với một công tử tuần tú như vậy, cho nên chưa bao giờ có hy vọng xa vời là làm Thê chủ của công tử. Ta có một đề nghị, hi vọng công tử có thể cân nhắc. Cho ta thời gian nửa năm, từ nay về sau ta sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của công tử, như thế nào?”

Những lời này Liễu Nham nói rất thành khẩn, chỉ cần thời gian nửa năm tựa hồ cũng không có gì không ổn. " Sao người dám cam đoan nửa năm sau người sẽ hoàn toàn biến mất ?"

“Công tử không cần lo lắng.” Nói xong nàng lấy mấy tờ giấy ở trong tay ra. ”Đây là khế ước ta viết, nếu như công tử cảm thấy không thể tin được lời nói của ta, thì ký tên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sinh tồn ở dị Giới

Quan Lư Niên cầm mấy tờ giấy kia lên xem, thấy chữ viết trên đó rất đẹp. Trên đó viết bên A Quan Lư Niên, bên B Liễu Nham. Sau đó là: Bên A, bên B không can thiệp chuyện của sinh hoạt của đối phương, không can thiệp đối tượng kết giao của đối phương; bên B: có thể tùy ý đi ra ngoài; trừ ăn ngủ bên ngoài, bên B không dùng của bên A một phân tiền; bên A không được nói rõ sự thực về chuyện ngu giả của bên B với Liễu gia; nửa năm sau, bên B tự rời đi, không được dây dưa bên A.

“Ta lại thêm hai điều, bên B không được công khai và quan hệ thân thiết với người khác phái, không được làm tổn hại hình tượng Quân gia, trường hợp cần thiết, bên B phải phối hợp thật tốt với bên A. Người đồng ý không?”

“Có thể, chúng ta ký tên đi!”

Song phương ký tên xong, Quan Lư Niên cầm khế ước cất kỹ. Liễu Nham chỉ là tùy ý gấp mấy phát nhét vào trong tay áo, phần khế ước này đối với nàng mà nói không có chỗ gì hay, một việc mua bán lỗ vốn, chỉ có điều đổi lại nàng có thể sinh hoạt an nhàn ở Quân phủ nửa năm.”Về sau chúng ta cùng chung hòa thuận đi, công tử!” Nàng nhìn hấn mỉm cười, quay người ra cửa.

Quan hệ giữa bọn họ cứ như vậy dễ dàng giải quyết, hơn nữa tựa hồ là nàng chiếm được chủ đạo, thành kiến lúc trước của Quan Lư Niên đối với nàng cũng phai nhạt, thậm chí còn có một chút thương thức.

Lan Y ở cạnh nhìn bọn họ ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, cảm thấy kỳ thật Liễu tiểu thư thật sự là một nữ tử tốt. Trong lòng cũng ần ần lo lắng,

thiếu gia bỏ lỡ một Thê chủ tốt như vậy, về sau có hối hận hay không đây.

Lan Trúc tiến vào phòng ngủ của Liễu Nham phát hiện một đồng bùa bện, đồ đặc trong phòng bị lục tung.”Tiểu thư, người đang tìm đồ gì sao?”

“Hả, trong phòng này có đồ vật gì đó mà thời điểm ta lập gia đình mang theo không, đồ thuộc về ta ấy?”

Lan Trúc chỉ một cái rương nhỏ ở trong phòng góc, “Đây là đồ tiểu thư xuất giá là mang tới, ôm thật chặt trong ngực, không cho người bên ngoài đụng vào.”

Liễu Nham đi đến chỗ cái rương nhỏ kia, thận trọng mở ra, đây xem ra cũng là đồ vật Liễu Nham kia quý nhất rồi. Bên trong phần lớn là một ít đồ chơi của tiểu hài tử và một ít tranh chữ, phía dưới đều kí tên là Hạ Ảnh Tuyết, người này hẳn là phụ thân của nàng. Ở tầng dưới cùng của cái rương có chút đồ trang sức và châu báu, xem ra rất đáng tiền.

Không phải Liễu Nham rất tục, mà nàng tìm thứ đáng giá là có mục đích, đã quyết định không cần Quân gia trước rồi, nàng vẫn cần một ít tiền để mua đồ đặc, tìm việc mưu sinh. Nàng lấy ra một cái ngọc bội, trong lòng lặng lẽ tạ lỗi với chủ nhân của nó, xin lỗi, ta biết đây là di vật của phụ thân ngươi, là đồ vật ngươi quý nhất, nhưng bây giờ ta thật sự là có một chút khó khăn, vì thân thể của ngươi, đã giúp ta một lần. Ta chỉ mượn tạm dùng thôi, ta cam đoan, sau nửa năm nhất định chuộc nó về.

Liễu Nham cất ngọc bội vào trong ngực, nói với Lan Trúc “Ta đi ra ngoài một chuyến, Quân chúa và thiếu gia có hỏi, ngươi trả lời đúng sự thật là được rồi.”

Đây là lần đầu tiên khi Liễu Nham xuyên đến Dị Giới đi ra ngoài, nàng rất là hưng phấn. Quân gia ở tại Đô thành là người giàu có, đi tới đâu, cũng thấy bảng hiệu một là của phủ Tướng quân, một là của phủ Thừa Tướng, đúng là địa phương phú quý tụ tập. Đi theo dòng người không bao lâu, đến phố xá phồn hoa. Trước kia xem qua rất nhiều kịch cổ trang thấy người lạc vào cảnh giới kỳ lạ cảm giác thật là quá kỳ diệu. Miếng ngói màu xanh biếc, kiến trúc cổ kính, thỉnh thoảng có một hai tửu lâu nhỏ. Bên đường sạp hàng bày đầy đồ ăn và vật phẩm trang sức, gặp được cái gì cảm thấy hứng thú, nàng sẽ dừng lại tưởng tượng xem xét thứ cũng thỉnh thoảng hỏi thăm giá cả thương phẩm, hiểu rõ giá hàng của thể giới này.

Không có ngân lượng là không được, Liễu Nham của hiệu cầm đồ lớn, trước tiên cầm khối ngọc bội này rồi tính toán sau.”Chủ quán, khối ngọc này trị giá bao nhiêu tiền?”

“Tiểu thư cầm sống hay chết vậy?” Chủ quán cầm ngọc bội ở trong tay tinh tế dò xét một chút.

“Cầm sống nửa năm”

“Ngọc này ngược lại không tệ, Nhưng cầm sống có thể giá tiền sẽ không được cao cho lắm”

“Khối ngọc này đối với ta có ý nghĩa quan trọng rất lớn, nếu như không phải thật sự có khó khăn, ta cũng sẽ không lấy ra cầm, hi vọng chủ quán có thể cho cái giá tiền chính xác, để ta giải quyết việc khẩn cấp.” Trong lời nói của Liễu Nham có chút khẩn cầu và không nề.

“Như vậy đi, ta đưa cho ngươi ba ngàn lượng như thế nào?”

Liễu Nham bình tĩnh nói “được”, trong nội tâm lại rất là vui vẻ. Căn cứ theo như nàng biết, một gia đình bình thường một năm tiêu xài chỉ cần năm mươi lượng còn hai đến ba ngàn lượng thì đủ sống cả đời rồi. Nàng không biết khối ngọc bội này có giá trị, chỉ biết là có thể đổi được chút tiền, nhưng không ngờ có thể được ngàn ấy, thật là nằm ngoài dự đoán của nàng rồi.

Đại đa số người hiện đại đúng là không biết được giá trị của ngọc, Liễu Nham chân trước vừa ra khỏi cửa, chủ quán và tiểu nhị vội bàn bạc nói: “Lão bản, đây chính là oan ngọc hiếm thấy hả, khối ngọc ở trên thị trường bán trị giá mấy vạn lượng, người kia thật đúng là không biết nhìn hàng!”

“Đáng tiếc là cầm sống, bằng không thì chúng ta đã có khả năng kiếm lời được một số lớn rồi.”

“Nhìn nàng bộ dáng nhu nhược, ta thấy nửa năm nàng không thể chuộc được cái ngọc bội này về, đến lúc đó thì...” sau đó trong tiệm cầm đồ truyền ra tiếng cười to ha ha ha đầy gian trá. Nếu như Liễu Nham nghe được nhất định sẽ tức giận đến giận sôi lên, lúc này nàng cầm số ngân lượng tới gửi ở Tiền Trang (ngân hàng), lưu lại một trăm lượng tiêu dùng hằng ngày.

Hôm qua nàng nhìn thấy rất nhiều phương thuốc, trong nội tâm có một chút ngứa ngáy, hôm nay nàng đi ra ngoài chính là muốn mua chút ít dược liệu trở về để phối thử, với lại mua chút ít hạt giống thảo dược trở về trồng. Nàng được người qua đường chỉ điểm, nghe nói Đô thành y thuật cao nhất chính là Mặc gia y quán. Hiện tại đương gia của Mặc gia y quán là đời thứ năm, Mặc Xuyên, hơn năm mươi tuổi, năm trước về hưu rồi khỏi Thái y viện. Mặc gia sở dĩ nổi danh, là vì mỗi thế hệ của Mặc gia đều có người nhận chức ở Thái y viện, điển hình của thế gia được làm hạnh.

Lúc Liễu Nham đi vào Mặc gia y, nhìn thấy một nữ tử chừng hai mươi tuổi đang nhìn một cái toa thuốc mặt ủ mày chau, người này chính là trưởng tôn nữ của Mặc Xuyên là Mặc Lăng. Lúc Liễu Nham đi qua có nhìn lướt qua phương thuốc, thấy phương thuốc tương tự một phương thuốc điều trị phổi âm hư (suy nhược phổi) hôm qua nàng thấy, chỉ là có một vị thuốc bất đồng, ở đơn thuốc này thiên đông biến thành mạch đông. Tuy hai vị thuốc này có công hiệu tương tự, nhưng ở trong toa thuốc này, thiên đông sẽ hiệu quả hơn so với mạch đông rất nhiều.

“Cô nương, nếu như đổi mạch đông trong toa thuốc này thành thiên đông, hiệu quả sẽ tốt hơn.” Liễu Nham nhìn không được nhắc nhở.

Sau khi Mặc Lăng nghe được thì tỉ mỉ suy ngẫm một chút, đúng là mấu chốt của vấn đề, đổi mạch đông thành thiên đông hiệu quả trị liệu có thể tốt hơn nhiều, khó trách toa thuốc này không đạt được hiệu quả như mình muốn, nàng lập tức nhìn người nhắc nhở mình cảm ơn. Nhìn người nọ, nàng càng ngạc

nhien hơn, tưởng rằng là một đại phu rất kinh nghiệm, nhưng đập vào mắt nàng là một nữ tử xác thực so với nàng còn nhỏ hơn mấy tuổi, bộ dạng mi thanh mục tú. Bỗng nhiên nghĩ đến về mặt của mình thật thiếu lễ phép, nàng cô nghiêm mặt nói “Ta là Mặc Lăng của Mặc gia y quán, không nghĩ tới muội muội tuổi còn trẻ đã có tu vi như thế, thật là làm cho ta bội phục, vào bên trong nội đường nói chuyện đi?”

Cùng người nhà họ Mặc kết giao, đối với Liễu Nham mà nói chính là cầu còn không được. Một canh giờ qua đi, Liễu Nham và Mặc Lăng đã được coi là bạn thân giao, hai người đối với phương diện y dược và học thức về y của nhau đều rất bội phục, hận gặp nhau trễ. Lập tức kết làm tỷ muội, Mặc Lăng lớn hơn Liễu Nham hai tuổi, là tỷ tỷ, Liễu Nham dùng tên giả là Lâm Ngọc Nghiên, là muội muội. Nàng không muốn lấy tên thật gặp người khác, nàng không phải là Liễu Nham chân chính, cũng không muốn có liên hệ gì với Liễu gia.

“Tỷ tỷ, chúng ta hàn huyên đã lâu rồi, hôm nay muội đi ra ngoài. Là tới y quán để mua chút ít dược liệu và hạt giống, tỷ tỷ có gì cất giấu, để cho muội mở mang tầm mắt đây!”

“Muội cần dược liệu thì tìm đúng người rồi, tại đây tỷ tỷ trồng rất nhiều giống quý hiếm, tỷ sẽ tặng cho muội ít loại tốt.”

“Vậy thì cảm ơn tỷ tỷ, nếu muội từ chối thì bất kính rồi.”

Lần này Liễu Nham đi ra ngoài thu hoạch tương đối khá, Mặc Lăng cho nàng rất nhiều dược liệu và hạt giống dược liệu quý giá, cũng đem phương pháp trồng trọt và những điều cần chú ý nói căn kẽ với nàng.

Nàng trở lại Quân phủ, đi đến chỗ Thái bà bà, lấy ít điểm tâm mua trên đường đưa cho bà.

“Nãi nãi, Tiểu Nham đem đến cho ngài ít điểm tâm”

“Tiểu Nham đến rồi. Hôm nay con ra ngoài? Mua về mấy thứ gì đấy?” Thái bà bà nhìn nàng mang theo bao lớn bao nhỏ.

“Những... này hả, là dược liệu và hạt giống con mua về, con muốn trồng chúng ở viện tử của bà bà có được không?” Lúc trước Liễu Nham có liếc qua viện tử của Thái bà bà, viện tử tuy không lớn, nhưng không có thực vật gì, trống rỗng, đúng lúc nàng đang muốn trồng thảo dược của mình. Cũng không thể để cho nàng hủy hoại viên Quân phủ trồng thảo dược nha!

“Nha đầu, ngài thích những thứ này?”

“Dạ, trước kia con có học Trung y.” Liễu Nham không kịp suy nghĩ thì đã thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thân phận của Thái bà

“Trung y ư?” Ta chưa từng nghe qua.

Liễu Nham kịp thời phản ứng mình nói lỡ lời vội chữa lại “Thì là... trước kia con có học qua y thuật của một người, cho nên rất yêu thích phối dược...”

Thái bà bà rất kích động, xem ra mình có người kế nghiệp rồi. “Nha đầu, con đã ưa thích như vậy, nãi nãi ta tặng con hai quyển sách đi!” Bà kéo ra một cái rương đầy bụi bặm dưới giường. Mở ra, bên trong chỉ có hai quyển sách có chút óng vàng. Thái bà bà thận trọng lấy ra, run rẩy phủ bụi. “Nha đầu, hai quyển sách này đưa cho con, hi vọng con kế thừa y bát của ta và phụ quân ta. Nhưng con tránh, đừng cho bất luận kẻ nào biết rõ hai quyển sách này ở trong tay con, để tránh gặp đến mối họa. Là thầy thuốc, phải cố gắng cứu người, chứ không thể tùy ý hại người. Hiểu chưa?”

“Nãi nãi, con đã hiểu.” Liễu Nham nhận lấy hai quyển sách kia, ngậy ngậy cả người. Một quyển bìa sách viết “độc kinh”, một quyển viết “y kinh”. Hai quyển sách này hôm qua nàng đọc sách có thấy đề cập tới, phía trên viết cách điều chế độc dược, phương pháp giải độc cũng ở ngay trong “độc kinh”. Tên độc dược gọi thất tuyệt, ý nghĩa như tên, sau bảy ngày trúng độc, độc phát, Thần Tiên cũng khó cứu. Lúc ấy Liễu Nham hiểu kỳ là làm sao có thể giải được kỳ độc, còn có ý đi tìm tư liệu về độc kinh.

Trên tất cả các sách đều giới thiệu “độc kinh” chính là do người được khen tặng là Độc Thánh viết, từng chấn động một thời, khiến cho giang hồ nổi lên sóng to gió lớn. Sau một lần bị cướp đoạt, thì Độc Thánh mất tích, mà “độc kinh” cũng biến mất cùng hắn, thế cho nên đại đa số mọi người đều hoài nghi quyển sách này phải chăng chưa từng xuất hiện, dần dà thì nó trở thành một truyền thuyết.

“Nãi nãi, quyển sách này không phải bị thất truyền sao?”

“Nói rất dài dòng, ngày mai ta sẽ nói cho con biết. Nha đầu, đi nghỉ ngơi đi, ngày mai tới đây, dược liệu để lại nơi này của nãi nãi đi! Sách nhất định phải bảo quản một cách thích đáng.”

“Nãi nãi yên tâm đi, con đi trước.”

Trên đường trở về, Liễu Nham một mực nghĩ, rốt cuộc Thái bà bà là người thế nào? Vậy mà lại có “độc kinh” thất truyền đã lâu, hẳn là người và Độc Thánh có mối quan hệ mật thiết. Nàng vẫn cho rằng Thái bà bà không phải là một lão bà bà bình thường, nhưng tình huống hôm nay vẫn làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc, bà bà này của nàng đúng là người trong giang hồ, như vậy thì tại sao bà lại ở trong Quân phủ này? Được rồi, nghĩ như thế nào cũng sẽ không có câu trả lời, vẫn là ngày mai tới nghe bà bà mà nói vậy!

“Tiểu thư, cuối cùng người đã trở về.” Lan Trúc vừa nhìn thấy nàng thì bắt đầu ồn ào.

“Có người tìm ta sao?” Liễu Nham đưa túi giấy trong tay cho hân, “Trên đường về ta có mua điểm tâm, cho người.”

Tiểu thư đi ra ngoài còn nghĩ mang điểm tâm cho mình, quá cảm động.”Không có, chỉ là người đi ra ngoài lâu như vậy, Quân chúa có thể lo lắng.”

“Một nữ tử như ta đi ra ngoài có thể có chuyện gì chứ.”

Quân Lưu Niên cầm một khối ngọc bội đang ngăn người, bản thân mình thành thân đã qua hai ngày rồi mà nữ tử nói thương mình kia, vẫn không có tới gặp mình, nàng muốn vứt bỏ mình ư, trước khi thành thân nàng đã từng nói là sẽ chờ mình, vậy mà đã qua hai ngày nàng vẫn không liên lạc với mình? Sẽ không đâu, nàng đã từng nói qua vô luận xảy ra chuyện gì đều vĩnh viễn thương mình, mình phải tin tưởng nàng.

“Thiếu gia, đêm đã khuya rồi, người đi ngủ đi!”

“Hử ? à.” Quân Lưu Niên từ trong trầm tư tỉnh táo lại.

“Thiếu gia, kỳ thật Liễu tiểu thư cũng không tệ lắm, nàng si ngốc cũng là lời đồn đãi mà thôi. Thiếu gia tiếp nhận Liễu tiểu thư cũng được, có thể có thể một đời một kiếp một đôi người. Còn người kia, chắc chắn sẽ không chỉ lấy một mình thiếu gia.” Lan Y nhin không được mà nhắc nhở hân.

“Lan Y, có phải là thiếu như ta gia rất dung túng người hay không? Liễu tiểu thư kia cho người cái gì tốt hay sao?” Trong lòng của hân rất là thương cảm, Lan Y nói không phải là không đúng, chắc hẳn nữ tử kia không chỉ sẽ có mỗi mình mình.

“Không phải vậy đâu, thiếu gia. Liễu tiểu thư là một người rất quan tâm người khác, hôm nay nàng đi ra ngoài sau khi trở về cảm về cho mỗi người một chút ít đồ ăn.”

Một chút ơn huệ nhỏ như vậy đã mua chuộc được mọi người, Lan Y ở bên cạnh mình nhiều năm như vậy chưa từng thấy hân tán thưởng qua nữ tử nào.”Sau này không được nói lời tương tự nữa, người nên hiểu rõ lòng ta.”

“Vâng, thiếu gia, Lan Y hơi quá phận.”

Sáng sớm hôm sau, Liễu Nham lập tức phóng tới chỗ của Thái bà bà. Thức dậy sớm không phải là thói quen của nàng, mà là do nàng kích động cả đêm không ngủ an giấc. Quyền “độc kinh” kia, đêm qua nàng mở ra xem, trên đời này là dạng kỳ tài gì mà có khả năng viết ra kỳ thư như vậy chứ. Người tập võ luôn luôn ngủ không sâu giấc, nàng vừa bước vào thì Thái bà bà đã tỉnh. Tiểu nha đầu này cũng tích cực quá đi, sáng sớm đã tới đây giày vò mình, có điều trẻ con rất dễ dạy.

“Nãi nãi, nãi nãi ~” Liễu Nham chạy vào phòng ngủ của Thái bà bà, thấy Thái bà bà vẫn nằm ở trên giường dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn nàng chăm chăm vào.

“Thực xin lỗi, nãi nãi, từ hôm qua nhìn thấy “độc kinh”, con vẫn hưng phấn đến bây giờ, quấy rầy giấc ngủ của bà rồi.”

“Đi lấy cho nãi nãi chút nước rửa mặt trước đã.”

Chờ đến khi Thái bà bà thu thập thỏa đáng, Liễu Nham cũng bày xong điểm tâm.”Nha đầu tay nghề của con quả thực là không tồi.” Liễu Nham bỗng nhiên nghĩ tới bản thân mình che giấu thân phận thực sự với bà bà nên nói, “Nãi nãi, kỳ thật con là Liễu Nham, là Thiếu phu nhân mới tới quý phủ ờ rề.”

“Nãi nãi đã sớm biết, nếu ngay cả điều ấy mà cũng không biết rõ, làm sao lẫn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy, chẳng phải ngay cả xương cốt cũng đều bị người ta ăn hết. Ta không có vạch trần con, là vì biết rõ tình cảnh của con ở quý phủ, thiếu gia hân là đứa trẻ tốt, nếu như con có đủ khả năng, con nhất định phải bảo vệ cho hân, để cho hân ít bị tổn thương. Được rồi, không nói những thứ này, bà bà sẽ kể cho con về quyền “độc kinh” kia, và một ít chuyện cũ của nãi nãi vậy!”

“Ta vốn tên là Thái Mộ Vân, từ nhỏ đi theo y Tiên học tập y thuật, quyền ” y kinh” kia. Chính là tâm huyết suốt đời của sư phụ ta. Lúc còn trẻ tuổi khi thịnh, thì muốn dương danh vạn người, trở thành thánh thủ hạnh lâm. Có một lần đi ra ngoài hành y, ngẫu nhiên cứu được một nam tử đang hấp hối, năm rộng tháng dài, tình cảm này sinh, chúng ta tự mình bái Thiên Địa, rồi trở thành vợ chồng. Ở trong một cái thôn trang vắng vẻ, chúng ta vượt qua một đoạn thời gian an ổn ngọt ngào. Sau khi thương thế của hân khỏi hẳn, chúng ta xuất hiện mâu thuẫn, hân vẫn muốn lưu lại ở trong thôn này, sống tiếp thời gian thanh thân này, mà ta thì lại cảm thấy chưa thể hiện hết khát vọng của, nên muốn cùng hân bước chân vào giang hồ. Cuối cùng hân với ta thỏa hiệp, chúng ta liền rời khỏi thôn trang nhỏ kia. Lúc này võ lâm đã rung chuyển bất an, một ít chương môn của các đại môn phái đều không rõ vì sao lại trùng độc, tất cả các đại phu đều không có biện pháp giải độc. Đại đa số đều đem mũi nhọn hướng tới Độc Thánh, hân trở thành đối tượng bị nhân sĩ võ lâm truy nã. Lúc này, ta mới biết được phu quân của ta Nghiêm Nguyệt là đệ tử duy nhất của Độc Thánh, hân nói độc này không phải do sư phụ hân hạ, hân không thể bỏ mặc sư phụ. Lúc đó ta chẳng qua là cảm thấy mình không thể đối địch cùng toàn bộ võ lâm, nghĩ mọi biện pháp ngăn cản hân đi cứu sư phụ của mình, nhưng cuối cùng hân vẫn lên lút đi. Độc Thánh nghiên cứu chế tạo giải dược cho người trúng độc, nhưng mọi người chỉ những không tin độc kia không phải do người hạ, cuối cùng Độc Thánh chết thảm dưới kiếm của mọi người.”

“Không phải là mất tích?”

“Đĩ nhiên không phải, chỉ là vì để che dấu hành vi lấy oán trả ơn hèn hạ mà thôi. Bọn họ cũng muốn cướp đoạt “độc kinh” của Độc Thánh, phu quân ta vẫn trốn tránh vòng vây của bọn họ, đến khi ta tìm được thì chàng đã thôi thóp. Vì khó sinh, nghĩ tới ta y thuật có cao tới đâu, cũng không cứu được bọn họ, một xác hai mạng. Về sau ta vẫn mai danh ẩn tích sinh tồn y hệt cái xác không hồn, một lần trong lúc bị hải đồng khi dễ bên đường, lúc ấy thiếu gia mới có bốn tuổi mang ta về nhà, trải qua một thời gian thì ta đã bình tĩnh trở lại. Khi thiếu gia mười tuổi thì mắc phải một con bệnh nặng, xuất phát từ cảm kích ta trị bệnh cho hắn, về sau vẫn ở chỗ này.”

Thái bà bà kể chuyện xưa của mình, trong phòng trầm mặc một lúc. Liễu Nham không nghĩ là bà bà lại có một đoạn quá khứ long đong lận đận như vậy, tận mắt nhìn phu quân và nhi tử chết ở trước mặt mình lại bất lực không cứu được, đây quả thật là nỗi đau khó diễn tả, trong lúc nhất thời, Liễu Nham cũng không biết nói lời gì an ủi mới tốt.

Thái bà bà cảm nhận được thương cảm của Liễu Nham, “Đều đã qua rồi, nãi nãi đã sớm để xuống, hy vọng duy nhất chính là sinh thời có thể tìm được người kế thừa y bát của chúng ta, gặp được con, cũng coi như không có tiếc nuối. Nhưng ~” bà xem xét thân thể Liễu Nham, thì lắc đầu nói: “Con quá gầy yếu, một chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, nãi nãi dạy cho con một ít gì đó để chuẩn bị đối phó bất cứ tình huống nào.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người Liễu gia tới

Hắn là Thái bà bà muốn dạy mình võ công, ngắm lại mình cũng có thể giống như trong phim võ hiệp có võ nghệ cao cường, Liễu Nham nhìn không được cười ra thành tiếng, chỉ có điều lập tức bị bà bà nói một câu đã kích.

“Tuổi con bây giờ, học nội công tâm pháp, tập võ là không còn kịp rồi, chỉ có thể học một ít phương pháp tự vệ.”

Liễu Nham thất vọng: “Phương pháp tự vệ là học cái gì ạ?”

Mở đầu “độc kinh” và “y kinh” có ghi chép một loại tâm pháp, cả hai nhất mạch tương thừa, hợp lại cùng một chỗ luyện tập, có thể cường thân kiện thể. Đến giai đoạn nhất định sẽ không chỉ trị được ngoại thương, mà ngay cả bách độc bất xâm. Con xác thực mình nắm rõ vị trí huyết vị toàn thân hay sao?”

“Cái này thì con nắm rõ.”

“Được, ta sẽ truyền thụ cho con, dùng ngón châm làm ám khí là phương pháp chế địch (không chế kẻ địch). Mặc dù không có thể chính diện chống lại cao thủ, nhưng có thể giết người trong vô hình, ta sẽ dạy con một bộ khinh công thoát thân, tự bảo vệ mình như vậy nữa là đủ.”

Có một lần thể gấu nhiên mà đã phi được ám khí quả nhiên cũng không tệ. “Tạ ơn nãi nãi.”

Liễu Nham bắt đầu bận rộn sinh tồn ở Dị Giới, thời gian dần sống ở đây nàng đã có chút cảm giác quen thuộc, có lẽ là khẳng định được mình không thể trở về, có lẽ là người của thế giới này cho nàng cảm giác ấm áp.

Mỗi sáng sớm nàng rời giường luyện tập nội công tâm pháp một canh giờ, sau đó đi tìm bà bà luyện tập ám khí và khinh công, tiếp đó thuận tiện chăm sóc được thảo, nghiên cứu “độc kinh” và “y kinh”, điều chế thuốc. Cách mấy ngày lại đi ra ngoài gặp Mặc Lăng nghiên cứu thảo luận phương thuốc lần, thời gian phong phú tự tại trôi qua. Tâm pháp, ám khí và khinh công đều có một chút thành tựu, Thái bà bà khen nàng là một hải tử có thiên phú.

Bất kể là Liễu Nham vội vàng làm chuyện của mình, hay là cố ý trốn tránh không gặp mặt hắn, mấy ngày nay Quân Lưu Niên đều không thấy nàng. Ngoại trừ chuyện làm ăn ở bên ngoài, hắn vẫn luôn suy nghĩ một chuyện, chính là rốt cuộc nàng kia còn yêu hắn hay không. Đứng ở trên tầng của lầu các, mặc cho gió mát thổi bay sợi tóc của mình, suy nghĩ của hắn đã trôi dạt đến địa phương rất xa.

Nhớ lúc hương hoa mai thối nhẹ, đứng ở dưới sắc màu rực rỡ ấy, nữ tử kia đã bẻ một nhánh hoa mai cắm lên mái tóc của hắn, lớn tiếng tuyên cáo, người là một nhánh mai của ta, chỉ là của ta.

Lời tâm tình đó còn quanh quẩn bên tai hắn, nhưng người nay đâu rồi, ngày hôm qua hắn đã tự mình đi tìm nàng, lại nghe được rằng nàng rời khỏi Vương Phủ đi tới đất phong của mình. Đi mà không cáo biệt với hắn, có phải bây giờ nàng đã không lưu luyến hoa mai, đã yêu mẫu đơn đẹp đẽ quý giá hay là hoa hồng kiêu diễm, còn mình chỉ là một nhánh mai của nàng mà thôi.

Trong sân một bóng dáng hấp dẫn sự chú ý của hắn, Liễu Nham đang ở trong viện tử của Thái bà bà tưới nước cho được thảo, Quân Lưu Niên thấy nàng nhẹ nhàng lau chùi mấy lá cây kia, hắn cảm thấy mình ngay cả mấy cây thực vật cũng không bằng, hắn đã bao giờ được người khác đối xử ôn nhu như thế. Hắn đang nghĩ vớ vẩn gì vậy, sao có thể nảy sinh với nàng ý nghĩ đau thương như vậy chứ. Một nữ tử lại yêu thích chăm sóc cây cỏ hoa lá, thật không có tiền đồ! Hắn hừ lạnh một tiếng, đi xuống lầu các.

Đúng lúc đứng phải Liễu Nham ở trong viện tử của Thái bà bà đi về, “Hi, Công tử.” Nàng tính thực hiện lễ tiết chào hỏi hắn. Ai ngờ Quân Lưu Niên chỉ liếc nàng một cái, bước nhanh đi. Cái phản ứng này của hắn ngược lại Liễu Nham cũng không cảm thấy có gì, hắn nhìn thấy mình không động đao động thương, hô đánh kêu giết cũng là rất tốt rồi. Nhưng thoạt nhìn hắn thấy sắc mặt trắng bệch, rất là tiêu tụy, da mặt không còn hồng bóng, khiến người ta lo

lặng.

Nàng đi tìm Lan Y, dù sao sống chung một mái nhà, còn cung cấp miễn phí ăn ở cho mình, quan tâm một chút cũng là điều nên làm.” Lan Y, gần đây công tử bị bệnh sao?”

“Tiểu thư, gần đây công tử đều không có gì khẩu vị, cơm ăn rất ít, hơn nữa lại còn mất ngủ.”

“Vậy đã gọi đại phu tới khám chưa?”

“Chưa, thiếu gia luôn nói hắn không có gì đáng lo. Đây là tâm bệnh, đại phu cũng không chữa được.”

Mấy ngày nay nàng cũng nghe được chút chuyện phiếm, đại khái chính là người Quân Lư Niên yêu đã rời khỏi Đô thành, đương nhiên bọn họ cũng không dám ở ngay trước mặt của mình nói huyền thuyên, cho nên nàng cũng chỉ nghe được đại khái.” Ta biết rõ.”

Chẳng lẽ nàng đã nghe được chuyện thiếu gia có người trong lòng? Hắn không muốn tiểu thư hiểu lầm, vội vàng thay Quân Lư Niên giải thích, “Tiểu thư, thiếu gia hắn thật khổ, hi vọng tiểu thư có thể ở bên cạnh người bảo vệ người, chung quy sẽ có một ngày người có thể tiếp nhận tiểu thư.” Giọng nói của Lan Y của gần như cầu xin.

“Thiếu gia của người ghét ta bao nhiêu người cũng thấy được, vì cái gì còn muốn ta ở bên cạnh hắn cơ chứ?”

“Ta đi theo bên cạnh thiếu gia nhiều năm như vậy, gặp qua không ít nữ tử ham muốn mỹ mạo của thiếu gia, gia sản của thiếu gia. Chỉ có Liễu tiểu thư đối với thiếu gia vô dục vô cầu, chỉ có vẻ lạnh nhạt này của người mới có thể ở cùng thiếu gia cả đời, mới có thể đối với thiếu gia lương thiện.”

“Ta đây có lẽ cảm tạ sự tín nhiệm của Lan Y đi, nha? Ha ha. Nhưng, tình yêu không phải người bên ngoài cảm thấy phù hợp thì sẽ được, mặc kệ ta quan tâm hắn bao nhiêu, yêu hắn bao nhiêu, cũng không phải là người hắn mong muốn, chỉ càng tăng thêm phiền não cho hắn mà thôi. Gần đây hắn mất ngủ thật sao? Đợi lát nữa ta chế biến cho hắn chút canh an thần, trước khi ngủ cho hắn uống, để hắn có thể ngủ an ổn.”

“Vậy thì Lan Y thay thiếu gia cảm ơn Liễu tiểu thư rồi.”

“Không được nói là ta làm, nếu không hắn nhất định sẽ không uống.”

Lan Y cười khổ gật đầu.

Trước khi ngủ, Lan Y bưng bát canh an thần do Liễu Nham nấu đến, đưa cho Quân Lư Niên uống. “Đây là cái gì?”

“Ta thấy thiếu gia hai ngày này ngủ không yên giấc, cho nên bảo đại phu điều chế canh an thần cho người.”

“Khô là chén canh này ta không muốn uống, ta lại không có bệnh.” Quân Lư Niên trông thấy thuốc thì đau đầu.

“Thiếu gia người nhìn màu sắc của canh này đi, giống như nước trà vậy, ta vừa rồi đã thử qua, hương vị cũng cũng giống như nước trà luôn, không một đáng một chút nào.”

Quân Lư Niên nhận lấy chén canh, quả thật màu sắc của chất lỏng trong chén nhạt hơn màu nước trà một chút, cẩn thận ngửi, còn ngửi được một mùi thơm. Vào miệng có chút hơi đắng, sau đó thì lại hơi hơi ngọt.” Canh an thần này rất đặc biệt! Đại phu trong phủ y thuật ngày càng tiến bộ.”

Lan Y bưng chén yên lặng rời khỏi phòng, thiếu gia nếu như biết được đây canh Liễu tiểu thư cố ý nấu cho hắn, có thể hay không ~~ mình chỉ nói cho Liễu tiểu thư biết thiếu gia không thích thuốc có vị đắng, vậy mà nàng cố ý điều chế ra vị như thế, loại này sản sóc như này lúc nào thiếu gia mới hiểu đây.

Mấy ngày qua đây là ngày duy nhất hắn an giấc, sau khi Quân Lư Niên rời giường tâm tình rất tốt, “Lan Y, ngày hôm canh an thần hôm qua hiệu quả không tệ, nhớ rõ khen thưởng đại phu kia một chút.”

“Vâng, thiếu gia.” Chẳng lẽ lại lấy tiền thưởng cho Liễu tiểu thư?

“Thiếu gia, bên ngoài có người của Liễu gia nói có lời nhắn muốn truyền.”

“Liễu gia? Người đến là người của nhà mẹ đẻ của nàng?”

“Có lẽ vậy.”

“Để cho người đó vào đi!”

Lan Y dẫn một hạ nhân của Liễu gia vào cửa.” Người muốn truyền lời nhắn gì?”

“Quân thiếu gia, phu nhân của chúng ta nói tiểu thư ở rể Quân gia đã một khoảng thời gian rồi người thật sự là rất nhớ tiểu thư, muốn mời tiểu thư về nhà một chuyến, gặp phu nhân và tiểu thiếu gia.”

“Chuyện này ta còn phải đi hỏi ý kiến của phụ thân, người quay trở lại Liễu phủ chờ tin tức trước đi! Sau khi thương lượng xong chúng ta sẽ thông báo cho Liễu phủ biết.”

“Đa tạ Quân thiếu gia, tiểu nhân cáo từ.”

Người tới vừa đi khỏi, Quân Lưu Niên đi ngay tới chỗ Quận chúa, “Phụ thân, hôm nay người của Liễu phủ đến, muốn mời Liễu Nham hồi phủ.”

“Đây là chuyện phải làm, bảo quân gia chuẩn bị một ít lễ vật, ngày mai các con đi đi. Đã thành thân nhiều ngày như vậy, con cũng nên đi bái phỏng nhạc mẫu một lần, đừng để cho người ta nói Quân gia chúng ta không có cấp bậc lễ nghĩa.”

“Vâng, phụ thân.” Tuy Quân Lưu Niên không muốn, nhưng giống như phụ thân nói, cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu, đã muốn chung sống hòa thuận với người kia, thì chuyện này cũng không thể từ chối được.

“Lan Y, đợi lát nữa người đi mời Liễu tiểu thư tới cùng ăn cơm trưa.”

Thời điểm cơm trưa, Liễu Nham đến phòng trước giờ cơm, chỉ có nàng và Quân Lưu Niên hai người cùng ăn cơm. Lão Quận chúa cả ngày ăn chay, ngoại trừ ngày chắc là sẽ không ăn cơm ở ngoài.

“Người của Liễu gia đến, nói người nhà của người rất nhớ người, hi vọng người trở về nhà một chuyến gặp bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Lần đầu quay lại Liễu gia

Tưởng niệm một người si ngốc như nàng, nghĩ như thế nào cũng thấy có cái gì đó kỳ quái, lúc trước không phải cảm thấy nàng là gánh nặng mới đuổi nàng rời khỏi hay sao? Hoặc là Liễu gia muốn cầu cạnh Quân gia, bám vào một phen thân thích này? Nếu như không dùng lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, thì chính là mẫu thân nàng thật sự tưởng niệm nàng, mặc dù phụ thân của nàng đã chết, nhưng dù sao Liễu Nham cũng là trưởng nữ Liễu gia, nữ nhi ruột thịt của Liễu phu nhân.

“Nếu mẫu thân đã tưởng niệm ta, ta không có lý do không quay về. Nhưng chuyện thân trí ta bình thường lại không muốn để cho người nhà biết được, không biết ý Công tử như thế nào?”

“Chuyện này không thành vấn đề, ngày mai ta đi cùng với người tới Liễu gia bái kiến nhạc mẫu, tránh cho Quân phủ bị người khác nói là không có cấp bậc lễ nghĩa, bồi họ thanh danh Quân phủ. Người muốn làm gì thì tùy người, không nên vượt quá giới hạn là được rồi.”

Mọi lời nói mọi hành động đều đồng dạng Quân phủ, sống thật đúng là không thoải mái. “Như thế thì đa tạ công tử rồi. Ngày hôm qua Công tử nằm ngủ như thế nào?”

“Khá tốt, không cực khổ Liễu tiểu thư hao tâm tổn trí.”

“Vây là tốt rồi, có nhiều thứ là của mình thì nhất định là của mình, có ít người chỉ cần người tin tưởng yêu thương thì nhất định sẽ trở lại bên cạnh người.” Liễu Nham nhìn Quân Lưu Niên mỉm cười một cái rồi quay người ra cửa.

Chỉ cần tin tưởng yêu thương thì nhất định sẽ trở lại? Đây là mấy lời an ủi ấm áp nhất mà mấy ngày nay Quân Lưu Niên nghe được, nàng cũng biết, nàng đều hiểu rõ bất an và tưởng niệm của mình, Lan Trúc và Lan Y nói đúng, nàng thật là một người biết quan tâm săn sóc người khác. Nếu như trước đó không có nữ tử kia ở trong lòng của mình, tiếp nhận nàng hẳn không phải là việc khó gì.

Quân Lưu Niên lắc đầu, nghĩ gì thế? Một nữ tử chỉ cần ôn nhu và săn sóc không khỏi quá không phóng khoáng, thế gian nữ tử nào có thể so sánh với nữ tử kia, tuấn lãng phong thần (về đẹp thần thánh) như vậy? Nhận định một nữ tử như vậy, còn có người nào có thể lọt vào mắt của hắn được đây?

Liễu Nham biết được ngày mai phải về Liễu phủ, thì vội vàng thu thập tin tức có liên quan và biểu hiện trước kia của nàng ở Liễu phủ. Nàng thử cải trang giả dạng đến cửa Liễu phủ, nhìn thấy một hạ nhân ra ngoài mua đồ, thì đi theo.

“Vị tỷ tử này, ta mời người uống trà như thế nào đây?” Liễu Nham ngăn đón hạ nhân kia.

Liễu Tam quan sát người trước mặt một chút, y phục làm bằng chất liệu không tệ, giống như gia đình giàu có đi ra ngoài, nhưng nàng không có ấn tượng gì, cũng không nhận thức. “Tiểu thư, chúng ta không quen biết nhau, ta còn bận mua đồ, không có thời gian nói chuyện phiếm với người.”

“Người muốn mua cái gì, ta sai người thay người đi mua. Ta là muốn cầu cạnh tỷ tử, muốn dò xét một chút chuyện của Liễu phủ.”

“Tìm hiểu chuyện của Liễu phủ làm cái gì? Người không biết nói chuyện sau lưng chủ tử là điều tối kỵ của hạ nhân sao?”

“Ha ha, tỷ tử nói đúng lắm, là ta đường đột. Có điều ta không dối gạt tỷ tử, ta thích Công tử Hạ phủ, muốn đi cầu hôn, trước tiên muốn tìm hiểu sự tình một chút khả năng thành công sẽ càng lớn, biết mình biết người mà! Tỷ tử cũng hi vọng người hữu tình sẽ thành thân thuộc đúng không?” Khi nói chuyện,

Liễu Nham đã dẫn nàng tới tửu lâu (quán rượu) lớn nhất Đồ thành – Tụ Tiên Lâu.

“Xem ra tiểu thư rất thành tâm đấy, người muốn hiểu rõ cái gì đây?”

“Tỷ tỷ nói cho ta nghe một chút đi thế Hạ phủ gồm có những người nào, họ thích cái gì!”

“Gia chủ của chúng ta là người không khát khe, chỉ là có chút tham tài, chỉ cần sinh lễ đầy đủ, chủ tử sẽ không làm khó người. Cửa ải có chút khó khăn là Chính quân, nhưng người lại thích nhất đi lượn ngắm châu báu ở Phụng lâu, nếu có vài món lễ gặp mặt, thì có thể chiếm được hảo cảm của hắn.” Nói như vậy, Chính quân Liễu gia là người tham tiền của người rồi, không biết lúc ấy Quân phủ cho hắn bao nhiêu tiền lại để cho hắn thuyết phục Liễu phủ nhân đồng ý để Liễu Nham ở rể.

“Liễu gia có ba nam ba nữ. Đại tiểu thư và đại thiếu gia là do Hạ Chính đã qua đời quân sinh, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Nhị thiếu gia và tiểu thiếu gia là do Chính quân bây giờ sinh. Không biết tiểu thư coi trọng vị nào?”

“Tỷ nói xem.”

“Tiểu thư là muốn mượn ta tìm hiểu người trong lòng của người một chút chứ gì?” Liễu Nham cười cười xem như là chấp nhận.

“Lúc còn nhỏ Đại tiểu thư bị một cơn bệnh nặng trở nên si ngốc, thời gian trước đã ở rể Quân gia rồi. Việc này không biết là phúc hay là họa, nàng nhất định sẽ bị cái mỹ nhân rắn rết kia của Quân gia hành hạ. Nghe nói ngày mai nàng sẽ về phủ thăm người thân, lần sau có còn mạng trở về hay không còn chưa biết đây. Nhị tiểu thư ưa sống phóng túng, nàng thích nhất hoa khôi Liên Tích của Túy Hồng lâu, Nhưng rất tiếc người ta bán nghệ không bán thân. Tam tiểu thư nha, giống như Chính quân, có chút tham tài. Nếu như người người thích là đại thiếu gia của chúng ta thì thật có phúc phần, đáng đáp đền không cần nói, còn có cảm kỳ thư họa không gì không giới, người giống Hạ Chính quân năm đó như đức, lấy đại thiếu gia thì không có gì khó khăn rồi, hắn không phải con ruột Chính quân bây giờ, cho nên Chính quân còn hận không thể đem hắn gả đi thật xa, còn tính toán đợi hắn vừa thành niên sẽ gả hắn đi đây. Nhị thiếu gia có vẻ hướng nội, may và và nấu nướng cũng không tệ lắm. Còn Tam thiếu gia, ta khuyên người thôi được rồi, tuy nói dung mạo so với Nhị thiếu gia xinh đẹp hơn, nhưng là một tiểu bá vương, đều là do bị Chính quân làm hư.”

“Một lời nói của tỷ tỷ đã giúp ta quá lớn. Như vậy bình thường Đại tiểu thư ở trong nhà làm cái gì?”

“Đại tiểu thư? Nàng tuy rằng ngu dại, lại không điên, thường ngày chỉ ngây ngốc cười hoặc là an tĩnh rúc ở trong góc, không nói lời nào, cũng không tiếp xúc với người bên ngoài.”

Cũng may không có nổi điên, bằng không thì nàng không biết giả bộ như thế nào đây.

“Trong phủ không có người nào thân cận với Đại tiểu thư sao?”

“Phu nhân cũng thương yêu Đại tiểu thư, nhưng người thường xuyên phải ra ngoài làm ăn buôn bán, không thường ở trong nhà, khi trở về sẽ mang theo chút ít lễ vật cho Đại tiểu thư. Chỉ có phụ thân Đại thiếu gia là người thân cận nhất Đại tiểu thư, Đại tiểu thư mỗi lần bị Chính quân đánh thì sau đó thiếu gia sẽ đi ngăn cản hoặc bị đánh cùng nàng. Ngày Đại tiểu thư xuất giá, Đại thiếu gia cũng khóc đến nổi ngất đi.”

Vậy thì Đại thiếu gia này là em ruột của chủ thể này rồi, nếu nàng đã tiếp nhận thân thể này, thì nàng sẽ phụ trách đối với người yêu thương nàng và người nàng yêu thương, Liễu Nham âm thầm hạ quyết tâm phải bảo vệ đệ đệ của nàng thật tốt.

Liễu Nham kín đáo đưa cho Liễu Tam ba mươi lượng bạc: “Tiểu thư, cái này không tốt lắm đâu!” Liễu Tam trông thấy ngân lượng mặt mày trở lên mừng rỡ.

“Chút lòng thành nhỏ, tỏ chút thành ý, nếu như ta cầu hôn thành công, còn phải mời tỷ tỷ uống ly rượu tạ ơn đã giúp ta làm mối đây.”

“Ha ha ha, hay lắm” Liễu Tam ánh chừng số ngân lượng, cầm lấy đồ tốt mà Liễu Nham thay nàng mua trở về phủ.

Biết được đại khái tình huống ở Liễu gia, ngày mai đi Liễu gia cũng có chút an tâm. Liễu Nham ngồi ở trong Tụ Tiên Lâu uống trà xong, mới trở về Quân phủ.

Trời còn chưa sáng, Liễu Nham đã bị Lan Trúc một đến hai lần găm thét đánh thức dậy. Mơ mơ màng màng nàng để Lan Trúc tùy ý mặc y phục và đeo trang sức cho nàng. “Tốt rồi.” Lan Trúc đại công cáo thành.

Liễu Nham cũng dần tỉnh táo, tùy ý nhìn thoáng qua người ở trong gương, người này là mình sao? Nàng cảm thấy bản thân mình rơi vào thùng thuốc nhuộm, toàn bộ bảy sắc cầu vồng đều có mặt! Trên phục màu đỏ thắm dùng sợi kim tuyến thêu hình hoa Mẫu đơn, bên hông là tiếng va leng keng leng keng của nhiều loại đồ trang sức, Thanh Ngọc này, Bạch Ngọc này, Lưu Ly này... nàng lúc này giống như một người bán hàng rong, chỉ là người bán hàng rong sẽ không có nổi những thứ như này, bởi vì tất cả mọi thứ này đều là hàng cực phẩm. Trên đầu nàng thì càng khoa trương hơn, một đồng vàng bạc châu báu để xuống đến nổi cổ của nàng sắp gãy.

“Lan Trúc, người muốn tiểu thư ta khi đi ra ngoài sẽ gặp phải cướp sao?”

“Việc này, là do ngày hôm qua thiếu gia có dặn dò là để người ăn mặc sao có tỷ khí thế cao sang quý phái, đừng để người nhà họ Liễu cảm thấy Quân phủ bạc đãi người.”

“Được rồi, muốn đổi lại một lần nữa cũng không kịp rồi, giúp đỡ ta tháo xuống đồ trang sức bên hông, lưu lại khối Bạch Ngọc kia là được rồi. Trên đầu

cũng vậy, người để lại cây trâm Bạch Ngọc là được.”

Thời điểm Quân Lưu Niên ra đến cửa Quân phủ Liễu Nham đã đứng cạnh xe ngựa chờ hần rồi, hần chưa từng nhìn thấy nàng mặc y phục điểm lệ như thế, bình thường nàng mặc y phục màu sắc trắng thuần làm nổi bật lên vẻ đẹp không chân thực, cảm giác không dính bụi trần, hôm nay áo bào màu đỏ dùng chỉ vàng thêu hoa Mẫu đơn làm cho nàng hùng hực khí khái anh hùng, đẹp đến quý giá một cách tự nhiên, tựa hồ nàng vốn phải là người chói mắt như thế này.” Công tử, buổi sáng tốt lành.”

“Thời cơ không sai biệt lắm, đi thôi!” Quân Lưu Niên nhàn nhạt phân phó Quân Vũ.

Liễu Nham đưa tay muốn diu hần, lại bị hần tránh đi, giẫm lên đá kê chân đi vào xe ngựa, Liễu Nham hậm hực đi theo, một đường im lặng.

Quân gia ở Thành Bắc, Liễu gia ở Thành Nam. Xe ngựa đại khái đi nửa canh giờ, ngay khi Liễu Nham cảm thấy eo của nàng bị xóc sập gây đến nơi, thì cuối cùng cũng tới Liễu gia. Vừa xuống xe ngựa, cả nhà Liễu gia đã chỉnh tề xếp hàng ở cửa. Hình thức này, so với nghênh đón đại giá Hoàng Thượng chắc là cũng chỉ như vậy thôi! Liễu phu nhân dẫn đầu tiến lên trước một bước, ” Con rể Quân, Nham nhi rốt cuộc hai con đã tới!” Nói xong tiến lên kéo tay của Liễu Nham.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Liễu gia muôn màu

Lúc này Chính quân của Liễu gia xông tới, tách rời Liễu phu nhân và Liễu Nham ra, Quân Lưu Niên kéo Liễu Nham về bên cạnh. ”Vị này chắc là con rể Quân đi, thật là một người tuyệt vời. Phụ thân – ta trông mong mãi cuối cùng cũng gặp được các con.” Ngay sau đó, những người khác của Liễu gia cũng chen nhau lên, hoàn toàn tách rời nàng và Quân Lưu Niên, Chính quân dắt Quân Lưu Niên đi vào cửa. Liễu Nham đành phải lặng lẽ đi theo sau.

Còn có một người đang đứng ở chỗ kia chờ Liễu Nham, là một nam hài mười hai tuổi rất xinh đẹp, toàn thân mặc một bộ y phục màu lam nhạt hơi cũ, so với đám người trang điểm lộng lẫy kia trông rất nghèo nàn. Vừa nhìn thấy Liễu Nham trong đôi mắt thật to chứa đầy nước mắt, xông lên ôm lấy nàng. ”Tỷ tỷ, Vân Nhi còn cho rằng sẽ không bao giờ được nhìn thấy tỷ nữa.”

Vậy ra nam hài này là đệ đệ ruột thịt – Liễu Chi Vân của nàng rồi, nàng không nói gì, mà chỉ ôm lại hần thật chặt, trong lòng thầm nói, từ nay về sau tỷ tỷ sẽ bảo vệ người thật tốt. Sau đó kéo tay hần đi vào trong đại sảnh. Trong đại sảnh là một cảnh tượng nhìn rất hài hòa, mọi người Liễu gia vây quanh Quân Lưu Niên tán gẫu về việc nhà, thật sự xem nhẹ khuôn mặt muốn giết người của Quân Lưu Niên.

Quân Lưu Niên bị Chính quân Liễu gia lôi kéo lại nhai đủ thứ chuyện nào là: nếu phụ thân con có thể khỏe mạnh, cuộc sống gia đình con mới có thể thịnh vượng, nào là... nói chuyện này thật lãng phí nước miếng nha, còn phải chịu đựng tỷ muội Liễu gia ánh mắt cứ đâm đuổi nhìn hần. Ngay sau khi Chính quân Liễu gia ân cần hỏi thăm xong một đồng gà vịt ngỗng cầu heo... của Quân gia, rốt cục Quân Lưu Niên cũng nắm được cây cỏ cứu mạng, Liễu Nham đi đến. Hần liền vội vàng đứng lên, đi đến bên cạnh Liễu Nham, miễn cưỡng đành phải hạ giọng khoác tay của nàng, ”Thê chủ, sao bây giờ nàng mới vào, sao nàng lại ở bên ngoài để ta phải đợi lâu như thế.” Giọng điệu làm nũng như vậy làm cho chính hần cũng cảm thấy buồn nôn. Thê chủ ư? Đền bản thân của Liễu Nham cũng thoáng run rẩy, sau đó lại khôi phục điệu cười si ngốc tiêu chuẩn.

Hai vị tiểu thư khác của Liễu gia ánh mắt vẫn nhìn cánh tay của Quân Lưu Niên khoác trên tay Liễu Nham, nếu như ánh mắt thực sự có lực sát thương, đoán chừng cánh tay Liễu Nham đã sớm bị chặt đứt. Chính quân Liễu gia cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm, uốn éo bước hai ba bước đến trước mặt bọn họ: ”Ai da, thời gian hàn huyên không ngờ lại lâu như vậy, con rể Quân cũng đói rồi, thôi chúng ta đi ăn cơm đi.” Nói xong, ông liền đi trước dẫn đường.

Liễu Nham ít đi ra ngoài, cho nên ít tiếp xúc với nam nhân ở cái thế giới này, chẳng lẽ nam nhân nơi này đều đồng dạng như vị Chính quân này, mỗi một lần bước đi cũng phải uốn éo, thật như muốn đánh vào thị giác của người khác. Cũng may Quân Lưu Niên chỉ có tính khí hơi ác liệt một chút, nếu không mỗi một ngày cảm giác say tàu trên biển của nàng sẽ lại lớn thêm một chút.

Buổi trưa tiệc rượu rất phong phú, có rất nhiều động vật ở thế giới kia đã được liệt vào hàng bảo vệ động vật quý hiếm. Chính quân Liễu gia không ngừng gắp thức ăn cho Quân Lưu Niên. ” Con rể Quân, con ăn nhiều một chút, những thức ăn này so với Quân gia chắc hẳn có chút thô ráp, con cũng ngần ngại ăn chứ ghét bỏ.”

Thô ráp? Liễu Nham không khỏi oán thầm, bữa cơm này cũng đủ cho người gia đình bình thường ăn nửa năm rồi, nàng ở Quân gia còn chưa thấy qua đồ ăn xa xỉ như vậy. Nàng liếc nhìn Quân Lưu Niên ở bên cạnh, mặt đen có thể so với than củi rồi, Quân gia thật sự là dễ nuôi dạy, hần như vậy mà vẫn còn có thể chịu đựng được không chút phật tác. Sao thời điểm hần đối xử với mình lại không có phong độ như vậy? Món nợ ngày hôm nay tốt nhất không nên tính toán lên đầu nàng nha. Giả bộ người ngu si, chỉ cần cúi đầu ăn cơm là được rồi, Liễu Chi Vân len lén gắp cá, thịt vào bát cơm của Liễu Nham.

Ăn cơm xong, tựa hồ bắt đầu tiến vào chủ đề nữa rồi, Liễu phu nhân và các tiểu thư vẫn vây quanh Quân Lưu Niên nói chuyện làm ăn. Kể chuyện quay vòng vốn của Liễu gia, các loại hàng hóa tích trữ, muốn được sự trợ giúp từ Quân gia. Đối với cái chủ đề này, thật sự Liễu Nham không có hứng thú, thừa dịp mọi người không có đề ý, nàng len lút đi ra ngoài.

Liễu gia coi như là gia đình giàu có, nhưng nếu như đã từng thấy khuôn viên (khu vườn) của Quân gia, thì ở đây không có lực hấp dẫn gì rồi, nàng chỉ là muốn hít thở không khí, đi sâu vào trong sân viện, ở nơi không người đi. Đi tới đi lui, bỗng đi tới trước một tiểu viện tan hoang, trên cánh cửa có một tấm hoành phi, mặt trên phủ một tầng tro bụi thật dày, thì ra Liễu gia cũng có một nơi cũ nát hư hỏng như vậy. Cẩn thận xem xét, thấy trên mặt tấm hoành phi tựa hồ viết hai chữ Tuyết Viên.

Tuyết Viên? Hình như phụ thân Liễu Nham gọi là Hạ Ánh Tuyết, chẳng lẽ đây là tiểu viện của ông ở khi còn sống? “Tỷ tỷ” nàng nghe thấy có người gọi mình ở xa, chắc hẳn là đệ đệ Chi Vân của nàng.

“Tỷ tỷ, ta biết ngay là tỷ ở đây.” Nói xong hắn kéo nàng vào một căn phòng gần đó. Căn phòng này rất đơn sơ, bên trong ngoại trừ cái giường và cái bàn thì không còn có cái gì nữa, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Trên bàn có một quyển sách và một bộ đồ uống trà hơi bị mẻ đôi chút, đầu giường để một số y phục và đồ dùng hàng ngày có hơi cũ. Liễu Nham đã hiểu rõ, thì ra đây là nơi ở của nàng và Chi Vân trước khi nàng đi ở rở.

“Tỷ tỷ, sau khi tỷ đi, chỉ có một mình đệ ở chỗ này, đệ rất cô đơn và lạnh lẽo! Đệ rất nhớ tỷ tỷ.” Chi Vân bắt đầu nức nở. Thì ra địa vị của mình ở Liễu gia chính là như vậy đây! Nhìn ngắm cái phòng nhỏ nghèo nàn này, trong lòng nàng thật ẽ ảm, thật sự là ủy khuất người đệ đệ này.

Liễu Nham ôm Chi Vân thật chặt, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói, “Tỷ tỷ cũng rất nhớ đệ!”

Liễu Chi Vân nghe thấy câu trả lời của tỷ tỷ thì trở nên hoảng hốt, từ hắn khi hắn có trí nhớ đến nay, tỷ tỷ si ngốc chưa bao giờ nói qua một câu đầy đủ, cũng nghe không hiểu người khác đang nói cái gì, mới vừa rồi là tỷ tỷ đang trả lời hắn sao? Hắn thò đầu ra khỏi ngực tỷ tỷ, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Liễu Nham.

Liễu Nham nhìn đáng vẻ hắn tròn mắt há hốc mồm cung chịu cười với hắn “Đệ không có nghe lầm, đệ đệ Vân nhi tốt của ta, tỷ tỷ tốt lên rồi, không ngốc nữa.”

Hơn nửa ngày, Chi Vân mới phản ứng lại được, cười đến sáng lạn: “Thật sự? Như vậy tốt quá, tỷ tỷ ơi.”

“Vân Nhi ở một nơi như thế này thật sự là quá ủy khuất cho đệ, từ nay về sau tỷ tỷ nhất định sẽ bảo hộ đệ thật tốt, không để đệ phải tiếp tục chịu một đùng một chút tổn thương nào.”

“Tỷ tỷ tốt hơn là được rồi, Vân Nhi không cảm thấy một chút ủy khuất nào.”

“Vân Nhi còn muốn lưu lại ở Liễu gia hay sao? Về sau đệ và tỷ tỷ sẽ sinh hoạt cùng một chỗ được không?”

Chi Vân nghe thấy có thể sinh hoạt cùng một chỗ với tỷ tỷ rất chi là vui vẻ, thế nhưng mà Nhị tỷ, Tam tỷ nói người Quân gia không thích tỷ tỷ, tỷ phụ hành hạ tỷ tỷ như thế nào cho nên khi hắn nghe được lời nói của tỷ tỷ thì không cao hứng nổi. Tỷ tỷ sống đã không dễ dàng, mình sẽ chỉ làm tỷ tỷ càng khó khăn hơn mà thôi.

“Vân Nhi sống ở Liễu gia rất tốt, Nhị tỷ, Tam tỷ và bọn đệ đệ đều sẽ không làm khó đệ, tỷ tỷ không cần lo lắng cho đệ. Ngược lại thì tỷ tỷ sống ở Quân gia có được tốt hay không? Bọn họ có hay ức hiếp tỷ không?”

Trôi qua tốt? Những người khác ở Liễu gia đều sống trong cung vàng điện ngọc, còn đệ thì sống ở nơi cũ nát như thế này, vậy mà đệ còn trầm trồ khen ngợi được? Người đệ đệ này của nàng nhất định là không muốn nàng khó xử, làm cho nàng càng ngày càng yêu thương đệ đệ này rồi.

“Đệ đừng an ủi tỷ tỷ, cuộc sống như này cũng gọi là trôi qua tốt ư. Tỷ tỷ đáp ứng đệ, hai tháng nữa nhất định đón đệ ra khỏi Liễu gia, về sau chúng ta sẽ tìm một nơi cùng nhau sinh hoạt, không còn có Quân gia, không còn có Liễu gia, được không?”

“Thật sự có thể chứ?”

“Đương nhiên, đệ phải tin tưởng tỷ tỷ chứ.”

“Vâng.” Trên mặt Liễu Chi Vân tràn ngập nụ cười ngọt ngào.

“Đi cùng tỷ tỷ ra ngoài phơi nắng đi!”

Quân Lưu Niên cảm giác sự nhần nại của mình đã đạt tới cực hạn, nói cái gì mà tưởng niệm nữ nhi thực chất đều là giả, muốn mượn chút tiền của Quân gia để quay vòng vốn mới là thật. Còn Liễu Nham kia thật sự là hơi quá đáng, vậy mà dám lên lút chạy mất, để lại một mình mình ở lại chỗ này cùng các nàng đánh Thái Cực (ý ca là phải đấu võ nhưng vẫn phải ôn nhu mềm dẻo giống môn võ thái cực quyền ấy). Thật vất vả mới tìm được một cái cớ, cuối cùng cũng thoát thân, có lẽ nên tranh thủ thời gian đi tìm nàng, lên đường hồi phủ đi!

Ở Liễu phủ lượn tốt một vòng lớn, đến một sân viện vắng vẻ mới tìm được bóng dáng của nàng, nàng đang cầm tay đệ đệ nàng nhẹ nhàng nói cái gì đó, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười thật thấp. Nàng cười thật lòng như vậy Quân Lưu Niên chưa từng thấy qua, ở Quân phủ, nàng cũng cười với hắn, nhưng đa số chỉ là xuất phát từ giao tiếp và lễ phép. Dưới ánh mặt trời chói chang, như dịu dàng dát lên người bọn họ một lớp vàng, tạo thành một bức tranh thật đẹp. Quân Lưu Niên không khỏi có chút hâm mộ, hắn không có huynh đệ tỷ muội cho nên không được lãnh hội thân tình như vậy.

Hắn đứng ở cửa sân thật lâu, mãi cho đến khi Liễu Nham phát hiện ra hắn. “Công tử sao lại tìm tới đây? Muốn trở về phủ sao?”

Quân Lưu Niên chột hoàn hồn ”Ừ.” Hắn phát hiện, khi Liễu Nham nhìn hắn, một khắc này trên mặt khôi phục lại đáng vẻ xa cách, đột nhiên tâm tình hắn trở nên rất tồi tệ.

Liễu Nham quay đầu nói vào tai Chi Vân “Chăm sóc tốt cho mình, hai tháng sau tỷ tỷ sẽ tới đón đệ.” Dưới ánh mắt lưu huyền của Chi Vân và vẻ mặt không cam lòng của các tỷ muội, Liễu Nham cùng Quân Lưu Niên bước lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Có chút động tâm

Liễu Nham giả bộ như lơ đãng nhìn qua, nàng không có chút ngạc nhiên nào khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ ngút trời của Quân Lưu Niên. Xem ra bị đám người Liễu gia nhăm trúng hấn đã vô cùng không đủ kiên nhẫn nữa rồi, chỉ có điều chuyện này cũng không phải là lỗi của nàng nha, từ lúc đến Liễu gia hấn đã rất hiểu rõ lần lại mặt này hấn mới là nhân vật chính. Im lặng là vàng, Liễu Nham quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ mọi chuyện.

Ở thế giới kia nàng sống một mình, không có một người bằng hữu, cũng không thể nào sống hòa nhập vào thế giới đó, ở đó nàng không cần cân nhắc trách nhiệm và không phải đảm đương cuộc sống sinh hoạt của mình. Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, nàng có Thái bà bà vừa là thầy cũng vừa là nãi nãi của nàng, có bằng hữu Tiểu Hi khả ái và rất thẳng thắn, còn có một người mềm yếu nhưng vẫn có ý đồ bảo hộ nàng, có đệ đệ thương yêu, nàng không hề cô độc một mình, vì vậy nàng nên vì những người yêu nàng và người nàng yêu mà sống thật tốt. Bây giờ nàng phải cân nhắc xem có cách nào đi kiếm tiền để mua một căn nhà, đón đệ đệ nàng ra.

Tại thời điểm nàng chăm chú suy nghĩ, bỗng cảm giác có cái gì đập vào vai của nàng. Quay đầu lại thấy khuôn mặt phóng đại của Quân Lưu Niên, đang ngủ thiếp đi, đầu của hấn do xe ngựa xóc nảy tựa vào đầu vai của Liễu Nham, một mùi như vậy sao? Nhìn thấy khuôn mặt mặt mũi của hấn, Liễu Nham không kìm hãm được bèn đưa cánh tay ra, ôm vai hấn, để cho đầu của hấn dựa hấn vào bờ vai của nàng, tránh cho thân thể hấn lay động theo xe ngựa.

Khi đến Quân phủ, xe ngựa ngừng lại, Liễu Nham nhẹ nhàng gọi nhỏ ở bên tai Quân Lưu Niên “Công tử, đến Quân phủ rồi.” Muốn đánh thức hấn dậy, Quân Lưu Niên nghiêng đầu, không thèm để ý tới nàng mà ngủ tiếp. Liễu Nham biết rõ mấy ngày nay hấn vẫn không ngủ được, thấy hấn ngủ như vậy nàng thật sự không đành lòng đánh thức.

Nàng vén rèm của xe ngựa lên, chỉ thấy Quân Vũ đứng cạnh xe ngựa đợi bọn họ xuống xe. Liễu Nham tiến hành đấu tranh tư tưởng mất một lúc, mới nhẹ nhàng trùm áo choàng lên trên người của Quân Lưu Niên, sau đó ôm hấn giống như tư thế ôm công chúa lập tức ra khỏi xe. Trong khoảng thời gian này mình luyện tập nội công tâm pháp thật có tác dụng, đây hấn là do tác dụng của từ trường nữ tôn quốc, nàng ôm lấy Quân Lưu Niên coi bộ rất nhẹ, bé hấn không có cảm giác tổn sức một chút nào.

Quân Vũ đứng cạnh xe ngựa kinh ngạc đến nỗi tròng mắt sắp rơi ra ngoài, đây là tình huống gì, Liễu tiểu thư ôm thiếu gia? Trời ạ. Liễu Nham thấy được vẻ mặt giật mình của nàng ta, vội tiến lên bước động tác làm động tác ra dấu “chớ có lên tiếng.” Nhẹ một chút, Công tử ngủ rồi.” Quân Vũ đối với biểu hiện vừa rồi của mình rất thẹn thùng, vội vàng cúi đầu xuống, dẫn bọn họ trở về Lưu Viên.

Lúc ban đầu ở trong mộng Quân Lưu Niên cảm giác mình bị xóc nảy, rất khó chịu, một lát sau rốt cục lại vững vàng, cuối cùng là rơi vào một cái ôm thật ấm áp trong ngực, ấm áp làm cho hấn vĩnh viễn cũng không muốn buông ra. Tay hấn nắm thật chặt cánh tay Liễu Nham đang ôm lấy mình, đầu chôn vào ngực nàng càng lúc càng sâu.

Lan Y nhìn thấy Liễu Nham ôm Quân Lưu Niên trở về phòng cũng rất giật mình, nhưng kinh ngạc được một lúc, tức thì chớp mắt đổi lại thành nét mặt vui mừng. Liễu Nham chủ động mở miệng, “Công tử ngủ rồi, đừng quấy rầy hấn.”

“Tiểu thư, đặt thiếu gia đặt lên giường là được.” Sau khi Lan Y cời ngoại bào cho Quân Lưu Niên, đáp chần, lau mặt. Liễu Nham cảm thấy chắc hấn mình không cần giúp gì nữa rồi “Lan Y, ta trở về phòng đây. Chăm sóc Công tử cho tốt, người cũng mau đi ngủ đi!”

”Được, tiểu thư đi thong thả.”

Liễu Nham sửa sang lại y phục trên người, xoay người muốn đi ra cửa, lại cảm giác tay áo bị cái gì đó kéo lại, không thể động đậy. Quay lại thì phát hiện ra Quân Lưu Niên siết thật chặt ống tay áo của nàng, trong miệng ni non “Ninh, không được đi, không nên rời bỏ ta.” Lan Y đứng ở cạnh đó không biết nên làm như thế nào, thiếu gia tại sao có thể vừa lòi kéo tay áo của Liễu tiểu thư, vừa kêu tên người khác, trong khoảng thời gian ngắn nàng xấu hổ nhìn thần sắc của Liễu Nham.

Trái lại không như nàng nghĩ thần sắc của Liễu Nham vẫn không có chút gì khác thường, Liễu Nham còn nhẹ nhàng trả lời, “Yên tâm đi, ta sẽ không rời người đi.” Vừa nói vừa thận trọng rút ống tay áo của mình từ trong tay Quân Lưu Niên.

“Đừng, đừng rời khỏi ta.” Như có thể cảm giác được ống tay áo nắm trong tay sẽ biến mất, Quân Lưu Niên ngược lại càng siết chặt hơn.

“Tiểu thư, lúc này? ? ?” Lan Y cảm thấy bọn họ giằng co thật khó khăn.

”Được rồi, Lan Y đêm nay ta tạm thời ngồi ở cạnh giường một đêm là được, người đừng lo lắng, ta sẽ chiều cổ hấn, người đi ngủ đi!”

“Cám ơn tiểu thư.” Chỉ mong sáng mai thiếu gia không nên lấy oán trả ơn là được.

Lần qua lần lại một lúc như vậy, làm cho Liễu Nham hoàn toàn tỉnh ngủ. Nàng lặng yên quan sát gương mặt tuyệt mỹ của Quân Luru Niên, nhìn ở khoảng cách gần như thế này gương mặt của hắn lại càng hoàn mỹ, Nhưng trên khuôn mặt đẹp này, lại cất dấu bao nhiêu đau thương.

Trong khoảng thời gian này, vô luận là ở Quân phủ hay là ở bên ngoài, đều nghe nói rất nhiều về chuyện của hắn. Trong Quân phủ mọi người đều nói thiếu gia sống thật không dễ chịu, là một nam tử lại khổ sở chèo chống Quân gia – một gia sản lớn như vậy, còn gặp phải một số nữ tử, không có một người nào thật tâm, lần này khi mà tất cả mọi người cho rằng thiếu gia tìm được hạnh phúc của mình, chỉ sợ cũng chỉ là điên cuồng ngu dại đem thân giao phó mà thôi. Mỗi lần nghe được chuyện này, Liễu Nham đều sẽ có loại cảm giác áy náy.

Cảm giác, nếu như không phải là mình đột nhiên ở rể, hắn có thể sẽ cùng người mình yêu như hình với bóng hay không?

Ở bên ngoài thường xuyên có người thảo luận về Tứ đại công tử Đô thành, tán thưởng Tứ hoàng tử khuôn mặt đẹp, phủ tướng quân có Thẩm thiếu gia tài hoa, tướng phủ có Bạch thiếu gia dịu dàng, mà nói tới thiếu gia của Quân phủ thì chỉ có âm thanh thổn thức, phần lớn ai đó muốn lấy lòng thiếu gia Quân phủ, kết quả cuối cùng chỉ nghe được tiếng kêu thê thảm. Từ đầu đường tới cuối ngõ đều cảm thán, ai dám lấy mỹ nhân rắn rết này về nhà. Thậm chí là sau khi Liễu Nham đến ở rể, mọi người còn cá cược xem, suy đoán xem ngốc tử của Liễu gia dưới sự tra giầy vò của thiếu gia Quân phủ sau bao lâu sẽ “Bạo bệnh bỏ mình”. Còn không thể chịu nổi nữa là, còn nói hắn bên ngoài làm bộ trình tiết ác liệt liều chết, nhưng thực tế vì chuyện làm ăn đã gửi thân cho không biết bao nhiêu thiếu nữ rồi.

Một tiếng kêu rên rỉ đã cắt đứt suy nghĩ của Liễu Nham. Quân Luru Niên cau mày thật chặt, hắn đang gặp giấc mơ gì mà thống khổ như vậy? Liễu Nham vươn tay xoa hai hàng lông mày đang nhíu lại của hắn, dần dần tiếng hít thở đều đều lại vang lên. Đồng nhiên Quân Luru Niên để cho nàng thấy được một bộ mặt đau lòng này của hắn. Hắn nghĩ ra sao mà có khả năng tiếp nhận được một chuyện nhảm, một lời đồn đại như vậy, chắc hẳn là hắn sát sao khát vọng một ai đó có thể cho hắn một chút ấm áp, một lòng toàn tâm toàn ý yêu thương hắn? Một người thương hắn người ấy giống như là cây cỏ cứu mạng của hắn, nếu như mà người kia phụ hắn, hẳn là hắn đau lòng biết bao?

Trong nháy mắt, Liễu Nham sinh ra một phần tâm tư như vậy, nàng phải bảo vệ hắn không cho hắn bị thương tổn, cho hắn ấm áp. Nói chung hai người là vợ chồng cũng được, là người đứng cùng được, nàng đều muốn nhìn hắn hạnh phúc. Giờ khắc này, Liễu Nham có cảm giác là mình bị điên mất rồi, khi nào nàng lại có cái loại bất kể hồi báo này, là muốn trả ơn cho người ư? Bất quá điên thì cứ điên đi, ai... sao lại để cho mình gặp được lúc hắn thống khổ chứ?

Đêm đã khuya, Liễu Nham mãi suy nghĩ đến lúc mơ màng ngủ quên mất lúc nào không biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quân Luru Niên tỉnh dậy trước, hắn phát hiện ra Liễu Nham đang ngủ bên giường của mình. Rốt cuộc là ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Hắn chỉ nhớ rõ được là mình lên xe ngựa, rất tức giận, chuyện sau đó thì hắn không có ấn tượng. Hắn đang muốn chính đáng muốn phát tác, thì chợt phát hiện một tay của mình đang cầm thật chặt của ông tay áo Liễu Nham.

Ngày hôm hắn mơ thấy Ninh muốn rời khỏi mình, bản thân hắn thì vẫn cố lời kéo nàng bảo nàng không cần đi, chẳng lẽ trong lúc ngủ mình mơ ngủ người mà mình lôi kéo lại là ông tay áo của Liễu Nham? Nghĩ thế, lửa giận của hắn thoáng cái đã bị dập tắt, lập tức mắc cỡ đỏ bừng mặt. Hắn thận trọng buông lỏng tay ra, muốn thừa dịp Liễu Nham chưa tỉnh dậy lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ.

Thế nhưng mà hắn vừa mới rời giường động tác mạnh của hắn đã đánh thức Liễu Nham, cặp mắt nàng đã nhìn thấy tất cả việc làm của hắn, ha ha, hắn thực là đơn thuần rất đáng yêu. Bình thường thoát nhìn hắn rất cay nghiệt, không nghĩ đến là hắn lại dễ dàng đỏ mặt như vậy. Liễu Nham không định để cho hắn thực hiện được ý đồ, nhìn thấy hắn muốn chạy trốn, lập tức ngồi dậy “Công tử, người đã dậy rồi.”

Quân Luru Niên nhìn thấy nàng đã dậy, còn nhìn mình chằm chằm, khuôn mặt hắn càng đỏ hơn, vì thế hắn then quá hoá giận: “Người? ? ? Người? ? ? Người, sắc phôi, còn không mau cút đi.”

Trêu chọc hắn một chút mà hắn đã nổi giận rồi Liễu Nham cảm thấy hình tượng của hắn càng lúc càng khả ái, chẳng lẽ mình có khuynh hướng thích hưởng thụ hành hạ ? Liễu Nham mỉm cười “Thật xin lỗi Công tử, ta sẽ đi ra.”

Nhìn thấy nàng mỉm cười với mình, sau lưng Quân Luru Niên cảm thấy ớn lạnh, hắn cảm có giác được nàng là đao thót, hẳn là cá thịt. Nhất định là ảo giác, nàng sao có thể làm gì hắn, trong lòng hắn khẽ tự an ủi mình.

Lan Y thấy Liễu Nham bị Quân Luru Niên đuổi ra thì thở dài nói: “Công tử, hôm qua Liễu tiểu thư vẫn luôn ở lại chiếu cố người, sao người lại có thể đối xử với nàng như vậy?”

“Nàng chiếu cố ta? Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Lan Y kể lại chuyện Quân Luru Niên ngủ như thế nào, Liễu Nham ôm hắn trở về phòng như thế nào, phục vụ hắn rửa mặt như thế nào, hắn kề cận Liễu Nham không cho nàng đi như thế nào, hắn kể lại sự thật một lần nữa còn thêm dầu thêm mỡ vào. Mà phần hắn thêm dầu thêm mỡ chính là Quân Luru Niên ý lại vào Liễu Nham như thế nào và nhất định không chịu buông tay của nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Tình cảm có chút biến đổi

Lan Y dừng kể nữa. Ta đã nhớ được ra rồi, người không nên lừa gạt ta. Còn không mau đi chuẩn bị bữa sáng.” Đây là sự thật sao? Quân Lưu Niên sờ lên đôi má nóng bỏng của mình, chuyện ngày hôm qua hẳn không nhớ được một chút nào cả, nhất định là Lan Y lừa hắn. Đều là giả, tất cả đều là giả, hắn không ngừng tiến hành thôi miên bản thân mình. Một lúc lâu sau, nhiệt độ trên mặt cuối cùng mới giảm bớt một chút.

“Thiếu gia, người đi ăn cơm đi!” Lan Y nhìn thấy hắn một mình nói lảm bảm hơn nửa ngày, nhin không được nhắc nhở hắn đi ăn cơm.

“Được.” Nghĩ đến lát nữa khi đi ăn cơm sẽ gặp nàng, mặt hắn lại đỏ lên.

Nhưng khi vào bàn cơm, hắn mới phát hiện căn bản Liễu Nham không có ở chỗ này, rốt cuộc trong nội tâm hắn có một chút mất mát, trên bàn bày các loại thức ăn đa dạng vậy mà hắn lại không có chút ham muốn động đũa gấp thức ăn nào.” Lan Y, các người ăn đi! Tối hôm qua ta thiếu ngủ, cho nên bày giờ ta muốn đi ngủ bù.”

“Thiếu gia có phải người cảm thấy bữa sáng ngày hôm nay không hợp khẩu vị của người hay không?”

“Không có, chỉ là ta thật sự không đói bụng mà thôi.”

“Thiếu gia, người không ăn sao được chứ? Đợi lát nữa cháo được bung lên, người ăn một ít đi!”

“Lan Y, ta thật sự ăn không vô.” Hắn xoay người đang định rời đi.

Lúc này Liễu Nham bung cháo đi vào, hỏi: “Công tử, nhanh như vậy người đã ăn sáng xong?”

“Thiếu gia nói ăn không vô, một ngụm cũng chưa động đến.” Lan Y vội vàng thay thiếu gia trả lời.

Liễu Nham đặt cháo lên trên mặt bàn, khích lệ Quân Lưu Niên: “Cháo này rất thanh đạm, người ăn một ít đi!”

Thấy nàng bung cháo đi vào, Quân Lưu Niên vội dừng bước: ” lúc này người làm gì vậy?” Quay người nhìn Lan Y nói: “Nhà của chúng ta có không ít gạo sai vật sao lại còn muốn Liễu tiểu thư bung trà rót nước cơ chứ ? Lan Trúc đâu rồi sao người lại không làm?”

“Thiếu gia, không phải như vậy, là do tỷ ấy mà? ? ?” Hắn thật sự so Đậu Nga* còn oan ức hơn nha.

*Ai muốn biết vào đây tìm hiểu nhé: <http://thainamtran.blogspot.com/2011/12/vu-au-nga.html>

“Là tự ta yêu cầu, không liên quan đến Lan Y. Không phải Quân phủ không thể nuôi một người rảnh rỗi như ta, đây là cháo ta tự nấu, ta khẳng định không giống với món cháo đầu bếp trong phủ nấu, muốn nếm thử một chút rồi bình phẩm (đánh giá) hay không?”

“Một mình người tự làm?” Nơi này làm gì có mấy nữ nhân biết nấu cơm, hắn không tin tưởng một chút nào.

Ánh mắt Liễu Nham khẽ ra hiệu cho Lan Y kéo Quân Lưu Niên trở lại cạnh bàn cơm, múc thêm cho hắn một chén cháo nữa. Quân Lưu Niên nhận lấy chén cháo, một mùi hương thơm nức của thịt và gạo được nấu chín bay ra. Cháo nhìn rất sánh, bên trong có lẫn thịt băm, ở nổi trên mặt bát cháo là rau xanh được cắt thành đoạn nhỏ, còn có một chút hạt đen sì bị đập nát, giống như hạt châu tô điểm ở trong bát cháo.

“Những cái... hạt tròn màu đen kia là cái gì?” Từ trước đến nay sao mình chưa thấy qua nó bao giờ.

“Cái đó gọi Bì Đán, cũng gọi là trứng muối.” Đúng vậy, cháo Liễu Nham nấu chính là cháo trứng muối thịt nạc. Ở chỗ này là không có Bì Đán, trước kia Liễu Nham thích nhất là dùng Bì Đán nấu cháo, thời điểm bận rộn ngay cả đồ ăn cũng có thể bớt đi. Vì vậy trong lúc rảnh rỗi nàng đã thử làm Bì Đán, không nghĩ tới thật sự thành công, hơn nữa còn được Thái bà bà rất là ưa thích, cho nên Bì Đán là được bọn họ chuẩn bị sẵn làm nguyên liệu nấu ăn.

“Sao người biết làm cái này?”

“Là do ta đã từng đọc được ở trong một quyển sách, ta suy nghĩ muốn làm thử xem sao, may mắn đã làm thành công mà thôi.” Phương pháp chế tạo Bì Đán đúng là do lúc trước nàng đọc được ở trong một quyển sách nấu ăn, chỉ là quyển sách kia không có ở thế giới này mà thôi.” Mau nếm thử xem, để người sẽ ăn rất ngon, hơn nữa đối với dạ dày cũng không tốt.”

Quân Lưu Niên múc thìa cháo đưa vào trong miệng, tí mi thường thức thành phẩm. Cháo rất thơm, còn rất mềm dẻo, nhất là Bì Đán, rất mịn màng, hương vị cũng rất đặc biệt. Ánh mắt Liễu Nham chờ đợi nhìn hắn “Như thế nào hả?”

“Cũng được.” Quân Lưu Niên lạnh nhạt nói. Kỳ thật là vô cùng tốt, so đầu bếp trong Quân phủ còn nấu ngon hơn, nhưng hắn sẽ không ở trước mặt nàng mà khích lệ nàng.

“Người không phải là Đại tiểu thư của Liễu gia hay sao? Làm sao người biết làm những thứ này?”

“Ồ Liễu phủ không có ai để ý đến ta, nếu muốn mình và đệ đệ được ăn cơm no thì bản thân ta đương nhiên phải làm.” Hắn biết rõ địa vị của mình ở Liễu phủ, nói như vậy hẳn là rất hợp lý đi. Quân Lưu Niên nghĩ đến hết thấy mọi chuyện ở Liễu phủ, lại có chút ít đồng tình với nàng. Trong lúc nhất thời, chỉ có âm thanh tiếng bát đũa va chạm

“Công tử, người cứ dùng từ từ, ta đi xuống trước.” Liễu Nham com nước xong xuôi thì đi luyện công.

Quân Lưu Niên vẫn như cũ có thói quen từng chút một món cháo trứng muối thịt nạc của Liễu Nham, hẳn ăn xong một chén cháo mà mất rất nhiều thời gian.”Thiếu gia, cháo này ăn có ngon như vậy hay không?”

“Hừ?”

“Thiếu gia ăn bát cháo này rất là lâu nha, cũng không nở bụng xuống.” Lan Y nhìn không được trêu ghẹo. Bỗng thấy vẻ mặt Quân Lưu Niên như sắp có giông tố thổi đến, vội vàng nói sang chuyện khác “Thiếu gia, người cho ta nếm thử một chút đi!” Sau đó liền múc một muỗng, khoa trương chẹp miệng vài cái “Hương vị quả thật rất ngon.”

Quân Lưu Niên cũng không tính toán với hắn, miễn cho hắn ở sau lưng nói mình thẹn quá hoá giận, muốn nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.” Gần đây Liễu tiểu thư đang bận rộn chuyện gì? Nàng không ở trong phủ dùng cơm hay sao?” Những ngày nàng ở rể, cũng chỉ cùng ăn chung với mình vài bữa cơm.

“Tiểu thư không thường ra khỏi cửa, bình thường cách khoảng hai ba ngày mới đi ra ngoài một lần. Phần lớn thời gian nàng đều ở trong viện của Thái bà, chăm sóc các loại hoa cỏ của Thái bà bà. Điểm tâm hàng ngày đều là Lan Trúc đến lấy, để nàng dùng cơm ở trong phòng mình. Cơm trưa và cơm tối thì ăn chung cùng Thái bà bà.”

“Là do đầu bếp trong phủ làm, bung qua đây sao?”

“Không phải, từ trước đến giờ không có nghe thấy đầu bếp trong phủ đề cập qua. Ngược lại nghe được người làm việc ở tiền viện (trước viện/ trước sân) Tiểu Hi nói nha hoàn hồi môn của Thiếu phu nhân tên là Tiểu Nham làm cơm so với ngự trù ăn còn ngon hơn, Nhưng căn bản Liễu tiểu thư không có nha hoàn hồi môn.”

“Tiểu Hi? Không phải chính là người cuối cùng đi chiếu cố Thái bà bà đó sao?”

“Vâng, thiếu gia. Cho nên ta đoán rằng người được gọi là Tiểu Nham chính là Liễu tiểu thư.”

“Chính là nói cơm trưa và cơm tối đều là do một mình nàng làm?”

“Có lẽ là như vậy.”

Nàng vậy mà tự mình nấu cơm mỗi ngày, chẳng phải mọi nữ tử đều cách xa nhà bếp không biết nấu ăn hay sao, Quân phủ thực sự ủy khuất nàng như vậy?” Lan Y, buổi tối người mời Liễu tiểu thư đến đây cùng ta dùng cơm đi.”

“Thiếu gia, Ngô chương quỹ đến rồi.”

“Cho nàng vào đi!” Thiếu chút nữa là hắn đã quên hôm nay mình hẹn Ngô chương quỹ đến nói về tình hình kinh doanh của Tụ Tiên Lâu rồi.

“Thiếu gia, ta mang sổ sách mấy tháng này của Tụ Tiên Lâu đến cho ngài đây. Từ lúc Phụng Dương Lâu ở đối diện khai trương đến nay, chuyện làm ăn của Tụ Tiên Lâu vẫn chưa thấy khởi sắc, không biết là do nguyên nhân gì, mọi người đều bị hấp dẫn bởi Phụng Dương Lâu. Bây giờ sổ người vào Tụ Tiên Lâu trong một tháng chỉ bằng một nửa trước kia.”

“Không biết là do nguyên nhân gì, người không đi điều tra Phụng Dương Lâu một chút sao?”

“Ta đã cho người đi qua đây, Nhưng người phải đi không có phát giác được ở đó có gì khác thường, ngay cả đồ ăn cũng không có gì bất đồng. Chỉ khác ở chỗ là sau khi ăn cơm xong sẽ được phát một tấm thẻ đánh dấu màu hồng, nói là nếu mỗi tháng thu thập đủ 15 cái sẽ có quà tặng, còn lại thì không rõ là xảy ra chuyện gì nữa.”

“Lão bản của Phụng Dương Lâu là ai?”

“Cái này hà, chỉ biết là do Vương chương quỹ trước kia của Cẩm Tú Bồ Trang quản lý.”

“Vương chương quỹ? Ngược lại người này cẩn thận có thừa, nhưng chưa đủ linh hoạt, bằng không thì Cẩm Tú Bồ Trang cũng sẽ không cẩn thận mà bán cho chúng ta, lão bản chân chính tuyệt đối sẽ không là phải nàng. Người đi dò xét xem lão bản giấu mặt của Phụng Dương Lâu là ai, mà lại có thủ đoạn đặc biệt như vậy?” Quân Lưu Niên nghe xong khẽ nhủ mảy may phân phó.

“Thiếu gia nói đúng lắm, ta đây phải đi tra xét xem sao.”

“Để sổ sách lưu lại người đi về trước đi, mấy ngày nữa ta sẽ đi từ lâu sẽ thương nghị với người.”

Tiền Ngô chương quỹ đi, Quân Lưu Niên tùy ý mở sổ sách ra, người vào mấy tháng này càng ngày càng ít. Đến tận cùng là do người nào làm? Ở trong trí nhớ hắn không ngừng tìm tòi, cũng không nghĩ ra được ở Đô thành lúc nào lại có thêm nhân vật như thế, chẳng lẽ là từ nơi khác tới?

Hắn dùng tay vuốt lông mày, bệnh nhưc đầu lại tái phát. Từ sau lần thương mai (ngắm và thưởng thức hoa mai) năm trước hắn bị cảm lạnh, dẫn đến bị bệnh nhưc đầu, mới cả ngư y trong nội cung tới vẫn không trị được tận gốc.

Chương 14: Cử chỉ ấm lòng

Buổi tối Liễu Nham đáp ứng lời mời ăn tối chung với Quân Lưu Niên, phát hiện sắc mặt của hắn thật sự không được tốt, nàng cau mày nói: “Công tử, người thấy không thoải mái sao?”

“Không có việc gì.” Nhịn đau đã trở thành thói quen của hắn.

“Nếu như người cảm thấy có chỗ nào khó chịu người nhất định phải nói cho ta biết, bệnh nhẹ không trị sẽ thành bệnh nặng đấy.” Liễu Nham thật cao hứng rất cực bây giờ nàng có thể cùng hắn chung sống hoà bình rồi.

“Người vẫn luôn ở chỗ của Thái bà bà tự mình nấu cơm ăn?”

“Ồ.” Xem ra mọi cử động của ta ở Quân gia không thoát khỏi con mắt Quân chúa và thiếu gia.

“Quân phủ không thể ủy khuất người như vậy được, chẳng nhẽ ngay cả ăn cơm cũng không thể cho người ăn không? Tuy rằng người không phải là Thê chủ của ta, Nhưng Quân phủ ta còn không đến mức phải đối đãi với người như thế này! Nếu truyền ra ngoài sợ rằng Quân Lưu Niên ta lại trở thành người lòng dạ rắn rết ngược đãi Thê chủ.” Quân Lưu Niên không biết con tức giận này của mình là từ đâu tới đây.

Liễu Nham có chút khó hiểu, vì sao hắn phải tức giận? Là sợ chuyện này truyền đi làm hỏng mặt thanh danh của hắn ư? Nghiêm trọng đến thế sao? Nàng không biết chuyện này có nghiêm trọng hay không, nhưng nàng biết rõ nếu như chọc giận Quân thiếu gia thì hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào, liền vội vàng giải thích “Công tử người đã hiểu lầm, ta ở chỗ của Thái bà bà không phải là bởi vì Quân phủ không ai nấu cơm cho ta ăn, mà là ta rất thích Thái bà bà, người cũng đã lớn tuổi, cho nên cho ta làm cho người một chút ít đồ ăn thích hợp mà thôi, huống hồ nấu cơm vốn là niềm vui của ta!”

“Nấu cơm là việc mà một đại cô nương yêu thích ư? Cái yêu thích này thật không có tiền đồ đi! Hiện tại người ở Quân phủ không phải lo ăn mặc, Nhưng nửa năm sau người rời khỏi nơi này thì người sẽ sống thế nào?” Không biết vì điều gì, mà trong lòng của hắn lại hi vọng nàng sẽ trở thành một nữ tử đỉnh thiên lập địa.

Lúc này Liễu Nham càng cảm thấy không rõ là rốt cuộc hắn đang tức cái gì rồi, có thể là sợ khi mình rời khỏi Quân phủ sẽ đòi hắn tiền trợ cấp chẳng, hoặc là sợ mình không có cách nào sinh tồn sẽ trở về quấy rối hắn. “Công tử yên tâm, nếu ta rời khỏi Quân phủ ta sẽ không đòi bất kỳ thứ gì, hơn nữa về sau cũng sẽ tuyệt đối không có bất kỳ liên quan gì đến Quân phủ.”

Nàng sẽ không cần bất cứ thứ gì của Quân phủ, cũng sẽ không có bất kỳ liên quan gì đến Quân phủ, đây đáng nhẽ vốn phải là hy vọng của hắn. Nhưng khi nghe nàng nói ra câu này thì hắn lại cảm thấy trong lòng nguội lạnh, đau càng đau hơn. “Như vậy là tốt nhất, người cứ từ từ ăn.” Quân Lưu Niên phẩy tay áo bỏ đi.

Liễu Nham có chút bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, xem ra bọn họ muốn chung sống một cách hòa thuận cần phải có chút ít thời gian nữa, hai người cùng nhau ăn mà không thể ăn hết bữa cơm, rốt cuộc thì hắn tìm mình tới đây làm cái gì cơ chứ.

Đêm khuya, Liễu Nham bị một trận gió thổi vào làm tỉnh giấc, thì ra trước khi đi ngủ nàng đã quên không đóng cửa sổ. Liễu Nham đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ, ngoài phòng ánh trăng sáng tỏ, khắp trời đầy sao, gió thổi lay động mặt hồ làm nước hồ gợn sóng lăn tăn. Sinh hoạt ở trong Đô Thành rất lâu vậy mà nàng chưa nhìn thấy ánh trăng đẹp như vậy, điều này làm cho nàng bỗng nhiên nổi lên hứng thú, nàng mặc y phục tử tế, khoác lên người chiếc áo choàng, đi ra ngoài thưởng thức cảnh đêm.

Nàng chậm rãi đi ở trong sân, phát hiện cửa sổ thư phòng còn có ánh sáng, đã trễ thế như này mà đèn vẫn còn sáng, chả nhẽ là quên không tắt đèn hay sao? Liễu Nham đi đến gần, thấy Quân Lưu Niên vẫn ở nơi này xem sổ sách, âm thanh bàn tính lách cách vang lên. Đã trễ thế như vậy mà hắn còn chưa đi ngủ, thân thể làm sao mà chịu được, thời điểm tối hôm nay hắn còn không được thoải mái, sao hắn lại không thương tiếc bản thân mình, gia sản Quân phủ lớn như vậy là do hắn hi sinh sức khỏe của bản thân mình để duy trì đi!

Nàng gõ cửa, Quân Lưu Niên chuyên tâm với công việc của mình, không có nghe thấy, Liễu Nham liền tự tiện đi vào. “Công tử, đã trễ thế lắm rồi sao còn chưa ngủ?”

Quân Lưu Niên tưởng rằng Lan Y đến giục hắn đi ngủ, hắn đã dặn dò mọi người là không nên quấy rầy hắn. Nhưng lại cảm thấy không đúng, ngẩng đầu nhìn lên, lại là Liễu Nham. “Sao người lại không đi ngủ mà đi tới nơi này?”

“Ta đi tiểu đêm phát hiện đèn thư phòng vẫn sáng, tưởng rằng người quên tắt đèn, nên đến xem thử, thì ra là Công tử đang bận.”

“Người đã xem xong rồi, thì quay trở về phòng đi ngủ đi!”

“Đêm đã khuya, Công tử cũng nên đi ngủ. Lúc ăn cơm tối ta thấy dáng vẻ của người giống như không thoải mái, người phải cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe,

làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật cũng sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ hàng ngày.”

Khi nghĩ đến bữa cơm tối và lời nói rất đúng của Liễu Nham, trong lòng Quân Lưu Niên có nén lại cơn bức bối, “Liễu tiểu thư quản quá nhiều chuyện đấy? Thân thể của ta thì ta sẽ chú ý, không cần ngươi quan tâm.”

“Lúc ăn cơm tối chắc là ngươi đau đầu, ta bắt mạch cho ngươi được không?” Liễu Nham không để ý đến giọng nói không thân thiện của hắn.

“Ta không có gì đáng ngại, không cần ngươi quan tâm. Y thuật của Liễu tiểu thư là kế thừa của người nào? Quân phủ ta còn thiếu đại phu hay sao?” Thật là tức cười.

Liễu Nham thật bất đắc dĩ, xem ra tối nay không thể tiến hành nói chuyện một cách hòa bình rồi, cần áp dụng chút thủ đoạn cường chế thôi. Nàng đến gần Quân Lưu Niên, điểm nhẹ một cái lên trên huyệt đạo của hắn, Quân Lưu Niên lập tức xụi lơ ở trên mặt ghế.

“Ngươi vừa làm gì với ta?” Hắn cảm giác tất cả sức lực trên người mình đều đã bị rút sạch, làm cho hắn không có một chút sức lực nào.

“Không có gì, ta chỉ là muốn ngươi hợp tác một chút xiu thôi.” Liễu Nham cười áo choàng trên người xuống, và tiếp cận Quân Lưu Niên càng lúc càng gần.

“Ngươi? ? ? Ngươi? ? ?” Quân Lưu Niên phát hiện ra thậm chí ngay cả nói mình cũng không nói ra được. Liễu Nham cảm thấy rất buồn cười, mình giống như tên sắc lang vậy sao? Cái thế giới này thật sự là rất trái ngược, việc này nếu ở trước kia rõ ràng đây phải là phản ứng của nàng.

Nàng lấy áo choàng khoác lên trên người của Quân Lưu Niên, tỉ mỉ đem dây lưng buộc chặt, bế ngang hắn lên rồi ra khỏi thư phòng. Quân Lưu Niên nhìn thấy nàng phủ thêm áo choàng cho hắn, ôn nhu buộc chặt dây lưng, sau đó ôm lấy hắn, một loạt chuỗi động tác này làm cho hắn sợ ngây người, cứng ngắc nằm ở bên trong khuỷu tay của nàng.

Liễu Nham cảm giác được thân hình hắn cứng ngắc, nàng nhẹ nhàng an ủi “Bây giờ ta đưa ngươi trở về phòng ngủ, chuyện làm ăn nếu bận bịu không xong thì còn đây, nhưng thân thể của ngươi thì chỉ có một, Quân phủ cần ngươi, Quận chúa chỉ có một đứa con trai là ngươi, chớ nhẽ ngươi nhẫn tâm để cho bọn họ lo lắng cho ngươi hay sao?”

Nghe xong lời nàng... Quân Lưu Niên cảm giác có một dòng nước ấm chạy dọc toàn thân, cũng không kháng cự nữa, dần dần thả lỏng thân thể. Liễu Nham đặt hắn lên giường, giúp hắn cởi bỏ ngoại bào và vớ giày, đắp chăn.

“Ta điểm huyệt đạo của ngươi, chỉ muốn ngươi thả lỏng toàn thân, trợ giúp rất tốt cho giấc ngủ, chờ ngươi ngủ thì giải khai huyệt đạo cho ngươi. Còn bây giờ thì ta sẽ bắt mạch cho ngươi.” Liễu Nham kéo lấy một cái tay của hắn ra khỏi chăn, đặt ngón tay của mình lên trên mạch đập cổ tay của hắn. Mạch tượng có chút hỗn loạn, thân thể rất suy yếu, còn có căn bệnh thương hàn chưa lành.

Quân Lưu Niên vẫn yên lặng nhìn nàng, từ khi tay của nàng chạm vào tay hắn, lông mày vẫn nhíu lại chưa từng giãn ra, hơn nữa từ nàng trên người tán phát ra một luồng khí, làm cho hắn bị đóng băng lại. Liễu Nham tỉ mỉ bắt mạch, tìm kiếm phương pháp trị liệu, Quân Lưu Niên thì lại lo sợ bất an bởi vì phản ứng của Liễu Nham, giữa hai người từ đầu đến cuối còn bao phủ một luồng không khí ám muội.

“Ngươi đã từng bị cảm phong hàn rất nghiêm trọng phải không?” Cuối cùng Liễu Nham cũng mở miệng hỏi.

“Ừ.” Hắn bắt đầu có chút tin tưởng y thuật của Liễu Nham, giống như một đại phu nàng chỉ có thể phát hiện mạch tượng của hắn hỗn loạn, nhưng lại không biết đến từ đâu.

“Phong hàn để lại mầm bệnh, ngươi có các loại triệu chứng ví dụ như đau đầu, ngực buồn bức hay không?”

“Thỉnh thoảng sẽ đau đầu, bất quá đã thành thói quen, ngự y trong nội cung đều không có biện pháp trị tận gốc. Không sao, dù gì cũng không có ảnh hưởng gì, chỉ là chịu khó nhịn đau đầu một chút là sẽ hết, không có gì đáng lo.” Dáng vẻ của Quân Lưu Niên khi nói ra câu này rất dửng dưng.

“Thỉnh thoảng ư, chỉ sợ là không phải đi! Đầu của ngươi cách hai ba ngày đau nhức sẽ phát tác một lần, cũng không phải là nhịn một chút đơn giản như vậy đâu! Chẳng lẽ ngươi vẫn luôn cố gắng chịu đựng hay sao?”

Vậy mà nàng cũng có thể biết được, xác thực mỗi lần đau đầu phát tác đều làm cho hắn rất thống khổ. Nhưng ngay cả ngự y trong nội cung cũng không có cách nào chữa trị, nếu có nói cho người thân của hắn biết cũng là chuyện vô ích, lại chỉ làm cho bọn họ tăng thêm lo lắng mà thôi. Cho nên, hắn không có nói cho bất luận người nào, chỉ một mình chịu đựng. Không nghĩ tới, nàng chỉ cần xem mạch cho hắn thì đã hiểu rất rõ ràng.

“Xem ra y thuật của ngươi thật sự là không tệ.” Từ trong thâm tâm của hắn rất tán thưởng, “Chỉ có điều ngươi cũng không cần phải thử nghiệm, thân y ta thấy cũng nhiều, nhưng vẫn là như vậy thôi.”

“Đơn giản thì nói ngược lại, ngươi cũng đã biết, nếu như chứng bệnh đau đầu này không lập tức trị liệu, cơn đau này sẽ xảy ra thường xuyên hơn, đến lúc đó, ngươi sẽ không chịu được. Hơn nữa, nếu ngươi tin tưởng ta, ta nhất định có thể trị hết bệnh cho ngươi.”

Quân Lưu Niên nhìn thấy ánh mắt nàng rạng rỡ, hắn hết như bị mê hoặc nhẹ nhàng gật đầu.

“Còn bây giờ, không nên suy nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật tốt đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Kết giao bằng hữu

Lưu Niên thật sự cảm thấy mệt mỏi, hắn cũng không để ý Liễu Nham đi hay ở nữa, chỉ trong chớp lát trên người hắn đã truyền ra tiếng hít thở đều đặn. Liễu Nham vẫn lặng lẽ đứng yên nhìn hắn, thẳng đến khi phía đông hiện ra một màu trắng, nàng mới xoay người rời đi.

Sáng sớm Quân Lưu Niên rời khỏi giường, ánh mắt hắn tìm kiếm khắp nơi trong phòng, bộ dáng không yên lòng. Lúc này Lan Y bùng rửa mặt nước và khăn mặt đi đến, phát hiện Quân Lưu Niên tựa hồ đang tìm gì đó “Thiếu gia, người đang tìm cái gì?” Hắn nhìn xung quanh một lần, không có gì dị thường cả.

“Không có gì.” Quân Lưu Niên thu hồi lại tâm trạng, làm sao Liễu Nham có thể thức cả đêm đợi ở chỗ này đây. Mặc dù biết rằng nàng nhất định sẽ không ở, nhưng trong lòng hắn lại khó che giấu được cảm giác mất mát. Vẫn không nhận được hỏi “Liễu tiểu thư ở nơi nào? Không ăn điểm tâm sao?”

“Liễu tiểu thư đã phân phó Lan Trúc không cần chuẩn bị điểm tâm, còn bảo Lan Trúc buổi trưa đi đưa cơm cho Thái bà bà, có lẽ không dùng cơm trưa trong phủ.” Lan Y hồi báo lại những gì đã hỏi được từ chỗ Lan Trúc cho Quân Lưu Niên, hắn biết nhất định thiếu gia sẽ hỏi hành động của Liễu tiểu thư, mấy ngày nay thiếu gia mỗi ngày đều sẽ hỏi, chẳng lẽ chính người không phát hiện ra Liễu tiểu thư chiếm cứ rất nhiều lực chú của bản thân mình hay sao? Nếu như mình nhắc nhở, thiếu gia nhất định sẽ phủ nhận, còn có thể giáo huấn mình một trận. Chao ôi, chỉ mong thiếu gia sẽ tự mình phát hiện ra, mong rằng sẽ không quá muộn. Quân Lưu Niên không có chú ý tới vẻ mặt lo lắng của Lan Y, ăn bữa điểm tâm này lại làm cho hắn mất hồn mất vía.

Hầu như mỗi buổi tối Liễu Nham đều không ngủ, vẫn như trước canh giữ ở bên cạnh giường của Quân Lưu Niên, thẳng đến rạng sáng mới trở về phòng, mà sau khi trở về phòng thì lại bắt đầu nghiên cứu phương thuốc trị hết căn bệnh nhức đầu của hắn, mà đến khi nàng viết xong phương thuốc, cũng đã gần giữa trưa. Trong phương thuốc có mấy vị thuốc tiệm bán thuốc tầm thường không có, nàng đành phải đi đến Mặc gia y quán tìm Mặc Lăng.

Mặt khác, nàng cần phải đi Phụng Dương Lâu đi khảo sát một phen, nàng có ý định giúp đỡ Quân Lưu Niên. Đêm qua trong lúc vô tình nàng nhìn thoáng qua sổ sách, mấy tháng này Tụ Tiên Lâu thu nhập bị xuống dốc, hiện giờ đây chính là vấn đề phức tạp của hắn, nếu như có thể giúp hắn một tay, để cho hắn giảm bớt gánh nặng trong lòng, đối với thân thể hắn vẫn tốt hơn, trị liệu cũng có thể làm ít mà đạt hiệu quả nhiều, dùng năng lực của mình tận lực bảo vệ hắn, giúp hắn trông coi Quân gia.

Thời điểm nàng đi vào Mặc gia y quán, trùng hợp Mặc Lăng đã khám hết bệnh cho bệnh nhân. Mặc Lăng thấy Liễu Nham đến, thì rất là hưng phấn, bước nhanh đến, đập lên bà vai nàng một cái “Muội muội, muội đã lâu không đến thăm tỷ rồi nha!”

Tuy rằng gần đây Liễu Nham bởi vì tu luyện tâm pháp mà thân thể rắn chắc không ít, Nhưng quả thật mà nói một cú đập này vẫn làm cho chân nàng lao đảo một cái. “Mặc Lăng, tỷ đây là mưu sát ta hả! Năm ngày nay ta bận không tới được đây có được không?”

“Năm ngày là rất lâu rồi, ta sưu tập được mấy phương thuốc hiếm thấy muốn cùng muội nghiên cứu và thảo luận đây.” Mặc Lăng dợ phương thuốc lên lắc giống như đánh tiết gà. Nói xong, liền dẫn Liễu Nham đi vào trong nội thất.

“Hôm nay ta tới đây là muốn lấy mấy vị thuốc ở chỗ của tỷ.” Liễu Nham lấy phương thuốc đưa cho Mặc Lăng. Mặc Lăng nhận lấy phương thuốc nhìn kỹ, rất lâu sau, mới đột nhiên hô to “Muội muội quả nhiên là thiên tài, phương thuốc như vậy mà muội cũng nghĩ được ra, thuốc này là thuốc trị liệu được hết căn bệnh đau đầu ngoan cố đây.” Sau đó nàng ý thức được cái gì, nhủ mảy. “Phương thuốc rất là tốt, nhưng mà trong đó có Dã sinh thiên ma và Diệp giáp hồng thật rất khó kiếm.”

“Muội tất nhiên là hiểu rõ điều này, nếu không sẽ không đặc biệt đến đây tìm tỷ.”

“Cái toa thuốc này là dùng cho người nào?”

“Không dối gạt tỷ tỷ, đây là phương thuốc dành cho phu quân ta. Từ sau khi hắn bị cảm lạnh, vẫn mắc phải bệnh nhức đầu. Ta sau nhiều lần trắc trở mới lấy được phương thuốc điều trị tận gốc này.” Liễu Nham không có thừa nhận cái toa thuốc này là của nàng, Mặc Lăng vẫn hỏi thăm sư phụ nàng là người phương nào, hết thấy vẻ Thái bà bà không thể để cho bất kỳ người nào biết được, đây là nàng đáp ứng yêu cầu của Thái bà bà.

“Muội đã lấy phu (chồng) rồi sao? Lúc nào có thể cho tỷ tỷ tới nhà của muội thăm hỏi gặp mặt một lần đây!” Mặc Lăng còn không biết Lâm Ngọc Nghiên tên thật là Liễu Nham, là Thiếu phu nhân ở rể Quân phủ.

“Thân thể phu quân muội vẫn không được tốt, qua một thời gian chờ hắn khá hơn một chút, muội nhất định mời tỷ tỷ qua phủ một chuyến, như thế có được không?” Nàng thật không phải là cố ý muốn giấu giếm Mặc Lăng, chỉ là có chút sự tình cần ít người biết.

“Được, muội muội nhớ đừng quên.” Sau đó nàng trở lại chuyện chính, “Dã sinh thiên ma tuy hiếm thấy, nhưng trên thị trường vẫn có thể mua được, Mặc phủ cũng cất chứa chút ít, tỷ lấy đưa cho muội muội là được rồi. Nhưng còn Diệp giáp hồng chỉ có trong nội cung mới có, muốn lấy được thì rất khó khăn.”

“Dã sinh thiên ma đắt tiền như vậy, sao muội có thể lấy không được? Hay là Tỷ tỷ bán cho muội đi!”

“Tình cảm của tỷ và muội không bằng Dã sinh thiên ma ư? Mặc gia cất giữ nó không có chút công dụng nào, nếu có thể dùng để trị liệu bệnh của muội phu, tỷ há lại không đành lòng?” Đối với sự khách sáo của Liễu Nham, Mặc Lăng có chút tức giận.

“Vậy muội có thể nhận, chỉ có điều muội không thể lấy không như vậy được. Gần đây muội nghiên có cứu vài loại thuốc bảo vệ sức khỏe, Mặc gia y quán có thể làm ra rồi bán.”

“Thuốc bảo vệ sức khỏe?”

“Chính là thuốc cường thân kiện thể. Đô thành nhiều nhà giàu sang, những người kia khẳng định rất sợ mắc bệnh, cũng muốn trường thọ. Lúc này vài loại thuốc có công hiệu kéo dài tuổi thọ, có thể làm được bán giá cao cho kẻ có tiền, lợi nhuận phong phú, cũng coi như muội không có cảm không thuốc của tỷ.”

“Nghe cũng không tệ, lần sau muội lấy phương thuốc ấy ra, chúng ta thương nghị một chút. Nếu có lợi nhuận, chúng ta chia năm năm.” Mặc Lăng đối phương thuốc bảo vệ sức khỏe rất là chờ mong.

“Không cần chia, đó là muội tặng cho tỷ.”

Thời điểm hai người trò chuyện đang hăng say, một y đồng của Mặc gia đi vào.”Tiểu thư, bên ngoài có người tìm người.”

“Có thể là bệnh nhân đến, trước tiên tỷ sẽ đi ra xem, muội đừng đi, đợi lát nữa chúng ta ăn cùng ăn cơm trưa.” Mặc Lăng dặn dò Liễu Nham. Nhưng nàng chưa kịp đứng dậy, người tìm nàng đã cất bước đi đến.

“Mặc đại thần y, ban ngày không ở tiền đường xem bệnh, lại gặp riêng công tử nhà nào đó?” Một giọng nói vang dội, chính là do người đang tới phát ra.

“Ta tưởng là ai chứ? Thì ra là Viên đại tiểu thư!” Mặc Lăng kẻ sát lỗ tai Liễu Nham giọng nói “Người đưa Diệp giáp hồng đến rồi.”

Liễu Nham không nghe rõ Mặc Lăng nói cái gì, ánh mắt của nàng vẫn nhìn nữ tử mới đi vào. Nữ tử này mặc áo bào lớn màu tím, mày kiếm mắt sáng, phú quý chi khí bao quanh khắp người. Liễu Nham cảm thấy quanh thân nàng phát ra ánh sáng chói mắt, tựa hồ một người như vậy trời sinh ra là nên đứng giữa vạn người, làm cho người khác phải nhìn chăm chú.

Đồng thời, nữ tử mặc áo màu tím cũng đang quan sát Liễu Nham, bộ dáng mi thanh mục tú, không đủ khí khái, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy nàng mềm yếu có thể bắt nạt được, ngược lại tỏa ra một loại trầm ổn không màng danh lợi, dung nạp hết thấy các cảm giác. “Ta nói Mặc đại thần y, người ở đây nói xấu gì ta thế?” Cũng không đợi Mặc Lăng trả lời, nàng chuyển sang Liễu Nham, “Ta là Viên Cẩm, bằng hữu của Mặc Lăng.”

Liễu Nham thu lại ánh mắt đang chăm chú nhìn người của mình, mỉm cười nói “Tạ hạ Lâm Ngọc Nghiên, rất hân hạnh được gặp.” Viên Cẩm thấy Liễu Nham sau khi thu hồi ánh mắt cũng không câu nệ, phản ứng tự nhiên hào phóng, càng ngày càng tán thưởng.

Mặc Lăng không nhận được mình bị xem nhẹ “Viên Cẩm, người cuối cùng đã trở về, Bạch Mạt Nhiên đâu?”

“Mạt Nhiên nàng ở Phụng Dương Lâu, ta bảo nàng đi trước đặt chỗ ngồi, còn ta đi tìm người cùng ôn chuyện một chút, người bạn này của người cũng đi cùng đi đi.” Viên Cẩm có trực giác Lâm Ngọc Nghiên không phải người bình thường, huống hồ người có thể trở thành bạn của Mặc Lăng, chắc chắn có chút ít không giống người thường.

Bản năng của Liễu Nham đang muốn giữ một khoảng cách với Viên Cẩm, người này không giàu sang thì cũng cao quý, muốn an ổn sinh hoạt, tất nhiên nên rời xa nhân vật nguy hiểm như vậy. Nhưng Mặc Lăng vẫn lôi kéo nàng không chịu buông tay, dẫn nàng phải đi theo. Được rồi, dù sao mình cũng muốn đi Phụng Dương Lâu, có người mời khách vậy không có gì không tốt.

Từ khi bắt đầu đi đến ngưỡng cửa của Phụng Dương Lâu, Liễu Nham bắt đầu tinh tế quan sát, nhưng mà nàng thấy nơi này so với Tự Tiên Lâu cũng không có chỗ đặc biệt gì. Đi vào một căn phòng trên lầu hai, nàng thấy đã có một nữ tử ở bên trong, toàn thân nàng vận y phục màu trắng không nhiễm một hạt bụi, Liễu Nham dùng bốn chữ có thể hình dung cảm giác của mình đối với nàng ta đó là tron bóng như ngọc. Nữ tử áo trắng trông thấy Liễu Nham hơi kinh ngạc một chút, nhưng ngay lập tức liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường, thật là không quan tâm hơn thua hã, xem ra hai nữ tử nàng gặp phải ngày hôm nay tuyệt đối không phải là người bình thường.

Thần sắc kinh ngạc của nữ tử áo trắng chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng vẫn bị Viên Cẩm nhận thấy.”Vị này chính là Lâm Ngọc Nghiên, bằng hữu mới quen của Mặc Lăng, từ nay về sau cũng là bằng hữu của chúng ta.”

Mặc Lăng cũng đứng ở một bên phụ họa, “Đúng đúng đúng, muội muội, vị này chính là người vừa rồi ta mới nhắc tới Mạt Bạch Nhiên.” Liễu Nham và Mạt Bạch Nhiên hàn huyên vài câu, lúc này bốn người mới ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lời mời của Liên Tích

Trong lòng Liễu Nham cảm thấy nếu mình quá thân thiết với các nàng sẽ rất là phiền toái, cho nên nàng giữ yên lặng, đấu tranh cùng thức ăn trên bàn, dù sao mục đích nàng đến Phụng Dương Lâu cũng chỉ là để nhận xét đồ ăn mà thôi. Hơn nữa nàng cảm giác được, ba người kia vì sự hiện diện của nàng mà có một số việc họ không thể mở miệng, cho nên nàng cũng không hy vọng các nàng nói ra, nếu như biết quá nhiều, không phải là nhảy vào lửa, thì cũng là bị giết người diệt khẩu.

Nàng tỉ mỉ thưởng thức nhận xét từng món ăn, người tên Viên Cẩm kia thật đúng là có tiền, chiêu đãi hẳn một bàn toàn món ăn chiêu bài, nhưng món ăn lại làm cho nàng có chút thất vọng, món ăn ở đây so với Tự Tiên Lâu không có gì đặc biệt, thậm chí còn không ngon bằng Tự Tiên Lâu, vậy tại sao nơi này lại có nhiều người tới ăn như vậy ?

Liễu Nham đã thu hoạch được tin tức mình mong muốn, cho nên muốn mau rời khỏi chỗ này, nàng dẫn đầu phá vỡ trầm mặc ” Phụng Dương Lâu làm việc sao lại phát đạt như vậy, nơi này so với Tự Tiên Lâu có chỗ gì đặc biệt hơn hay sao?”

Viên Cẩm nghi ngờ nhìn nàng “Người không phải là người Đồ thành, ngay cả điều này mà cũng không biết?”

“Hoàn cảnh nơi này và món ăn ở đây so với Tự Tiên Lâu cũng không hề có gì khác biệt!” Liễu Nham không thèm để ý tới nghi ngờ của nàng ta.

“Đồ ăn ở đây, đúng là không có gì khác biệt. Chỉ có điều mỗi một tháng Liên Tích Công tử sẽ tới nơi này mấy ngày, khách hàng được chọn trúng sẽ trở thành khách quý tháng này của Công tử Liên Tích.” Viên Cẩm giải thích cho nàng hiểu.

“Công tử Liên Tích là người nào?” Trong ấn tượng của Liễu Nham tựa hồ đã nghe qua cái tên này, nhưng lại không nhớ ra được. Nếu như mới vừa rồi chỉ là hoài nghi, thì bây giờ Liễu Nham bị ba người kia hoàn toàn khinh bỉ.

“Không phải đâu, muội muội, người ngay cả Công tử Liên Tích vậy mà cũng chưa từng nghe nói qua?” Mặc Lăng vẫn một mực giữ im lặng. Liễu Nham vô tội lắc đầu, cái người Liên Tích công tử kia thật sự nổi danh như vậy sao, địa vị có thể so với cấp đại minh tinh thế giới, như Audrey? Hepburn, Marilyn? Monroe hay sao?

“Công tử Liên Tích là người đứng đầu bang của Tỷ Hồng lâu, tài nghệ cảm kỳ thư họa đạt tới đỉnh cao, người cũng đẹp như tiên tử hạ phàm. Hắn bán nghệ không bán thân, chỉ tiếp đãi khách nhân hữu duyên với hắn, còn về những người khác, vô luận cho bao nhiêu bạc hắn cũng sẽ không gặp. Nghe nói nhìn hắn nhảy múa một điệu, ba ngày hồn vía mới quay trở lại.” Ngay cả Bạch Mạt Nhiên giống như trích tiên (tiên giáng trần) khi nhắc tới kỹ nam này của Hồng Lâu cũng có vẻ ngưỡng mộ, xem ra công tử Liên Tích đó thật sự là không đơn giản.

Có điều Liễu Nham vẫn không cho là đúng, cái gì mà chỉ gặp người hữu duyên, cường điệu, tuyệt đối là cường điệu, càng thần bí càng khiến cho mọi người muốn tìm tòi lại không thể. “Hắn làm như vậy, tú bà Tỷ Hồng lâu cũng đồng ý?”

“Nhưng hắn là cây tiền của Tỷ Hồng lâu, mỗi tháng ngày mười lăm hắn đều hiện diện ở Tỷ Hồng lâu một lần, biểu diễn một chút ca khúc và một vài tiết mục. Đến ngày đó muốn vào Tỷ Hồng lâu thì phải có thiệp mời, một tấm thiệp mời này ở Đồ thành cũng có thể bán được hơn vạn lượng, nếu như mua lại của người khác thì giá càng mắc, nhưng cho dù như vậy, cũng không có ai chịu nhường lại.”

Hơn vạn lượng? Trong Đồ thành quả nhiên rất nhiều giàu sang, số tiền này đủ để gia đình người bình thường sống mấy cuộc đời rồi.”Vị Liên Tích kia có thật đẹp như vậy không? Đại mỹ nam ở Đồ thành không phải là Tứ hoàng tử sao?”

“Hắn?” Viên Cẩm bĩu môi, một tên tiểu tử thú, nàng không nhìn ở trong lòng oán thầm, còn hai người kia lúc nghe thấy tên Tứ hoàng tử được nhắc đến rõ ràng có chút run rẩy, một bộ dáng hoảng sợ. Liễu Nham đối với biểu hiện của các nàng cảm thấy rất khó hiểu, vị Tứ hoàng tử này rốt cuộc ra sao, vậy mà có thể khiến người trấn định như thế lập tức rối loạn phương tác. Bạch Mạt Nhiên phát giác được ánh mắt thăm dò của Liễu Nham, liền vội vàng giải thích, ” thân phận tôn quý Tứ hoàng tử, bách tính bình dân rất khó nhìn thấy, lời đồn khả năng có chút sai lầm và thiên vị . Còn Công tử Liên Tích thì, năm trước vào thời điểm chúng ta chưa rời khỏi Đồ thành may mắn được gặp một lần, tài hoa và dung mạo của hắn chính xác là như thế.”

Liễu Nham đã biết được thủ đoạn đặc biệt của Phụng Dương Lâu, cũng không cần thiết ở lâu. “Cảm ơn Viên tiểu thư hôm nay đã chiêu đãi, thời gian không còn sớm, Lâm mỗ nên trở về phủ. Mặc Lăng, thuốc của phu quân đành nhờ tỷ.”

Ba người kia quả thật có chuyện quan trọng cả

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tranh giành ngôi vị Hoàng Đế

Nếu Liễu Nham đoán không nhầm, thì các nàng chắc chắn không phải là người bình thường, thậm chí còn không phải là con cái của nhà giàu bình thường. Trên thực tế Viên Cẩm chính là Hiên Viên Cẩm, là Tam Hoàng nữ, do Phụng Lam quý quân một trong bốn vị quý quân của Hoàng thượng sinh ra, là một trong những người có năng lực cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế nhất. Còn Bạch Mạt Nhiên lại chính là nữ nhi của Tả Tướng – Bạch Kiệt.

“Tôi hôm qua ta từ quân doanh ngoài biên cương quay về, lập tức tiến cung đi đến chỗ Mẫu Hoàng của ta, tinh thần người rất khỏe mạnh, không có bất kỳ dấu hiệu bị bệnh gì.” Hiên Viên Cẩm nhận được tin tức của Mặc Lăng gửi đi với nội dung là Hoàng thượng bị bệnh nặng cho nên hắn mới chạy về từ

biên cương.

“Làm sao có thể? Ta lấy được tin tức vạn phần chính xác từ Thái y viện mà, với cả nãi nãi (bà nội) của ta tận mắt nhìn thấy Hoàng thượng bị bệnh nằm ở trên giường.”

“Nãi nãi của ngươi bắt mạch cho Hoàng thượng hay sao?”

“Cái này thì ta không rõ ràng cho lắm, ngươi cũng biết nãi nãi ta là người tuyệt đối sẽ không để lộ một chút tin tức nào cả. Chỉ có điều là khi đó nơi ấy ngoại trừ nãi nãi ta, còn có Tiết thái y.”

“Vậy thì đúng rồi, Tiết thái y xưa nay rất thân cận với Phụng Hậu, nhất định là hắn giờ trò quỷ.” Hiền Viên Cẩm cuối cùng đã tìm được mấu chốt vấn đề.

“Vậy hắn bị Phụng Hậu sai khiến, với mục đích gì?”

“Nếu ta đoán không lầm, thì ta và Tam Hoàng nữ chắc là không về được biên cương rồi. Phụng Hậu làm như thế nhất định là muốn dẫn dắt Tam Hoàng nữ trở lại kinh thành, còn hắn thì nhất định sẽ xúi giục Hoàng Thượng thu lại binh quyền trong tay Tam Hoàng nữ. Nghe nói trước đó vài ngày Khang thân vương trở về đất phong của mình, chỉ sợ là muốn điều binh khiển tướng, trong mấy ngày này sẽ trở về kinh.” Bạch Mạt Nhiên rất nhanh đã khám phá ra quỷ kế của Phụng Hậu.

“Vậy thì biên cương chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Phụng Hậu có thể sẽ ám sát Tam Hoàng nữ ở Đô thành hay không?” Mặc Lăng rất lo lắng.

“Hắn nghĩ thật là đơn giản, quân doanh ở biên cương hắn tưởng rằng có thể dễ dàng thu phục như vậy? Chúng ta đã sớm khám phá ra được là hắn xếp người ở trong quân doanh, hơn nữa thỉnh thoảng còn cung cấp chút tin tức giả cho bọn hắn. Ta đã phân phó, nếu như những ngày này một khi bọn họ có hành động, thì một mẻ bắt gọn. Nơi đó có Thẩm Hán Dương trông coi, sao lại không yên lòng cơ chứ? Về phần ám sát, ta chắc hắn nhất định không có lá gan lớn như vậy đâu.” Hiền Viên Cẩm không cho là đúng nói.

“Có lẽ nên đề phòng vẫn tốt hơn, những ngày này Thái nữ một mực ở trong phủ, an tĩnh có chút quỷ dị.” Bỗng nhiên Mặc Lăng lại nhớ ra chuyện gì, cả kinh nói: “Vậy thì Liên Tích Công tử kia sẽ không phải là có quan hệ với Phụng Hậu đấy chứ? Có lẽ không nên đi đến nơi hắn hẹn.”

“Ngược lại ta không cảm thấy cái tên Công tử Liên Tích kia có vấn đề gì, tuy rằng hắn danh chấn Đô thành, có rất nhiều quan lại trong giới quyền quý ái mộ danh tính của hắn, nhưng cũng chưa bao giờ nghe nói hắn thân cận cùng với ai. Lại nói, suy cho cùng thì Phụng Hậu chắc sẽ không trắng trợn như vậy. Cho dù thật sự có vấn đề, nếu như chúng ta không đi, sợ càng sẽ làm cho Phụng Hậu càng nghi ngờ.” Bạch Mạt Nhiên không đồng ý với đề nghị của Mặc Lăng, “Huống hồ, nếu như Phụng Hậu thật sự có ý làm hại Tam Hoàng nữ, tại sao phải mời bốn người, chỉ mời Tam Hoàng nữ không phải càng nắm chắc hơn hay sao.”

“Ta đồng ý với lời nói của Mạt Nhiên coi như là đám rông hang hổ, ta cũng muốn xông vào một lần.”

Trong một căn phòng ở góc khuất nhất của Túy Hồng lâu, một nam tử tuyệt sắc đang cầm một khối ngọc bội tinh tế nghiên cứu. Lúc này gã sai vặt lúc trước đi đưa tin đẩy cửa bước vào “Công tử, khối ngọc bội kia người đã nhìn hai ngày rồi. Tuy nói nó là ngọc bội (ngọc ấm) khó có được. Nhưng cũng không có gì đặc biệt đi!”

Nam tử tuyệt sắc này chính là Công tử Liên Tích mà mọi người ngưỡng mộ. Hắn không để ý tới phản nài của gã sai vặt kia, “Linh Nhi, ta bảo ngươi đi đưa thiệp mời ra sao rồi?”

“Đã đưa rồi, các nàng bảo ngày mai sẽ đến đúng giờ. Nhưng công tử ta không rõ, tại sao người lại phải mời bốn người kia vậy? Bây giờ nếu kết giao quá thân thiết với Tam Hoàng nữ và nữ nhi của Tả Tướng không phải cừu chi sáng suốt.” Gã sai vặt tên gọi là Linh Nhi kia bĩu môi nói.

”Chuyện của Công tử – ta còn cần ngươi tới dạy bảo hay sao? Người ta muốn mời cũng không phải các nàng, mà là một hoàn toàn người khác.” Ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều không hề rời đi khỏi ngọc bội kia. “Còn nhớ rõ mục đích chúng ta tới Đồng Dương Quốc không?”

Hắn nói lại để cho Linh Nhi cùng đưa mắt tập trung nhìn khối ngọc bội kia: “Công tử nói là, khối ngọc bội này chính là vật chúng ta muốn tìm, chủ nhân của ngọc bội này chính là chúng ta người muốn tìm, nàng đã xuất hiện?”

“Có phải người chúng ta muốn tìm hay không còn không dám khẳng định, Nhưng khối ngọc bội này thật sự là bằng chứng về người kia. Ngươi đi xuống trước chuẩn bị một chút đi, ngày mai ta phải tiếp đãi các nàng thật tốt.”

Hắn đi đến bên cửa sổ, tay cầm lấy ngọc bội lên trước ánh nắng mặt trời, một lát sau, trên ngọc bội dần dần xuất hiện một chữ: ‘Tây’. Ta rốt cuộc đã tìm được rồi, hắn nhẹ nhàng ni non.

Ngày đó hắn cải trang đi ra ngoài, ở cửa ra vào của hiệu cầm đồ đã nghe được đối thoại của người bên trong, đại khái là một người không biết nhìn hàng cỡ nào, dùng rất rẻ tiền đã mua được một khối ngọc bội giả trị liên thành. Hắn nghe xong hai chữ ngọc bội thì giật mình, ngọc bội cũng không phải là vật thông thường, vậy thì khối ngọc bội này có phải là khối ngọc hắn muốn tìm hay không? Hắn đi vào hiệu cầm đồ, phí hết một chút ít khí lực mới nhìn thấy khối ngọc kia, may mắn chính là khối ngọc kia đúng là khối ngọc hắn đau khổ tìm kiếm. Người kia rốt cuộc đã xuất hiện rồi!

Lúc này Liễu Nham cũng không ý thức được, một khối ngọc bội đã làm cho nàng hoàn toàn đánh mất cuộc sống yên tĩnh như nàng mong muốn. Nàng ở bên ngoài trở lại Quân phủ, rất bất ngờ nhìn thấy Quân Lưu Niên đang lưỡng lự ở cửa ra vào của Lưu viên. “Công tử, phía trong Lưu viên làm sao, sao ngươi lại không vào bên trong?”

Quân Lưu Niên hình như thấy Liễu Nham xuất hiện đột ngột lại càng hoảng sợ “Không sao? ? ? Ta... ta vừa rồi ở bên ngoài quay về, đang muốn đi vào.” Nói xong nhanh chân đi vào, chỉ để lại cho Liễu Nham một bóng lưng.

Liễu Nham cảm giác mình hoa mắt, nàng cảm thấy Quân Lưu Niên khi nhìn thấy nàng một khắc kia trong ánh mắt hẳn có sự vui sướng. Trời ạ, sao mình lại có loại suy nghĩ này, chẳng lẽ mình bắt đầu yêu thích hắn? Nàng vội vã vứt bỏ suy nghĩ hỗn loạn, bắt đầu suy nghĩ làm cách nào giúp đỡ Tụ Tiên Lâu gia tăng thu nhập.

Quân Lưu Niên bước rất nhanh, có chút thờ nhẹ, hắn ngồi ở trên ghế hơn nửa ngày, tim còn đập thùm thụp, khe sò đôi má, nóng đến bị phỏng. Bản thân mình đang làm gì đó? Vậy mà chạy đến cửa ra vào Lưu Viên chờ nàng trở lại, nhìn thấy nàng lại không biết làm sao. Nhất định là do sinh bệnh gây nên, gần đây đầu càng lúc càng không thanh tỉnh rồi.

“Công tử? ? ? Công tử? ? ?” Lan Cúc vội vàng hấp tấp chạy quay về.

“Xảy ra chuyện gì, mà hốt hoảng như vậy, một chút đáng về nam nhi cũng không có.”

“Ta, ta vừa rồi ở bên ngoài quay về, nghe nói Khang thân vương sắp phải về kinh.”

Chỉ nghe bộp một tiếng, tay Quân Lưu Niên khẽ run rẩy, ly trà rơi xuống đất. Nàng đã trở về rồi sao? Mấy ngày nay hắn ngủ không an ổn, trong mộng nàng chưa từng xuất hiện. Sau khi hắn thành thân chưa từng gặp mặt nàng, nàng cũng không có liên lạc gì với hắn. Lúc trước hắn viết thư muốn nàng cho hắn thời gian nửa năm, hôm nay nàng đã trở về, có phải là đại biểu cho nàng đồng ý đợi hắn nửa năm hay không, sau đó sẽ vĩnh viễn cùng hắn ở một chỗ?

“Có thăm dò được cụ thể ngày tháng hay không?” Hắn giả bộ như không thêm đề ý hỏi.

“Không ạ, có điều nghe nói chuyện này được bàn tán cách đây ba ngày trước rồi.”

Như thế nào mới có thể gia tăng buôn bán của tửu lâu đây? Trước kia Liễu Nham học Trung y, dù sao không phải là tốt nghiệp kinh doanh, để cho nàng đi suy nghĩ chuyện kinh doanh như thế nào quả thực có chút hơi khó. Hai tay nàng nâng má, chăm chú suy nghĩ. Đã có! Tửu lâu, mọi người vào bên cũng chỉ là vì đồ ăn, cái gọi là người hữu duyên gì đó, chỉ hấp dẫn được mọi người một lúc mà thôi, phần thưởng về một người thực sự không rõ như thế nào có thể so được với tình xảo đồ ăn đây? Phải đem công phu làm đồ ăn thượng hạng ra, ở thế giới này không có đồ ăn ngon vậy thì Liễu Nham – nàng sẽ làm rất nhiều, nàng không tin những... món ăn ngoạn mà mọi người chưa từng gặp cũng chưa thấy không hấp dẫn được khách hàng.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức bắt tay vào làm, đầu tiên là ghi thực đơn, Tụ Tiên Lâu là tửu lâu sang nhất Đô thành, đương nhiên đồ ăn phải xa hoa, có khả năng thỏa mãn mọi yêu cầu của khách hàng. Có điều muốn làm những món ăn quý hiếm mà bọn họ đã từng nếm qua, thì phải có cảm giác khác lạ đặc biệt, nếu như nấu món ăn thông thường thành tình xảo, có lẽ là ý kiến không tồi. Nàng định đem phụ liệu trân quý nhất phụ trợ cho món ăn bình thường, đương nhiên là món ăn mà thế giới này không có. Lấy cái trắng và đậu hủ làm nguyên liệu nấu ăn chủ yếu, ở chỗ này không có đậu hủ, xem ra còn phải làm một cái cối đá. Viết xong thực đơn, nàng lại bận bịu tiến hành.

Nàng bận đến chạng vạng tối, mệt mỏi nàng nằm ở trên giường không nhúc nhích một chút nào. Nàng chợt nhớ tới hôm nay phải khám bệnh cho Quân Lưu Niên không chế cơn đau đầu của hắn. Nàng gian nan từ trên giường đứng lên, đi đến phòng của Quân Lưu Niên.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lưu Niên hiểu nhầm

Liễu Nham đi đến trước cửa phòng của Quân Lưu Niên, nhẹ nhàng gõ cửa, "Công tử đã ngủ chưa? Nếu như chưa ngủ, ta có thể đi vào không?"

"Vào đi!" Đã trễ thế như vậy mà nàng còn tìm mình có không biết chuyện gì?

Liễu Nham đẩy cửa bước vào, Quân Lưu Niên vừa vặn choàng thêm áo khoác ngoài từ sau bình phong đi ra. "Ta tới thì châm cho Công tử, ban ngày có một số việc nên chậm trễ, muộn như vậy mà quấy rầy người quả thật rất không có ý tứ."

Nàng thật sự đặt bệnh đau đầu của mình ở trong lòng, nàng làm cho mình tin tưởng nàng nhất định sẽ chữa được căn bệnh này, trong nội tâm của Quân Lưu Niên bỗng cảm thấy ấm áp, "Không có gì, Liễu tiểu thư còn nhớ tới thân thể của ta, ngược lại ta còn rất cảm tạ."

Liễu Nham nghe thấy hắn chân thành cảm ơn nàng, trong giọng nói không còn chứa đựng sự châm chọc, khiêu khích cùng hoài nghi. Nhưng phảng phất trong đó vẫn có một chút xa cách, làm cho nàng muốn xem nhẹ cũng không được. Trong lòng nàng lập tức dâng lên một chút cảm giác hụt hẫng. "Không cần gọi ta là tiểu thư, nghe không được tự nhiên, gọi tên ta là được rồi. Công tử lên giường nằm đi, chúng ta lập tức bắt đầu! Có thể sẽ hơi đau một chút, người chịu khó nhịn nhé."

Quân Lưu Niên nhẹ nhàng gật đầu, đi đến cạnh giường rồi nằm xuống, như chợt nhớ ra chuyện gì, hắn có chút ngượng ngùng mở miệng "Vậy cái kia? ? ?

Vấn mặc y phục cũng có thể chứ ?"

"Đương nhiên, chủ yếu là châm huyết vị ở trên đầu, ở trên người thì châm vào đại huyết, cách một lớp y phục cũng có thể châm được." Ở đây trình tiết nam nhân cũng giống như nữ nhân cổ đại, nó cũng trở thành tính mạng của bọn họ, vô luận nam tử đó có độc lập như thế nào hay chẳng nữa, cũng đều không có ngoại lệ, trong lòng Liễu Nham xẹt qua vẻ bi thương.

Nàng lấy ngón châm ra cẩn thận đâm lên huyết vị của Quân Lưu Niên, hạ châm vừa nhanh vừa chuẩn. Mấy ngày này nàng đều theo Thái bà bà luyện tập, cho dù cách huyết vị năm trượng, nàng cũng có thể đâm vào huyết vị một cách chính xác, Thái bà bà còn kinh ngạc không thôi về khả năng sử dụng âm khí của nàng.

Ngón châm đâm vào đầu rất đau, thời điểm Liễu Nham đâm đến châm thứ ba, trán Quân Lưu Niên đã toát mồ hôi, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không rên lên một tiếng. Ở trước mặt người ngoài hẳn đều giữ dáng vẻ Kiên Cường như vậy đi, tất cả đau đớn, tất cả khổ sở đều tự mình nuốt vào, Liễu Nham nhìn thấy cũng đau lòng, có lẽ chỉ khi hẳn ở trước mặt người mình yêu mới lộ ra bộ mặt chân thật nhất, mới có thể để lộ ra sự yếu đuối của hẳn, hẳn đau đớn, hẳn khổ sở. Nàng hy vọng mình là người kia biết nhường nào, bảo vệ cho hẳn, để hẳn chỉ đơn thuần sống vui vẻ. "Nếu như đau, thì kêu ra, không sao cả."

"Không sao? ? ? Không có việc gì? ?" Thanh âm của Quân Lưu Niên do ảnh hưởng của đau đớn nên có chút run rẩy, nhưng hẳn vẫn cố gắng giọng, không chịu lên tiếng.

Rốt cuộc mình cũng không phải người kia, Liễu Nham tự giễu, dù mình có muốn, hẳn cũng không cần mình ở bên cạnh hẳn, rất nhanh nàng thu lại tâm tư của mình, hạ châm nhanh hơn, muốn nhanh chóng chấm dứt nỗi thống khổ của hẳn.

Chờ đến khi Liễu Nham rút hết tất cả châm ra, Quân Lưu Niên đã ngất đi. Nàng cảm khăn vải, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho hẳn, động tác nhẹ nhàng như đối với một bảo bối trân quý, nàng nhìn thấy ngoại bảo của hẳn, phát hiện nó đã bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, trung y bị ướt dính cả lên người. Cứ như vậy mà đi ngủ, ngày mai nhất định sẽ cảm mạo.

Vì vậy Liễu Nham đánh thức Lan Y, để hẳn giúp Quân Lưu Niên lau qua thân thể, thay y phục khác, sau đó nhẹ nhàng giúp hẳn kéo lại góc chăn thấy hẳn không bị đánh thức, vẫn ngủ say như cũ, mới quay người rời khỏi.

Ngày hôm nay thật sự là quá mệt mỏi, Liễu Nham đặt cả thân hình lên giường, ngay cả khí lực cởi quần áo cũng không có, mệt mỏi thiếp đi, trong khoảng khắc đi vào giấc ngủ nàng còn nghĩ, xuyên qua đến đây điều tốt nhất chính là không cần dậy sớm, có thể yên tâm ngủ nướng.

Rạng sáng ngày hôm sau, Liễu Nham đã bị một đám người lôi dậy, mở mắt ra đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Quân Lưu Niên, thoát nhìn gần đủ ngất trời, lúc này mới là sáng sớm rồi cuộc ai chọc giận hẳn vậy? "Công tử, sớm như vậy có chuyện gì sao?"

Liễu Nham căn bản không nghe được Quân Lưu Niên trả lời, chỉ nghe bộp một tiếng, một cái bạt tai đã rơi xuống mặt của Liễu Nham, mà chủ nhân bàn tay đó lại chính là Quân Lưu Niên. Liễu Nham thoáng ngẩn người, nàng thật sự không thể suy nghĩ được là có chuyện gì đã xảy ra, đầu óc trống rỗng.

Trong mắt của Quân Lưu Niên, Liễu Nham lúc này là một loại không biết sống chết, trên mặt của nàng biểu hiện chết cũng không muốn hỏi cái, hẳn tức giận hét lớn một tiếng, "Từ nay về sau đừng để cho ta nhìn thấy người." Nói xong phát tay áo rời đi.

Lan Y theo sát sau lưng Quân Lưu Niên cũng bị hành động của hẳn khiến cho sợ hãi người, buổi sáng thức dậy thiếu gia cả người đã tràn đầy giận dữ, kể cả ngoại bảo cũng không mặc hẳn vội liền chạy tới phòng Liễu tiểu thư, tát Liễu tiểu thư một bạt tai, tại sao vậy chứ? Nhìn má trái Liễu Nham sưng đỏ năm ngón tay cương hiện rõ, hẳn dặn dò Lan Trúc vừa mới vào nhà, "Lan Trúc, nhanh giúp Tiểu thư bôi thuốc tiêu sưng tán ứ." Sau đó đuổi theo Thiếu gia chạy ra ngoài.

Lan Trúc nghe được tiếng la của Thiếu gia liền vội vàng chạy tới, thấy trên khuôn mặt trắng trẻo của Liễu Nham có mấy vết xanh tím, mặt cũng sưng phù, "Ai nha, Tiểu thư, lúc này có chuyện gì xảy ra vậy?"

Nghe được Lan Trúc gọi, Liễu Nham rốt cục tỉnh táo lại, nàng cười khổ, cử động miệng cũng khiến cho khuôn mặt đau rất. "Ta cũng không biết."

Lan Trúc vội vàng đi tìm thuốc, giúp Liễu Nham bôi lên. "Là thiếu gia đánh sao? Vì sao vậy? Những ngày này Tiểu thư và Thiếu gia quan hệ rõ ràng rất hòa bình!"

Haiz, ta cũng đang muốn biết đây, Liễu Nham trong lòng yên lặng nghĩ. Khi Lan Trúc bôi thuốc xong, Liễu Nham bảo hẳn cầm gương đến cho mình nhìn một chút. Nàng nhận lấy tấm gương nhìn vào, Quân Lưu Niên ra tay thật sự là rất mạnh, tuy đã bôi thuốc, Nhưng mặt trái của nàng vẫn sưng lớn, một bàn in rõ ràng ở trên mặt thể kia, xem ra phải tầm ba đến năm ngày mới biến mất. Buổi tối hôm nay nàng lại đã nhận lời mời đi Túy Hồng lâu rồi, bộ dạng như thế này cũng không thể không đi.

Quân Lưu Niên trở về phòng ngồi ở cạnh mép giường, con giận dữ vẫn chưa tan. Lan Y đi theo vào, thấy trên mặt tràn Thiếu gia đầy tức giận, bộ dáng như muốn bùng nổ. Hẳn cũng có lòng đứng cảm của mình, thận trọng hỏi: "Công tử, người làm sao vậy?"

Nghe thấy Lan Trúc hỏi, Quân Lưu Niên hơi ngẩng đầu, đôi mắt phun Hỏa, mặt cũng giận đến đỏ bừng: "Uổng công ta tin tưởng nàng, thì ra nàng lại là một tên sắc phôi!"

Sắc phôi? Lan Y nghĩ, chẳng lẽ ngày hôm qua Liễu Tiểu thư đã làm gì Thiếu gia ư, không thể nào, hẳn rất hiểu rõ Liễu Tiểu thư, nàng sẽ không làm ra hành động gì vũ nhục Thiếu gia. "Công tử có gì đó hiểu lầm chăng, Liễu Tiểu thư không phải người như vậy."

"Hiểu lắm, sự thật bày ra ở trước mắt, còn có cái gì hiểu lắm, ngày hôm qua thi châm xong, nàng? ? ? Nàng vậy mà? ? ?" Mặt của Quân Lưu Niên càng đỏ hơn, không thể nào nói tiếp được nữa, con mắt nhìn chăm chăm vào y phục của mình.

Lan Y thoáng cái đã hiểu, nhất định là Thiếu gia cho rằng y phục của mình là do Liễu tiểu thư thay, Liễu tiểu thư thật sự rất đáng thương, bị oan ức như vậy. "Thiếu gia y phục của người là do ta đổi. Tối hôm qua sau khi thi châm xong, y phục của Thiếu gia bị ướt hết, Liễu tiểu thư sợ người bị lạnh, bảo ta thay y phục giúp cho Thiếu gia. Người đã hiểu lắm Liễu tiểu thư rồi."

Lửa giận của Quân Lưu Niên dường như bị một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống dập tắt. Minh đã hiểu lắm nàng, không phân tốt xấu đánh nàng một cái bạt tai, còn nói nàng vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt mình, rốt cuộc là hắn đã làm cái gì đây? Tuy nói nàng rất ôn nhu, rất sẵn sàng, nhưng dù sao cũng là một nữ tử, ở nhà khác dám chống đối Thê chủ sẽ bị bỏ, tuy nàng ở rể, không có thể nào bỏ mình, nhưng chỉ sợ rằng nàng cũng sẽ không bao giờ muốn gặp mặt mình nữa.

Vừa nghĩ đến Liễu Nham sẽ không bao giờ để ý đến hắn nữa, Quân Lưu Niên cảm thấy chậu nước lạnh kia chẳng những dập tắt lửa giận của hắn, mà còn khiến cho tim hắn lạnh buốt. Nàng vì hắn mà nấu cháo, vì hắn lạnh mà nàng phủ thêm áo choàng, nàng vì hắn mà thi châm, những việc nàng làm vì hắn từng việc từng việc một lần lượt hiện ra ở trong đầu, bao lâu nay hắn luôn mong mỏi có một người bất chấp tiền tài và địa vị quan tâm đến hắn, bây giờ người này dường như đã thật sự xuất hiện, kết quả lại bị bản thân hắn hung hăng đẩy ra.

Lan Y thấy nét mặt của Quân Lưu Niên đột nhiên trở nên tuyệt vọng, biểu hiện này hắn chưa từng thấy xuất hiện trên mặt của Công tử, chắc là Công tử cũng quan tâm đến Liễu Tiểu thư. Lan Y an ủi hắn, "Thiếu gia, Liễu Tiểu thư đối với người tốt như vậy, người đi đến chỗ nàng xin lỗi, nàng nhất định sẽ tha thứ cho Thiếu gia."

Một người dám đánh Thê chủ có thể được tha thứ sao? "Đề cho ta suy nghĩ, người không được đi tìm Liễu Tiểu thư, nếu không ta sẽ đem người gả ra ngoài." Nếu để cho nàng biết rõ chân tướng, có phải trong lòng nàng mình sẽ biến thành một phu quân ngang ngược hay không?

"Thiếu gia? ? ? Sao lại không được nói? ? ?" Lan Y cảm thấy thật là khó xử nha.

"Tóm lại người nhớ cho kỹ, không thể nói."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Theo hện gặp mặt

Quân Lưu Niên mệnh lệnh cho Lan Y xong thì đi ra cửa, mỗi tuần hắn có ba ngày phải đi kiểm tra các cửa hàng. Hôm nay hắn cầm sổ sách nhưng không thể nào tập trung xem được, mặt của Liễu Nham thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở trong đầu của hắn. "Thiếu gia? ? ? Thiếu gia? ? ?"

"À? ? ? ?" Ngô chương quý gọi hắn mấy tiếng hắn mới hồi phục lại tinh thần.

"Sổ sách có vấn đề gì không?" Ngô chương quý thấy hắn cầm lấy sổ sách hơn nửa ngày, vẫn cau mày không nói một lời, rất là lo lắng, sợ xảy ra vấn đề gì.

"Không có gì là ta không tập trung, không có vấn đề gì." Quân Lưu Niên xin lỗi cười cười.

"Công tử nếu như hôm nay người không thoải mái, vậy thì người hãy đi về trước đi!" Ngô chương quý vẻ mặt lo lắng.

Ngày hôm qua nàng thi châm cho hắn xong, đầu quả nhiên không đau như trước nữa, kỳ thật nàng căn bản không làm điều gì sai, chỉ là do mình đối với nàng có thành kiến mà thôi. Đánh cũng đã đánh, lại còn là do mình hiểu lầm mới đánh nàng, nói lời xin lỗi có lẽ nàng sẽ tha thứ cho mình. Quân Lưu Niên quyết định sẽ thực hiện ý định đầy của mình, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, hắn nhìn Ngô chương quý cười cười nói: "Ngô chương quý, hôm nay đến đây thôi, ta đi về trước." Nói xong dặn dò Quân Vũ đi chuẩn bị xe.

Ngô chương quý nhất thời sững sờ, nụ cười kia làm choáng váng ánh mắt bà, cho đến khi bóng dáng Quân Lưu Niên biến mất bà mới tỉnh táo lại, từ sau khi phu nhân qua đời, bà chưa từng thấy Thiếu gia thật lòng nở nụ cười bao giờ. Bà đi đến trước di ảnh của phu nhân, kích động nói: "Phu nhân, người thấy không? Hiện tại thiếu gia rất hạnh phúc, người yên tâm đi!"

Quân Lưu Niên kích động chạy về Quân phủ, trông thấy trước cửa phủ có một chiếc xe ngựa sang trọng đang đỗ. Có ai tới bãi phóng hay sao? Hắn vội vàng đi vào, Lan Y ra đón. "Thiếu gia, sao hôm nay người lại trở về sớm như vậy?"

"Trong phủ có người đến sao? Ta thấy có xe ngựa đứng ở trước cửa phủ."

Câu hỏi của Quân Lưu Niên khiến cho Lan Y thật khó nói, "Cái kia? ? ? Cái này? ? ?" Lan Y vâng vâng góc áo không biết nên trả lời như thế nào.

Quân Lưu Niên không kiên nhẫn được nữa, "Cái gì cái này cái kia? Áp a áp ứng, rốt cuộc là người nào đến quý phủ?"

"Là tới đón Liễu tiểu thư." Âm thanh của Lan Y nhỏ như con muỗi vo ve.

"Đón Liễu Tiểu thư, người Liễu gia đến? Có hỏi qua bọn họ đón Liễu Tiểu thư hỏi phủ có chuyện gì, ta thấy là chồn cáo muốn gà đến chúc tết thì có, nói cho đám người đó biết, ta muốn đi cùng Liễu Tiểu thư." Quân Lưu Niên không khỏi nghĩ tới khuôn mặt hiểm ác của Chính Quân ở Liễu phủ.

"Cái kia? ? ? Không phải là người của Liễu gia, à? ? ?" Lan Y hít sâu một hơi, "Là người của Túy Hồng lâu? ? ? Công tử Liên Tích."

Quân Lưu Niên hoài nghi lỗ tai của mình có vấn đề, Túy Hồng lâu, thanh lâu lớn nhất Đô thành, công tử Liên Tích, là hoa khôi ở đó. Từ vương công quý tộc, đến bách tính bình dân, dường như chưa từng có ai được công tử Liên Tích hậu đãi như vậy. Hắn nén lại cảm giác tức giận nói: "Đã hỏi qua bọn họ tại sao lại tới đón Liễu tiểu thư hay không?"

"Ta đã hỏi qua rồi, bọn họ nói Tiểu thư là người hữu duyên trong tháng này được Công tử Liên Tích chọn ra."

Quân Lưu Niên cũng từng nghe qua mỗi một tháng công tử Liên Tích sẽ chọn ra một người hữu duyên mời tới với tư cách là khách quý, vận khí của Liễu Nham thật sự là tốt, chỉ có điều là tại sao nàng lại có thể được chọn vậy? Nghĩ thế, chân của hắn không tự chủ được đi về phía phòng ngủ của Liễu Nham, muốn tới để hỏi nàng cho rõ đây rốt cuộc là chuyện gì. Đi đến cửa phòng, liền nghe được tiếng Liễu Nham nói chuyện vui vẻ với một nữ tử ở bên trong, nữ tử kia chính là nghe tin mà đến - tiểu Hi.

"Tiểu Nham, rốt cuộc người vợ được vận may gì thế, vậy mà có thể đi gặp công tử Liên Tích!" Tiểu Hi ghen tị sắp phát điên lên rồi.

"Công tử Liên Tích tốt như vậy sao? Các người những tên sắc nữ này." Liễu Nham không khỏi cười nhạo.

"Ai nha, người đây là được tiện nghi mà còn khoe mẽ, ai mà lại không biết Công tử Liên Tích chính tình nhân trong mộng của tất cả các nữ tử ở trong Đô thành." Tiểu Hi bộ dạng giống như nằm mơ giữa ban ngày.

Liễu Nham bị nét mặt của nàng chọc cười, có cần thiết phải khuếch đại như thế không. "Người mau mau tỉnh lại đi, nước dãi chảy rơi đầy trên mặt đất rồi kia kìa."

Tiểu Hi vội vàng cầm ống tay áo lau miệng, phát hiện ra căn bản là Liễu Nham đang giễu cợt nàng. "Chán ghét, nếu như có thể cưới được Công tử Liên Tích, bảo ta làm gì ta cũng đều nguyện ý." Nàng nhìn Liễu Nham, bỗng nhiên hô lớn một tiếng! "Người cứ để như thế này đi gặp Công tử Liên Tích?"

"Làm sao vậy?" Liễu Nham bị nàng dùng công phu sư tử hống quát mà không biết là vì sao.

"Mặt của người, ai da, thật là, người nói thiếu gia sớm không đánh muộn không đánh, lại đánh đúng vào lúc người đi gặp công tử Liên Tích. Người thật sự có thể nhìn Thiếu gia nửa năm? Ta xem người có lẽ sớm tính toán cho thỏa đáng."

"Nửa năm là yêu cầu của ta, thật sự đã làm chậm trễ hắn. Nếu như thời gian cho phép, ta sẽ mau rời khỏi, yên lặng sống." Liễu Nham lạnh nhạt nói.

"Tiểu Nham, người khác biệt như vậy, không chừng công tử Liên Tích sẽ bị người hấp dẫn đấy."

Liễu Nham giả vờ run sợ, nói "nếu như ta cưới công tử Liên Tích, người sẽ không tìm ta liễu mạng chứ ?"

"Sao có thể, chỉ có điều nếu người thật sự cưới công tử Liên Tích, cũng không thể giấu hắn đi, phải để cho ta gặp mặt hắn nha."

"Được, đến lúc đó ta sẽ để cho người xem đến chán thì thôi được không?"

"Được được, đương nhiên là được." Tiểu Hi gật đầu như gà mổ thóc. "Không nói nữa, người nhanh đi, chờ thêm một lát nữa xe ngựa sẽ sốt ruột đấy."

Quân Lưu Niên đứng bên ngoài nghe các nàng nói chuyện, lại nghe giọng nói của Liễu Nham nhẹ nhàng thoải mái, không giống như là đang tức giận, có lẽ nàng sẽ tha thứ mình! Nhưng nghe đến chuyện của công tử Liên Tích, tim của hắn bỗng nhiên trầm xuống. Nàng quyết định sẽ rời khỏi hắn rồi ư, hắn xác thực không phải phu quân ôn nhu trong mắt của nàng, vậy thì có phải là phu quân ngang ngược hay là không cũng để làm gì, nói hay không nói lời xin lỗi với nàng cũng có nghĩa lý gì nữa đây?

Tiếng bước chân cách cửa càng ngày càng gần, Quân Lưu Niên cuống quýt trốn ra phía sau núi giả. Hắn nhìn thấy Liễu Nham đi ra, trang phục của nàng vẫn như ngày thường, y phục vẫn là một màu xanh nhạt, tóc dùng một cây ngọc trâm để cố định. Những thứ này hắn vốn đã quen mắt, nhưng mà hôm nay hắn lại cảm thấy nàng mặc một thân y phục đơn giản lại tôn lên nét thanh nhã thuần tú vô cùng, nàng như vậy cũng khiến người khác tâm động đi! Quân Lưu Niên cảm thấy đau lòng bất lực, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh núi giả.

Trong lòng Liễu Nham hơi mất bình tĩnh, không phải hưng phấn, càng không phải là vui sướng, mà là một loại bất an. Nàng đi lại ở bên ngoài, luôn dùng tên Lâm Ngọc Nghiên, thậm chí ngay cả Mặc Lăng đều không biết thân phận chân thật của nàng. Nhưng vị hoa khôi Túy Hồng lâu kia lại phải người đến Quân phủ đón Liễu Nham, nàng không tin người được mời thật sự là Liễu Nham, nói cách khác, công tử Liên Tích căn bản biết rõ Lâm Ngọc Nghiên chính là Liễu Nham. Nam tử thanh lâu này tuyệt đối không đơn giản, trong mắt hắn mình có giá trị gì, trước đây si ngốc, không mấy khi bước ra khỏi cửa, chẳng nhẽ Liễu Nham với hắn có qua lại gì sao?

Còn nữa, nếu ngay cả Công tử Liên Tích cũng biết thân phận thật sự của nàng, như vậy bọn người Mặc Lăng sao có thể lại không biết? Tất cả đều bị các nàng biết rõ. Liễu Nham không khỏi cười khổ, ở trước mặt các nàng mình tựa như tên hề vậy, mọi việc che giấu đều thật buồn cười.

Xe ngựa chạy băng băng trên đường, Liễu Nham cũng một đường suy tư. "Tiểu thư, đến Túy Hồng lâu rồi, xin mời người xuống xe." Liễu Nham chưa

từng tới Túy Hồng lâu, đi ngang qua cũng chỉ là nhẹ nhàng liếc một cái. Phần lớn đều là ban ngày, Túy Hồng lâu rất yên tĩnh, gạch đỏ ngói xanh, không có gì khác thường. Ban đêm Túy Hồng lâu mới thật sự là Túy Hồng lâu, xung quanh đây là một vùng tối, chỉ riêng nơi này là đèn đuốc sáng trưng. Đèn lồng đỏ thắm treo khắp các lầu gác, kỹ nam ăn mặc đẹp để đứng ở cửa vẫy vẫy khăn tay, mời chào khách. Trong lầu thỉnh thoảng truyền đến tiếng nâng ly cạn chén của khách, cùng với âm thanh của kỹ nam thờ gấp.

Liễu Nham vừa bước vào Túy Hồng lâu, một lão nam nhân mặc đồ xanh đỏ lập tức tiến lại gần, nhanh chóng đánh giá Liễu Nham, ve vẩy khăn tay cười duyên nói: "Ai za... đây là Tiểu thư nhà ai, lần đầu tiên tới đây đi! Thích dạng gì nam tử nói với ta nha, Túy Hồng lâu cần cái gì có đều có, chắc chắn để cho người thoải mái giống như Thần Tiên!"

Liễu Nham gửi thấy mùi trên khăn tay của hắn, sắc đến hắt hơi một cái, lập tức kéo dài khoảng cách với hắn. Nàng chưa kịp đáp lời, trên lầu truyền tới một âm thanh, Liễu Nham ngẩng đầu lên nhìn, là gã sai vặt ngày đó đưa thiệp mời. "Bảo phụ thân, đây là khách mời của Công tử Liên Tích." Nói xong thì dần dần đi lên lầu.

Công tử Liên Tích khác với kỹ nam dưới lầu, hắn không trang điểm đậm, trên người là một mùi hương nhàn nhạt, không làm cho người ta chán ghét, thái độ của hắn đối với Bảo Phụ thân rất khách khí, không phải là sợ hãi, cũng không quá tôn trọng, xem ra địa vị của hắn ở trong lầu rất đặc biệt. Một đoạn cầu thang này, làm cho tâm tư của Liễu Nham dần dần xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đối chọi gay gắt

Liễu Nham được dẫn đến một gian phòng ở cuối lầu hai. "Tiểu thư, mời vào! Công tử của chúng ta sẽ tới đây ngay lập tức." Nàng đánh giá gian phòng này, ở đây chỉ có một mình nàng. Nơi này không hề giống kỹ viện nàng từng thấy trên Ti Vi, tấm la trướng* màu đỏ chói, rèm cửa mờ ảo, ngược lại trông rất thanh lịch.

Trong phòng tràn ngập một mùi hương thơm nhàn nhạt, Liễu Nham ngửi ra được, loại hương khí này có thể khống chế nội lực. Một khi đi ra khỏi căn phòng này, nội lực sẽ tự động khôi phục, nếu như không ở trong phòng động võ, người bình thường sẽ không phát hiện ra. Liễu Nham có thể phân biệt ra, bởi vì trong các loại dược thảo mà nàng có thì loại này nàng cũng có một ít. Tại sao Công tử Liên Tích lại phải dùng loại hương liệu này? Chắc không chỉ là sợ khách nhân Bá Vương ngành thương cung đơn giản như vậy.

Tuy Liễu Nham không biết rõ thời gian ở cổ đại, nhưng nàng biết lúc này cũng chưa tới thời gian ước định. Nàng vốn cho rằng mình chỉ nhân tiện được mời, nhưng theo như tình hình bây giờ xem ra, hình như nàng là nhân vật chính được mời hôm nay, cho dù có chút bất an, nhưng thôi chuyện gì đến ắt sẽ đến.

Liễu Nham tìm cái ghế dựa dứt khoát ngồi xuống, bắt đầu lặng yên thưởng thức trà, cho đến khi cửa phòng lại một lần nữa bị đẩy ra. Đi vào là một vị nam tử tuyệt sắc, nhất định vị này là Công tử Liên Tích đây, phải hình dung như thế nào nhỉ, hắn thật xứng với câu nói, thêm một phân thì lại quá cao, giảm một phân thì lại thành thấp, nhọt một chút thì quá bọt, đỏ một chút thì quá đậm, mày như thùy vũ (lông chim), da trắng như tuyết; eo như được bó lại, răng trắng như ngọc; mỉm cười yêu kiều, hoặc Dương Thành, mê Hạ Thái*. Sống hai mươi mấy năm, đã sống ở hai thế giới, Liễu Nham tự nhận là mình chưa từng gặp được người nào so với hắn đẹp hơn.

* 惑阳城, 迷下蔡 (Hoặc Dương Thành, mê Hạ Thái): khiến đàn ông Dương Thành và Hạ Thái đều bị mê hoặc. Dương Thành và Hạ Thái là hai vùng đất phong của quý tộc nước Sở.

Xuất xứ từ bài Đăng đồ từ hảo sắc phú (bài phú của dê xồm hảo sắc =))) của Tống Ngọc nước Sở thời Chiến Quốc: "Đồng gia chi tử, tăng chi nhất phân tắc thái trường, giảm chi nhất thái đoản; trứ phần tắc thái bạch, thi chu tắc thái xích; mi như thùy vũ, cơ như bạch tuyết, yêu như thúc tổ, xỉ như hàm bôi; yên nhiên nhất tiểu, hoặc Dương Thành, mê Hạ Thái."

(Con gái Đồng gia, thêm một phân thì quá cao, bớt một phân thì quá thấp; nhọt một chút thì quá bọt, đỏ một chút thì quá bầm, mày biếc như lông chim phi thùy, da thịt trắng như tuyết, eo mảnh như được thắt lại, răng như ngọc trai; mỉm cười yêu kiều, thì đàn ông Dương Thành và Hạ Thái đều bị mê hoặc.)

Liên Tích thấy Liễu Nham ngậy người vài giây đồng hồ, cũng không có cảm thấy có gì đó không ổn, lần đầu tiên nhìn thấy hắn không có một ai là không phản ứng như thế. Nhưng trong mắt của nàng chỉ có kinh ngạc cùng thương thức, điểm này khiến cho người khác cảm thấy không thể chán ghét được nàng.

Liễu Nham mấy giây mới lấy được lại tinh thần, mỉm cười, "Thật có lỗi với Công tử, tại hạ thật thất lễ."

Nàng có thể hoàn hồn nhanh như vậy, còn hào phóng xin lỗi hắn nữa, làm cho Liên Tích đối với nàng có chút hảo cảm "Xem ra Liễu tiểu thư là một người lỗi lạc."

"Nhưng công tử lại là một người thần bí." Nếu hắn biết mình là Liễu tiểu thư, Liễu Nham cảm thấy ở trước mặt hắn mình không cần thiết phải che giấu, có chuyện gì nàng sẽ nói thẳng.

Liên Tích cười khẽ một tiếng, "Liễu tiểu thư vẫn luôn nghĩ gì thì nói cái đó sao?"

"Vây phải xem đối với người nào rồi, ở trước mặt công tử, căn bản ta không có gì gọi là bí mật, không phải sao?" Liễu Nham ranh mãnh nhìn hần, "Công tử tới tìm ta có chuyện gì?"

Liên Tích thấy ánh mắt của nàng có một chút thương thức, cùng người thông minh nói chuyện quả nhiên không tốn sức. "Nếu như Liễu tiểu thư đã biết là ta đặc biệt muốn gặp ngươi, chẳng lẽ ngươi lại không đoán ra được là ta muốn gặp tiểu thư có chuyện gì à?"

"Nếu như ta thật sự biết, thì ngày hôm nay ta sẽ không đến đây." Liễu Nham tùy ý liếc mắt một cái, sau đó đưa mắt tiếp tục tập trung ở trên người Liên Tích, "Vô luận là chuyện gì, ta cảm thấy đối mặt so với trốn tránh hay hơn rất nhiều."

"Nếu Liễu tiểu thư đã thẳng thắn như vậy, ta đây cũng nói thẳng luôn." Liễu Nham chú ý tới cách xưng hô "Ta" của hần cùng cách xưng hô "nô gia" của các kỹ nam bình thường rất bất đồng, có thể khiến người ta cảm giác được hần có thân phận cao quý. Liên Tích móc ở bên hông rút ra một khối ngọc bội, đưa cho Liễu Nham, "Liễu tiểu thư còn nhớ rõ khối ngọc bội này không?"

Liễu Nham nhận lấy ngọc bội chỉ nhìn thoáng qua, nàng đã nhận ra nó là khối ngọc mà mình mang đi cầm vài ngày trước. "Khách nhân đến hiệu cầm đồ cầm cố đồ vật, có gì không hợp lý sao?" Ngữ khí của nàng rất bình tĩnh, trong nội tâm nhưng cũng đã hiểu, thì ra là do khối ngọc bội này gây họa, sớm biết như vậy đem cầm cố những... đồ trang sức kia thì tốt rồi, nàng rõ ràng đã kiểm tra rất cẩn thận rồi mà, khối ngọc bội kia rõ ràng không có bất kỳ ký hiệu gì để chứng minh thân phận nàng. Tuy lão bản của hiệu cầm đồ khẳng định ngọc bội này rất trân quý, nhưng cũng không phải là duy nhất! Chủ nhân của ngọc bội này và Công tử Liên Tích qua lại với nhau như thế nào, là công việc, hay là kẻ thù, mình tạm thời quan sát xem sao!" Công tử Liên Tích làm như vậy là có ý gì?"

"Liễu tiểu thư không cần khẩn trương, ta chỉ là muốn biết rõ khối ngọc bội này làm sao mà tiểu thư có được?"

"Công tử cần gì phải làm khó ta. Chắc hẳn Công tử biết rõ Liễu Nham trước kia luôn luôn si ngốc, ngày đó thành thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta nhân họa được phúc cho nên khôi phục lại thần trí, nhưng những chuyện đã trải qua trong thời điểm ta si ngốc ta hoàn toàn không nhớ rõ. Còn khối ngọc bội này, là vật phẩm ở trong đám đồ cưới của ta, ta thiếu tiền dùng mang nó đi cầm. Liễu gia chúng ta là thương nhân, mẫu thân từ nơi nào có được, có lẽ bản thân người cũng chưa chắc nhớ rõ."

Liên Tích nghe nàng nói xong khẽ cười, "Xem ra Liễu tiểu thư không có ý định nói thật rồi" Trong giọng nói mang theo một chút uy hiếp.

"Công tử đây là đang uy hiếp ta sao? Ta nói thật hay giả, Công tử có thể điều tra, ngươi muốn giết ta cũng không có gì là không thể. Chỉ có điều ta đây là loại người tay không trời gà không chặt, hoàn toàn không biết võ công, dùng loại hương liệu này thật sự là không cần thiết." Nói xong nàng nhìn lư hương trên bàn. Nội công Liễu Nham tu luyện và nội công bọn họ tu luyện bất đồng, chủ yếu dùng để cường thân kiện thể, phụ trợ phóng ra ám khí và thi triển khinh công, hương liệu này xác thực đối với nàng không có tác dụng.

Liên Tích không có cách nào phán đoán lời nói của Liễu Nham là thật hay giả, nghe qua dường như đều là sự thật, nhưng trực giác lại nói cho hần biết nàng nhất định có điều gì giấu diếm hần, nàng có thể nhìn ra mảnh khỏe trong hương liệu. Nhưng hần càng không thể giết nàng, nếu như nàng thực sự là người bản thân hần muốn tìm, vì người chết thì không thể sống lại được. Trong lúc nhất thời, trong phòng rất trầm lắng, nhưng bầu không khí trong phòng lại tràn ngập khí thế giương cung bạt kiếm.

Liễu Nham đang đánh cuộc, vị Công tử Liên Tích này đối với nàng không có ác ý, nàng còn không muốn chết sớm như vậy. Đúng lúc này một tràng tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt không khí trầm lắng. "Công tử, ba vị tiểu thư khác đã đến rồi." Là Mặc Lăng, các nàng đã đến rồi, Liễu Nham thoáng thờ dãi một hồi. Liên Tích lập tức đổi lại âm điệu phong tình vạn chủng, "Mời các nàng vào đi!"

Nghe tiếng đáp lại mà vào chính là ba người kia. Dẫn đầu là Viên Cẩm vẫn một thân y phục màu đỏ chói mắt, sau lưng hần là Bạch Mạt Nhiên mặc áo bào màu xanh lam, Liễu Nham vẫn cảm thấy nàng mặc đồ trắng vẫn đẹp hơn, người vào cửa cuối cùng chính là Mặc Lăng, một thân y phục màu tím.

Liên Tích thấy người tới thì đi lên đón tiếp, mềm nhũn tựa ở đầu vai Viên Cẩm, nhõng nhẽo cười nói. "Ta nhìn sao trông trắng cuối cùng trông được các tiểu thư đến đây." Liễu Nham nhìn thấy hần trở mặt một cách nhanh chóng, sợ hãi thần phục, tên này cũng thật lợi hại, vừa rồi hần còn hung thần ác sát, bỗng nhiên trở nên cực kỳ quyến rũ. Nàng liếc mắt nhìn Viên Cẩm, thấy bộ mặt hần rất hưởng thụ nha. "Công tử Liên Tích muốn mời chúng ta đến đây, sao chúng ta lại không đến cơ chứ?" Bạch Mạt Nhiên chỉ liếc mắt nhìn Liên Tích Công tử, trên mặt hần vẫn là vẻ mặt ôn hòa vạn năm không đổi, nàng là người cho dù có thấy núi Thái Sơn sụp đổ ở trước mặt cũng không đổi sắc, nhưng Liễu Nham vẫn có thể đọc được ở trong ánh mắt nàng có chút thất vọng. Còn nha đầu Mặc Lăng kia sao lại không có tiền đồ như vậy chứ, từ lúc nàng bước vào cửa nhìn thấy Công tử Liên Tích, ánh mắt của nàng luôn nhìn hần chằm chằm, một khắc chưa từng rời đi, sớm đã quên sạch sành sanh rằng lần này đi khả năng sẽ có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Liễu Nham trêu ghẹo nàng, "Mặc tiểu thư? ? ? trông mắt của tỷ sắp rơi ra ngoài rồi kia kia."

Mặc Lăng bị Liễu Nham chê chọc vội hồi hồn lại, có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, "Vây cũng không bằng muối muối, rõ ràng đã ước hẹn là giờ Dậu mới tới, muối còn đến sớm hơn chúng ta đây, không phải sao? Chắc là muối không thể chờ đợi được!" Nàng cuối cùng cũng tìm được chuyện để chế giễu đánh trả lại Liễu Nham.

"Tất cả các vị Tiểu thư đứng đây làm gì, nhanh mau ngồi xuống đi! Linh Nhi, dâng trà." Mọi người nghe thấy vậy đều ngồi xuống, Linh Nhi cũng bưng trà lên rót cho mọi người, mùi trà thơm lan tỏa khắp nơi.

Viên Cẩm nhấp một ngụm, thật không ngờ là đại hồng bào, là loại trà trân quý. "Trà của Công tử quả nhiên là trà ngon!"

"Đầu phải, ta không am hiểu trà cho lắm, để cho Tiểu thư phải chê cười rồi." Chê cười? Mới đúng là chuyện nực cười. Trà này mình cũng uống qua hai lần, là Hoàng thượng ban thưởng cho mẫu thân, tên Công tử Liên Tích này quả nhiên là không đơn giản, Bạch Mạt Nhiên không khỏi oán thầm. Liễu Nham là người thật sự không hiểu biết về trà, ở thế giới kia có nhiều đồ uống như vậy, ít ai pha trà uống, nàng nhẹ khẽ nhấp một ngụm, cũng không muốn uống nữa.

"Hôm nay tất cả vị Tiểu thư đi đến chỗ ta, ta sẽ vì các vị Tiểu thư mà diễn tấu một khúc!"

"Được? ? ? Được? ? ? Được lắm." Mặc Lăng lập tức cao hứng phụ họa.

Liên Tích phong tình vạn chủng ngồi trước đàn. Hần nhẹ nhàng gảy một cái, âm thanh véo vút lập tức truyền tới. Tiếng đàn rất hay, nhìn ba người kia bày ra bộ dáng say mê lắng nghe thì biết, ngay cả Bạch Mạt Nhiên cũng say mê lắng nghe, vẻ thất vọng trong mắt hần hầu như cũng biến mất. Một khúc hoàn tất, nhưng dư âm vẫn còn vang vọng bên tai.

Hiên Viên Cẩm dẫn đầu vỗ tay trầm trồ khen ngợi, "Công tử kỹ thuật đàn của ngươi quả nhiên rất cao siêu, khó trách nữ tử ở Đô thành đều ngưỡng mộ Công tử như thế, quả nhiên là danh xứng với thực!"

"Đa tạ Tiểu thư đã khích lệ, tiểu thư quá khen rồi." Nói xong thướt tha rời khỏi cầm án (bàn để đàn) về chỗ ngồi. Sau đó chính là mấy người bọn họ cùng nhau nghiên cứu thảo luận tài đánh đàn, nghiên cứu thảo luận thì từ ca phú, Liễu Nham ngồi nghe ở bên cạnh mà cảm thấy rất buồn ngủ, không nên trách nàng, nàng thực sự đối với văn nghệ không biết chút nào, những bài thơ cổ mà mấy năm học nàng đã được học kia, nàng đã trả lại cho lão sư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Gặp chuyện bị thương

Liên Tích nhìn thấy ba người kia đang cao hứng bùng bùng nói chuyện cùng với nhau còn Liễu Nham thì vẻ mặt buồn ngủ, trong nội tâm rất là nghi ngờ. Liễu gia là gia đình giàu có, nhìn lời nói cử chỉ của Liễu Nham có lẽ là nàng được giáo dục rất tốt, nhưng nàng lại đối với cầm kỳ thư họa, thì từ ca phú hoàn toàn không có hứng thú, càng lúc nàng càng giống như sắp mê mang đến nơi.

Sau lần thứ N Liễu Nham gật đầu như con gà mổ thóc, rốt cục nàng cũng không muốn tiếp tục nữa "Nay trời đã tối rồi Công tử, ta cáo từ trước."

"Cùng các Tiểu thư trò chuyện thật cao hứng, nếu Lâm Tiểu thư muốn cáo từ, mọi người cũng đều đã mệt mỏi, vậy thì hôm nay chúng ta hãy dừng lại ở đây được không?" Liên Tích bận rộn một buổi tối, mà chuyện hần muốn biết lại không thu hoạch được một chút nào.

"Nếu Công tử mệt mỏi, chúng ta cũng không quấy rầy nữa cáo từ." Viên Cẩm dẫn đầu từ biệt, sau đó đi ra ngoài, Bạch Mạt Nhiên cũng theo sát phía sau. Còn Mặc Lăng thì lại lưu luyến đi chậm chậm phía sau, dặn dò Liên Tích Công tử mười lăm tháng sau nhớ gửi thư mời cho nàng. Người cuối cùng đứng dậy là Liễu Nham, nàng vừa muốn đi ra khỏi cửa, đã bị Liên Tích gọi lại.

"Ta hi vọng khi Liễu tiểu thư nhớ ra lai lịch của miếng ngọc bội thì nàng sẽ nói cho ta biết, chủ nhân thật sự của ngọc bội này đối với ta rất quan trọng." giọng điệu Liên Tích rất thành khẩn. Liễu Nham quay lưng khoát tay áo, đi ra ngoài.

Khi nàng đi ra tới ngoài cửa, một cỗ xe ngựa đã đậu ở ngoài, đứng bên cạnh xe ngựa đứng chính là gã sai vặt Linh Nhi. "Liễu tiểu thư, Công tử bảo ta chuẩn bị xe đưa người trở về."

Ban đêm ánh trăng thật đẹp, nơi này cách Quân phủ cũng không quá xa, Liễu Nham bỗng nhiên có nhã hứng tản bộ. "Không cần, ban đêm ánh trăng rất đẹp, tự ta đi bộ trở về là được rồi."

"Không nghĩ tới ngươi cũng có nhã hứng như thế, vậy chúng ta cùng nhau đi trở về đi!" Hoàng cung và Quân phủ đều cùng một hướng, Viên Cẩm phụ họa theo đề nghị Liễu Nham với Linh nhi. Sau đó, bốn người cùng nhau đi bộ về trên con đường rải đầy ánh trăng.

Cuối cùng Lan Y cũng tìm thấy Quân Lưu Niên đang tê liệt ngồi xồm ở cạnh núi già. "Thiếu gia, tại sao người lại ngồi ở chỗ này? Thời tiết rất lạnh, nếu người bị bệnh thì phải làm sao bây giờ?" Khi hần đến gần phát hiện Quân Lưu niên vẫn còn đang ngẩn người. "Thiếu gia, chúng ta trở về đi thôi!" Nói xong liền đỡ Quân Lưu Niên đứng lên.

"Liễu Nham trở về rồi sao?" Quân Lưu Niên vội vàng hỏi.

"Cái kia? ? ? Tiểu thư vẫn chưa về."

Chưa trở về? ? ? Chưa trở về? ? ? Quân Lưu Niên một mực lặp lại những lời này. "Lan Y, ngươi nói cho ta biết, nàng sẽ vĩnh viễn không trở về nữa hay sao?"

"Làm sao có thể chứ, Tiểu thư chỉ là đi dự tiệc mà thôi, rất nhanh sẽ trở lại, rất nhanh mà Công tử." Lan Y một bên an ủi hần, một bên đưa hần về phòng, dỗ hần ngủ. Thiếu gia có đôi khi như là một đứa bé, cần người khác quan tâm, người khác chú ý, người khác cho hần ấm áp. Một khi hần đã

nhận được áp lực thì sẽ không buông tay, nếu như mất đi, hắn sẽ sống không nổi. Nhìn Thiếu gia giống như kiên cường, nhưng thực sự thì nội tâm của hắn lại rất yếu đuối. Thiếu gia đã nhận được áp lực ở nơi Tiểu thư, ngay cả bản thân hắn cũng không ý thức được, loại này áp lực đã xâm nhập vào cốt tủy, quan trọng với hắn biết bao nhiêu. Chỉ mong thiếu gia kiên cường không nên tùy hứng làm thương tổn Tiểu thư, để tiểu thư một mực muốn ở bên cạnh hắn.

Lan Y thật vất vả mới đỡ được Quân Lưu Niên đi ngủ, biết hắn ngủ vô cùng không an ổn, tay chân sẽ lạnh như băng, trong mộng không ngừng nói mớ, "không nên rời bỏ ta". Lan Y biết rõ, nhân vật chính ở trong mộng của hắn không còn là Khang thân vương, mà là Liễu Tiểu thư.

Trên đường về Liễu Nham lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Khi các nàng đi được một nửa đoạn đường, hơn mười người áo đen từ trong hẻm xông ra, cầm kiếm lao về phía bốn người các nàng đâm tới. "Có thích khách!" Mặc Lăng hô to.

Viên Cẩm và Bạch Mạt Nhiên lập tức cùng chiến đấu với bọn Hắc y nhân, hai người bọn họ võ công rất cao, nhưng đối phó với đám Hắc y nhân này phải phí chút sức, bọn họ nhìn ra được đám người này không phải là hạng người hời hợt, mỗi người đều là cao thủ. Rốt cuộc là ai, có thể làm cho nhiều cao thủ bán vì mình mạng như vậy.

Hôm nay ra ngoài có chút vội, nên Liễu Nham không mang độc dược nàng điều chế theo, bên hông nàng chỉ dắt có mấy cây ngân châm. Nàng vận dụng khinh công nhanh chóng tránh khỏi mũi kiếm, tuy nhiên lại không tìm được lỗ hổng nào để phóng ám khí, chỉ có thể dùng ám khí và khinh công để bảo vệ tính mạng mình, muốn giết địch thủ thì rất khó. Vừa tránh khỏi một kiếm đang ổn định lại hơi thở, nàng phát hiện ra có người đánh lén ở phía sau Viên Cẩm, mà nàng ta lại không phát hiện ra, Liễu Nham vội hô to: "Viên Cẩm, coi chừng phía sau." Nhưng chờ Viên Cẩm quay người thì đã không kịp nữa rồi, cho nên Liễu Nham không chút suy nghĩ vội xông ra ngoài, đỡ thay Viên Cẩm một nhát kiếm kia, rồi nàng ngã xuống. Mặc Lăng thừa dịp Hắc y nhân không đề ý, nhanh như chớp ném ra một viên lưu đạn, bốn người nhanh chóng chạy thoát thân.

Lan Y đợi cả đêm cũng không thấy Liễu Nham trở về, rất sốt ruột, hắn sợ khi Thiếu gia tỉnh lại hỏi Liễu tiểu thư, thì mình không biết nên trả lời hắn như thế nào, mới không làm tổn thương Thiếu gia. Ngày hôm qua Liễu tiểu thư ở lại chỗ Công tử Liên Tích hay sao? Sẽ không đâu, nhất định là không đâu, Liễu tiểu thư không phải là người như vậy. Nhưng thật sự Liễu Tiểu thư sẽ không như vậy sao? Nàng và Thiếu gia chỉ là Phu thê trên danh nghĩa, cho dù nàng yêu Công tử Liên Tích thì cũng có khả năng.

Lan Y đang mãi suy nghĩ, bỗng nghe được Thiếu gia đang gọi hắn. "Thiếu gia, ta đi chuẩn bị đồ rửa mặt cho người."

"Liễu Nham trở về rồi sao?" Quân Lưu Niên vừa mở miệng liền hỏi Liễu Nham ở nơi nào.

"Tiểu thư nàng? ? ? Nàng vẫn chưa trở về à."

"Còn chưa có trở về sao?" Giọng nói của Quân Lưu Niên càng lúc càng nhỏ lại, ánh mắt thoáng cái trở nên âm trầm vô thần. Vậy ra đêm qua nàng đã ngủ lại ở chỗ Công tử Liên Tích, thật nực cười là chính hắn lại không có lý do gì can thiệp vào chuyện của nàng, bọn họ đã từng nói qua về sau chỉ làm người xa lạ. Đột nhiên, Quân Lưu Niên cất tiếng cười thật lớn.

Tiếng cười như vậy lại khiến cho Lan Y rất sợ hãi, "Thiếu gia, người làm sao vậy? Có khả năng Tiểu thư gặp phải một chút chuyện nên mới chậm trễ chưa về, nàng sẽ không thích người như Công tử Liên Tích vậy. Người suy nghĩ xem Tiểu thư đối xử với người thật tốt, trên đời này làm gì có một nữ tử nào đối xử ôn nhu với nam tử như vậy, quan tâm nam tử như vậy?"

Nàng đối xử với hắn rất tốt, ốt đến mức chính bản thân hắn kim lòng không được mà hăm sâu vào lúc nào mà hắn cũng không biết, nàng giống như một loại độc dược khiến hắn nghiện, nhưng nếu như dừng lại hắn sẽ chết mất. Nhưng nếu như sự ôn nhu của nàng, cùng săn sóc người khác lại chính là bản tính của nàng, bản thân nàng từ trước đến nay vốn luôn như vậy, đối với nam tử khác cũng sẽ ôn nhu và săn sóc như vậy thì sao. Trong lòng Quân Lưu Niên càng lúc càng đau, hắn nên làm gì bây giờ?

Cả buổi sáng hắn chỉ ngồi yên ở trên ghế, rốt cuộc hắn cũng đã hiểu rõ suy nghĩ của mình, hắn không muốn để cho nàng rời khỏi, vậy thì hắn sẽ không buông tay. Bất kể là có kế ước hay không có, nàng Thê chủ sẽ là của mình, nàng đã ở rõ rồi thì hắn sẽ không cho phép nàng rời đi. Sau khi suy nghĩ thông suốt, hắn liền trở nên vui vẻ, "Lan Y, gọi Quân Vũ chuẩn bị xe."

"Thiếu gia, hôm nay không phải rời gian đi xem xét các cửa hàng." Nhìn thấy Thiếu gia đỡ xuống gánh nặng ngàn cân lại khiến cho Lan Y càng lo lắng hơn.

Quân Lưu Niên không nói gì, chỉ thúc giục hắn đi chuẩn bị xe, vẻ mặt giống như đã hạ một quyết định rất lớn. Khi Quân Lưu Niên lên xe ngựa, Quân Vũ hỏi thăm, "Thiếu gia, người muốn đi đâu?"

"Đi Túy Hồng lâu." Vô luận như thế nào hắn phải mang nàng về, sau đó hắn sẽ không bao giờ để cho nàng có cơ hội tới nơi như thế này nữa.

Túy Hồng lâu? Đây không phải là thanh lâu ư, Thiếu gia đi nơi đó làm gì. Quân Vũ cũng không biết ngày hôm qua Liễu Nham đã đi Túy Hồng lâu, cho nên nàng đối với việc làm của Thiếu gia rất nghi ngờ. Bất quá nhiều năm làm thiếp thân thị vệ đường cho nàng thói quen không mở miệng hỏi lại chủ tử.

Ở trong Túy Hồng lâu hoàn toàn yên tĩnh, cửa cũng được khóa lại. Quân Vũ đi lên gõ cửa, hơn nửa ngày mới có một gã sai vặt về mặt buồn ngủ đi ra mở cửa. Gã sai vặt thấy dẫn đầu là một Công tử, nghĩ nhất định là Thê chủ nhà hắn đang ở đây, cho nên hắn ta mới đến nháo sự, vì vậy hắn không lấy làm ngạc nhiên, "Công tử, người người tìm không ở nơi này, ban ngày chúng ta không mở cửa, mời Công tử về cho!"

Quân Lưu Niên không thèm để ý đến hắn, "Ta muốn tìm Công tử Liên Tích, lập tức dẫn ta đi." Gã sai vặt mới vừa rồi bị Quân Vũ đẩy sang một bên, biết mình không thể nào đối phó được, vội hô to, "Bảo phụ thân, có người đến gây sự."

Một lúc lâu sau, Bảo phụ thân đóng đưa chiếc khăn đầy mùi thơm đi ra, "Ta xem một chút là ai dám ở trên địa bàn của ta giường oai, có phải chán sống rồi hay không." Vừa thấy được người vừa tới, sắc mặt hần lập tức thay đổi thành một bộ mặt lấy lòng. "Chao ôi, ta cứ tưởng là ai cơ chứ, hóa ra là Quân công tử, Công tử đến đây là muốn ta giúp chuyện gì?"

"Ta không phải đến đây tìm phiền toái, ta chỉ muốn gặp Công tử Liên Tích mà thôi, làm phiền người gọi hần ra đây cho ta." Quân Luru Niên đưa mắt ra hiệu cho Quân Vũ đưa cho Bảo phụ thân một chút bạc.

"Việc này? ? ?" Bảo phụ thân có chút khó xử, "Được rồi, nhưng hần có gặp người hay không thì không phải do ta quyết định đâu nhé." Bảo phụ thân vừa nói xong liền cảm lấy ngân lượng uốn éo đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hôn mê tỉnh lại

Liên Tích nhíu mày nhìn khối ngọc bội kia, chủ nhân của nó rốt cuộc là ai? Mặc dù hần đã tới Đông Dương quốc này gần hai năm nhưng hần vẫn không có manh mối gì, cũng may là cuối cùng hần cũng đã tìm lại được tín vật này.

"Công tử, vì sao người không nói thẳng với Liễu tiểu thư? Hai người cứ bí hiểm với nhau như vậy, có lẽ nàng sẽ cho rằng người muốn làm hại chủ nhân của khối ngọc bội này, như vậy nàng làm sao có thể nói thật cho người biết đây?"

"Nếu như ta nói thật, nàng sẽ mạo hiểm mà nhận thức ta hay sao? Dù sao chuyện này cũng quan hệ đến tương lai của Tây Ninh quốc."

"Công tử nói đúng, nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Lúc này ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng Bảo Phụ thân, "Công tử Liên Tích, Quân công tử mời người xuống dưới một lát."

"Công tử, Quân công tử tới đây làm gì vậy?" Linh Nhi thực sự rất hiếu kỳ.

"Đương nhiên là đến tìm Thê chủ của hần rồi, xem ra lời đồn bên ngoài không thể tin được, chẳng những Đại tiểu thư của Liễu gia không si ngốc, hơn nữa Đại thiếu gia của Quân gia cũng không phải là người không để ý đến Thê chủ của y. Có lẽ ta có thể moi được chút tin tức hữu dụng từ miệng của y." Nói xong hần quay sang nói với Linh Nhi, "Đi mời Quân thiếu gia lên đây đi!"

Một lúc lâu sau, Linh Nhi đẩy cửa bước vào, theo sau hần chính là Quân Luru Niên. Liên Tích công tử cẩn thận đánh giá Luru Niên, quả nhiên là một người tuấn tú tuyệt đẹp, cả người hần ta tản ra một luồng khí cường đại, khó trách hần ta lẫn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy mà vẫn giữ vững vị trí. Đồng thời Quân Luru Niên cũng quan sát lại Liên Tích, công tử Liên Tích này quả nhiên không giống những nam kỹ khác, khí chất của hần tao nhã cao quý, dung mạo của Tử công tử ở Đô thành mà so với hần cũng tự cảm thấy xấu hổ.

"Quân công tử, mời ngồi." Liên Tích rót cho hần một ly trà, "Không biết Công tử xuất hiện ở đây là có gì muốn chỉ giáo?"

Lần đầu Quân Luru Niên gặp Liên Tích trong lòng hần đã có chút không yên, lại sinh ra mấy phần không tự tin, chỉ có điều dù sao hần cũng đã gặp qua đại đa số hạng người khác nhau, cho nên hần khéo léo trả lời, "Chỉ giáo thì không dám, lần này ta tới đây chỉ là muốn tìm Thê chủ của mình mà thôi." Khi hần bước vào cửa đã tình té đánh giá căn phòng, Liễu Nham không có ở đây khiến hần có thể thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy phải khiến Quân công tử đi một chuyến tay không rồi, Thê chủ của người không có ở lại nơi này, tối hôm qua nàng đã trở về phủ rồi." Liên Tích cực kì trấn định trả lời lại, trong lòng Quân Luru Niên lại lâm vào nghi hoặc, nàng không về Quân phủ, vậy nàng đã đi đâu? Nàng không có ngồi xe ngựa mà mình chuẩn bị, lại cùng Tam hoàng nữ đi cùng nhau, chẳng lẽ có chuyện gì ngoài ý muốn đã xảy ra?

"Thực xin lỗi, ta đã quấy rầy rồi, vậy ta xin cáo từ." Nếu nàng không ở chỗ này, Quân Luru Niên - hần phải đi tìm nàng gấp, đương nhiên cũng không cần phí thời gian ở lại đây.

"Quân công tử không cần gấp như vậy, chẳng lẽ công tử không muốn biết hôm qua nàng rời đi cùng ai hay sao?" Quân Luru Niên nhìn hần chằm chằm, ý bảo hần nói tiếp.

"Ta muốn biết một chút chuyện về Liễu tiểu thư, không biết Quân công tử có thể nói cho ta biết một chút hay không? Ví dụ như nàng sinh ra vào lúc nào, Phụ thân nàng là ai, trên thân thể nàng có đặc điểm gì đặc thù hay không?" Liên Tích hy vọng thông qua những thông tin này có thể phán đoán Liễu Nham có đúng là chủ nhân ngọc bội hay không.

Quân Luru Niên nghe đến mấy cái này liền cảm thấy thật khó xử, những thứ này hần đều không thể trả lời được, xem ra hần thật sự chưa từng đặt nàng ở trong lòng, sinh thân của nàng, người nhà của nàng, mọi thứ của nàng, hần đều hoàn toàn không biết gì cả, nếu nàng thật sự rời khỏi, như vậy bọn họ chính là người xa lạ danh phứ kỳ thực. (danh xưng với thực)

Liên Tích thấy Quân Luru Niên mãi không trả lời, trong lòng cũng ngầm hiểu, lời đồn cũng không phải hoàn toàn là giả, Quân Luru Niên thực sự cũng

không mấy quan tâm đến Thê chủ của mình. Cũng tốt, như vậy lúc hần muốn mang Liễu Nham đi sẽ dễ như trở bàn tay, không có gì phải lo lắng. "Nếu Quân công tử không muốn nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng. Hôm qua Thê chủ của ngươi rời khỏi đây cùng với một người tên là Viên Cẩm, ngươi đi hỏi thăm một chút đi! Linh Nhi, tiễn khách." Nói xong hần cũng trở về phòng của mình.

Chờ Quân Lưu Niên rời đi rồi, Công tử Liên Tích lại đi ra, "Linh Nhi, phái người tra xét xem hôm qua sau khi Liễu tiểu thư rời khỏi đây đã xảy ra chuyện gì? Tuyệt đối không thể để nàng phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Tìm được nàng, ngươi phải hai ám vệ đi theo bảo vệ nàng."

Quân Lưu Niên rời khỏi Tuý Hồng Lâu liền phân phó Quân Vũ, "Ngươi đi hỏi thăm những gia đình họ Viên ở Đô thành một chút xem có Tiểu thư nhà nào tên là Viên Cẩm hay không." Liễu Nham ơi Liễu Nham, nàng rốt cuộc là đã đi nơi nào vậy.

Liễu Nham bị đâm một kiếm, tình huống cực kỳ nguy hiểm, bọn họ đưa nàng tới y quán của Mặc gia, do Mặc Xuyên đích thân cứu chữa, vật lộn mất một buổi tối mới ổn định lại được. Nhờ nội công tâm pháp của Liễu Nham, đến chiều nàng đã tỉnh lại. Khi nàng mở to mắt, phát hiện mình nằm ở trong một căn phòng xa lạ, nàng chỉ nhớ rõ mình thay Viên Cẩm đỡ một nhát kiếm, sau đó liền hôn mê.

Nha hoàn bên cạnh thấy nàng tỉnh liền chạy ra ngoài hô to, "Tiểu thư, Tiểu thư, Liễu Tiểu thư đã tỉnh." Mặc Lăng nghe thấy vậy lập tức chạy vào. "muội cuối cùng muội cũng đã tỉnh rồi, tối hôm muội còn không có mạch đập, làm tỷ tỷ sợ muốn chết."

"Muội cũng không dễ chết như vậy đâu, mấy nàng kia đâu rồi?" Âm thanh của Liễu Nham nghe còn rất yếu ớt.

"Muội hôn mê đã một ngày, lúc tình hình của muội có chút ổn định, thì tỷ đã bảo họ đi về trước rồi."

"Tỷ nói muội hôn mê một ngày, không nghiêm trọng như vậy chứ!" Liễu Nham rõ ràng nhớ rõ nàng chỉ bị kiếm đâm trúng vai thôi mà.

"Tuy rằng chỉ đâm trúng vai phải, nhưng miệng vết thương rất sâu, và lại trên kiếm còn có độc. Độc kia chính là Kiến Huyết Phong Hào, muội có thể sống đó chính là kỳ tích rồi, lại còn tỉnh nhanh như vậy, quả thực là rất bất ngờ."

Liễu Nham biết tất cả là do bộ nội công tâm pháp kia, tuy rằng nàng còn chưa luyện được bách độc bất xâm, nhưng độc được bình thường cũng không khiến nàng chết được, có thể tỉnh nhanh như vậy cũng không có gì kỳ quái. Nhưng nàng đã một đêm không về, Quân Lưu Niên có thể sẽ lo lắng cho nàng một chút nào hay không, có nhớ nàng chút nào hay không? Sợ rằng đây là nàng tự mình mơ mộng hão huyền mà thôi! Chỉ có điều nàng vẫn phải báo cho Quân Lưu Niên một tiếng. "Tỷ giúp muội viết phong thư đưa đến Quân phủ, nói rằng muội đang ở nhà họ hàng vài ngày, đừng nhớ. Vội lại không cần nói cho người Quân phủ biết muội đang ở đâu." Vết thương này khiến nàng không thể không nằm trên giường vài ngày, nàng cũng không muốn trở về phủ khiến cho Quân Lưu Niên lo lắng.

"Được, tỷ tỷ sẽ kêu người đi làm, thuận tiện chuẩn bị cho muội một chút đồ ăn."

Mặc Lăng nghe nàng nói muốn đưa tin tới Quân phủ, một chút kinh ngạc cũng không có, xem ra các nàng quả thực đã biết thân phận thật của mình. Liễu Nham cười khổ một chút, dân chúng bé nhỏ quả nhiên rất đáng thương, thật không có chút riêng tư nào cả.

Quân Vũ tra xét tất cả các gia đình họ Viên ở Đô thành, thấy không có phủ hộ nào có nữ tử tên là Viên Cẩm cả. Quân Lưu Niên nghe nàng hỏi báo xong, lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên, chẳng lẽ Liễu Nham còn có thể biến mất vào trong không khí.

"Thiếu gia!!! Thiếu gia!!!" Lan Y thở hồng hộc chạy vào cửa. "Có thư của Liễu Tiểu thư"

Quân Lưu Niên nghe được ba chữ Liễu tiểu thư liền lập tức vọt tới, đoạt lấy phong thư trong tay Lan Y, trong thư viết: Ta ở nhà họ hàng làm khách vài ngày, vài ngày sau sẽ về, đừng nhớ. Không viết ở nơi nào, người thân nào?

"Người đưa thư đâu? Có nói là nhà ai không?"

"Không có, nàng đem thư giao cho thủ vệ liền rời khỏi, chỉ nói là Liễu tiểu thư kêu đưa tới." Lan Y an ủi Quân Lưu Niên, "Tiểu thư cuối cùng cũng có tin tức, không có chuyện gì, Thiếu gia cũng không cần lo lắng." Một ngày nay thiếu gia đã tiểu tụy đi không ít, hần nhìn thấy cũng có chút đau lòng, không khỏi có chút oán trách Liễu Tiểu thư sao lại đưa thư chậm trễ. "Thiếu gia, ta đi chuẩn bị cho người chút đồ ăn, từ tối hôm qua đến giờ người cũng chưa ăn được chút gì từ tể." Quân Lưu Niên khẽ gật đầu, Lan Y lui xuống chuẩn bị.

Vừa nghe thấy tin Liễu Nham đã tỉnh lại, Viên Cẩm và Bạch Mạt Nhiên vội vàng chạy tới, vẻ mặt bọn họ nhiệt tình thân thiện làm cho Liễu Nham có chút không biết làm sao, tuy nói mình là ân nhân cứu mạng của nàng, nhưng Liễu Nham nhìn thấy nàng luôn luôn có cảm giác tự mình đưa dẽ vào miệng cạp.

"Đệ muội, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại, làm ta thật sự lo lắng gần chết." Viên Cẩm chưa vào cửa đã lớn tiếng ồn ào.

Chờ đã, nàng là đệ muội của ai. "Khoan, đệ đệ của ngươi là ai?"

"Mặc Lăng không có nói cho ngươi biết sao? Ta vốn tên Hiên Viên Cẩm, phu quân của ngươi - Lưu Niên, là con của cậu ta, ngươi đương nhiên là đệ muội của ta."

Thì ra nàng là đương kim Tam hoàng nữ, bản thân mình thay nàng đỡ một kiếm, có phải cũng đồng nghĩa bị buộc phải gia nhập trận doanh của nàng hay không? Liễu Nham cũng không rõ rất nhiều chuyện của thế giới này, nhưng việc mấy hoàng nữ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nàng cũng có nghe qua, Tam hoàng nữ này cũng là một trong số đó. Cuộc sống yên tĩnh bình thường ngày càng cách mình thật xa, gặp người này quả nhiên là không tốt a~

Liễu Nham gắng gượng khỏi giường để bái kiến Viên Cẩm, lại bị Hiên Viên Cẩm đè xuống, "Đệ muội sao ngươi lại khách khí như vậy, không nhận thức

tỷ tỷ này sao?"

"Làm sao có thể, muội đây cảm thấy vinh hạnh còn không kịp." Liễu Nham run run khoé miệng, không hiểu sao mình lại có thêm một người tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Khỏi bệnh hồi phủ

Liễu Nham nằm ở trên giường nghỉ ngơi hai ngày, rốt cuộc nguyên khí của nàng cũng đã khôi phục lại, trừ cánh tay phải bị thương không thể hoạt động được như cũ ra, thân thể của nàng đã không còn gì đáng ngại nữa. Nàng có chút không thể chờ đợi được muốn chạy ngay về Quân phủ, chứng đau đầu của Quân Lưu Niên không biết có tái phát hay không.

"Mặc Lăng, hôm nay muội phải về Quân phủ rồi." Trước khi đi dù sao cũng phải nói với chủ nhân là tỷ một tiếng "Tuy nhiên muội có chút việc muốn nhờ tỷ giúp."

"Chúng ta là quan hệ thế nào, muội có việc gì cứ nói thẳng đi." Mặc Lăng đáp lại rất sáng khoái, "Nhưng thương thế của muội còn chưa hoàn toàn tốt, ở lại Mặc phủ tốt biết bao, quay về Quân phủ ai có thể chăm sóc tốt cho muội."

Mấy ngày nay luôn bị ép hỏi chuyện của mình và Quân Lưu Niên, dưới sự truy hỏi điên cuồng của Mặc Lăng, nàng không có biện pháp khác đành thừa nhận mình và hần chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, khiến các nàng khinh bỉ, cười nhạo mình đến nam nhân cũng không quản được. Liễu Nham trước kia vì sao không phát hiện Mặc Lăng có tiềm năng buôn dưa như vậy, còn tưởng nàng ấy chỉ là người mê y.

"Không sao, muội đã tốt hơn rồi. Chẳng qua là muội muốn mượn tỷ một bộ kim châm. Sau khi Quân Lưu Niên bị phong hàn, luôn nhức đầu, muội đang bắt đầu trị liệu cho hần rồi, không thể vì cánh tay bị thương mà bỏ dở được."

"Muội đối với hần đúng là rất tốt, đợi lát nữa tỷ phái y đồng theo muội trở về, cũng tiện chăm sóc muội." Mặc Lăng cười có chút xấu xa, "Nếu như ngày nào đó hần đuổi muội ra khỏi Quân phủ, Mặc phủ vĩnh viễn hoan nghênh muội. Ha ha, tiểu công tử ôn nhu tỷ cũng có thể giới thiệu cho muội nha."

Liễu Nham liếc nàng một cái, không muốn để ý tới nàng. Nhưng mấy ngày nay dường như thực sự khiến cho kế hoạch của nàng bị gián đoạn, cối đá nàng kêu người làm có lẽ cũng đã làm xong, mấy ngày nữa cũng nên đi tìm một ngôi nhà, sau đó đón Chi Vân ra khỏi Liễu phủ. Đệ đệ cũng sắp thành niên rồi, nhất định phải mang hần đi trước khi Chính quân đưa hần cho người khác. Hiện tại Liễu gia e ngại mặt mũi Quân phủ, cũng sẽ không dám làm gì bất lợi với Chi Vân, một khi bọn họ biết được tình cảnh của mình ở Quân phủ thì tất cả sẽ vô vọng.

"Không để ý đến tỷ? Có phải thuốc cho Quân công tử kia muội cũng không cần hay không?"

"Tỷ tỷ đã chuẩn bị xong rồi ư?"

Mặc Lăng cũng liếc nàng không nói, động tác này khiến Liễu Nham bị chọc cười, "Thôi mà, Mặc tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt, vậy muội muội hữu lễ nhé." Nói xong liền cúi đầu vái lạy nàng một.

Mặc Lăng nhìn thấy nàng thế, cũng vui vẻ cười, bình thường nhìn Liễu Nham rất lạnh nhạt nhưng một khi nàng đùa giỡn cũng khiến người ta cũng không thể đỡ được. "Đừng đùa nữa, tỷ tỷ sẽ đưa cho muội." Mặc Lăng đi lấy thuốc, tiện thể cũng tìm một y đồng, ra lệnh đưa Liễu Nham về Quân phủ.

Liễu Nham vừa về tới Lưu Viên, thì gặp Lan Y, Lan Y vừa gặp nàng đã kích động dị thường, khiến nàng không biết phải làm sao. "Tiểu thư, cuối cùng người cũng đã trở về rồi, người còn không trở lại thiếu gia hần. . . hần. . ." Không chờ Lan Y nói hết lời, thì đã nghe được phía sau hần một tràng tiếng ho nhẹ.

Liễu Nham nhìn phía sau Lan Y thấy Quân Lưu Niên. Sao hần lại ở nhà lúc này, đây là thời gian hần đi xem xét cửa hàng mà. Sắc mặt của hần rất yếu ớt, giống như dinh dưỡng không đủ, nghỉ ngơi không tốt vậy, chẳng lẽ bệnh cũ tái phát? Bây giờ đã có đủ thuốc, điều dưỡng mấy ngày là tốt thôi.

"Công tử, sắc mặt của người nhìn không tốt chút nào, người cảm thấy có chỗ nào khó chịu ư?" Nói xong liền đi tới bắt mạch cho hần.

"Thiếu gia mấy ngày nay là bởi vì. . ." Lan Y cứng rần mở miệng lại bị Quân Lưu Niên cản lại. "Lan Y, ta kêu người đi chuẩn bị điểm tâm, sao còn không đi?" Trên mặt hần tự nhiên ửng đỏ kỳ lạ, Lan Y này thực là không kín miệng, nếu hần nói mình bởi vì lo lắng Liễu Nham nên ăn không ngon, ngủ không yên, hần không xấu hổ chết mới lạ.

Lan Y nghe xong, vội vàng tới phòng bếp, trong nội tâm lại oán thiếu gia không chịu thành thật, rõ ràng lo lắng cho người ta, lại không chịu nói, nếu thế sao tiểu thư có thể biết được.

Liễu Nham chú ý thấy Quân Lưu Niên đỏ mặt, nghĩ đến vừa rồi hần mới ho một trận, có lẽ hần lại nhiễm phải phong hàn rồi. Nàng vươn tay phải đặt lên trán hần thử nhiệt độ, Quân Lưu Niên giống như bị phỏng, giật mình lùi lại mấy bước.

“Ta thấy người ho khan, mặt cũng đỏ lên, muốn xem có phải người bị sốt hay không.” Liễu Nham thấy Quân Lư Niên giật mình lùi lại, đành lên tiếng giải thích.

Nàng lại nghĩ là mình phát sốt, Liễu Nham này thật sự là người gỗ. Quân Lư Niên tức giận nghĩ, trừng mắt liếc nàng rồi quay người về phòng.

Liễu Nham có chút đau đầu, Đại thiếu gia này, không biết mình lại chọc vào chỗ nào của hắn. “Lát nữa nhớ tới dùng cơm, đồ ngọt.” Quân Lư Niên trước khi biến mất còn nói vọng lại một câu, Liễu Nham cũng nghe được rõ ràng. Kỳ thật nàng đã sớm nhìn rõ Quân Lư Niên là người thế nào, điển hình miệng chua ngoa tâm mềm, hẳn cho dù ghét một người như thế nào cũng không nỡ xuống tay làm chuyện tuyệt tình. Trên thương trường người gạt ta, ta gạt người, hẳn vẫn có thể một lòng giữ được trái tim đơn thuần.

Cơm tối phong phú, như là vì nàng đón gió tẩy trần vậy, nhưng Liễu Nham sẽ không vì thế mà tự mình đa tình. Từ khi vào cửa cho đến lúc ăn cơm, Quân Lư Niên chưa bao giờ dùng mắt nhìn nàng, Liễu Nham cũng đã quen như vậy, cũng không cảm thấy có gì không đúng. Nhưng ăn cơm lại trở thành việc tốn sức, vai phải của nàng có thương tích, hầu như không giờ nổi, những ngày này ăn cơm nàng đều dùng thìa. Tay trái của nàng cầm chiếc đĩa, tư thế cực kỳ không tự nhiên, đồ ăn được nâng lên dù cách miệng nàng rất gần nhưng cũng chỉ vì một chút lơ là mà rơi xuống mặt bàn.

Quân Lư Niên nhận ra sự khác thường của nàng. “Người sao lại dùng tay trái cầm đĩa?”

“Ta nghe nói cầm đĩa tay trái sẽ trở nên thông minh, ta muốn thông minh một chút, cho nên đang luyện dùng tay trái ăn cơm.” Liễu Nham thuận miệng bịa một lý do chống đỡ.

Quân Lư Niên không nhận được định trào phúng nàng có luyện thế nào cũng không thông minh được, nhưng lời đến khoé miệng lại dừng lại, hẳn không thể tự tiện như trước được, về sau phải chỉnh sửa một chút, một nữ tử dù thế nào cũng không thể dung túng mình, dù sao nàng cũng có tự ái của mình. Hắn vẫn giữ yên lặng, tiếp tục ăn cơm của mình.

Quân Lư Niên không mở miệng lại khiến Liễu Nham cảm thấy kinh ngạc, bình thường hẳn không phải sẽ châm chọc nàng vài câu sao? Ví dụ như nói nàng không có thuốc chữa, hoặc là ngu ngốc các loại. Suy nghĩ đến đây, Liễu Nham không khỏi tự mắng chính mình, không lẽ lại thích tự ngược, phải bị người khác châm chọc mới thoải mái? Ăn cháo loãng cùng đồ nhạt lâu như vậy mới có một bữa đại tiệc mà nhìn được lại không ăn được, khó chịu là khó chịu. Được rồi, mắt không thấy tâm không phiền. Nàng để đĩa xuống, “Công tử, ta ăn xong rồi, cáo từ.” Không chờ Quân Lư Niên trả lời đã buồn bực đi ra ngoài.

Nàng về đến phòng, lấy thuốc được Mặc Lăng giao cho Lan Trúc đi sắc thuốc cho Quân Lư Niên. Sau đó đọc trình tự châm cứu và huyết vị phải châm cho y đồng, lát nữa để hắn đi châm cứu cho Quân Lư Niên. Mặc Lăng quả nhiên là tri kỷ của nàng, cố ý cho nàng dẫn theo một nam y đồng tới. Liễu Nham thì không sao, nam đại phu khám phụ khoa cũng có rất nhiều, thầy thuốc xem bệnh còn quan tâm gì đến giới tính cơ chứ.

Quân Lư Niên đang ở trong phòng xem sổ sách liền nghe thấy tiếng gõ cửa, chắc là Liễu Nham đến. Thừa dịp Lan Y đi mở cửa, hắn vội đến trước gương chỉnh chỉnh lại búi tóc trên đầu. Y đồng nhìn thấy Quân Lư Niên liền quy củ cúi chào, “Quân công tử”

Tại sao lại là nam tử, hình như hôm nay hắn và Liễu Nham cùng nhau trở về, đến tìm mình là có chuyện gì, Quân Lư Niên về mặt buồn bã, nhưng vẫn bảo trì lễ phép căn bản. “Công tử không cần đa lễ, có chuyện gì không?”

“Ta là y đồng của Mặc gia y quán, Liễu tiểu thư dặn dò ta tới thi châm cho Quân công tử.”

Trong lòng Quân Lư Niên bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, “Liễu Nham đang làm cái gì? Vì sao nàng không đến?” Nàng thật sự chán ghét mình rồi sao, do đó mới tới nhà người thân là để tránh né mình, khó trách nàng không nói là nàng đang ở đâu. Quân Lư Niên cảm giác bao năm giáo dưỡng của mình không còn lại chút gì, hắn nhìn y đồng rỗng lớn một tiếng, “Ta không cần!” rồi phóng tới chỗ Liễu Nham.

Liễu Nham bị tiếng mở cửa đột ngột làm cho hoảng sợ, chai thuốc trong tay trượt rơi trên mặt đất. “Công tử, có chuyện gì sao?” Thấy người tới là Quân Lư Niên, nàng rất ngạc nhiên.

Quân Lư Niên đẩy cửa bước vào, thấy ngoại bào của Liễu Nham tuột đến bên hông, trên thân chỉ còn mặc một cái yếm, con giận dữ liền biến mất không còn dấu vết, xấu hổ đỏ bừng mặt. “Người??? Người đang làm cái gì, nhanh mặc y phục vào.”

Liễu Nham thực sự có nỗi khổ mà không thể nói ra thầm nghĩ: “Ta ở trong phòng ta bôi thuốc, còn phải bôi qua quần áo hay sao”. Nàng kéo áo bào bên hông lên, “Xong rồi.”

Quân Lư Niên ngẩng đầu lấy lại bình tĩnh mới phát hiện cả phòng tràn ngập một mùi thuốc, mùi này bay ra từ bình sứ mới vừa rồi rơi khỏi tay Liễu Nham. Hắn đi tới cúi xuống nhặt bình thuốc lên, “Người ngã bệnh hay sao? Mà mùi thuốc ở trong phòng người lại nồng như vậy.”

“Không phải, ta rảnh rồi nên muốn thử điều chế thảo dược mới mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tình cảm dịu dàng

(Đôi lời: Từ chương sau Quân Lư Niên đã hiểu rõ tình cảm của mình vs Liễu Nham mình sẽ để hai người họ xưng hô thân mật nhé!)

Quân Lư Niên không cảm thấy nghi ngờ gì cả, bỗng nhiên hắn nhớ tới mục đích mà mình tới đây. "Vì sao nàng lại để người khác thì thầm cho ta, hắn là ai?"

"Hắn là y đồng của Mặc gia y quán, y thuật không tồi. Sao vậy? Có vấn đề gì sao?" Liễu Nham thực lo lắng y đồng kia không thuần thực như mình.

Quân Lư Niên thấy nàng một bộ dạng như là không hiểu liền tức giận, hắn vừa mới định nâng tay lên, giấy tiếp theo liền thu lại. Nữ nhân này, luôn có thể dễ dàng nhóm lên hỏa khí của hắn, khiến sự tu dưỡng của hắn nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, bình tĩnh, mình phải bình tĩnh. Sau đó hắn hung hăng đẩy Liễu Nham một cái, "Vì sao không phải nàng? Nàng chán ghét ta sao?"

Quân Lư Niên đẩy đứng miệng vết thương trên vai phải của nàng, khiến nàng đau đớn hít mạnh vào một hơi, không nghe rõ hắn nói gì.

Quân Lư Niên lập tức phát hiện vẻ mặt nàng trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh theo má nàng chảy xuống. Nàng làm sao vậy? Hắn không có làm gì nàng mà, lúc trước hắn đánh nàng ba roi cũng không thấy nàng đau đớn như vậy.

Quân Lư Niên giống như là biết được cái gì, hắn đi đến gần Liễu Nham nhẹ nhàng kéo ngoại bào nàng mới mặc ra, quả nhiên chỗ vai phải vừa bị hắn đẩy có một vết thương rất sâu, máu từ miệng vết thương đang thấm ra. Quân Lư Niên liền luống cuống, nước mắt giống như hạt châu từ đôi mắt đẹp của hắn tuôn ra.

"Sao lại thế này? Mấy ngày nay rốt cuộc nàng đã làm gì? Làm thế nào, phải làm thế nào đây?"

Liễu Nham nhìn thấy Quân Lư Niên khóc, cũng có chút luống cuống, nàng quen biết hắn lâu như vậy, cũng chưa từng thấy hắn khóc qua. Trên khuôn mặt tái nhợt của nàng hiện lên nụ cười ảm áp, "Không có chuyện gì, thật sự. Chính là ngày đó khi ta rời khỏi Tuý Hồng Lâu gặp phải một nhóm người đang đánh nhau, không cẩn thận thương bị thương mà thôi." Sau đó nàng chỉ chỉ cái chai trên mặt đất, "Đó là thuốc trị ngoại thương, làm phiền công tử lấy giúp ta, bôi lên là có thể cầm máu."

Quân Lư Niên bước lên phía trước nhặt cái bình sứ lên, nhỏ giọng nói, "Ta giúp nàng bôi thuốc"

"Công tử, sắc trời đã tối, người đi về trước nghỉ ngơi đi. Vết thương nhỏ này ta có thể tự lo liệu." Liễu Nham uyển chuyển cự tuyệt.

"Ta sẽ giúp nàng." Quân Lư Niên bướng bỉnh muốn ở lại.

"Vậy làm phiền công tử."

"Công tử... Công tử... giống như là ta bắt nạt nàng vậy. Ta cũng đã gọi nàng bằng tên, nàng cũng gọi tên ta là được rồi." Vừa nói vừa lấy thuốc bột trong bình nhẹ nhàng bôi lên vết thương của Liễu Nham.

Gọi tên hắn? Gọi Quân Lư Niên sao? Nàng vẫn cảm thấy không quen cho lắm. Nhưng đây không phải là minh chứng cho quan hệ của bọn họ lại gần gũi thêm một chút hay sao? Liễu Nham có chút lảng lảng, ngay cả đau đớn trên vai nàng cũng không cảm thấy gì.

"Vậy nàng được ai cứu? Mấy ngày nay nàng ở đâu? nhà người thân nào?"

"Ta được người của Mặc gia y quán cứu, mấy ngày nay vẫn ở chỗ đó."

"Vì sao không trở về Quân phủ, chẳng lẽ nàng sợ ta bỏ mặc nàng, để nàng tự sinh tự diệt?" Quân Lư Niên có chút giận tái mặt.

Liễu Nham đương nhiên nghe ra tức giận từ giọng của hắn, nàng biết hắn lại hiểu lầm. "Ta hiểu rõ thái độ làm người của Tiểu Niên mà, Tiểu Niên là người tâm cực mềm, sao có thể mặc kệ ta đây, ta chỉ là sợ Tiểu Niên lo lắng cho ta mà thôi."

Nàng vừa gọi hắn là Tiểu Niên ư, nghe rất thân thiết. Quân Lư Niên nhẹ tay một chút, mặt có chút đỏ ửng, "Ai lo lắng cho nàng?" Sau đó nhỏ giọng hỏi, "Nàng vừa gọi ta là gì?"

"Ta gọi chàng là Tiểu Niên, chàng không thích ư? Ta chỉ là cảm thấy Quân Lư Niên nghe có chút gượng gạo."

"Không có gì, chỉ là không ai gọi ta như vậy, Tiểu Niên nghe thật hay." Quân Lư Niên vội vàng giải thích.

Quân Lư Niên dịu dàng như vậy Liễu Nham chưa từng thấy qua, mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao nàng lại cảm giác có chút quý dị. "Chàng thích là tốt rồi." Hai người liền lâm vào trầm mặc, trong phòng lại bao phủ bầu không khí ảm áp.

Liễu Nham yên lặng nhìn chăm chú Quân Lư Niên đang cẩn thận bôi thuốc cho nàng, nàng cảm thấy bản thân mình càng ngày càng thích hắn. Nửa năm sau nàng có thể cam lòng buông tay được hay không? Nhìn thấy mắt hắn bởi vì lúc này khóc mà có chút sưng đỏ, Liễu Nham không biết mà xui quýt khiến thế nào mà hôn lên đó.

Quân Lư Niên cảm thấy có gì đó mềm mềm ảm ảm chạm vào mắt hắn, hắn ngẩng đầu, không ngờ Liễu Nham vậy mà lại hôn hắn, bình sứ trong tay rơi

xuống mặt đất, khiến Liễu Nham bưng tỉnh.

Trời ạ, nàng đang làm cái gì, thật vất vả mới khiến bầu không khí trở nên ấm áp, vậy mà lại bị chính bản thân nàng phá vỡ, nàng thật có tiềm năng đi làm sắc lang. Nàng thấy Quân Lư Niên đỏ bừng mặt dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn nàng, "Thực xin lỗi, ta..." Không chờ nàng nói xong, Quân Lư Niên đã bỏ chạy ra ngoài. Nhìn bóng dáng của hắn, Liễu Nham thở dài một hơi.

Quân Lư Niên chạy một lúc cảm thấy hơi mệt, hắn dừng lại ở bên hồ. Lúc này đầu óc của hắn trống rỗng, không nghĩ ngợi được gì mà bỏ chạy ra ngoài, bây giờ hắn lại có chút hối hận. Sao hắn lại không có tiền đồ như vậy, chạy cái gì mà chạy, Liễu Nham sẽ nghĩ như thế nào, có thể sẽ càng thêm chán ghét hắn hay không? Nàng hôn hắn, có phải là do nàng thích hắn hay không? Cả đêm Quân Lư Niên thức trắng.

Buổi tối khóc, cộng thêm ban đêm không thể chợp mắt, ngày hôm sau, mắt của Quân Lư Niên sưng vù lên, thâm sì như gấu trúc.

"Lan Y, hôm nay có phải ta rất xấu hay không?" Hắn soi gương, thấy bộ dáng này liền bất mãn.

"Sao có thể, ở trong mắt của Lan Y Công tử dù thế nào nhìn cũng rất đẹp."

"Ồ trong mắt người là đẹp, vậy trong mắt người khác thì sao?" Quân Lư Niên một mình nỉ non.

Trong lòng Lan Y bỗng sáng tỏ, hắn nói "Ồ trong mắt Tiểu thư, nhất định là Công tử cũng đẹp."

"Ồ trong mắt nàng bộ dáng ta ra sao? ta mới không quan tâm đâu." Lời nói của Lan Y khiến cho Quân Lư Niên cảm thấy ngượng ngùng, theo thói quen hắn phủ nhận mọi thứ. Nhưng dễ dàng nhận thấy là hắn cực kỳ hưởng thụ câu nói của Lan Y, khuôn mặt u sầu ngay lập tức được nụ cười thay thế. Trong lòng hắn lặng lẽ nghĩ, có cho nàng cũng không dám nói mình xấu. Bỗng hắn lại nhớ tới chuyện tối hôm qua, cho nên hôm nay hắn không biết phải đối mặt với nàng như thế nào đây?

Quân Lư Niên vô tình phát hiện điểm tâm là cháo trứng muối và thịt nạc, "Đây là?"

"Đây là bữa sáng Tiểu thư cố ý nấu cho thiếu gia đấy." Lan Y đem hai chữ cố ý nhấn thật mạnh.

"Nàng ở đâu, vì sao không tới đây ăn cùng ta?"

"Tiểu thư nói nàng sẽ không đến đây, nàng sợ mình chọc thiếu gia tức giận." Lan Y nghi hoặc, Liễu Tiểu thư sao lại trêu chọc thiếu gia?

Quân Lư Niên lập tức hiểu được, đây nhất định là nàng muốn giải thích chuyện tối qua, nữ nhân ngu ngốc này, lại cho rằng mình tức giận, chẳng lẽ nàng không biết đây là bởi vì mình ngượng ngùng hay sao?

Mà cũng không thể trách Liễu Nham, nàng thật sự không cảm nhận được Quân Lư Niên khi đối diện với mình ngoài lạnh lùng và tức giận còn có cái gì khác. Quân Lư Niên để lại cho nàng thực nhiều bóng ma, muốn Liễu Nham tin tưởng rằng hắn thích nàng, thật đúng đắn nặng nề đường xa.

"Người đi gọi nàng tới đây cùng ăn đi!"

Lan Y đi tìm Liễu Nham nói Thiếu gia bảo hắn mời nàng đến ăn sáng cùng nhau, nàng có chút do dự, sẽ không phải là Hồng Môn Yến chứ! Nàng thấy vẻ mặt Quân Lư Niên không khác cho lắm, mới yên lặng ngồi xuống ăn cơm. Hai người không ai nói với nhau câu gì, cũng không nhắc tới chuyện hôm qua, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đang ăn cơm, Quân Lư Niên kêu rên một tiếng, lấy tay xoa huyết Thái Dương.

"Tiểu Niên, đầu chàng vẫn còn đau giống như trước đây hay sao?" Liễu Nham đã lâu không giúp hắn thi châm, hiệu quả từ lần thi châm trước đã gần như biến mất.

"Từ sau lần châm trước đã tốt hơn nhiều, nhưng mấy ngày gần đây lại có dấu hiệu tái phát."

"Châm cứu chỉ có thể ức chế nhất thời, cũng may được liệu cần thiết ta đều đã chuẩn bị đầy đủ, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏi hẳn. Nàng bước lên kéo tay của Quân Lư Niên xuống, sau đó tỉ mỉ xoa bóp huyết vị trên tay của hắn.

"Vai phải của ta bị thương, không thể châm cứu, chàng hãy để cho y đồng Mặc gia giúp chàng trị liệu đi. Tiểu Niên chàng phải nghe lời ta, tuy rằng sẽ hơi khó chịu một chút, nhưng chàng không thể tùy hứng được."

"Muốn ta nghe lời cũng được, nhưng nàng phải ở bên cạnh ta." Quân Lư Niên cảm thấy đỡ hơn nhiều, đôi mắt chuyển động rồi nháy mắt mấy cái nói.

Liễu Nham tất nhiên là cầu còn không được, "Được đều nghe Tiểu Niên hết."

Lan Y ở bên cạnh nghe thấy Liễu Nham gọi Quân Lư Niên là Tiểu Niên thì có chút kinh ngạc, nhưng một lát sau liền vui vẻ, tình cảm của Thiếu gia và Liễu Tiểu thư càng ngày càng tốt, thực khiến cho người ta cao hứng. Nhưng càng cao hứng nhiều thì hắn càng lo lắng. Khang thân vương đã sắp về đây, dù sao đó cũng là người thiếu gia tâm tâm niệm niệm rất lâu rồi, nàng trở về lúc này có phải mọi chuyện sẽ lại thay đổi hay không? Thiếu gia ơi Thiếu gia, người vạn lần không thể lại dao động, trên đời này, nữ nhân đối xử tốt với người chỉ có Liễu tiểu thư mà thôi.

"Ngày hôm qua ta kêu Lan Trúc đi nấu thuốc, Tiểu Niên đã uống chưa?"

Chương 25: Kiểm chút ngân lượng

Quân Lưu Niên có chút tức giận: "Chẳng nhẽ đại phu là nàng mời tới cho ta hay sao?"

Liễu Nham rõ ràng cảm nhận được cảm xúc biến hóa của hắn, đều nói lòng nữ nhân như mò kim dưới đáy biển, giờ ở cái thế giới này, có phải lại biến thành lòng nam nhi như mò kim dưới đáy biển rồi hay không? Lòng dạ của Quân Lưu Niên thật sự là rất khó đoán. Nàng đành phải nghĩ đến cái gì nói cái đó thôi "Sao ta lại không thể mời đại phu cho chàng? Dù sao đi chăng nữa, ta cũng là Thê chủ trên danh nghĩa của chàng phải không?"

Trong lòng Liễu Nham thật sự là muốn vượt qua cả hai chữ 'Thê chủ', nàng hy vọng trong lòng Quân Lưu Niên sẽ đối đãi với nàng như là người bạn đời, nói như vậy, có lẽ đợi một thời gian nữa, không chừng Quân Lưu Niên có thể sẽ tiếp nhận nàng, yêu nàng. Nhưng nghe thấy lời nói của nàng thì sự hứng thú của Quân Lưu Niên, toàn bộ đều tập trung ở mấy chữ 'Trên danh nghĩa' này, hắn thấy xem ra Liễu Nham coi trọng hắn chỉ vì khế ước phu thê này thôi, nàng sẽ không yêu hắn, sự tức giận nhỏ nhoi mới vừa phát sinh, trong nháy mắt lập tức biến thành cơn giận dữ to lớn và sự ủy khuất không nói ra được. Hắn bực bội phẩy tay áo bỏ đi, chỉ để lại Liễu Nham đang ngơ ngác suy nghĩ xem rốt cuộc bây giờ đã xảy ra chuyện gì mà thôi.

Mặc dù Liễu Nham từng là nữ sinh, nhưng lúc trước nàng chưa bao giờ giao du với bạn trai, cũng chưa từng được ai chiều chuộng qua, cho nên nàng không rành cuộc sống giữa nam và nữ, vì vậy gặp phải tình huống như thế này nàng có chút không thông suốt, chưa bao giờ Quân Lưu Niên biểu lộ chân tình thật sự của mình nên càng làm cho nàng cảm thấy mình không biết phải làm sao bây giờ. Quên đi, không đoán ra thì thôi, nàng phải đi làm giúp hắn một chuyện, không thể làm chậm trễ thời gian lâu như này được, nàng còn có chuyện chưa đi làm đây. Nàng dịch dung khuôn mặt của mình thật đơn giản, nhìn vào gương nàng rất hài lòng, nhất định là không người quen nào của nàng có thể nhận ra nàng được.

Trước đó nàng đã đặt người ta làm cối đá, giờ này chắc là nó đã được chế tạo xong rồi, nàng đã nhờ Tiểu Hi đi lấy về, để ở trong tiểu viện của Thái bà. Không thể không bội phục tay nghề của vị sư phụ kia, quả thật cối đá kia làm cho nàng rất hài lòng. Tiểu Hi lại dựa theo phương pháp của nàng dạy, xay đậu nành để làm thành sữa đậu nành, rồi dùng chút nước muối để biến nó thành đậu phụ. Liễu Nham xách đậu phụ nàng tự chế đi đến Tụ Tiên Lâu, giúp đỡ Quân Lưu Niên cũng không thể ngang nhiên giúp đỡ được, nàng sẽ bán cối đá và cách làm đậu phụ cho Tụ Tiên Lâu, tiền kiếm được nàng có thể dùng nó đi mua cái tiểu viện, để khi mang đệ đệ Chi Vân của nàng ra ngoài, bọn họ còn có một chỗ tốt để đặt chân.

Vào Tụ Tiên Lâu, tiểu nhị lập tức ra nghênh đón nàng "Tiểu thư, người có mấy người ạ?"

Liễu Nham nhìn quanh một vòng, thấy hôm nay Tụ Tiên Lâu đúng là có chút vắng vẻ: "Ta muốn tìm một người đó là Trần chương quỹ."

Tiểu nhị thấy nàng không phải khách có hơi nản lòng, chỉ có điều vẫn duy trì sự lễ phép: "Người biết Trần chương quỹ của chúng ta hay sao?"

"Lúc trước ta chưa từng gặp qua bà ta."

"Tiểu thư thật xin lỗi, gần đây vì trong tiệm rất bận bịu nên Trần chương quỹ của chúng ta không rảnh, Trần chương quỹ đã dặn dò nếu người không quen biết đến hỏi thăm người, tất cả những người đó chương quỹ đều không gặp, vậy xin mời Tiểu thư đi về trước đi." Tiểu nhị đang định đưa nàng ra khỏi cửa.

Liễu Nham vẫn không nhúc nhích, từ trong ống tay áo xuất ra mấy tờ giấy, hai tay đưa cho tiểu nhị. "Ta chỉ muốn cùng Trần chương quỹ nói chuyện về tình hình của Tụ Tiên Lâu, người cầm cái này đưa cho Trần chương quỹ xem, nếu như bà ấy vẫn không chịu gặp ta, lúc đó ta đi vẫn chưa muộn. Vị tỷ tỷ này, người mang vào cho bà ấy giúp ta một chút có được hay không?"

Tiểu nhị thấy đây cũng không phải là chuyện gì phiền toái, chỉ là một cái nhấc tay thôi, liền sáng khoái đáp ứng nàng, xoay người đi lên lầu chuyển thư cho Trần chương quỹ. Tới phòng của Trần chương quỹ, tiểu nhị đưa tờ giấy của Liễu Nham cho nàng. "Chương quỹ, dưới lầu có một vị Tiểu thư nói muốn gặp người, ta đã cản nàng lại, nàng ta nhờ ta đưa cái này cho người."

Trần chương quỹ vốn định liếc một cái, nhưng càng nhìn bà lại càng bị thu hút, bỗng nhiên bà nóng lòng hỏi: "Vị tiểu thư này bây giờ ở nơi nào? Đã đi chưa?"

"Nàng chưa đi, còn đang đứng ở dưới lầu ạ, nàng còn đang chờ Trần chương quỹ quyết định xem có gặp nàng hay không."

"Người mau mời nàng lên đây cho ta." Trần chương quỹ phân phó tiểu nhị mau mau xuống lầu, không đợi tiểu nhị ra cửa, bà đột nhiên đứng dậy, "Không được, hay là ta tự mình đi xuống lầu như vậy mới tốt." Vừa nói xong bà đã chạy luôn xuống lầu.

"Chương quỹ, người đi chậm một chút." Tiểu nhị ở phía sau dặn dò, rốt cuộc trên tờ giấy đó viết cái gì, lại có thể khiến cho chương quỹ vội vã khẩn trương muốn gặp nàng.

Liễu Nham ngồi đợi ở dưới lầu chỉ trong chốc lát, đã thấy trên lầu có một nữ nhân hơi lớn tuổi vội vã chạy xuống, nếu như nàng không đoán sai, vị này chính là Trần chương quỹ.

Trần chương quỹ tuy là chạy vội xuống lầu, nhưng khi đến trước mặt Liễu Nham lại lập tức khôi phục trấn định, rất có khí thế, không hổ là Đại chương quỹ của Quân gia.

"Người chính là vị tiểu thư mới vừa rồi nói muốn gặp ta?" Trần chương quỹ sau khi đứng vững, không lưu dấu vết quan sát Liễu Nham. Bà không nghĩ rằng người có thể nghĩ được phương pháp kinh doanh như vậy lại là một vị Tiểu thư tuổi tác còn nhỏ, nước da hơi đen, tướng mạo xấu xí, nhưng khí chất lại làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu, lại có chút cảm giác quen thuộc. Dĩ nhiên, màu da này của Liễu Nham là do nàng tự tạo.

"Chính là vân bối, vân bối cố ý tới đây gặp Trần chương quỹ, là muốn xin tiền bối chỉ bảo cho mình." Liễu Nham khiêm tốn nói.

Liễu Nham khiêm tốn như vậy, làm cho Trần chương quỹ có ấn tượng tốt đối với nàng và càng có hảo cảm với nàng hơn: "Mời Tiểu thư lên lầu chúng ta cùng nhau nói chuyện!"

Trần chương quỹ mời Liễu Nham ngồi xuống, đưa mấy tờ giấy vừa rồi lại cho Liễu Nham, sau đó cẩn thận nhìn vào tờ giấy, bản thân bà vẫn còn có chút hoài nghi: "Những thứ này đều là do Tiểu thư nghĩ ra sao?"

Liễu Nham rất muốn thành thực nói cho bà ta biết những thứ này nàng không thể nào tự nghĩ ra được, mà phương pháp này là do nàng ăn cắp bản quyền của thế giới kia, chỉ có điều nếu bà ta hỏi cái này là do người ở đâu nghĩ ra, ngược lại càng khó giải thích hơn, thôi dứt khoát lấy thành quả này làm của riêng vậy. "Là ta, chỉ có điều tiền bối không cần khách khí gọi ta là Tiểu thư như vậy. Tiểu muội họ Lâm, người gọi ta Ngọc Nghiên là được."

"Thật đúng khó có thể tưởng tượng được, ta thật không ngờ được Ngọc Nghiên tuổi còn nhỏ lại đã có kiến thức như vậy, thật đúng là kỳ tài buôn bán!" Về tán thưởng của Trần chương quỹ đã bộc lộ hết qua lời nói. "Không biết Ngọc Nghiên có hứng thú gia nhập Tụ Tiên Lâu hay không? Vị trí Chương quỹ ở đây phải do người làm mới đúng. Ta vẫn luôn muốn tìm một chương quỹ cho Tụ Tiên Lâu, mà chưa tìm được người thích hợp, hôm nay gặp được Ngọc Nghiên, ta cảm thấy thật đúng là tiếc hận vì được gặp nhau quá trễ!"

Nếu như Tụ Tiên Lâu không phải là sản nghiệp của Quân gia, thì không thể nghĩ ngờ được đây chính là lối đi tốt nhất của nàng, Trần chương quỹ mời rất là chân thành. Nhưng Liễu Nham không thể nào đặt chân vào bất kỳ việc gì của Quân gia được, nếu không Quân Lưu Niên cho là nàng có dụng ý khác, nàng sợ rằng chuyện này sẽ rất phiền phức. Nàng chỉ là muốn ở thời điểm Quân Lưu Niên gặp phải khó khăn thì giúp đỡ hần một chút, chỉ như vậy mà thôi. "Thật xin lỗi, Trần chương quỹ. Tụ Tiên Lâu là tửu lầu lớn nhất ở Đô thành, ta chỉ là một tiểu nha đầu còn non nớt không thể đảm nhiệm được chức vụ này, huống chi nhà ta không ở nơi này, ta cũng sẽ không ở lại Đô Thành lâu." Nàng uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Trần chương quỹ.

Về mặt Trần chương quỹ đầy tiếc nuối "Như vậy thật là đáng tiếc, chỉ có điều Tụ Tiên Lâu nhất định luôn hoan nghênh người tới gia nhập." Bà dừng lại một chút: "Người đã không muốn làm chương quỹ của Tụ Tiên Lâu, vậy lần này người tới đây làm gì?"

"Tiền bối là người làm ăn, nên ta cũng không muốn vòng vo. Ta muốn dùng những phương pháp này và một vài công thức nấu ăn, cùng với một số cách làm nguyên liệu nấu ăn mới đề đôi chút ngân lượng." Liễu Nham không nói gì nhiều, mọi người chính là làm ăn, rốt cuộc nàng cần tiền làm gì, Trần chương quỹ cũng không cảm thấy hứng thú.

"Hả? Nguyên liệu nấu ăn mới gì?" Chẳng lẽ còn có loại nguyên liệu nào mà Trần chương quỹ - bà chưa từng thấy ư?

Liễu Nham biết bà ta không quá tin tưởng mình, một tửu lầu làm ăn lâu như vậy sẽ có vật gì mà mình chưa từng thấy qua. Nàng lấy tự chế đậu phụ ra, "Chính là cái này, đây gọi là đậu phụ, bởi vì nó được làm từ đậu nành."

Miếng đậu phụ trắng trắng mềm mềm kia quả thật đã làm cho Trần chương quỹ thất kinh, bà vào nam ra bắc nhiều năm như vậy thật đúng là chưa từng thấy qua, nghe nàng ta nói vật này gọi là đậu phụ, thật sự có thể ăn được sao? Ăn nó sẽ có mùi vị gì đây?

"Tiền bối, người có thể thử một chút, nó có thể ăn, ta bảo đảm đấy."

Trần chương quỹ nhìn thấy ánh mắt kiên định của nàng còn có chút khích lệ, lập tức lấy một miếng nhỏ đưa vào trong miệng tỉ mỉ thưởng thức phẩm chất của nó, miếng đậu phụ này rất non mềm lại rất trơn, trong cổ họng của bà vẫn còn nhận thấy mùi thơm của đậu: "Vật này làm được những món ăn gì?"

"Cái này rất dễ nấu, nó có thể chung, nấu canh. Ta sẽ viết mấy tờ công thức nấu ăn, trong đó có cả cách làm kinh điển của nó." Công thức nấu Liễu Nham đặc biệt viết cách làm món đậu phụ mà bà (đậu phụ cay), canh gà đậu phụ. "Nguyên liệu nấu ăn mới, phối hợp với phương pháp ta viết ra, ta tin nhất định thu nhập tháng này của Tụ Tiên Lâu sẽ cao lên rất nhiều."

"Đậu phụ này quả thật không tệ, vậy không biết Ngọc Nghiên muốn bán bao nhiêu đây?"

"Năm ngàn lượng, không biết ý tiền bối như thế nào?" Mấy con số này Tụ Tiên Lâu không tới nửa tháng sẽ thu vào được, là do sau khi Liễu Nham xem qua sổ sách mới quyết định, nàng cảm thấy giá này có thể sẽ ở trong phạm vi chấp nhận được của Trần chương quỹ. "Ta bán phương pháp làm đậu phụ bí truyền này cho Trần chương quỹ, thì ta có thể bảo đảm trừ Tụ Tiên Lâu, thì những nơi khác sẽ không có loại nguyên liệu nấu ăn này."

"Giá tiền mà Ngọc Nghiên muốn coi như rất hợp lý, chỉ có điều năm ngàn lượng dù sao cũng không phải là một con số nhỏ, ta không thể tự mình quyết định, ta cần phải suy nghĩ và xin phép lão bản đã, hay là người tự mình đi nói chuyện cùng với lão bản của chúng ta đi."

Tự mình đi nói chuyện cùng với Quân Lưu Niên ư? Hay là thôi đi! "Ta tin tưởng Trần chương quỹ nhất định sẽ cho ta một câu trả lời hài lòng, không cần ta phải tự mình đi."

"Nếu như ta nói chuyện xong với lão bản của ta, vậy thì ta phải đi nơi nào tìm người đây?"

"Ta ở Đô thành không có chỗ ở cố định, như vậy đi, năm ngày sau ta sẽ quay lại nghe Trần chương quỹ trả lời. Về phần năm ngàn lượng kia, trước tiên người có thể giao cho ta hai ngàn lượng tiền đặt cọc, số tiền còn dư lại thì cuối tháng này người trả tiếp cho ta là được rồi. Nếu như nó không có hiệu quả rõ rệt, thì số tiền còn thiếu lại ta sẽ không lấy. Như thế nào?"

"Đương nhiên là được." Trần chương quỹ cảm thấy cuộc mua bán này thật là không tệ, lập tức đi Quân phủ xin phép Thiếu gia.

Liễu Nham thấy đã nói xong chuyện làm ăn, liền rời khỏi Tụ Tiên Lâu. Nàng quyết định tiếp tục đi dạo một chút, tìm mua một viện tử.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trên đường đi cứu được mỹ nhân

Liễu Nham âm thầm suy nghĩ, nơi này liệu có người môi giới nhà đất hoặc tương tự như vậy không đây? Nếu không có, dựa vào đôi chân này, sợ rằng nàng có đi gãy chân cũng không tìm được chỗ ở lý tưởng. Nàng tùy ý đi vào một quán trà náo nhiệt, nơi này có lẽ là chỗ thích hợp để hỏi thăm chuyện này. Nàng tìm một chỗ trống ngồi xuống chỗ của mình, ngoắc tay gọi tiểu nhị tới.

"Khách quan, cần gì sao?" Tiểu nhị nhanh chân đi tới, rút khăn lau bên hông ra lau chùi mặt bàn.

"Một ấm trà Long Tĩnh, cùng một chút điểm tâm". Liễu Nham chưa từng tới quán trà, chỉ học theo phim ảnh giả bộ gọi vài thứ.

"Có ngay!" Tiểu nhị hét to một tiếng rồi lại đi đón tiếp người khách khác.

Liễu Nham nhìn bốn phía xung quanh một chút, quán trà này không lớn, nhìn cái bàn thì biết xem ra nơi này đã được trang trí rất lâu rồi, nơi này tụ tập đông đúc đủ loại người, không giống như ở trong Tụ Tiên Lâu người ở đó không giàu có cũng sang trọng. Trên đài có một ông lão đang kể chuyện, người ở dưới đài đều nghe rất hăng say, lúc vỗ tay, lúc phụ họa, rất náo nhiệt.

Những thứ này đối với Liễu Nham mà nói có chút không chân thực, lúc ở Quân phủ, đôi khi nàng sẽ tự mê hoặc mình, nói đây vẫn là thế giới trước kia của nàng, nhưng nơi này làm cho Liễu Nham cảm nhận sâu sắc được đây là một nơi không giống với trước đây, cuộc sống sinh động ở đây đã nhắc nhở nàng, đây mới là cuộc sống hiện tại của nàng, không thể thay đổi. Thân phận mới dung nhập thế giới mới, đúng là không do nàng chọn lựa. Nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ ở thế giới này phát triển thuận lợi mọi thứ, nàng chỉ hy vọng có một cuộc sống bình yên qua ngày, nhưng trời không chiều lòng người, giống như nếu nàng không gặp chuyện gì ngoài ý muốn cũng sẽ không hiểu được cái thế giới này vậy.

"Vị Tiểu thư này, đồ ăn người gọi đã đủ, mời người thưởng thức." Tiểu nhị lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Liễu Nham gọi tiểu nhị đang muốn rời đi lại, "Tiểu nhị tỷ, phiền tỷ cho ta hỏi một chút, nơi này có ai chuyên đi giới thiệu nhà ở hay không?"

Tiểu nhị cười đưa tay chỉ vào một nữ tử to lớn, "Nhìn thấy nữ tử mặc y phục màu xám kia không? Nàng tên Chu Tam, ngoại hiệu Bách Sự Thông, chuyên nghe ngóng tin tức với trao đổi tin tức qua lại để kiếm sống, người có thể tìm nàng."

"Cám ơn tiểu nhị tỷ, làm phiền rồi!"

Nữ tử tên Chu Tam kia đang say sưa nghe kể chuyện thì cảm thấy có người vỗ vỗ vai mình, nàng không vui quay đầu hét lớn, "Ai? Không muốn sống nữa sao? Lão tử đang nghe cao hứng đây."

"Người là Bách Sự Thông đúng không? Ta muốn hỏi thăm một chút, trong thành có nhà nào đang bán hay không?" Liễu Nham coi như không nhìn thấy thái độ ác liệt của nàng, khách khí hỏi.

Chu Tam chăm chú nhìn kỹ người vừa rồi mới hỏi nàng, có chút khinh thường. Nữ tử trước mặt xanh xao vàng vọt, lá gan cũng không nhỏ, đối mặt với mình vậy mà không có chút sợ hãi nào, bộ dạng giống như người đọc sách, Chu Tam không trả lời câu hỏi của Liễu Nham. "Không thấy lão tử đang bận sao? Chờ ta nghe xong chuyện này rồi hãy nói"

Câu chuyện mới bắt đầu, chờ nàng nghe xong có lẽ đã quá muộn, trở về sẽ muộn thời gian thì chăm cho Quân Lưu Niên, hẳn nhất định sẽ không chịu ngoan ngoãn phối hợp với Y đồng. Liễu Nham lấy trong túi tiền ra năm lượng bạc đưa cho Chu Tam: "Tỷ tỷ làm ơn."

Chút ngân lượng này làm cho hai mắt Chu Tam sáng rực lên, nữ tử yếu đuối này ra tay cũng thật hào phóng, bạc đến tay không thể không nhận. "Vậy được rồi! Chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Sau khi ra khỏi cửa, các nàng tìm một chỗ ít người nói chuyện, "Người muốn một căn nhà như thế nào?"

Liễu Nham thoáng nghĩ một chút, "Ngày thường ta bận buôn bán nên không thường xuyên ở nhà, trong nhà còn có một ấu đệ, muốn tìm một nơi ở an toàn một chút. Nhà chúng ta không quá giàu có, không cần căn nhà quá lớn, có thể ở năm sáu người là được rồi."

Chu Tam sờ sờ cằm: "Thật sự có một chỗ có thể hợp ý của ngươi. Gia chủ là một Lão phu nhân họ Vương, nữ nhi của bà ta năm trước đến nơi khác làm quan, năm nay muốn đón bà ta tới đó phụng dưỡng nên muốn bán lại. Căn nhà kia có hai cửa ra vào, có năm gian phòng, hàng xóm chung quanh đều tương đối giàu có, nên rất an toàn."

"Vậy sao? Vậy bây giờ ngươi đưa ta qua đó xem một chút được không? Nếu được cũng không thể thiếu bạc của ngươi."

Có bạc để kiếm là tốt rồi, "Đi thôi!" Chu Tam hưng phấn đi trước dẫn đường.

Chu Tam dẫn đường đi ở phía trước, nhưng càng đi càng thấy con đường này rất vắng vẻ, làm cho Liễu Nham có loại cảm giác bị lừa gạt, đương nhiên đây chỉ là cảm giác thôi, vì ở nơi này, bị lừa gạt cũng chỉ là nam tử cùng trẻ nhỏ, Liễu Nham hôm nay mang theo cả độc dược và ngân châm trên người, cho nên nàng không sợ hãi.

Nơi yên tĩnh như thế lại xuất hiện tiếng ồn ào, nghe âm thanh thì có khoảng bốn hay năm người gì đó, trong đó có một người la hét rất to, "Các ngươi mau thả ta ra, nếu không các ngươi sẽ phải hối hận." Liễu Nham không có lòng hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ hại chết mèo nha, chỉ có điều đây rõ ràng là có người bị ép buộc, thấy chết mà không cứu nàng không làm được.

Liễu Nham bước lên trước vài bước, thấy bốn nữ tử vây quanh một người, bốn người kia bộ dạng lưng hùm vai gấu, dáng vẻ lưu manh, vừa thấy nàng có thể nhận ra đây là hạng người không dễ chọc. Người bị bao vây mặc nữ trang, nhưng dù ở khoảng cách xa, chỉ cần liếc mắt một cái nàng cũng có thể nhận ra, kia tuyệt đối là một nam tử. Trước kia khi xem phim cổ trang nàng rất buồn bực, vì sao nữ giả nam trang rõ ràng như vậy nhưng lại không một ai có thể nhận ra? Chẳng lẽ năng lực nhận biết của cô nhân đều kém như vậy sao?

Chỉ thấy có một nữ tử trong đám người kia vươn tay nâng cằm của nam tử giả gái lên, cười hết sức bỉ ổi và hèn mọn "Ôi, cái tiểu mỹ nhân này, còn dám uy hiếp đại gia ta, người có thể chế ngự đại gia còn chưa có sinh ra đâu." Nói xong còn hung hăng nhéo cằm của nam tử kia một cái. Xem ra các nàng không biết hân là nam tử, vậy đây không phải là cướp sắc. Thế là tốt rồi, chỉ có điều Liễu Nham không thể không thừa nhận, ánh mắt cổ nhân đúng là có vấn đề.

Liễu Nham lại bước lại gần một chút, khoảng cách vừa rồi có chút xa, phóng ánh mắt không thể nắm chắc mười phần, chưa đợi nàng ra tay, Chu Tam đã giữ nàng lại.

Liễu Nham khó hiểu hỏi, "Ngươi giữ ta lại làm gì?"

Chu Tam có chút sợ hãi nói "Vị tiểu thư này, bá tánh bình dân như chúng ta không thể trêu chọc vào đám người này được đâu. Các nàng là cường hào ác bá của vùng này, người vừa rồi đưa chân đá kia là lão đại của đám người này, mợ nàng ta là đại quan ở Đô thành, không ai dám chêu chọc các nàng. Chúng ta nhanh đi thôi, bằng không khi nàng phát hiện ra, chúng ta sẽ nguy mất."

Liễu Nham hơi dừng sức một chút, giẫy khỏi tay Chu Tam, đồng thời nháy mắt phóng ra mấy cây ngân châm. Chu Tam không kịp hoàn hồn, chỉ thấy mấy nữ tử kia đều hôn mê ngã xuống. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chu Tam nhìn bốn phía ngoại trừ nàng và Liễu Nham, cùng với người đang bị vây kia, xung quanh đây vẫn im ắng như trước, chẳng lẽ là thần tiên hiển linh hay sao?

Nàng lấy lại bình tĩnh, phát hiện Liễu Nham đã chạy tới chỗ đám người vừa ngã xuống kia, ngồi xuống lấy cái gì đó trên người bọn họ. Đây là nàng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao? Chu Tam cũng không cho rằng mình là người tốt, nàng cũng lập tức tiến lên, muốn cùng Liễu Nham chia chút bạc. Đến gần Chu Tam mới phát hiện Liễu Nham cũng không động vào đồ vật trên người đám người kia, mà nàng chỉ rút ra mấy cây ngân châm trên người bọn họ.

Chu Tam không phải là người đọc sách, cũng là người có kiến thức uyên bác, chỉ một chút liền hiểu, nhóm người này hẳn là bị cái người trước mặt thoát nhìn ôn nhu yếu ớt, dính đường không đủ chế ngự, những cây ngân châm này chắc là ám khí do nàng phóng ra. Trời ạ, quả nhiên nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo, hôm nay rốt cuộc cũng gặp được cao nhân rồi. Thái độ của nàng đột nhiên trở nên cung kính, "Nữ hiệp, người quá lợi hại, chiêu này của ngươi gọi là gì vậy?" Sau đó gãi gãi đầu, "Cách không điểm huyết? Ta nghĩ chỉ trong sách mới có thứ này."

Liễu Nham nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc cùng biểu tình sùng bái của Chu Tam, cảm thấy rất buồn cười, Chu Tam này kỳ thật cũng rất đáng yêu. Thoạt nhìn rất nhanh nhẹn dũng mãnh, xem ra chỉ là một con hổ giấy. "Cái gì mà cách không điểm huyết? Ngươi nghe kể chuyện nhiều quá rồi, chẳng qua ta chỉ trùng hợp đâm phải huyết ngưu của các nàng thôi."

Nói xong nàng bước tới trước mặt nam tử kia, hân vẫn chưa rời đi, mà bày ra vẻ mặt khó tin đứng yên tại chỗ, nhìn Liễu Nham làm việc. Nam tử này mặc một thân nữ trang màu hồng, khiến hân càng thêm điểm lệ, đúng là một giai nhân tuyệt sắc. Lúc này Chu Tam cũng chú ý tới hân, chỉ trong nháy mắt nàng sợ đến ngây người, trong miệng lẩm bẩm, "Một nữ nhân mà bộ dạng xinh đẹp như vậy, đúng là phí của trời!"

Liễu Nham dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, "Vị công tử này, bên ngoài rất nguy hiểm, ngươi mau về nhà đi. Nếu lại gặp phải nguy hiểm sẽ không có vận khí tốt lại có người đến cứu ngươi đâu." Sau đó nàng kéo Chu Tam về mặt đang ngây ngốc đi "Này, đi thôi, chúng ta đi xem nhà."

Hai người đi chưa được mấy bước, chợt nghe thấy nam tử vừa rồi gọi Liễu Nham "Tiểu thư, ngươi đã cứu ta, ngươi làm người tốt thì làm cho tới cùng đi, ngươi đưa ta trở về nhà được không?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Như tâm như ý

Liễu Nham thấy nam tử kia chạy đến chỗ mình, liền đau đầu, thấy người này mặc y phục đẹp đẽ quý giá, khí thế cao ngạo, nàng biết mình lại chọc phải phiền toái lớn, cho nên nàng cố ý dùng giọng điệu lạnh lùng nói, "Thực xin lỗi, Tiểu thư, chúng ta không có nhiều thời gian, bọn ta thật sự không rảnh đưa người về." Nói xong nàng xoay người tiếp tục đi.

Nàng còn chưa đi được vài bước, tay áo đã bị người kia kéo lại, "Người muốn đi đâu?" Nam tử kia hỏi nàng.

Liễu Nham không lên tiếng, nhưng Chu Tam lại nhanh miệng trả lời, "Ta đưa vị Tiểu thư này đi xem nhà." Chu Tam vẫn nhìn chăm chăm nam tử trước mặt không chớp mắt.

Liễu Nham không khỏi cảm thán, thật sự là đồ háo sắc mà, nàng ta không biết không phải ai cũng có thể tiêu thụ nổi cảm giác này ư.

Nam tử này chính là tứ hoàng tử Hiên Viên Phong xuất cung đi dạo chơi, hẳn thật vất vả lắm mới thoát khỏi ám vệ đi theo mình, lại không ngờ bị mấy tên lưu manh này theo dõi. Nữ nhân cứu hắn này tuy rằng không thanh tú phóng khoáng, nhưng có một loại khí chất hấp dẫn người khác, huống hồ nữ tử biết hắn là nam tử mà còn thờ ơ thật đúng là không có mấy người. Dù sao bây giờ thời gian vẫn còn sớm, hẳn lại không có chỗ nào để đi, không bằng đi theo các nàng vui đùa một chút.

Hắn suy nghĩ một lúc, yêu kiều cười với Chu Tam, "Vị tỷ tỷ này, ta có thể tạm thời đi theo các người, chờ các người xong việc, rồi đưa ta về có được hay không?"

Chu Tam bị nụ cười của hắn mê hoặc ba hồn bảy phách đều đánh mất, "Được thôi, được thôi." Liễu Nham nhất thời im lặng, chỉ thúc giục Chu Tam, "Nhanh chóng dẫn đường đi!"

Dọc đường đi, Hiên Viên Phong đều nỗ lực nói chuyện với Liễu Nham, Liễu Nham chỉ hờ hững với câu hỏi của hắn. Còn Chu Tam thì đáp lại rất nhiệt tình cùng hắn hết nói đông lại nói tây, liên tiếp hỏi hắn có ca ca hay đệ đệ gì đó mà chưa kết hôn hay không. Hiên Viên Phong thấy Liễu Nham không chút phản ứng với mình, nhất thời cũng có chút bực bội, Chu Tam lại lải nhải liên miên khiến hắn càng thêm tức giận, "Ta có ca ca đệ đệ người cũng không cưới nổi, cóc ghè mà cũng đòi ăn thịt thiên nga."

Chu Tam cảm thấy mình bị Hiên Viên Phong xem thường, không thêm nói gì nữa. Cho nên dọc đường đi tới căn nhà của Vương lão phu nhân ba người không nói chuyện với nhau.

Wương lão phu nhân tinh thần khoẻ mạnh, nhiệt tình tiếp đãi các nàng, đưa các nàng đi xem cả căn nhà.

Liễu Nham rất thích toà nhà này, hàng xóm bốn phía cũng không tồi, khung cảnh xung quanh cũng rất sạch sẽ. Trong viện có đầy hoa quế, đến mùa nở hoa sẽ có hương quế thoang thoảng. Liễu Nham cảm thấy Chi Vân nhất định sẽ thích nơi này. Hơn nữa đồ đạc trong nhà Vương lão phu nhân cũng sẽ để lại cho nàng, quét dọn một chút, mua sắm thêm một vài thứ là có thể tới ở. Giá cả cũng hợp lý, chỉ cần một ngàn lượng bạc. Liễu Nham quyết định mua lại căn nhà này.

Tất cả mọi người đều rất hài lòng, chỉ có Hiên Viên Phong nhìn thấy viện từ này thì bĩu môi lắm bầm, "Chỗ này cũng có thể ở sao, quá nhỏ, xoay người cũng tốn sức." Hắn vốn dĩ nói cho Liễu Nham nghe, tuy nhiên Liễu Nham không để ý đến hắn, vẫn tự mình quyết định mua nơi này.

Liễu Nham thanh toán tiền xong, định trước tiên dứt khỏi Hiên Viên Phong phiền toái này, sau đó đi mua mấy nha hoàn và mấy gã sai vặt, "Nhà người ở đâu? Chúng ta đưa người về."

Hiên Viên Phong thấy nàng muốn đưa mình đi, rất không cam tâm, hắn còn chưa kịp hỏi thăm được gì mà, liền nũng nịu nói "Người nói cho ta biết tên của người, thì ta sẽ rời đi."

Liễu Nham liếc mắt nhìn hắn, đúng là trẻ nhỏ bốc đồng, sau đó tự mình bước đi, nhưng phát hiện Hiên Viên Phong ở phía sau một bước không rời theo sát nàng, "Rốt cuộc người muốn như thế nào mới không đi theo chúng ta?"

"Ta nói rồi, người nói cho ta biết tên của người, thì ta sẽ trở về." Hiên Viên Phong nhất định không buông tha.

"Lâm Ngọc Nghiên."

"Nghiên tỷ tỷ, người đưa ta đến Tụ Tiên Lâu là được, người nhà ta sẽ đến đó đón ta."

Liễu Nham đưa hắn tới cửa Tụ Tiên Lâu liền xoay người dùng khinh công biến mất vô tung vô ảnh (không tung tích, không bóng hình). Hiên Viên Phong đang định nói câu tạm biệt với nàng thì đã không thấy người đâu. Hắn rất tức giận, lại có người không muốn gặp hắn, hẳn định ở lại nhả gian uống một bình trà để hạ hỏa, thì có hai người vội vàng chạy tới quỳ gối trước mặt hắn.

"Tứ hoàng tử, người để cho bọn thuộc hạ tìm thực vất vả, đã đến giờ hồi cung rồi." Một người cung kính nói, bọn họ đi tìm tứ hoàng tử hết nửa cái Đô

thành này, cho dù võ công có cao tới đâu, thể lực tốt có khá hơn nữa, cũng có chút mệt mỏi.

"Không thú vị, hồi cung đi!" Hắc xoay người phân phó, "Ở trong thành tìm cho ta một người tên Lâm Ngọc Nghiên, tìm được thì báo cho ta biết." Hắc không tin ở Đô thành, thậm chí ở cả nước Đông Dương này, còn có thứ gì mà Tứ hoàng tử - hắc không có được.

Liễu Nham tới chợ nô lệ, nàng bị chấn động sâu sắc, ở nơi này con người thực sự không được đãi ngộ tốt. Những tiểu hài tử kia tay bị đeo còng, chân bị xiềng xích, y phục không đủ che thân, xanh xao vàng vọt. Đáng buồn nhất chính là nàng nhìn thấy trong mắt của họ không có ý định chống lại, không có hy vọng, chỉ nhần nhục chịu đựng, khuất phục số phận. Thật đúng với câu nói của Lỗ Tấn "ai kỳ bất hạnh, nô kỳ bất tranh"*. Nhưng cũng thực bất đắc dĩ, trong hoàn cảnh này dù có tranh thì cũng chỉ nhận được sự dầy vò.

(*) Ai kỳ bất hạnh, nô kỳ bất tranh: đây là danh ngôn của Lỗ Tấn, từ cuốn tiểu thuyết 《Khổng Ất Kỳ》

– Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai.

– Nô kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phần nô và tiếc nuối

Suy nghĩ của nàng bị tiếng cầu xin đau khổ cắt đứt. Một tiểu cô nương gầy yếu quỳ gối trước mặt kẻ buôn người không ngừng dập đầu, "Van cầu người cứu muối muối của ta đi, nếu không có thuốc, nàng thật sự sẽ chết, sẽ chết mất."

Về mặt bọn buôn người hồ hững, căn bản không có nhìn thấy trên trán của nữ hài tử kia đang chảy đầy máu tươi, Á buôn người một cước đá văng nữ hài tử kia "Xui xẻo!" Á lâm bầm "Mua thuốc? Bán cả đám người các người đi cũng không đáng giá bằng tiền thuốc."

Liễu Nham thật sự không nhìn nổi nữa, nàng đi lên phía trước dịu dàng nói với tiểu cô nương, "Muối muối của người ở đâu? Ta là đại phu, để ta xem bệnh cho con bé đi."

Khuôn mặt của tiểu cô nương lập tức bừng sáng, "Thật sao?" Nói xong, nàng liền dẫn Liễu Nham tới một cái góc âm u, nơi đây có một tiểu cô nương gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương đang nằm hấp hối.

Liễu Nham đi đến bắt mạch cho tiểu cô nương gầy yếu kia, nữ hài tử này chẳng qua là dinh dưỡng không đủ cộng thêm nhiễm phải phong hàn, nhưng bởi vì không được chữa trị cho nên bệnh tình càng nặng thêm. Nàng viết một phương thuốc, cho tiểu cô nương ít ngân lượng "Người đi y quán bốc thuốc theo đơn này, muối muối người uống xong tính mạng sẽ được bảo toàn."

Tiểu cô nương vội cảm lấy phương thuốc và ngân lượng, về mặt đầy kinh ngạc, rồi đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Liễu Nham, "Đại tỷ tỷ, ta biết người là người tốt, ta van xin người mua muối muối của ta đi, người bảo ta làm cái gì ta cũng chịu."

Liễu Nham vội vàng kéo nàng, "Sau này các người cùng nhau đi theo tỷ tỷ đi!" Nàng đi tìm bọn buôn người, dùng năm mươi lượng bạc để mua lại hai tỷ muội bọn họ.

Nàng đưa hai người bọn họ về căn nhà nàng mới mua, "Các người trước tiên ở lại nơi này đi! Một thời gian nữa ta sẽ đưa đệ đệ của ta đến đây, các người chỉ cần chăm sóc hắc cho tốt là được." Nữ hài tử này chưa từng gặp qua một người tốt như vậy, vội vàng quỳ xuống dập đầu với Liễu Nham, "Cám ơn đại ân đại đức của Tiểu thư."

Liễu Nham thực sự không chịu nổi nàng ta động chút là dập đầu, "Nơi này không có nhiều quy củ như vậy, gặp mặt chào hỏi là được, không cần hành lễ, có khách tới chơi chỉ cần lễ phép một chút là được rồi. Các người tên gọi là gì?"

"Chúng ta không có tên, từ nhỏ đã bị bọn buôn người đưa đi, nuôi lớn một chút thì bị đem bán."

"Vậy ta đặt cho các người một cái tên nhé, người gọi Như Tâm, muối muối người kêu Như Ý, giống như tỷ tỷ, đều mang họ Lâm, thế nào được chứ?"

"Lâm Như Tâm, Lâm Như Ý, tên rất hay. Cám ơn tiểu thư." Như Tâm về mặt hưng phấn, "Chờ muối muối tỉnh lại, ta sẽ nói với muối ấy cái tên mới dễ nghe này."

"Người chăm sóc muối muối của người cho tốt. Ở đây ta có mười lượng bạc, trong nhà thiếu cái gì thì mua cái đó, ngày mai ta lại tới."

"Tiểu thư không ở lại nơi này sao?" Như Tâm nghi hoặc.

"Tạm thời ta không ở đây được, qua một thời gian nữa ta mới tới. Các người yên tâm ở đây đi!" Liễu Nham nói mấy câu với hai tỷ muội, thấy sắc trời đã tối, vội vã chạy về Quân phủ.

Vào Lưu Viên, nàng phát hiện Quân Lưu Niên đang đứng ở trong vườn, thấy nàng vào cửa, hắc lập tức ra nghênh đón, "Nàng còn đang bị thương đấy, cả ngày nay nàng đã đi đâu vậy?"

"Ta tùy tiện đi dạo một vòng thôi." Sau đó cầm cái gói to ở trong tay đưa cho Quân Lưu Niên, "Đây là quế hoa cao mà chàng thích nhất."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chỉ Vân xảy ra chuyện

Quân Lưu Niên nhìn thấy quế hoa cao trong tay Liễu Nham, trong lòng cảm thấy rất vui sướng, "Sao nàng lại biết ta thích ăn quế hoa cao?"

"Ta từng hỏi qua Lan Y, chàng thích cái gì, không thích cái gì, mọi thứ về chàng ta đều khắc trong tâm đây."

Quân Lưu Niên chỉ cảm thấy ngực có chút tê dại, mặt trở nên nóng rực, hắn không cần nhìn cũng biết mặt mình lúc này nhất định đỏ bừng. Từ khi nào mà hắn nhìn thấy Liễu Nham mặt sẽ đỏ tím sẽ đập nhanh vậy, bây giờ hắn đã không còn là chính mình nữa, lúc trước khi đối mặt Đường Ninh, hắn cũng chưa từng rung động như vậy, hắn thích nàng, thật sự đắm chìm trong sự dịu dàng của nàng. Vậy còn nàng thì sao? Có thích mình không? Hắn ngừng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Liễu Nham.

Sắc trời đã tối sầm, Liễu Nham lơ đãng nhìn thẳng vào mắt Quân Lưu Niên, ánh mắt hắn sáng tựa như sao trên trời. Đột nhiên nàng cảm thấy hoảng hốt, hình như nàng thấy trong ánh mắt đó có chút tình yêu. Ha ha, nàng có chút tự giễu, có phải nàng suy nghĩ nhiều qua hay không, tình yêu ở trong mắt hắn không phải cho mình, mình cần phí bao nhiêu khí lực mới có được đây. Nàng mắt tự nhiên dời mắt đi "Tiểu Niên, lát nữa phải châm cứu, thuốc đã chuẩn bị đủ, qua một thời gian nữa, bệnh đau đầu này sẽ được chữa khỏi."

Quân Lưu Niên thấy Liễu Nham né tránh ánh mắt của mình, trong lòng hắn có chút mất mát, cũng không nghe rõ nàng nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó, cũng không nhúc nhích.

Liễu Nham gọi Quân Lưu Niên mấy tiếng, thấy hắn không có phản ứng, liền quay lại vài bước, rất tự nhiên kéo tay Quân Lưu Niên, "Bên ngoài gió lớn, chàng vào nhà đi."

Bàn tay lạnh lẽo của Quân Lưu Niên được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cầm lấy, ấm áp kia lan đến tận tim, hắn lập tức khép chặt mấy ngón tay của mình, nắm ngược lại lấy bàn tay của nàng, thật chặt, hắn không bao giờ muốn buông bàn tay kia ra. Liễu Nham cảm nhận được độ mạnh yếu trên bàn tay của mình, nụ cười trên khuôn mặt nàng dần nở rộ.

Khi hai người đi vào trong phòng, Y đồng đã sớm chờ ở đó, hôm nay có Liễu Nham làm bạn, lại biết vai nàng bị thương, nên Quân Lưu Niên cũng không dám bài xích nàng.

Liễu Nham có chút lo lắng, trước đây mỗi lần châm cứu Quân Lưu Niên đều đau đến hôn mê, hôm nay sợ rằng sẽ càng nghiêm trọng hơn. Liễu Nham hiểu rõ y thuật của Y đồng, nam tử học y vốn luôn bị người đời nghi ngờ, mà hắn có thể có được thành tích như vậy đã thực không tồi. Nhưng so với kỹ thuật châm cứu xuất thần nhập hoá của Liễu Nham thì vẫn còn kém rất xa. Nàng thương xót nhìn Quân Lưu Niên, nhẹ nhàng ghé sát vào tai hắn nói, "Tiểu Niên, lần này có lẽ sẽ đau hơn lần trước một chút, nếu như đau đến quá, chàng cứ thoải mái kêu ra, không cần cố gắng chịu đựng, được không?"

Ở bên này, Y đồng đã chuẩn bị xong mọi thứ, cầm ngân châm đâm xuống huyệt vị mà trước đó Liễu Nham đã nói. Mỗi một cây châm cắm xuống, thì sau gáy của Quân Lưu Niên lại chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Y đồng đối với trình tự châm cứu không phải quá quen thuộc, nên cách mỗi lần cắm châm càng khiến đau đớn của Quân Lưu Niên tăng lên.

Quân Lưu Niên cảm thấy đầu của mình đau nhức như có vô số con kiến đang cắn xé trong đầu, hắn vô ý thức cắn môi dưới. Chỉ trong chốc lát, trong miệng hắn tràn ngập mùi máu tươi, nhưng hắn vẫn hồn nhiên không hay biết, chút đau đớn đó còn chưa thấm vào đâu.

Liễu Nham nhìn thấy môi Quân Lưu Niên đỏ sẫm, rốt cuộc không ngồi yên được nữa, nàng không thể yêu cầu Y đồng cái gì, bởi vì giờ phút này mồ hôi trên trán Y đồng cũng theo hai má chảy xuống như mưa, nàng biết hắn đã xuất ra toàn lực rồi.

"Người dừng lại, để ta." Nàng nhận lấy ngân châm trong tay Y đồng, nhanh chóng chuẩn xác cắm xuống huyệt vị của Quân Lưu Niên, kỹ thuật thành thạo như vậy khiến cho Y đồng trở mặt ghen hờn. Loại tốc độ cùng độ chuẩn xác này, chỉ sợ lão đại của nhà hắn cũng chưa chắc đã đạt được.

"Vai phải của nàng không phải bị thương hay sao? Đừng miễn cưỡng, ta chịu đựng được." Hơi thở của Quân Lưu Niên có chút mong manh.

Liễu Nham cười cười an ủi hắn, động tác trong tay cũng không ngừng. Thật sự là nàng đang cố gắng gượng ép bản thân mình, hậu quả chính là miệng vết thương mới khép lại liền bị nứt ra, vai đau như bị dùi đâm vậy, nhưng động tác của nàng vẫn không chậm lại. Dần dần Liễu Nham cũng ngửi thấy mùi máu tươi trên người mình tản ra. Rốt cuộc cũng xong, nàng từ từ mất đi ý thức, té xỉu trên giường của Quân Lưu Niên.

Quân Lưu Niên đang ngủ mê man thì tỉnh lại, nhìn thấy Liễu Nham nằm thẳng tắp ở bên cạnh hắn, ngày hôm qua khi châm cứu hắn đã đau đến hôn mê bất tỉnh, nên không rõ tại sao Liễu Nham lại ngủ ở đây?

Hắn ngồi dậy, tỉ mỉ quan sát Liễu Nham đang ngủ, lúc trước hắn không nhìn kỹ nàng. Vẫn cảm thấy khuôn mặt này rất bình thường, tuy có chút thanh tú, nhưng vẫn còn thiếu chút anh khí của nữ tử, bây giờ nhìn kỹ lại hắn thấy nàng cũng rất ưa nhìn, làm cho hắn nhìn mãi không thấy chán. Quân Lưu Niên vô thức đưa một ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng, cảm giác rất tốt, lạnh lạnh lại mềm mềm.

Liễu Nham đang hôn mê nhưng bởi vì đau đớn trên vai mà rên rỉ một tiếng, dọa Quân Lưu Niên sợ hãi lập tức thu tay lại, quay ngoài đưa lưng về phía nàng. Nhưng chờ một lúc lâu cũng không thấy nàng có động tĩnh gì, Quân Lưu Niên quay đầu lại, thấy nàng đang nhắm chặt mi, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hắn giúp nàng ém lại góc chăn, phát hiện trung y của nàng dính một mảng máu lớn còn chuyển sang màu tím đen, chẳng lẽ miệng vết thương của nàng lại vỡ ra rồi sao? Quân Lưu Niên đỏ mặt cúi áo của nàng ra xem một chút, thì đúng lúc này Lan Trúc gọi to xông vào. "Thiếu gia, tiểu thư có ở trong này hay không? Người của Liễu gia đến tìm nàng."

Đây là tình huống gì? Sao tiểu thư lại nằm ngủ ở trên giường của thiếu gia? Đã vậy thiếu gia còn ngồi yên bên cạnh nàng, không có sử dụng bạo lực gia đình. Lan Trúc bắt đầu tin tưởng ở trên thế giới này, mèo và chuột cũng có thể sống chung hòa thuận.

Quân Lưu Niên tròn mắt nhìn Lan Trúc vừa mới xông vào, người lớn tiếng như vậy làm cái gì? Nhờ đánh thức Liễu Nham thì sao? Mà cái người mới xông vào kia lại không lên tiếng, đứng ngây ngốc ở giữa phòng. "Có chuyện gì nói mau, nhỏ tiếng một chút, đừng quấy rầy nàng."

Lan Trúc hồi phục lại tinh thần thấy cảnh mèo và chuột sống chung hòa thuận, lại thấy sắc mặt thiếu gia có chút khó coi, trong lòng hắn cảm thấy hơi bất an, thấp giọng nói "Thiếu gia Liễu gia phái người tới nói có chuyện lớn xảy ra, nhất định phải gấp Liễu tiểu thư."

"Lại đây giúp ta thay y phục, ta đi trước nhìn xem, Liễu Nham bị bệnh, trước tiên đừng quấy rầy nàng." Hắn nói xong, đợi Lan Trúc mặc y phục vào cho mình rồi đi tới tiền sảnh.

Giữa tiền sảnh có một nữ tử vạm vỡ đang đứng, chính là Liễu Tam. Liễu Nham đã từng yêu cầu nàng, nếu Chỉ Vân có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nhất định phải báo cho nàng đầu tiên. Liễu Tam thấy người đến là một nam tử tuyệt sắc, đoán hẳn đây chính là Quân thiếu gia. Lần trước tiểu thư về thăm nhà nàng không được nhìn kỹ, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn lại, không hổ danh là Tứ đại công tử của Đô thành, quả nhiên danh bất hư truyền.

Quân Lưu Niên đối với người Liễu phủ không có chút hảo cảm nào, bọn họ chính là hạng người bán nữ cầu vinh, đối với hạ nhân Liễu gia, giọng nói của hắn không được vui vẻ cho lắm "Người của Liễu gia đến đây làm gì? Nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, Liễu Nham đã không còn là Đại tiểu thư của Liễu gia nữa, mà là Thiếu phu nhân của Quân phủ, không có quan hệ gì với Liễu gia."

Giọng điệu tuy rằng không tốt nhưng âm thanh lại như dòng suối trong lành, vô cùng êm tai, Liễu Tam nghe đến say mê, một hồi lâu mới mở miệng, "Sáng sớm hôm nay Đại thiếu gia đã nhảy xuống hồ, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Tiểu thư từng dặn dò ta, nếu Đại thiếu gia xảy ra chuyện gì, nhất định phải mau chóng trong báo cho nàng biết."

Chỉ Vân nhảy xuống hồ? Trong đầu Quân Lưu Niên hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Liễu Chỉ Vân, đứa nhỏ khiến người khác yêu thích như vậy, vì sao lại bị bức đến nỗi tự sát? "Vì sao Đại thiếu gia lại tự sát? Hiện tại hắn thế nào?"

"Cái đó..." Liễu Tam chần chừ, rốt cuộc có nên nói hay không? Quân thiếu gia này nhìn rất hung dữ, nếu hắn biết Chủ Quân buộc Đại thiếu gia gả cho người hắn không muốn gả, như vậy Liễu phủ có thể sẽ không may rồi. Mà nếu để cho Chủ Quân và Phu nhân biết mình đi cáo mật, mình coi như sẽ chết không có chỗ chôn.

Nàng áp a áp ứng, làm Quân Lưu Niên bị chọc tức "Cái đó? cái này? Sao? Có chuyện gì? Nói mau."

Quân Lưu Niên bắt đầu tối sầm mặt mũi khiến cho Liễu Tam càng sợ hãi, mỹ nhân này nổi giận lại khiến cho người ta không rét mà run.

Giọng nói của nàng có chút run rẩy nói "Là...là như thế này, phu nhân muốn gả Đại thiếu gia cho Trương lão bản của quán trà Bạch Diệp làm tiểu thị (tương đương với thiếp), thiếu gia không đồng ý nên tuyệt thực. Hôm nay là ngày Trương lão bản đến đón dâu, kiệu hoa cũng đã mang tới tận cửa, Thiếu gia nhìn thấy không còn khả năng cứu vãn nữa, cho nên người mới nhảy xuống hồ."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 29: Trả thù Liễu gia (1)

Trương lão bản của quán trà Bạch Diệp, lúc trước khi buôn bán Quân Lưu Niên cũng đã từng gặp qua. Người kia đã ngoài bốn mươi, dáng dấp tai to mặt lớn, làm người có chút khôn khéo, lại cực kỳ háo sắc, nghe nói trong nhà Trương lão bản có mười mấy tiểu thị. Lần đầu tiên bà ta bàn chuyện làm ăn với Quân Lưu Niên đã thêm khát nhan sắc của hắn, muốn động chân động tay với hắn, bị Quân Vũ đánh cho răng rơi đầy đất, phải nằm ở trên giường gần nửa tháng. Bởi vì e ngại thế lực của Quân phủ, cho nên Trương lão bản không thể không nén giận, mà Quân Lưu Niên cũng vì vậy mà xếp Trương lão bản vào danh sách đen trong việc buôn bán của hắn.

Quân Lưu Niên biết Liễu Nham rất yêu thương người đệ đệ ruột này, Chỉ Vân gặp phải chuyện như vậy cũng khiến cho lòng hắn nóng như lửa đốt, không kịp hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện, định tự mình đi Liễu phủ một chuyến. Hiện nay Liễu Nham đang bị thương, không thích hợp hoạt động, hắn định trước tiên sang đó xem xét tình huống một chút "Không cần tìm Đại tiểu thư của các người, ta và người cùng đi một chuyến đi."

Liễu Tam cũng không có ý kiến gì, lời nói của thiếu gia Quân phủ còn có trọng lượng hơn Đại tiểu thư. Bọn họ đang muốn đứng dậy đi tới Liễu gia thì phát hiện Liễu Nham đang đứng ở cửa, vẻ mặt tái nhợt nhưng vẫn không che giấu được sự phẫn nộ của nàng. Nàng đã đến đây được bao lâu rồi? Và đã nghe được bao nhiêu? Quân Lưu Niên đang muốn mở miệng nói rõ tình huống đã bị Liễu Nham chặn lại: "Đi Liễu gia thôi!"

Áp suất không khí bên trong xe ngựa cực thấp, nét mặt của Liễu Nham giống như muốn phun ra lửa. Bình thường Quân Lưu Niên chỉ thấy vẻ mặt ôn

hoà dịu dàng của nàng, bây giờ thấy nàng như vậy hẳn thật sự không biết phải làm sao? Hắn bỗng nhiên phát giác, chọc giận nữ nhân này là chuyện rất khủng bố, bình thường dịu hiền như một con mèo, nhưng chạm vào điểm mấu chốt của nàng thì nàng lập tức sẽ biến thành sài lang hồ báo, hận không thể ăn sống nuốt tươi người khác. Hắn cảm thấy mình hình như không hiểu nàng một chút nào.

Quần Lưu Niên dè dặt mở miệng hỏi: "Đến Liễu gia, nàng định làm như thế nào?"

"Làm thế nào ư?" Liễu Nham cười nhạo một tiếng: "Ta vốn muốn hoà hoà thuận thuận mang Chi Vân đi, nếu bọn họ không muốn vậy thì cũng đừng trách ta."

Giọng điệu âm trầm, tản ra hàn khí, làm cho Quần Lưu Niên không tự giác run rẩy vài cái. Xem ra, cho dù nàng không khiến Liễu gia tan nhà cửa nát cũng nhất định không cho Liễu gia được an bình. Nhưng Quần Lưu Niên tuyệt không đồng tình với người Liễu gia, người của Liễu gia không có một ai là người tốt, nữ tử thì tham tài háo sắc, nam tử thì tâm tư đố kỵ, không tuân thủ phụ đạo, bất kể Liễu Nham làm cái gì cũng là do bọn họ gieo gió gặt bão. Quần Lưu Niên dốc sức làm ăn ở trên thương trường nhiều năm như vậy, hẳn cũng không phải kẻ nhân từ, thà rằng ta phụ cả thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ ta. Hắn chỉ rất hiểu kỳ, một người dịu dàng như nàng sẽ dùng phương pháp gì để trả thù người của Liễu gia đây?

Trong lòng Liễu Nham có rất nhiều ý tưởng, dù sao nàng cũng thay Liễu Nham chân chính sống ở thế giới này, đệ đệ này là người thân cũng là ràng buộc duy nhất của nàng, nàng phải chăm sóc hắn cho tốt, huống chi hắn cũng là một nam hài hiểu chuyện khả ái đáng yêu, nàng cũng thật tâm thích hắn. Nàng vốn chỉ muốn mang người đệ đệ này ra ngoài, hai người rời khỏi Liễu gia sống thực thoải mái, không thêm so đo bao nhiêu năm nay Liễu gia đã ngược đãi hai tỷ đệ bọn họ như thế nào, chỉ là bọn họ ngàn vạn lần không nên làm tổn thương Chi Vân, Liễu gia thật sự là khinh người quá đáng. Giờ đã chạm đến giới hạn của nàng, nàng không cần phải tiếp tục giả bộ ngu ngốc nữa, nàng nhất định bắt bọn họ phải trả giá đắt.

Đến cửa lớn của Liễu gia, không cần ai truyền báo, Liễu Nham lập tức xông thẳng vào. Người canh cửa của Liễu gia, thì đã bị nàng dùng hai cây ngón chân giải quyết xong, lúc này đang nằm trên đất ngủ một giấc.

Quần Lưu Niên theo sát phía sau nhìn thấy người canh cửa đột nhiên té xỉu hẳn cũng rất kinh ngạc. Mà Quần Vũ đi phía sau hắn lại nhìn rõ cả quá trình Liễu Nham phóng châm liên giết mình, chẳng lẽ Thiếu phu nhân lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ?

Khi đến tiền sảnh, mọi của người Liễu gia đều đã ngồi chờ ở đó, vẻ mặt bọn họ có chút bối rối, hơi thở không ổn định, chắc là vừa mới chạy tới đây, đối với việc thiếu gia Quần phủ đột nhiên viếng thăm bọn họ có chút khó hiểu.

Liễu Nham đưa mắt quét một vòng quanh nhìn mọi người trong phòng, một câu cũng nàng cũng không thêm nói, mà nhằm hướng Tuyệt viên đi. Bây giờ nàng không có tâm tình độ sức cùng đám người này, nàng vẫn chưa biết tình trạng của Chi Vân như thế nào.

Ánh mắt lạnh lùng của Liễu Nham khiến cho mọi người của Liễu gia đột nhiên rung mình, khí phách không giận mà uy cứ thế lan toả. Nội tâm Liễu phu nhân run rẩy một trận, ánh mắt sắc bén kia là của nữ nhân ngu dại mà nàng nuôi gần hai mươi năm sao? Từ trong ánh mắt của nàng, Liễu phu nhân tựa hồ thấy được dáng vẻ của Ánh Tuyết năm đó. Nữ nhân này cùng Ánh Tuyết không phải rất giống nhau nhưng ánh mắt vừa rồi lại giống nhau như đúc. Quả nhiên, nữ nhi của Ánh Tuyết làm sao có thể là đứa ngốc. Xem ra hôm nay người tới đây không phải người tốt, thiện ác đều có báo, Hạ Ánh Tuyết chính là người cả đời này nàng không nên nhúng chàm.

Xoay người nhìn mọi người còn đang hồn bay phách lạc, nàng khẽ thở dài một hơi: "Các người cùng nhau theo ta đến Tuyệt Viên đi."

Nếu muốn Liễu Nham còn có một chút lòng thương hại, vậy phải nhìn xem tình huống của Chi Vân như thế nào. Khoảng cách với lần thăm trước không đến một tháng, Chi Vân vốn yếu ớt nay chỉ còn lại da bọc xương, khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay tái nhợt như một tờ giấy, có thể thấy được mạch máu màu xanh nhàn nhạt. Toàn thân hắn đều ướt đẫm, còn dính chút rong rêu trong hồ, cả người nóng đến đỏ rực, giống như chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào sẽ tan thành mảnh nhỏ vậy.

Từ buổi sáng nhảy hồ đến giờ đã hơn một canh giờ nhưng cũng không có ai tới thay cho hắn bộ y phục sạch sẽ, đây là mặc hắn tự sinh tự diệt sao? Liễu Nham cảm thấy bản thân sắp nổ tung rồi, cố gắng liều mạng kiềm chế dục vọng muốn xông ra giết người, nàng lấy mấy bộ y phục sạch sẽ ở trong ngăn tủ ra để thay cho Chi Vân, nếu không hắn sẽ càng nghiêm trọng.

Khi Liễu Nham đưa tay cởi nút thắt của hi phục, bị Quần Lưu Niên ngăn lại: "Chi Vân là nam hài, hay là gọi một gã sai vặt đến thay giúp hắn đi."

"Không cần, Chi Vân là đệ đệ của ta, cũng là bệnh nhân." Quần Lưu Niên thấy nàng kiên trì, cũng không nói gì, chỉ đứng ở bên cạnh xem có thể giúp đỡ được gì hay không.

Động tác của Liễu Nham rất nhẹ nhàng, nhưng khi cởi hi phục ra vẫn khiến Chi Vân bật ra tiếng rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngẹn đến đỏ bừng. Trên người hắn cũng có vết thương. Tầm lưng trắng mềm có rất nhiều vết thương do gậy đánh, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, tất cả đều trầy da bóc thịt. Vết thương còn chưa kịp đóng vảy lại ngâm nước lâu nên bị viêm, dính chặt lên lớp vải trung y, khiến cho trung y không cởi ra được.

Mấy ngày nay Chi Vân đã bị đối xử như thế nào? Trong lòng Liễu Nham giống như bị ai đó dùng tay捏 vậy, một giọt lệ từ khóe mắt nàng rơi xuống, lăn dài trên má. Quần Lưu Niên nhìn thấy cũng trở nên ngầy ngầy, thật không ngờ bọn họ lại có thể đối xử tàn nhẫn với một nam hài mảnh mai như thế, hắn không thể mở lời, cũng không đành lòng nhìn tiếp.

Không có cách nào, cũng không thể làm gì khác hơn là dùng kéo cắt y phục ra, mới coi như là cởi được bảy tám phần. Cho dù Liễu Nham có cẩn thận như thế nào đi chăng nữa, thì cũng đều mang tới cho Chi Vân vô vàn thống khổ, chỉ là tiếng rên rỉ ngày càng yếu ớt. Liễu Nham xem mạch cho hắn, tình hình so với tưởng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn. Chắc chắn đã có đại phu đến xem qua cho Chi Vân, sau đó thoái thác là hết cách cứu chữa, cho nên người của Liễu gia mới để cho hắn ở trong này tự sinh tự diệt.

Tuyết Viên vốn yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào. Quân Luru Niên nhìn ra bên ngoài nói: "Người Liễu gia đang đi tới đây."

"Tiểu Niên, chàng giúp ta chặn bọn họ ở ngoài cửa, hỏi xem gần đây Chi Vân xảy ra chuyện gì, được không?"

"Được, ta sẽ đi ngay bây giờ." Ở trong tình huống này mà Liễu Nham vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh, đúng là không dễ, lại một lần nữa Quân Luru Niên nhìn nàng bằng một cặp mắt khác với xưa.

Thật ra thì Liễu Nham không hề bình tĩnh một chút nào, tình huống của Chi Vân khiến cho nàng vô cùng lo sợ, phong hàn không đáng ngại, mà đáng ngại nhất chính là vết thương bị nhiễm trùng nhưng không có thuốc kháng sinh để chữa trị.

Phải làm sao đây? Nên làm gì đây? nàng bỗng nhiên hận chính mình tại sao trước kia lại không học Tây y, như vậy có thể nàng có thể chế tạo thuốc kháng sinh từ nấm mốc xanh rồi. Bây giờ nàng chỉ có thể tạm thời kéo dài mạng sống cho Chi Vân, sau đó trở về cùng Thái bà bà nghiên cứu một chút. Thái bà bà là Y thánh trong truyền thuyết, nhất định sẽ có biện pháp. Thay vì nói là tin tưởng, phải nói là Liễu Nham đang tự mê hoặc mình.

Phương pháp trước kia tính dùng để mang Chi Vân ra ngoài bây giờ cũng không cần dùng đến nữa, trực tiếp mang hân ra ngoài cũng là chuyện không thể. Nếu như nói Chi Vân còn có thể cứu, ắt hẳn người Liễu gia vẫn sẽ đem hân gả ra ngoài, mà chuyện này nàng cũng không thể ngăn cản, dù sao phụ mẫu vẫn còn khoẻ mạnh mà nàng lại là một tỷ tỷ ở rể nhà người ta, đối với tương lai của đệ đệ thì nàng không có quyền xen vào.

Liễu Nham chợt nghĩ, nếu để cho Chi Vân giả chết thì mọi chuyện đều có thể giải quyết rồi, chỉ cần nàng diễn một màn tỷ đệ tình thâm, sẽ dễ dàng hơn. Nàng vừa hạ quyết tâm thì Quân Luru Niên đã quay lại.

Hắn nhìn lướt qua Chi Vân, vẻ mặt có chút đau lòng: "Ta vừa lệnh cho Quân Vũ bí mật hỏi thăm hạ nhân Liễu gia, đã biết mọi chuyện. Liễu phu nhân bàn bạc chuyên làm ăn cùng với Trương lão bản, có một số hàng hoá không giao đúng hạn, Trương lão bản yêu cầu Liễu phu nhân bồi thường số tiền đúng theo thoả thuận lúc trước, số lượng lại rất lớn, đủ để cho Liễu gia tán gia bại sản. Liễu gia đương nhiên không trả nổi số tiền kia, Trương lão bản liền yêu cầu Liễu phu nhân gả một nhi tử của Liễu gia cho nàng. Mặt khác, hai nhi tử do Chính quân sinh ra, đương nhiên không chịu gả cho một lão bà già háo sắc làm tiểu thi, cho nên Chính quân liền bức Chi Vân gả qua đó."

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Trả thù Liễu gia (2)

Quân Luru Niên dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Liễu Nham, thấy vẻ mặt nàng bình thường mới nói tiếp: "Chi Vân vốn không có ý kiến gì, là Tam đệ của nàng được lợi còn khoẻ khoắn, ở trước mặt Chi Vân cười nhạo đệ ấy phải gả cho một nữ nhân vừa già vừa xấu. Bởi vậy Chi Vân mới đi tìm Liễu phu nhân, nhưng đây là do Chính quân quyết định, cho nên không thể nào thay đổi được. Nếu Chi Vân không đồng ý hẳn sẽ không cho đệ ấy ăn cơm, còn thường xuyên dùng gậy đánh đệ ấy. Sáng hôm nay, Trương lão bản tới đón người, Chi Vân cảm thấy nản lòng thoái chí, nên mới tìm thời cơ nhảy xuống hồ."

Nước nứt Liễu Nham rút cuộc không kìm nén được mà rơi xuống, để cho nàng khóc thoải mái một lần đi. Không hiểu sao bị đưa tới thế giới xa lạ này, nàng không khóc. Không hiểu sao bị mỹ nhân dùng roi quất, nàng cũng không khóc. Gặp phải sát thủ sinh tử không biết trước, nàng vẫn không khóc. Nhưng khi nhìn thấy thân nhân duy nhất của nàng bị ngược đãi. Thì nàng không nhịn được mà khóc to.

Liễu Nham cầm chặt tay Chi Vân lẩm bẩm nói: "Là tỷ tỷ không tốt, tỷ tỷ nên sớm tới đón đệ, tỷ tỷ không nên để mặc đệ một mình trong này, đều là lỗi của tỷ tỷ, chỉ cần đệ khỏi bệnh, đệ muốn đánh tỷ tỷ, hay mắng tỷ tỷ đều được, đệ mau tỉnh lại, có được không?"

Lần đầu tiên Quân Luru Niên thấy Liễu Nham khóc, trong lòng lại càng chua xót. Nữ tử này không có bởi vì phải ở rể mà cảm thấy hổ thẹn, không có bởi vì bị lạnh nhạt mà chán nản, đối với những chuyện xảy ra trên người nàng, nàng đều có thái độ hờ hững lạnh nhạt. Cho tới nay, bất kể hân dùng thái độ gì đối với nàng, nàng đều dùng sự dịu dàng để đối xử lại với hân. Dù vậy hân vẫn luôn cảm thấy có khoảng cách, mặc dù nàng rất dịu dàng. Nhưng biểu hiện lúc này của nàng mới là chân thật nhất. Nàng không phải người lạnh lùng, cảm xúc của nàng thì ra chỉ dành cho người mà nàng quan tâm, mà người có thể khiến cho nàng quan tâm là người mất biết bao.

Nữ tử như vậy, khi nàng đau thương lại khiến cho người khác cảm thấy toàn bộ thế giới cũng biến thành màu xám xịt. Quân Luru Niên từ phía sau ôm lấy vai của nàng, muốn xoa dịu vết thương trong lòng nàng, hân thì thâm an ủi: "Đừng đau lòng, Chi Vân còn cần nàng chăm sóc đây."

Liễu Nham nghe thấy vậy dùng ống tay áo lau qua loa mặt một chút rồi hạ lời thề: "Về sau ta sẽ chăm sóc Chi Vân thật tốt, cho đệ ấy những thứ tốt nhất, sẽ không để đệ ấy bị bất kì người nào bắt nạt."

Lời thề sắt son cùng khuôn mặt đầy nước mắt được lau sơ sài của Liễu Nham, làm cho Quân Luru Niên có chút buồn cười. Hân khẽ cười ra tiếng, tiếng cười như chuông đồng kêu leng keng: "Giống hết con mèo." Nói xong hân cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mặt cho Liễu Nham.

"Chàng cười thực sự rất dễ nghe, bình thường chàng nên cười nhiều chút, sẽ có nhiều người thích chàng hơn." Vẻ mặt Liễu Nham khi nói chuyện thực sự nghiêm túc.

Quân Lưu Niên bắt nắn nhỏ giọng oán thán: "Nàng hy vọng có nhiều người thích ta?"

Âm thanh tuy nhỏ nhưng đủ cho Liễu Nham nghe rõ: "Tiểu Niên đẹp như vậy, nhất định có rất nhiều người thích. Nếu Tiểu Niên chỉ cười cho một mình ta nghe, thì ta càng thích."

Khuôn mặt đang cười của Quân Lưu Niên xấu hổ đến đỏ bừng, vội vàng xoay người sang chỗ khác nháy mắt rồi giả vờ bước đi để che dấu nội tâm đang bối rối, nhỏ giọng phản bác lại: "Nàng nói cái gì vậy, Chỉ Vân bị biến thành bộ dạng như thế này, rốt cuộc nàng có biện pháp gì chưa? "

"Bây giờ đám người của Liễu gia đang ở đâu?"

"Chắc là ở phòng khách bàn bạc xem làm thế nào ứng phó với Trương lão bản, tình huống của Chỉ Vân bây giờ, chỉ sợ tính toán lúc trước của bọn họ đã không được. Nàng có việc gì cần ta giúp không?"

"Chàng ở bên cạnh xem kịch là được rồi." Liễu Nham lấy từ trong túi tiền ra một viên thuốc, cố gắng để cho Chỉ Vân nuốt xuống. "Đi, chúng ta đi gặp bọn họ." Mọi chuyện cũng nên có cái kết.

Xem kịch ư? Quân Lưu Niên thực không rõ nàng đang suy nghĩ cái gì, lúc này không phải làm cho người Liễu gia phải trả giá đắt ư? Sao nàng lại đi diễn kịch? Tuy hắn không rõ nàng muốn làm gì, nhưng hắn thực sự rất mong đợi đấy.

Về mặt của Liễu Nham hết sức nghiêm túc, nhưng khi gặp người Liễu gia liền biến thành bi thương, nàng lao đảo đi đến giữa đại sảnh, bùm một tiếng quỳ gối trên mặt đất, nước mắt tuôn như mưa.

Tất cả mọi người ở Liễu gia đều bị một màn này dọa cho sợ hãi, Liễu phu nhân vội vàng tiến lên, đưa tay đỡ nàng dậy: "Hải tử, con làm sao vậy?" Những người khác đều đang suy nghĩ xem nàng muốn làm gì. Nàng không phải nên tìm bọn họ đòi lại công đạo ư? Sao lại làm bộ dạng đáng thương quỳ gối xuống như thế này ư?.

Tiểu thư Liễu gia không có đầu óc chỉ chốc lát đã bình thường trở lại, bọn họ không quan tâm bao nhiêu năm qua Liễu Nham ngốc thật hay ngốc giả, dù sao nàng cũng chỉ là một kẻ không có kiến thức, tiểu nha đầu yếu đuối, có thể làm được chuyện gì, nhưng bọn họ quả thực bị ánh mắt sắc bén của nàng khi mới tới hù dọa làm cho sợ hãi.

Liễu Nham nức nở nói: "Chỉ Vân đệ ấy...đệ ấy..."

Liễu phu nhân ngồi sụp trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng, không rõ vui buồn, trong miệng thì thảo tự nói, Ánh Tuyết ơi Ánh Tuyết, chàng muốn mang tất cả mọi thứ của ta đi mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng chàng sao? Hắn là nhi tử ruột thịt của chàng, vì sao chàng ở trên trời linh thiêng lại không bảo vệ cho hắn khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi vậy?

Chính Quân Liễu gia thăm nghĩ không ổn, nếu Chỉ Vân thực sự tắt thở. Vậy phải ăn nói làm sao với Trương lão bản đây? Cái lão sắc quỷ đó cũng chỉ coi trọng Chỉ Vân mà giờ hắn lại chết rồi, trong lúc nhất thời về mặt Chính Quân không khỏi xuất hiện biểu tình tuyệt vọng.

Mặc dù Liễu Nham vẫn luôn cúi đầu khóc, nhưng nàng vẫn không bỏ qua về mặt của bất kỳ một người nào trong Liễu gia. Tiểu thư thì hào hứng, thiếu gia lại vui sướng khi người gặp họa, mọi thứ đều bị nàng thu vào đáy mắt. Còn có về mặt tuyệt vọng của Chính Quân cũng không thoát khỏi mắt nàng, trong chuyện này nhất định có ẩn tình, chuyện của Chỉ Vân, hắn nhất định không thoát khỏi liên quan.

Chỉ có bộ dáng suy sụp của Liễu phu nhân là không giống giả vờ, Liễu phu nhân tuy rằng tham tài sợ phu quân, nhưng bản chất không xấu, tình cảm của bà đối với phụ thân Ánh Tuyết của bọn họ cũng rất chân thực. Có trách thì trách bà cưới một phu quân tâm địa rắn rết, còn mặc kệ không quản, đối với Liễu Nham bây giờ, thì bà ta cũng không có loại tình cảm dưỡng dục gì với nàng cả, cho nên cũng không cần phải hạ thủ lưu tình.

Liễu Nham tiến lên đỡ Liễu phu nhân đứng dậy, Liễu phu nhân dựa vào nàng cố gắng đứng lên, xoay người nói với những người khác: "Đi tuyệt viện nhìn Chỉ Vân lần cuối, dù sao nó cũng là huynh đệ của các con." Sau đó nhờ Liễu Nham nâng đỡ, bà run rẩy đi tới Tuyệt Viện, đám người Liễu gia dù tình nguyện hay không tình nguyện cũng đều phải đi theo phía sau hắn.

Quân Lưu Niên vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh xem vở kịch này, trừ sự bi thương cùng yếu đuối ra, hắn không hiểu nàng còn có ý đồ gì khác. Nhưng mà đối với biểu cảm của Liễu Nham, hắn cũng rất thương thức, hiện tại hắn phát hiện nàng có một ưu điểm, cô được đuổi được. Có lẽ nàng chính là một kho tàng, nhờ về bề ngoài bình thường mà che dấu năng lực kinh thiên, chỉ cần khai thác một chút sẽ làm cho người ta ngạc nhiên mừng rỡ.

Khi mọi người tới Tuyệt Viện, Chính Quân Liễu gia là người đầu tiên vọt vào, dò xét hơi thở của Chỉ Vân, rốt cục ông cũng tin tưởng Chỉ Vân thực sự đã chết. Sau đó có ông chút ghét bỏ, dùng khăn cẩn thận lau tay, rồi tiện tay ném cái khăn kia lên y phục toàn máu của Chỉ Vân.

Một màn này khiến Liễu Nham hờ hững, nàng nhất định phải làm cho ông ta trở thành người dơ bẩn nhất, chết vật nhất, ngàn người căm ghét, vạn người thóa mạ. Càng phải để cho ông ta ném thứ mùi vị bị nữ nhi mình yêu thương vứt bỏ là như thế nào.

Liễu phu nhân yên lặng nhìn gương mặt của Chỉ Vân, dung mạo này giống với Ánh Tuyết năm đó như đúc. Chuyện này cũng giống như mười mấy năm trước, dung mạo này đã ở trước mặt nàng hương tiêu ngọc vẫn. Bà muốn tiến lên sờ khuôn mặt kia một lần, tỉ mỉ nhìn gương mặt đó kỹ một lần, chỉ là chân của bà như bị chôn xuống đất, không có dũng khí bước về phía trước. Bà thở dài nói: "Chôn đi, chôn cùng chỗ với Ánh Tuyết đi."

Liễu Nham nghe thấy vậy lại một lần nữa quỳ gối trước mặt Liễu phu nhân, "Nương, tang lễ của Chỉ Vân hãy giao cho con đi. Mọi người ở nơi này nói lời tạm biệt với đệ ấy đi, con muốn để cho đệ ấy bình thân ra đi, không hợp táng cùng phụ thân, bọn họ mà gặp nhau dưới cửu tuyền cũng chỉ càng thêm thương cảm mà thôi."

"Điều này sao được? Nó sinh là người Liễu gia, chết là ma Liễu gia, con chỉ là một tỷ tỷ ở rể nhà người ta, có tư cách gì? Nếu để truyền ra ngoài, chẳng phải là ném mặt mũi của Liễu gia chúng ta đi hay sao?" Chính Quân lập tức không vui, Trương lão bản kia cũng không phải dễ đối phó, nếu không để bà ta tận mắt nhìn thấy thi thể của Chi Vân, bà ta nhất định sẽ nghĩ rằng mình có ý lừa gạt. Chi Vân giao cho tiểu cô nương này làm sao mình có thể qua cửa của Trương lão bản kia đây.

Liễu Nham vừa quỳ vừa tiến tới trước mặt Chính Quân Liễu gia, ôm lấy chân ông, kéo ống quần ông: "Phụ thân, con chỉ có một đệ đệ ruột này thôi, người đồng ý đi mà!" Tiếp đó nàng lại dùng giọng cầu xin nói với Liễu phu nhân: "Nương, nể mặt phụ thân đã mất của con, con xin người đáp ứng yêu cầu duy nhất này của con đi!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Yêu hận đan xen

Liễu phu nhân thở dài một tiếng: "Ai, thôi tùy con đi!"

Chính quân vội vàng phản bác: "Thê chủ, như thế sao được?" Dưới chân cũng dùng sức đạp Liễu Nham một cái, một cước này chứa cả cảm xúc phiền chán của ông. Ông vẫn gọi Thê chủ của ông, hy vọng Liễu phu nhân có thể hồi tâm chuyển ý.

Liễu phu nhân cảm lấy tay ông, ánh mắt nhìn ông không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, Liễu chính quân cũng không hiểu được ý của Thê chủ, từ khi ông thành thân đến nay chưa từng thấy bà như vậy. Ông bất an kêu một tiếng: "Thê chủ."

Liễu phu nhân cười với ông: "Nhiều năm như vậy, ta đã mệt mỏi. Từ khi Ánh Tuyết ra đi, không có ngày nào là ta không sống trong hồi hận. Phu quân, còn chàng thì sao? Tranh tranh đoạt đoạt, đối xử với tỷ đệ Liễu Nham như vậy, chàng có cảm thấy dễ chịu hơn không? Có hạnh phúc hơn không?" Bà nhìn ông thật sâu, tựa hồ muốn đi tới chỗ sâu trong linh hồn ông. "Phu quân, buông tay ta ra đi."

Liễu chính quân giật mình, một màn trong quá khứ như tái diễn trước mắt ông. Năm đó khi Hạ Ánh Tuyết vẫn còn tại thế, ông cảm thấy Thê chủ chỉ yêu có mình Hạ Ánh Tuyết, liền nghĩ mọi biện pháp lãng mạ Hạ Ánh Tuyết, cuối cùng Hạ Ánh Tuyết qua đời, đây tuyệt đối cũng là do bàn tay ông tạo nên.

Sau khi Hạ Ánh Tuyết chết đi, tầm mắt của thê chủ vẫn không ở trên người ông, bà bắt đầu có một khoảng thời gian không về nhà, luôn ở bên ngoài làm ăn buôn bán. Thỉnh thoảng nếu bà có trở về đều đứng ở xa nhìn Tuyết Viên đến gần người.

Ông không cam lòng, từ lúc ông gả tới đây ông cũng là đoá hoa mười sáu kiểu điển, vì sao bà chưa bao giờ nhìn ông một cái? Vì thế ông liền hung hãn ngược đãi hai đứa con mà nam nhân kia để lại, như thế Thê chủ sẽ không hờ hững với ông nữa.

Thê chủ rõ ràng biết được hành vi của ông, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lựa chọn không thềm để ý đến ông, thời gian trở về nhà lại càng ít thêm. Ông liền chường quân mọi chuyện trong phủ, trở thành chủ nhân chân chính của Liễu phủ.

Mấy năm nay ông sống rất thoải mái, độc ác cùng tàn nhẫn khiến mọi người càng thêm sợ ông, ông muốn cái gì sẽ có cái đó. Dần dần ông bị lạc lối, ông quên mất là mình thực sự muốn cái gì. Ông chưa bao giờ để tay lên ngực tự hỏi xem mình có vui vẻ không? Mình có cảm thấy hạnh phúc không?

Liễu chính quân nhìn theo bóng dáng Thê chủ đi xa, quay đầu nhìn lại khuôn mặt tái nhợt của Chi Vân, khó khăn rời khỏi Tuyết Viên. Có lẽ ngay từ đầu ông đã sai lầm rồi. Ngay từ đầu, ông không nên tính kế Thê chủ gả vào Liễu gia. Hai chữ "Hạnh phúc", đời này ông còn có thể cầu sao?

Liễu phu nhân cùng chính quân lần lượt ra khỏi Tuyết Viên, những người khác còn ở lại cũng không để làm gì, lập tức giải tán. Tiểu bối bọn họ không rõ năm đó rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chỉ là sự nản lòng thoái chí trong mắt Liễu phu nhân cùng vẻ thư thái của bà làm bọn họ không thể quên.

Mối quan hệ giữa Liễu phu nhân, Liễu chính quân cùng Hạ Ánh Tuyết rốt cuộc có mối ràng buộc gì, Liễu Nham không biết và nàng cũng không muốn biết, chuyện đó cũng không liên quan tới nàng. Nàng chỉ quan tâm làm thế nào để khỏi hoàn toàn chữa cho Chi Vân, để hắn sống thoải mái hạnh phúc hơn. "Tiểu Niên, để Quân Vũ giúp ta chọn lọc một số đồ đặc của phụ thân và Chi Vân mang đi đi."

Thị thị phi phi, yêu hận tình thù, trên đời này có mấy người có thể buông được, có bao nhiêu người có thể thoát khỏi một chữ yêu kia. Quân Lưu Niên lẳng lặng nhìn tất cả, tình yêu của hắn với Đường Ninh là chuyện ngây thơ thế nào, hắn chỉ là nam tử ngưỡng mộ nữ tử phong thần tuấn lãng, nữ tử thì lại yêu thích nam nhân dung mạo trắng trẻo hoa mỹ.

Hắn sửa soạn lại một chút suy nghĩ lung tung, gạt đầu với Liễu Nham: "Được, Chi Vân...Không phải thực sự đã...?"

"Đương nhiên là không, ta sao có thể để Chi Vân rời ta mà đi, đệ ấy là thân nhân duy nhất của ta, ta chỉ cho đệ ấy uống thuốc kim hãm bệnh tình mà thôi. Tuy nhiên tình trạng của Chi Vân vô cùng nguy hiểm, cần chữa trị ngay."

Thân nhân duy nhất? Trong lòng Quân Lưu Niên cảm thấy chua chát, hắn rất muốn hỏi vậy còn hắn thì sao, nhưng hiện tại không phải là lúc thắc mắc vấn đề này. "Vội nhanh đưa Chi Vân hồi phủ đi, gọi ngự y đến khám chữa cho đệ ấy."

Lúc này Liễu Nham cũng không muốn khách sáo với hắn, bây giờ Quân phủ chính là lựa chọn tốt nhất. Nơi đó môi trường tốt, có ngự y chăm sóc, đối với Chi Vân trăm lợi vô hại. Còn toà nhà mới kia, không biết Như Tâm Như Ý chuẩn bị thế nào, nàng bây giờ không có thời gian đi xem họ, mà nàng cũng không muốn cho Quân Lưu Niên biết việc nàng mua nhà.

Liễu Nham dùng chân bọc Chi Vân rồi cẩn thận ôm vào người, cố gắng không đụng tới vết thương của hắn. Lúc bọn họ đi không ai ra tiễn, Liễu Nham quay lại nhìn tấm biển Liễu phủ, trong lòng thầm nói, từ nay về sau Liễu Nham cùng nơi này không còn quan hệ nữa.

Đừng trách ta, chỉ trách các người không thể nào cho Chi Vân tình thương ấm áp, ta lấy tính mạng ra đảm bảo, về sau hắn sẽ chỉ nhận được những gì tốt nhất trên đời này, cũng cảm ơn các người đã để lại thân thể này cho ta. Những gì ta làm với Liễu gia cũng chỉ vì muốn đòi công đạo cho Chi Vân mà thôi, tin rằng người cũng sẽ không phản đối.

Khoé môi nàng khẽ lên nụ cười tàn nhẫn không tiếng động, trò hay chỉ mới bắt đầu.

Trên xe ngựa, Quân Lưu Niên chăm chú nhìn Liễu Nham, tầm mắt của nàng vẫn chỉ dừng ở trên người Chi Vân, ánh mắt cung chiêu có thể tràn ra nước. Hắn biết không nên nghĩ nhiều, nhưng trong lòng lại cực kì phiền chán. Hắn áp chế trong lòng thứ gọi là ghen tỵ, rồi tầm mắt về phía phong cảnh bên ngoài xe.

Đến Quân phủ, ngự y đã sớm chờ ở trong Lưu Viên, Liễu Nham cảm động nhìn Quân Lưu Niên, chân thành nói cảm ơn. Càng khiến nàng ngạc nhiên đó là lão Chủ Quân vài ngày trước lên núi thanh tu cũng đã trở về.

Lão Chủ quân nhìn thấy Liễu Nham ôm Chi Vân trong ngực, nhanh chóng bước tới đón. Khuôn mặt Chi Vân tái nhợt không có chút máu khiến hắn kinh ngạc hô: "Đứa nhỏ này sao vậy? Mau đem nó vào phòng để ngự y xem qua một chút đi."

Nhận được thông báo của hạ nhân Quân phủ, lão Chủ quân triệu tập tất cả ngự y trong thái y viện đến Quân phủ. Rốt cuộc là muốn khám chữa cho ai? Ngay cả Phụng Hậu ở trong cung có bệnh cũng không phô trương như thế này.

Nhưng bọn họ cũng không dám sơ xuất người Quân phủ, ai chẳng biết lão Chủ quân của Quân phủ là đệ đệ ruột mà hoàng thượng sủng ái nhất, không thể đắc tội. Bọn họ vó ngựa không dừng, nhanh chóng chạy tới, đến cả thở cũng còn chưa kịp.

Nhanh chóng đi lên bắt mạch, bệnh nhân là quan trọng nhất.

Thái y Lệnh Mặc Xuyên gần đây luôn tu dưỡng ở nhà, hôm nay đi đâu là Vương thái y, cũng là nhân tài kiệt xuất, cực kì có uy vọng. Bà xem mạch cho Chi Vân, vẫn không mở miệng, chỉ là mày nhíu càng thêm chặt. Lúc lâu sau bà bảo Lưu thái y tiến đến xem mạch, biểu tình cũng không khác nhau là mấy.

"Như thế nào?" Liễu Nham đương nhiên biết tình trạng của Chi Vân, nàng muốn xem thái y có phương pháp trị liệu nào hay không. Dù sao về y thuật, nàng vẫn thiếu một chút kinh nghiệm.

"Tình trạng nam hài này vô cùng nguy hiểm. Thân thể hư nhược, cảm nhiễm phong hàn, vết thương trên người còn bị nhiễm trùng. Nhất là phổi, suy yếu vô cùng." Vương thái y vừa nói vừa thở dài.

"Vậy có thể chữa hay không?" Mỗi một cái thở dài đều khiến tâm Liễu Nham lạnh dần.

"Điều này cũng khó nói. Để chúng ta về nghiên cứu lại rồi sẽ cho Thiếu phu nhân một câu trả lời thuyết phục."

"Được, ta tiễn các vị ra ngoài." Liễu Nham đưa thái y đến cửa Quân phủ, trên đường một vài người một mực suy nghĩ phương pháp trị liệu, mỗi một phương pháp đưa ra đều bị phản bác, không có kết luận.

Tiền đoàn thái y xong, lão Chủ quân ngồi bên giường, lặng lẽ nhìn Chi Vân. Đứa nhỏ này giống Ánh Tuyết như đúc. Chi Vân cũng là đứa nhỏ người kia. Ông yêu bà ấy như thế, nhất định sẽ không sinh con cho nữ nhân khác.

Ánh Tuyết, huyết mạch của người hiện tại sống chết trước mắt còn chưa rõ, người nhất định phải phù hộ hắn. Lúc còn sống hy vọng lớn nhất của người không phải là muốn bọn họ có thể nhìn thấy mẫu thân ruột của mình hay sao? Ta biết người chưa từng hận bà ấy, đối với bà ấy chỉ có yêu. Vậy hãy để nó sống lại đi, để bọn họ gặp được bà ấy, chắc chắn bà ấy sẽ hiểu một mảnh thâm tình của người.

Lão Chủ quân nói xong liền khóc không thành tiếng, nước mắt theo hai má rơi xuống trên áo ngủ bằng gấm thấm ướt một mảng, đây là cảnh tượng khi Liễu Nham trở lại nhìn thấy.

Ai da, phụ thân tên Hạ Ánh Tuyết kia thật đúng là một người đầy mê hoặc, có nhiều người đối với ông hoặc yêu hoặc hận như vậy. Xem ra những việc phát sinh trên người ông cũng thật có đủ truyền kỳ. Lão nhân thương cảm lâu đối với thân thể người không tốt đâu, Liễu Nham đứng lúc này cắt đứt bi thương của lão Chủ quân, cung kính lên tiếng: "Phụ thân."

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chủ quân dặn dò

Lão chủ quân quay lưng về phía Liễu Nham lau lệ, sau đó xoay người lại: "Đã tiễn thái y xong rồi sao? Bọn họ có ý kiến gì không?"

"Tạm thời không có. Nhưng phụ thân không cần quá thương tâm, bệnh của Chi Vân nhất định có thể khỏi hẳn." Liễu Nham trấn an hẳn nói.

"Ừ, nhất định rồi." Lão chủ quân đứng lên: "Con cùng Lư Niên gần đây thế nào?"

"Rất tốt." Xem như là hoà thuận đi.

"Lư Niên không phải không có mắt nhìn, chuyện gì nó đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi, bản chất của nó không xấu." Nói xong liền thở dài.

"Năm đó ta sinh Lư Niên xong cơ thể bị tổn thương, bệnh tật triền miên, mẫu thân nó lại nhất định không chịu cưới thị phụ. Chúng ta cũng chỉ có một đứa nhỏ này, mọi chuyện lớn nhỏ của Quân phủ đều đặt trên người Lư Niên. Là một nam nhi, con hẳn là biết nó đã khó khăn như thế nào."

"Phụ thân, con biết ạ."

"Ta vốn đề cho con ở rể Quân phủ là vì lời hứa với bằng hữu. Nhưng trong khoảng thời gian này, ta thấy không có người nào hợp với Lư Niên hơn con, ta hy vọng con có thể ở bên cạnh Lư Niên, bảo vệ nó. Một nam tử có kiên cường thế nào, nội tâm cũng luôn yếu ớt, cũng cần người bảo vệ hẳn."

Lão chủ quân dừng một chút: "Lư Niên rất giống ta năm đó, khinh thường mọi thứ, cũng càng có rất ít thứ có thể lọt vào mắt nó. Nhưng một khi nó đã nhận định người nào thì cho dù thép có được luyện một trăm lần đi chăng nữa cũng hoá thành mềm mại như ngón tay. Ta nhìn trúng mẫu thân nó nên liều chết cũng phải gả cho nàng." Lão chủ quân cứ như vậy đắm chìm trong quá khứ, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

"Phụ thân, người sợ rằng trong lòng con không coi Tiểu Niên là phu quân đúng không? Yêu là không thể miễn cưỡng mà."

"Con không thích nó ư? Con không thích một nam tử xuất đầu lộ diện ở bên ngoài hay là con tin tưởng những lời đồn đại ở bên ngoài kia?" Đã gọi Tiểu Niên, chẳng lẽ con không nhìn ra Lư Niên đang từ từ tiếp nhận con hay sao? Ai, hai cái đứa ngốc này.

"Đương nhiên không phải, ngược lại, con rất ngưỡng mộ năng lực kinh doanh gia nghiệp của chàng, cũng bởi vì những lời đồn này mà càng cảm thấy chàng rất đáng thương. Nhưng người chàng yêu không phải là con."

"Hài tử, có một số việc không giống như vẻ bề ngoài mà con nhìn thấy vậy đâu, con nên dùng tâm cảm nhận đi, có lẽ nó từng ái mộ người khác, nhưng cái gì mới thật sự là yêu, sợ rằng nó còn chưa hiểu rõ. Đáp ứng ta, trước khi nó biết cái gì là tình yêu đích thực, đừng làm nó bị tổn thương, được không?"

Lão chủ quân không đợi Liễu Nham trả lời, ông biết mình nói như thế là có chút ép buộc nhưng ông biết nàng nhất định làm được. "Hôm nay ta vội vàng rời khỏi chùa trở về, có chút mệt mỏi nên muốn về nghỉ ngơi. Con chăm sóc đệ đệ của con cho tốt, cần gì thì cứ nói với quân gia."

"Cám ơn phụ thân." Liễu Nham muốn tự mình đưa Lão chủ quân về phòng.

"Người một nhà khách sáo làm gì? Con cũng không cần tiễn ta." Sau đó ông gọi Lan Cúc tiến lên đỡ ông đi ra ngoài.

Chi Vân uống thuốc, một ngày sau mới có thể tỉnh. Liễu Nham dặn dò Lan Trúc canh chừng còn mình đi tìm Thái bà bà.

"Bà Bà, bà bà." Liễu Nham còn chưa đi đến cửa đã bắt đầu gọi Thái bà bà.

Thái bà bà xoa xoa đôi mắt nhập nhèm từ trong phòng đi ra: "Cái nha đầu chết tiệt kia, đã lâu như vậy không tới thăm bà bà. Tới rồi thì lớn tiếng ồn ào đánh thức ta."

Liễu Nham đi lên đỡ dành bà: "Mấy ngày qua không tới thăm bà bà là con đã sai, bà bà đừng giận con nha."

Bộ dáng như con mèo ngoan của Liễu Nham khiến Thái bà bà cảm thấy thực buồn cười, đây là bộ dáng của một nữ tử sao? Chỉ có điều, Liễu Nham lại làm rất tự nhiên, cũng không khiến người ta cảm thấy không thoải mái. "Bỏ đi, bà nghe nói con bị thương, bị thương ở đâu vậy?"

"Không có gì, đều là vết thương nhỏ, không đáng lo, Thái bà bà không tin con phải không?"

Thái bà bà tin tưởng, Liễu Nham dùng tâm pháp luyện tập trong "y kinh", thì ngoại thương cùng độc dược bình thường không làm khó được nàng.

"Bà bà, hôm nay con tới đây là muốn mời bà đi chẩn mạch." Biểu tình Liễu Nham trở nên nghiêm túc.

"Mời ta bắt mạch? Ai bị bệnh? Bây giờ còn cái gì mà con không giải quyết được sao?"

"Là đệ đệ của con, Chi Vân. Bệnh tình của đệ ấy rất nghiêm trọng. Hôm nay người của thái y viện đã đến chẩn bệnh cho đệ ấy nhưng bọn họ cũng không có biện pháp. Tuy rằng con có nghiên cứu "y kinh", nhưng kinh nghiệm còn có hạn, thực sự là lực bất tòng tâm."

Thái bà bà thoáng trầm tư, "Nếu là đệ đệ của con thì cũng chính là tôn tử (cháu) của ta, ta sẽ phá lệ đi xem bệnh cho nó. Nhưng con không thể nói với bất kì ai nhé."

"Cái này con biết." Nói xong nàng lập tức lôi kéo Thái bà bà đi xem bệnh cho Chi Vân.

"Ta nói, nha đầu con chậm một chút, bà bà già rồi. Tốc độ này của con bà bà theo không kịp."

"Bà bà, mạng người quan trọng."

"Nha đầu, bà bà cũng là một mạng người đấy con."

Dọc đường hai người đối đáp ồn ào qua lại, may mắn không có ai nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ phải tròn mắt. Chỉ sợ ngoài Tiểu Hi ra, chưa có ai gặp qua bộ dạng Thái bà bà nói chuyện không cần biệt phân tôn ti, bộ dáng Liễu tiểu thư cười khê.

Khi Thái bà bà chặn mạch cho Chi Vân, bầu không khí thoải mái vừa rồi ngay lập tức biến mất. Biểu tình nghiêm trọng của bà khiến Liễu Nham càng thêm lo lắng, ngay cả bà bà cũng có biểu tình này, vậy việc này thật sự là khó giải quyết rồi. Liễu Nham đưa ánh mắt mong đợi nhìn thẳng Thái bà bà.

Thái bà bà bị ánh mắt đó nhìn, ho nhẹ một tiếng: "Nha đầu, đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ thẹn thùng."

Nhìn thấy mắt Liễu Nham biến thành màu đen, bà mới nghiêm túc nói: "Con cho nó ăn thuốc già chết rất đúng lúc, thuốc kia là do sự phụ ta dùng công sức nhiều năm mới luyện chế thành. Nó không những làm cho cơ thể bị rơi vào trạng thái chết già, hơn nữa tình trạng cơ thể lúc này cũng không có gì thay đổi. Bệnh tình của Chi Vân không chuyển biến xấu, sẽ không bị nguy hiểm đến sinh mệnh."

Thái bà bà nói vậy, như cho Liễu Nham một liều thuốc trợ tim: "Ý bà là đệ đệ của con sẽ không sao phải không?" Cảm xúc vui sướng không thể kìm nén trong lời nói của Liễu Nham.

"Đương nhiên, có bà bà ở đây, con còn lo sẽ không ai trị hết bệnh cho đệ đệ của con hay sao?" Thái bà bà giả bộ như rất bất mãn.

Liễu Nham oán thăm, đứng là sợ bà trị không được, dù bà bà có là y thánh trong truyền thuyết đi chăng nữa, nhưng mà con cũng chỉ được thấy bộ dạng thêm ăn của bà bà mà thôi. Nhưng những lời này nàng cũng không dám nói ra, chỉ cười gượng để che dấu ý nghĩ.

"Trước hết bà bà sẽ viết một đơn thuốc có thể giảm bớt bệnh tình của Chi Vân. Muốn hoàn toàn chữa khỏi còn phải chờ bà bà suy nghĩ cẩn thận lại đã." Thái bà bà viết đơn thuốc xong đưa cho Liễu Nham, bỗng nhiên nhớ tới một việc: "Nha đầu, không được nói với người khác đơn thuốc này là do ta viết, cứ nói là con đã gặp được cao nhân, hiểu chưa?"

"Vâng, con biết rồi ạ." Nếu như công khai thân phận của bà bà, trên giang hồ lại không tránh khỏi một màn gió tanh mưa máu.

Vừa về tới Quân phủ, Quân Lưu Niên đã bị Trần chương quỹ kéo đi bàn chuyện làm ăn, tới giờ ăn cơm tối mới xong. Trần chương quỹ nhắc tới phương pháp tăng doanh thu cho Tụ Tiên Lâu đúng là một suy nghĩ tuyệt diệu, nói là do một tiểu thư họ Lâm nghĩ ra.

Quân Lưu Niên lập tức đáp ứng điều kiện của vị Lâm tiểu thư kia, vị Lâm tiểu thư này khiến hắn thực tò mò, đúng là thiên tài kinh thương, hắn nhìn không được muốn gặp mặt một chút. Nhưng kì lạ là vị Lâm tiểu thư này không để lại bất kì phương thức liên lạc nào, nàng cũng không phải người ở Đô thành, thật đúng là đáng tiếc.

Hắn cùng Trần chương quỹ bàn bạc xong lập tức kêu Lan Y chuẩn bị đồ ăn đến phòng Liễu Nham. Nàng nhất định bận rộn chăm sóc đệ đệ, chưa được ăn cơm chiều.

Liễu Nham giúp Chi Vân đắp thuốc, lại nghĩ tới giao hẹn với Trần chương quỹ. Hôm nay Trần chương quỹ đến chắc là cùng Quân Lưu Niên bàn bạc chuyện này. Chi Vân gặp chuyện khiến nàng suy nghĩ chút nữa đã quên, hẳn là Quân Lưu Niên sẽ đáp ứng chứ?

Ngày mai mình phải bớt một chút thời gian đi ra ngoài một chuyến, thăm Như Tâm Như Ý. Muốn cho Chi Vân được sống hạnh phúc, Liễu Nham, người phải cố gắng kiếm tiền. Nàng yên lặng tự thề với lòng mình, đồng thời tự hỏi mình nên buôn bán cái gì mới được đây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Phụ tử tâm sự

Ở trong lòng Liễu Nham, Đô thành cũng chẳng phải là địa phương tốt lành gì. Có lẽ nó phồn hoa, có lẽ nó uy nghiêm, nhưng cũng không thể tránh khỏi thị phi. Đô thành là nơi ở của hoàng thân quốc thích, là nơi quan lớn phú hào tụ tập cho nên đối với một người dân bình thường mà nói, muốn sống ở đây quả thực không dễ dàng.

Nếu như có thể, nàng hi vọng được ở một tiểu thành thị non xanh nước biếc, khí hậu dễ chịu, mở tiệm buôn bán nhỏ, tìm cho đệ đệ một Thê chủ yêu hấn sâu sắc, đối với hấn một lòng một dạ, sống một cuộc sống hòa hợp hoàn mỹ, chỉ mới nghĩ thôi nàng đã không nhịn được bật cười ra tiếng.

"Nàng suy nghĩ chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Quân Lư Niên vào cửa đã lâu, mà Liễu Nham vẫn không phát hiện được.

"Chàng đã đến rồi. Cũng không có gì, ta chỉ đang mơ ước tương lai có một cuộc sống..." Nàng cười cười nói tiếp: "Tốt đẹp hơn mà thôi!"

"Cuộc sống tương lai, có hình dạng như thế nào? Tương lai của ta sẽ như thế nào?"

Tương lai của Quân Lư Niên ư? Trong tiềm thức của Liễu Nham thì cuộc sống tương lai của nàng vẫn chưa có Quân Lư Niên. Nàng thật thương thức hấn, đau lòng hấn, cũng thích hấn, nhưng cái này còn rất xa chưa tới yêu.

Nếu như nàng vẫn cùng với hấn ở một chỗ, như vậy cuộc sống của nàng sẽ mãi luôn là chờ đợi. Ít nhất hiện tại, nàng không muốn bởi vì Quân Lư Niên mà thay đổi dự tính ban đầu của nàng.

"Có phải nàng tưởng tượng tương lai của ta rất xấu, cho nên không dám nói ra?" Ngoài mặt thì Quân Lư Niên mang theo ngữ điệu đùa cợt, nhưng trong lòng lại bởi vì Liễu Nham chần chờ không nói nên dâng lên cảm giác mất mát.

Liễu Nham lặng lẽ thờ dài, cảm thán sự miễn cưỡng của Quân Lư Niên, nhanh chóng mở miệng: "Sao có thể? Vô luận là mười năm, hai mươi năm, Tiểu Niên cũng vĩnh viễn là đệ nhất mỹ nam Tử công tử Đô thành."

"Gạt người, ta không tin."

"Ta Vĩnh viễn cũng không lừa chàng." Liễu Nham quay người nhìn thấy Lan Y bụng đồ ăn đi đến: "Chàng cùng Trần chương quỹ nói chuyện lâu như vậy, chắc đói rồi, ăn cơm đi!"

Bữa cơm này, tâm tư của hai người đều không đặt ở đồ ăn trên bàn. Liễu Nham vẫn suy nghĩ rốt cuộc nàng và Quân Lư Niên nên làm thế nào, nghĩ đến lời nhắc nhở của lão Quận chúa, nàng lại càng không biết phải làm sao. Quân Lư Niên lại bởi vì một câu ta vĩnh viễn sẽ không lừa chàng, mà nghĩ xem đây có được tính là một loại hứa hẹn hay không?

"Bệnh tình của Chi Vân thế nào rồi? Thái y có nói gì không?"

"Thái y không có biện pháp gì, nhưng ta vô tình gặp được một cao nhân, nàng cho ta một đơn thuốc, đối với bệnh tình của Chi Vân rất có lợi."

"Vậy là tốt rồi."

Lúc này Lan Cúc tới mời Quân Lư Niên đi đến chỗ lão Quận chúa, nói là lão Quận chúa tìm hấn tâm sự.

"Ta đi trước."

"Được, thuốc hôm nay ta sẽ để cho Y đồng nấu rồi đưa qua, chàng nhớ uống."

"Phụ thân, con tới rồi. Không phải người muốn ở trên chùa đến tháng sau mới về hay sao, sao hôm nay người lại vội vàng rời khỏi chùa trở về nhà vậy?"

"Phụ thân nghe nói Chi Vân có chuyện cho nên vội vàng trở về thăm nó một chút."

Quân Lư Niên hơi nghi hoặc, vì sao phụ thân đối với hai tỷ đệ bọn họ lại để ý như vậy đây?"Phụ thân, người cùng người của Liễu gia rất quen thuộc sao?"

"Người của Liễu gia?" Ông khẽ hừ một tiếng: "Sao ta lại quen thuộc với bọn họ. Ta vốn chỉ quen biết phụ thân Hạ Ánh Tuyết của Liễu Nham, bởi vì năm đó ông ấy là hảo hữu trong khuê phòng của ta."

Xem ra phụ thân đối với người của Liễu gia cũng có chút bất mãn."Tại sao Hạ thúc thúc lại phải gả vào Liễu gia ả?"

Mỗi người đều có chuyện cũ không muốn nói ra, lão Quận chúa nhíu mày: "Chuyện cũ năm xưa, còn nói lại làm gì. Ta muốn cùng con nói chuyện của Tiểu Nham."

"Liễu Nham!" Từ sau khi phụ thân buộc hấn để cho Liễu Nham ở rể, cũng không cùng hấn nói qua bất luận chuyện gì về nàng nữa.

"Ừ, nhưng trước đó, phụ thân muốn hỏi con một việc, con còn nhớ Trang Thân Vương không?"

Quân Lư Niên thoáng cái giật mình, Trang Thân Vương - Đường Ninh cái tên này đã lâu hấn không có nghe ai nhắc đến, hình như cái tên này cũng đã lâu không xuất hiện trong đầu của hấn.

Từ sau khi say rượu, con ác mộng Đường Ninh bỏ rơi hấn, cũng không xuất hiện lại nữa. Hấn còn nhớ đến nàng sao? Hấn cho rằng hấn đã quên, nhưng khi nghe phụ thân nhắc tới, tim của hấn lại đập bình bịch như muốn nhảy ra. Có lẽ đối với nàng, hấn vẫn không thể nào hoàn toàn quên được!

Hiều con không ai bằng cha, lão Quận chúa biết rõ Quân Lư Niên có lẽ không quên được Đường Ninh, nữ tử đã nhiều lần lặp đi lặp lại lừa gạt

tình cảm của nó."Con vẫn không bỏ xuống được, phải không?"

"Phụ thân? ? ?" Quân Lưu Niên rất là bất an.

"Đừng lo lắng, phụ thân cũng không có ý gì khác, cũng không muốn hủy ước định của chúng ta." Lão Quận chúa cười có chút bất đắc dĩ: "Nếu như con thật sự yêu Trang Thân Vương, ta sẽ theo như ước định để cho con cùng nàng thành thân."

Thành thân? Phụ thân rốt cuộc người muốn nói cái gì. Quân Lưu Niên khó hiểu, lúc trước phụ thân coi đây là điều kiện, mới khiến cho Liễu Nham có thể ở rể ở Quân phủ, tại sao hôm nay dễ dàng đồng ý như vậy.

"Nhưng mà, phụ thân vẫn có một yêu cầu nho nhỏ."

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, phụ thân chán ghét Đường Ninh như vậy, làm sao có thể dễ dàng cho phép mình gả cho nàng."Phụ thân cứ nói đừng ngại, điều kiện lúc trước hà khắc như vậy con đều đáp ứng được, thì còn có cái gì con không thể đáp ứng."

"Con cùng Liễu Nham ký một cái khế ước sáu tháng đúng không? Phụ thân yêu cầu là chưa hết sáu tháng, con không thể bỏ Liễu Nham "

Sao phụ thân lại biết được chuyện này? Bên người mình chắc chắn là có mật thám, ta mà bắt được người thì cứ chờ đấy."Cho dù phụ thân không nói ra, thì con cũng sẽ làm như vậy. Đây là hiệp ước của con và Liễu Nham, con sẽ tuân thủ."

"Niên nhi, vô luận phụ thân làm cái gì, cũng đều là vì yêu con. Phụ thân già rồi, một ngày nào đó phụ thân cũng sẽ rời khỏi con, nếu như chưa nhìn thấy con được hạnh phúc, phụ thân dưới cửu tuyền cũng không cách nào an tâm, càng không cách nào hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân con giao phó!" Lão Quận chúa có chút tức giận.

"Phụ thân, con hiểu rõ, Niên Nhi đã sớm không trách người nữa rồi."

"Niên Nhi, con quả thật là nhi tử ngoan của ta! Con còn nhỏ, mặc dù mỗi ngày con đều phải bận ba ở bên ngoài, so với nam nhân bình thường con có hiểu biết hơn, cũng rất thông tuệ, nhưng chuyện tình cảm có lẽ con còn biết quá ít!"

Lão Quận chúa sờ lên mặt của Quân Lưu Niên: "Con ta thật sự là càng ngày càng đẹp."

"Phụ thân? ? ?" Quân Lưu Niên có chút thẹn thùng làm nũng nói.

"Lúc còn trẻ, ta cũng yêu thích những cô nương xinh đẹp tài giỏi, các nàng ngọc thụ lâm phong, tuấn lãng phi phàm, tựa như Trang Thân Vương. Các nàng vây quanh ở bên người phụ thân ra sức nịnh nọt, không ngừng lấy lòng phụ thân, lúc ấy bọn họ đều hy vọng có thể được Hoàng tử là ta ưu ái."

"Lúc ấy Mẫu Hoàng sủng ta, hay dùng một ít gì đó đi dò xét. Tất cả mọi người đều thích dung mạo và địa vị của ta, nhưng tình cảm dành cho ta, đứng trước danh lợi đều chịu không nổi một kích."

Lão Quận chúa nhìn Quân Lưu Niên dường như đang có điều suy nghĩ, "Mẫu thân của con, tướng mạo rất bình thường đúng không? Kém xa những nữ tử theo đuổi ta. Ngoại trừ trong nhà giàu có ra, cũng không tìm được ưu điểm vượt trội."

Khi Quân Lưu Niên còn bé, hắn cũng có chút khó hiểu, phụ thân đẹp như vậy, lại là nhi tử được Hoàng nãi nãi sủng ái nhất, vì cái gì lại gả cho một người không xuất chúng như mẫu thân cơ chứ? Hắn không khỏi hỏi ra lời: "Phụ thân, gả cho mẫu thân, đã bao giờ người hối hận chưa?"

"Mẫu thân của con là tự ta lựa chọn, lúc trước gả cho bà ấy, có một phần là bởi vì tức giận. Nhưng bà ấy là người duy nhất đồng ý cả đời này chỉ có duy nhất một mình ta, chứ không phải là nhất thời phong hoa tuyết nguyệt. Nhưng con xem, bà ấy sớm như vậy rồi khỏi hai phụ tử chúng ta, bà ấy đã thất tín đúng hay không?" Lão Quận chúa vừa nói xong, một hàng lệ dài khẽ lăn trên má.

Quân Lưu Niên thay lão Quận chúa lau nước mắt: "Cả đời này Mẫu thân, chỉ thích một mình phụ thân. Mẫu thân không có thất tín, người đã hứa cả đời chỉ có một mình phụ thân, mẫu thân làm được."

"Đúng vậy! Mỗi khi nghĩ đến khoảng thời gian ở chung cùng mẫu thân con, ta rất hạnh phúc. Phụ thân hi vọng, Niên Nhi của ta cũng có thể tìm được một người cho con hạnh phúc như thế."

"Phụ thân, nữ tử si tình như mẫu thân, có được mấy người đây?"

"Thật ra thì Liễu Nham và mẫu thân con rất giống nhau, một khi nó đã nhận định một người thì sẽ là cả đời cả kiếp. Phụ thân không đồng ý gả con cho Trang Thân Vương, cũng không phải vì có thành kiến với nàng. Mà là vì một nữ nhân, nếu như mang theo quá nhiều tham vọng, người nàng yêu cũng không chiếm cứ được trái tim nàng. Rất mệt mỏi, Niên Nhi con có hiểu không?"

Nếu như Quân Lưu Niên đã từng bởi vì chuyện của Liễu Nham mà đối với phụ thân mình có chút bất mãn, nhưng lúc này nói chuyện xong cũng đã gỡ bỏ rồi.

"Phụ thân cần phải nghỉ ngơi rồi Niên Nhi cũng đi nghỉ ngơi đi!"

Quân Lưu Niên nói người an giấc rồi đi ra ngoài.

Chương 34: Liễu gia suy tàn

Đêm hôm ấy, Liễu gia ánh lửa ngút trời. Liễu Nham đứng ở lầu cao của Quân phủ, ánh mắt nhìn về hướng Liễu phủ, cười không ra tiếng. Cách trả thù một người mạnh nhất chính là làm cho họ chết tâm đứng không?

Liễu Nham vẫn luôn ru rú ở trong nhà, cố gắng ít xuất hiện, nhưng người bên ngoài lại đang điên cuồng tìm nàng.

Một tòa cung điện bên trong hoàng cung, nam tử tuyệt mỹ nét mặt dữ tợn: "Hai người các ngươi đứng là cái thùng com, tìm bao nhiêu ngày rồi, ngay cả một người cũng không tìm được, thân phận của nàng cũng không mấy may tra ra. Âm vệ trong hoàng cung đều để trưng bày hay sao?"

Ở một cung điện khác, một nam tử trang điểm duyên dáng sang trọng, sắc mặt cũng khó coi, nữ tử ngày ấy cứu Tam hoàng tử rốt cuộc là ai? Ngay cả tên cũng không tìm được chẳng nhẽ nàng đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất không một dấu vết hay sao?

Túy Hồng lâu, một con chim bồ câu chân buộc ống trúc bay tới, Liên Tích lấy ống trúc trên đùi nó xuống, trong thư nói nữ tử bọn họ muốn tìm ở vai phải có đóa hoa tường vi. Hoa tường vi ư? Chẳng lẽ muốn hắt lộ y phục người kia ra hay sao?" "Linh Nhi? ? ?"

"Chuyện gì Công tử?"

"Đi ghi bốn tờ thiếp, mời bốn người kia ngày mười lăm tháng này tới đây xem ta biểu diễn." Trong đầu của hắn hiện lên một nữ tử tướng mạo bình thường, khí chất lạnh nhạt, hẳn thật sự hi vọng người hắn muốn tìm là người kia.

"Công tử, thiếp mời của Liễu tiểu thư đưa đến Quân phủ sao?"

"Ta nói Linh Nhi, lúc nào thì người biến ngọc rồi. Trên thiếp mời ghi là Lâm Ngọc Nghiên, đưa đến nhà nàng mới mua đi."

Chi Vân vẫn chưa tỉnh, nếu đã không còn nguy hiểm, có lẽ chiều nay hắn sẽ tỉnh lại, Liễu Nham định trước khi hắn thanh tỉnh phải làm xong xuôi mọi chuyện cần làm.

Nhưng nàng còn chưa đi ra khỏi cửa, Liễu Tam đã tới nhà tìm nàng. Không nghĩ tới Liễu gia nhanh như vậy đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ Liễu phu nhân và Chính quân không cứu vãn được tình hình?

Về mặt Liễu Tam hoảng sợ quỳ trước cửa: "Đại tiểu thư, vừa rồi Trương chương quỹ dẫn người đến, đuổi hết mọi người ở trong phủ ra ngoài. Chính quân và Tam tiểu thư sống chết không chịu đi, Tam tiểu thư bị đánh học máu sắp chết."

"Trương chương quỹ nhanh như vậy đã tới rồi? Bọn họ cũng không nghĩ được biện pháp nào sao?"

"Từ khi Đại thiếu gia mất, phu nhân giống như là không có linh hồn, buổi chiều thì quỳ gối trong từ đường, không ăn cũng không uống. Tối hôm qua, Tuyết viên bị cháy, bị đốt thành một vùng phế tích. Lúc ấy phu nhân giống như người điên, liều mạng muốn chạy vào bên trong, nếu như không phải người xung quanh lôi kéo, có lẽ đã táng thân nơi biển lửa."

Tuyết viên cháy là do nàng sai người làm, mặc dù Tuyết viên cũ nát, nhưng vẫn lưu giữ những kỷ niệm của phụ thân lúc còn sống. Đốt nó đi, cũng xóa đi hết thảy nhớ nhung của Liễu phu nhân đối với phụ thân, nàng cũng không cần phải trách cứ gì nữa.

Liễu Nham hừ lạnh một tiếng, đối đãi với hai hài tử của mình như vậy, còn giả dại giả điên cái gì, đúng là đồ giả dối. Không biết bây giờ đám người Liễu gia ra sao, nàng thật sự tò mò đây. Thôi hôm nay trước hết đi Liễu phủ xem nào nhiệt đã!

Rất nhiều người luôn thích bát quái nào nhiệt, nếu như có thể bỏ đá xuống giếng thì không gì có thể tốt hơn. Trước cửa Liễu phủ người đứng xem vây ba vòng trong ba vòng ngoài, chặt như nêm cối, chính là chứng cứ rõ ràng nhất, Liễu Nham nhìn những người...kia cố dốc sức liều mạng nhìn về phía trước, nàng chợt nhận ra bất kể ở thời đại nào, cũng không làm thay đổi được bản tính tò mò của con người.

"Đại tiểu thư, người có muốn vào bên trong xem phu nhân không? Ta dẫn người đi cửa sau." Nhìn thế trận này, xem ra cửa trước xác định không thể đi vào được.

"Không cần." Đứng ở chỗ này xem là được rồi, nàng căn bản cũng không muốn theo đám người Liễu gia làm diễn viên. Liễu Nham có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt Liễu Chính quân đầy nước mắt nước mũi cầu nàng cứu bọn họ, dù sao da mặt của Liễu Chính quân cũng rất dày.

Không cần ư? Liễu Tam nhìn chằm chằm Liễu Nham về mặt mạng theo nghi hoặc, Đại tiểu thư không phải nhanh chóng tới cứu nguy hay sao? Nàng cố gắng nhìn kỹ, nhưng có nhìn thế nào không nhìn ra trên mặt đại tiểu thư xuất hiện bất kỳ biểu cảm gì.

"Ồ? ? ? Mau nhìn, người của Liễu gia đã đi ra!" Đám người rối loạn nhốn nháo nhìn cửa Liễu phủ từ từ mở ra, trên vai mỗi một người Liễu gia khoắc

theo một tai nải nhỏ nhỏ đi ra.

"Xem ra Liễu phủ thật sự về tay người khác! Chắc chắn, quả nhiên làm ăn thất bại!" Một nữ nhân Giáp nghị luận.

Lập tức nữ nhân Át phản bác : "Người không biết rồi! Vốn dĩ Liễu phu nhân đem nhi tử của mình đi gán nợ. Nhưng nhi tử này không chịu, cho nên ngay hôm thành thân tự sát."

"Tự sát, người nghe ai nói?" Một nữ nhân Bính vẻ mặt không tin hỏi lại.

"Biểu tỳ của con nuôi Thê chủ nhà nhĩ cữu ta làm người hầu ở Liễu phủ, nàng đã nói như vậy." Nữ nhân Át đắc ý ưỡn ngực, bày ra một tư thế ở đây ta lớn nhất nói.

Chung quanh tiếng xì xào bên tai không dứt, Liễu Nham cũng không để ý nữa. So với nhà báo ở hiện đại, phóng viên và dân mạng, thì năng lực bát quái của các nàng cũng chỉ được coi như ở giai đoạn trẻ con, còn nàng thì chỉ muốn đến xem nét mặt chán nản của đám người Liễu gia mà thôi.

Người đầu tiên đi ra là Liễu phu nhân, đôi mắt nàng trống rỗng không có một tia ánh sáng, giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì đến nàng. Sống có gì vui, chết có gì khổ, trong một khắc Tuyệt viên cháy thành tro bụi, lòng của nàng cũng đã chết theo.

Không tệ, đây là kết quả mà Liễu Nham muốn, tâm của Liễu phu nhân đáng nhẽ nên chết lâu rồi. Thế nhưng khi nàng thấy một màn như vậy, lòng của nàng lại ần ần đau, Liễu Nham ngơ ngác đau lòng sao?

Đi ra tiếp theo là Liễu Chính quân, hẩn thoát nhìn chật vật hơn nhiều. y phục màu hồng phấn trên người dính đầy vết máu, ngày thường tóc tai chỉnh tề giờ đây cũng đã rối bời rơi trên vai. Quay đầu về bên trong cửa mắng chửi gì đó, lúc đi qua bậc cửa thì hẩn hơi lão đảo một cái.

Liễu Nham không khỏi bật cười, quả nhiên là một phu quân ngang ngược thích giương nanh múa vuốt, nhưng mà chuyện này mới chỉ bắt đầu thôi. Với tư cách là đầu sỏ gây ra mọi chuyện, nàng làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hẩn.

Mọi người Liễu gia lục tục ra khỏi Liễu phủ, Liễu tam tiểu thư là được khiêng ra. Liễu nhị tiểu thư mắng chửi to nhất, nhưng khi thấy ánh mắt hung tợn của hộ vệ Trương phủ, thì bị dọa đến mức không dám mở miệng nữa. Liễu tam thiếu gia điều ngoa bốc đồng hôm nay lại vô cùng an tĩnh, giống như quả cà trong sương giá vậy*.

*Nguyên văn: “sương đã đích gia từ nhất bàn”: Quả cà trải qua sương giá, da sẽ nhũn ra, còn “lũ xiu nữa”. Đây là ví von tinh thần không phấn chấn, vô tình.

Liễu Nham vốn cho rằng đi xem một vở tuồng để hả giận, nhưng lại không thấy hứng thú lắm, quả nhiên nàng không thích hợp làm người ác! Lúc tầm mắt của nàng nhìn đến Liễu nhị thiếu gia, thì rất là không đành lòng. Nam hài này bình thường luôn yên lặng, lần này đi theo người nhà gặp phải tai bay vạ gió, vốn dĩ Liễu Nham không muốn tổn thương hẩn.

Cuối cùng, một nữ tử tai to mắt lớn đi theo ra ngoài, nàng cười đến hèn mọn bi ối, vẻ mặt đắc chí vừa lòng, cứ như là Liễu phủ sớm chính là vật trong túi của nàng vậy.

Liễu Nham có một loại trực giác, Chi Vân xảy ra chuyện cùng nữ tử này thoát không khỏi liên quan, Liễu phủ phá sản nhất định là do nàng ở phía sau giở trò quỷ. Cười đi, để cho người cười nữa thêm mấy ngày nữa, Liễu gia hôm nay chính là Trương gia ngày mai. Trong mắt Liễu Nham là một tia cười yếu ớt, không thấy đáy mắt."Liễu Tam, đi theo ta."

Liễu Tam đi theo nàng đi vào một trà lâu an tĩnh, Liễu Nham đưa cho nàng một tấm ngân phiếu."Đây là một trăm lượng, từ nay về sau người không cần ở Liễu phủ làm việc nữa. Việc người cần làm là mỗi ngày đi theo người nhà Liễu gia quan sát xem họ làm gì, sau đó báo lại cho ta. Nhất là Nhị thiếu gia, nếu như hẩn xảy ra chuyện, nhất định trước tiên phải cho ta biết, rõ chưa?"

Liễu Tam nhìn tấm ngân phiếu mà chảy nước miếng, nghe xong lời của Liễu Nham, nàng không ngừng gật đầu, nhìn trộm Liễu Nham một cái, rồi nhét vội ngân phiếu vào trong người.

"Người đi đi! Nhớ rõ chuyện ta phân phó, chỗ tốt không thiếu phần của người."

Liễu Tam liên tục vâng dạ, sau đó vui mừng rời đi, không thể tưởng được nàng cũng có một ngày phát tài. Lúc nàng rời khỏi tầm mắt của Liễu Nham, nhin không được điên cuồng cười ra tiếng.

Liễu Nham đi Tự Tiên Lâu tìm Trần chương quý, chắc hẳn Quân Lưu Niên đã cùng nàng nói xong.

Vừa nghe thấy tiểu nhị báo Lâm tiểu thư đến, Trần chương quý vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, lôi kéo Liễu Nham không buông."Lâm tiểu thư, cuối cùng lão hủ cũng trông thấy người. Ta đã xin phép thiếu gia rồi, hẩn đáp ứng toàn bộ điều kiện của người."

"Làm phiền tiên bối."

"Đây ta đưa cho người ngân phiếu năm ngàn lượng, Lâm tiểu thư nhớ cất kỹ."

"Năm ngàn lượng? Số lượng này không đúng. Lúc trước người đã cho ta hai nghìn lượng tiền đặt cọc, bây giờ người đưa cho ta ba nghìn lượng là đủ rồi."

"Đây không phải ta cho, mà là thiếu gia nhà ta phân phó, Lâm tiểu thư nhất định phải nhận lấy, nếu không ta không tiện bàn giao lại với thiếu gia đâu." Trần chương quỹ rất là khó xử, muốn nói lại thôi.

"Tiền bối còn có chuyện gì sao?" trên mặt Trần chương quỹ rõ ràng viết dòng chữ có việc muốn nhờ người.

"Ha ha, cái đó? ? ? Lão hủ xác thực có một chuyện muốn nhờ. Thiếu gia nhà ta thật thương thức tiểu thư, muốn gặp mặt Lâm tiểu thư một lần, không biết người có thể đến gặp thiếu gia được không?"

Gặp mặt Quân Lư Niên, Liễu Nham cũng không muốn. Nàng đây coi như là giúp hắn có mục đích, nếu như gặp mặt ngược lại sẽ rất là lúng túng. "Tiền bối, người biết rõ nhà của ta không phải ở Đô thành, lát nữa ta còn phải trở về nhà. Đi ra ngoài lâu như vậy, người trong nhà sẽ lo lắng, ta thật sự là không thể đi."

Trần chương quỹ rất là tán thưởng: "Ôi, nữ tử giống như Lâm tiểu thư bây giờ biết quý trọng người nhà quả thật không nhiều lắm, ai gả cho người thật đúng là có phúc. Một khi đã như vậy, lão hủ cũng không miễn cưỡng, tiểu thư bảo trọng."

Có phúc? Sợ là thiếu gia của người sẽ không như thế đâu.

"Tiền bối cũng bảo trọng."

Liễu Nham ra khỏi Tự Tiên Lâu liền đi về phía căn nhà nàng mới mua, nàng không ngờ rằng có một điều bất ngờ đang chờ nàng. Biển treo trên cửa đã được đổi thành Lâm phủ, Như Tâm, Như Ý tiểu gia hỏa này làm việc hiệu suất rất tốt.

Trong nhà không yên tĩnh giống như ngày trước, hôm nay trong nhà hình như có tiếng cãi vã. Đã xảy ra chuyện gì? Liễu Nham bước nhanh đi vào, lại bị hai thị vệ áo đen cản lại. Bỗng trực giác của mình, nàng biết hai người kia tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

"Người nào?" Một người trong đó mở miệng hỏi.

"Ta là chủ nhân Lâm phủ, nhị vị là?" Vậy mà đảo khách thành chủ, giống như nàng mới là khách.

"Thì ra Lâm tiểu thư, thất kính. Mời vào, thiếu gia nhà ta đợi người đã lâu rồi."

Thiếu gia? Cho tới bây giờ, Liễu Nham chỉ biết có một thiếu gia là Quân Lư Niên. Nàng không nhớ rõ lúc nào lại trêu chọc một vị thiếu gia nữa, hành động cứu mỹ nhân lần trước nàng đã sớm quên sạch sẽ.

Trong phòng Như Tâm nghe thấy tiếng nói của Liễu Nham lập tức hô to: "Tiểu thư, cứu mạng!"

Người được gọi là thiếu gia chính là Hiên Viên Phong, hắn sửa sang lại đầu tóc và y phục, trừng mắt nhìn Như Tâm, thấp giọng quát: "Hô cái gì mà hô, ta có nói muốn mạng của các người sao?" Sau đó đi tới chỗ người mới vừa bước vào cửa là Liễu Nham, làm nũng nói: "Nghiên tỷ tỷ, cuối cùng người đã trở về."

Như Tâm và Như Ý co quắp một trận, âm thanh này quả thật làm cho người ta tê dại, so với hình tượng hung dữ ép cung vừa rồi thật sự cách biệt quá xa!

Liễu Nham nhìn hắn hơn nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra: "Người là vị công tử giả gái trong ngõ nhỏ ngày đó?" Không nên trách nàng, năng lực nhớ người của nàng vẫn luôn kém như vậy, Hiên Viên Phong thay đổi nam trang, thật sự rất khó nhận thức.

"Nghiên tỷ tỷ nhanh như vậy đã quên ta rồi sao?" Hắn giả bộ như sắp khóc. Từ nhỏ đến lớn, làm gì có người nào từng gặp qua hắn lại có thể không nhớ rõ hắn đâu, Liễu Nham tuyệt đối là người thứ nhất.

Liễu Nham cảm thấy nàng mới chính là người muốn khóc đây, vị Đại thiếu gia này quả thật là khó dây dưa. "Xin hỏi Công tử đến hàn xá có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bị ép nhập hội

"Đương nhiên là muốn Nghiên tỷ tỷ rồi!". Đôi mắt sáng như sao của Hiên Viên Phong không ngừng chớp chớp nhìn Liễu Nham.

Vốn dĩ Liễu Nham không phải người thích làm quen với người khác, đối với người xa lạ nhiệt tình vượt quá giới hạn nàng thậm chí là có chút bài xích. "Cái kia? ? ? Công tử, chúng ta hình như không quen thuộc đến như vậy chứ? Ngay cả tên của người ta cũng không biết."

"À!" Hiên Viên Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Ta cũng quên chưa tự giới thiệu về mình. Ta là Hiên Viên Phong, Nghiên tỷ tỷ cứ gọi ta Phong Nhi là được rồi."

Họ Hiên Viên, thì ra là Tứ hoàng tử, là tiểu gia hỏa mà trong miệng bọn Hiên Viên Cẩm vẫn hay nói đây. Quả nhiên, trách không được khi các nàng nhắc đến hắn đều ngậm bồ hòn làm ngọt, còn bày ra dáng vẻ có nỗi khổ không thể nói được.

Như Ý vẫn quỳ dưới đất có chút không chịu nổi, ủy khuất kêu một tiếng : "Tiểu thư."

Liễu Nham đưa mắt nhìn nàng một cái, ý bảo người chịu khó nhịn một chút. "Thì ra là Tứ hoàng tử, thất lễ. Không biết ban nầy hai hài tử nhà ta đã làm gì khiến người phạt ý? Nếu có chỗ nào mạo phạm, ta thay các nàng nhận lỗi."

Chỉ lo cùng Nghiên tỷ tỷ lôi kéo làm quen cho nên hắn đã quên mất hai người kia, xem ra các nàng thật sự không biết Nghiên tỷ tỷ ở đâu, thôi được rồi Nghiên tỷ tỷ cũng đã xin mình tha cho bọn họ, vậy thì tha thứ cho các nàng đi. Hắn nhìn hai người thị vệ phía sau vung vung tay : "Ta tha cho hai người các ngươi đây, đi ra ngoài đi!"

Như Tâm đứng lên nhận được ánh mắt yên tâm của Liễu Nham, có chút không tình nguyện lôi kéo muội muội đi ra ngoài.

"Hoàng tử điện hạ? ? ?"

"Gọi ta Phong Nhi!" Lời của Liễu Nham vừa mới nói ra khỏi miệng đã bị cắt đứt.

"Được, Phong Nhi." Một trận buồn nôn, Liễu Nham vì muốn mau chóng đuổi hắn đi, mà chịu khó nhịn cơn buồn nôn này: "Có chuyện gì mau nói đi, ta cũng chỉ là một dân thường cho nên còn phải kiếm tiền nuôi gia đình."

Hiên Viên Phong tựa như hiện vật quý đưa cho Liễu Nham một tấm thiệp mời. "Đây là thiệp mời bách hoa yến của Đô thành diễn ra vào cuối tháng này, chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể tham gia! Ta cố ý lấy ở chỗ biểu tỷ cho Nghiên tỷ tỷ đây, tỷ nhất định phải đi nhé."

Bách hoa yến, tên gọi thật là buồn nôn, tựa như sợ người bên ngoài không biết đây thực chất là hội hái hoa vậy. Chẳng qua là một đám con ông cháu cha và bọn nhà giàu cùng chung một chỗ ngắm hoa, làm thơ, đây cũng chỉ là trá hình của đại hội coi mắt mà thôi.

"Phong công tử," Liễu Nham thật sự là gọi không ra được hai chữ "Phong Nhi" này. "Ta chỉ là một thường dân, đến chỗ đó sợ là không thích hợp, sợ rằng sẽ bị mất mặt xấu hổ."

"Khiến cho Nghiên tỷ tỷ mất mặt xấu hổ chính là đối nghịch với Tứ hoàng tử - ta, ai dám?" Không hổ là Hoàng tử, quả nhiên rất có uy nghiêm của Hoàng gia.

Khỏe miệng Liễu Nham khẽ co quắp, nếu như không có hắn "Hộ giá hộ tống", nàng còn có thể không đến mức trở thành trò cười. Bây giờ nàng có thể cảm giác được, ánh mắt giết người của đám nữ tử kia khi nhìn thấy nàng đứng ở bên cạnh Tứ hoàng tử.

Nàng bắt đầu dĩ cười gượng, nhưng lọt vào trong lỗ tai của Hiên Viên Phong lại biến thành nụ cười châm chọc. Không nên trách hắn không hiểu được phản ứng của Liễu Nham, hắn là hoàng tử được đương kim thánh thượng sủng ái nhất, lại là Đô thành đệ nhất mỹ nhân được người người ca tụng, cho nên hắn không cần biết người khác suy nghĩ gì.

"Đây là Nghiên tỷ tỷ đáp ứng ta sao?" Tâm tình của hắn lập tức vui vẻ, "Ta biết rõ Nghiên tỷ tỷ là người tốt nhất mà."

Mới chỉ gặp hắn có nửa canh giờ, Liễu Nham đã cảm giác mặt của mình đã tê liệt hết rồi. Câu trả lời của nàng có cũng như không, Hiên Viên Phong chỉ mãi đắm chìm trong suy nghĩ của chính hắn, quả nhiên là tiểu hài tử bị chiều hư.

"Nghiên tỷ tỷ, mấy ngày vừa rồi tỷ đều ở đây sao? Vì sao ta không thể tra được bất cứ tin tức nào của tỷ?" Hiên Viên Phong muốn hỏi cho rõ, thật vất vả mới bắt được Nghiên tỷ tỷ, hắn không thể để cho nàng lại biến mất không thấy.

"Nhà của ta không phải Đô thành, đương nhiên không thể ở chỗ này ở lâu." Nàng nói dối cho qua.

"Nghiên tỷ tỷ sẽ rời khỏi Đô thành sao?" Hắn có chút nóng nảy.

Liễu Nham vuốt vuốt trán, nếu nàng trả lời đúng thế, đoán chừng hắn sẽ phái người ngày đêm đi theo nàng! "Không biết, ta còn rất nhiều chuyện muốn làm, thời gian này ta tạm thời sẽ không rời khỏi Đô thành."

Vậy thì được, Hiên Viên Phong thở ra một hơi : "Nghiên tỷ tỷ cũng không thể len lén chạy trốn nha."

Trời ạ, bây giờ nàng mà rời khỏi Đô thành lại là chạy trốn, không hiểu lúc này nàng trên choker phải hận người gì đây. Liễu Nham bắt đầu hối hận vì hành động thiện lương của mình, ngày đó nếu mình không cứu hắn, thì thị vệ của hắn cũng sẽ xuất hiện, bây giờ nàng chỉ muốn tìm một chỗ không người ngồi xuống hùng hăng đánh mình mấy bạt tai mà thôi.

Sau lưng hắn, thị vệ không ngừng nhắc nhở Hiên Viên Phong đã đến giờ hồi cung, lúc này hắn mới lưu luyến rời đi, âm thanh thúc giục của hắn ở trong tai Liễu Nham tựa như là âm thanh của tự nhiên vậy.

Sau khi Như Ý bước vào cửa thì nhìn nàng cười xấu xa, đúng là nét mặt điển hình của người bất gian. Nha đầu này, các vết thương hắn đã tốt lắm.

Liễu Nham tròn mắt liếc nàng : "Thương thế của người đã được dưỡng tốt lên rồi à?"

"Vâng, có thể chạy có thể nhảy." Tuy rằng Như Ý chưa gặp Liễu Nham, nhưng cũng không câu nệ chút nào, rất là tùy ý.

Tinh khí của hai tỷ muội này, Liễu Nham đại khái biết một chút, với năng lực kinh tế của nàng bây giờ, trong nhà không cần nuôi thêm nha hoàn.

Hai tỷ muội Như Tâm và Như Ý rất thông minh, chẳng qua là chỉ thiếu hệ thống giáo dục mà thôi. Hai người một động một tĩnh, một văn một võ, qua một thời gian nữa, nhất định có thể trở thành trợ thủ của nàng.

"Các người muốn đi học không?"

Như Tâm và Như Ý rất kích động. "Thật sự có thể chứ, tiểu thư?"

"Ừ, nếu như các người muốn, ngày mai ta sẽ mời phu tử đến dạy học cho các người. Các người đều là nhân tài có thể đào tạo, không cần cả đời chỉ ở Lâm phủ làm việc nặng."

Hai tỷ muội kích động nói không ra lời, một ngày làm nô, suốt đời làm nô, các nàng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như thế này, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Đừng cao hứng quá sớm, kỳ thật tiểu thư - ta rất nghèo, đi theo ta cũng không được ăn no uống say thường xuyên đâu, các người phải dựa vào chính mình mà phấn đấu đấy!"

Các nàng khinh thường liếc Liễu Nham, khiến cho Liễu Nham chịu tổn thương rất nặng. Hai tiểu nha đầu này, càng ngày càng không biết lớn nhỏ. Như Tâm tương đối tỉ mỉ, Liễu Nham cho nàng một quyển sách thuốc, nhập môn cơ sở. Như Ý hiếu động, Liễu Nham cho nàng một quyển bí tịch võ công, đó là một quyển sách trong đồng sách của Thái bà bà cho Liễu Nham.

Sự thật chứng minh, Liễu Nham là rất tinh mắt, cuộc sống sau này của nàng, Như Tâm, Như Ý thật sự đã trở thành trợ thủ đắc lực của nàng.

"Ta đi trước, ngày mai sẽ có phu tử tới đây. Còn nữa, qua một thời gian, ta cùng đệ đệ sẽ qua đây ở cùng với các người, có cần thêm đồ đạc gì thì các người hãy mua đi nhé." Tính toán thời gian, Chi Vân sắp tính lại, cho nên bây giờ nàng rất nóng lòng muốn quay trở về.

"Tiểu thư, chờ một chút." Như Tâm chợt nhớ tới một chuyện: "Sáng sớm hôm nay có một công tử đưa tới một tấm thiệp mời."

Lại là thiệp mời? Liễu Nham nhận lấy nhìn một chút, là của công tử Liên Tích của Túy Hồng lâu mời nàng mười lăm tháng này tới xem hán diễn xuất. Vừa nghĩ tới nam tử kia, nàng liền đau đầu. Khổ ngọc kia rốt cuộc là có vấn đề gì? Nếu là chuyện có liên quan đến Hạ phụ thân, thì khó có thể biết được. Lại cũng không thể không đi, cũng không thể để cho di vật của Hạ phụ thân rơi vào tay người khác. Biết rõ là Hồng Môn Yến, lại cũng không tránh được.

Trên đường quay trở lại Quán phủ, đi qua Mặc gia y quán, vừa vặn Liễu Nham muốn chuẩn bị cho Chi Vân mấy vị thuốc. Không nghĩ tới bị Mặc Lăng biết được, thật sự là mới bước ra hang hổ, lại vào hang sói.

Mặc Lăng gắt gao cầm lấy ống tay áo của nàng, giống như là sợ nàng biết bay vậy. "Tỷ không nên dùng sức kéo tay áo của muội như vậy, không cẩn thận sẽ làm rách đấy." Liễu Nham nghĩ phải nhắc nhở nàng một câu nếu không bộ y phục này tuyệt đối không thấy được ánh mặt trời ngày mai rồi.

"Mấy ngày nay không trông thấy muội, rốt cuộc là muội đang bận rộn cái gì? Vừa rồi muội thấy tỷ như chuột thấy mèo, nếu không phải tỷ nắm chặt muội không buông, thì muội đã chạy thoát thân rồi." Mặc Lăng bới vì Liễu Nham nhìn thấy mình thì muốn chuồn đi mà có chút suy nghĩ.

Liễu Nham bị nàng lôi kéo chạy nhanh vào trong một ngõ nhỏ vắng vẻ. "Tỷ muốn mang muội đi đâu? Đệ đệ của muội ngã bệnh, muội phải trở về chiếu cố đệ ấy."

Mặc Lăng không có đáp lại nàng, qua thời gian một khắc, rốt cuộc bọn họ cũng dừng lại ở trước cửa một quán trà. Quán trà này rất khác các quán trà khác, nơi này không ồn ào náo nhiệt, ngược lại tĩnh mịch một cách quỷ dị.

Nàng đi theo Mặc Lăng đi vào trong một gian phòng, gian phòng này vô cùng mộc mạc. Chỉ bày biện có một cái bàn, vài cái ghế dựa và một cái giá đồ cổ. Làm một quán trà, bài trí như vậy có phải là rất kỳ quái hay không.

Mặc Lăng đi đến trước cái giá đồ cổ, nhẹ nhàng xoay bình sứ một cái, giá đồ cổ chậm chạp di chuyển khỏi vị trí, đằng sau nó cũng bỗng xuất hiện một cánh cửa. Liễu Nham nhìn không chớp mắt, cánh cửa này chính là cơ quan mật thất trong truyền thuyết đi, trước kia khi nhìn thấy trong TV. Nàng còn hoài nghi cô nhân thật sự là có kỹ thuật tân tiến như vậy sao, rốt cuộc hôm nay nàng cũng được nhìn thấy thật sự rồi.

"Theo tỷ." Mặc Lăng nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của Liễu Nham, thì thầm nghĩ: "Gia đình giàu có đều có loại cơ quan này để bảo tồn một số đồ đạc quý giá, sao muội ấy lại giống như từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy qua".

Đi xuống lầu, trong mật thất này còn có vô số căn phòng khác. Dưới mặt đất của quán trà tựa hồ so với trên mặt đất còn rộng rãi hơn, cửa của mỗi một căn phòng đều dùng gỗ lim tốt nhất chế tạo thành, trên cửa điêu khắc hoa văn tinh xảo. Trên vách tường treo đèn lưu ly tuyệt đẹp, cách vài chiếc đèn lưu ly đều có một viên Dạ Minh Châu to gần ở chính giữa, chiếu sáng cả gian mật thất.

Mặc Lăng dẫn nàng đi đến một căn phòng ở tận cùng, trên thạch bích nhẹ nhàng gỗ ba cái, có một cánh mở ra. Đây cũng là một cơ quan nữa đi!

Không ngoài dự liệu của nàng, trong phòng đã có hai người ngồi, đó là Hiên Viên Cẩm và Bạch Mạt Nhiên. Liễu Nham sớm đã đoán được, người có

thề thiết kế nơi này tí mĩ như vậy nhất định chính là Tam Hoàng nữ.

Hiên Viên Cẩm thấy vẻ mặt đã hiểu của Liễu Nham, khẽ cười một tiếng: "Xem ra nhìn thấy chúng ta, ngươi không cảm thấy ngạc nhiên một chút nào."

"Đúng là thấy các ngươi ta không ngạc nhiên một chút nào, bất quá ta chỉ tò mò, các ngươi đưa ta tới đây làm gì?" Nơi này nhất định là nơi các nàng bí mật tụ tập, bí mật của người ta đều hiện ra trước mặt mình, không nhập bọn có phải chỉ có một con đường chết hay không? Trong lòng Liễu Nham lặng lẽ thờ dài.

"Ngươi không phải không biết chứ?" Giọng điệu có chút trêu tức.

"Nếu như ta không đáp ứng, có phải các ngươi muốn giết người diệt khẩu hay không?" Liễu Nham dùng giọng điệu đùa giỡn hỏi lại, chỉ có điều đây cũng chính là vấn đề nàng muốn hỏi nhất. "Ta có điểm nào để cho ngươi thương thức vậy?"

Hiên Viên Cẩm cười ra tiếng, sau một lúc lâu, rất nghiêm túc nói: "Đương nhiên là không, ngươi đã cứu ta một mạng, cho nên ta sẽ không giết ngươi, hơn nữa ta cũng tin tưởng Tiểu Nham sẽ không nói chuyện nơi đây cho bất luận kẻ nào biết. Sở dĩ ta đưa ngươi tới đây, là bởi vì ngươi đã không cách nào thoát khỏi cớ dính líu với ta."

"Ta bị dính líu vào từ bao giờ vậy?"

"Lần trước Phụng hậu phái người đi ám sát ta, ngươi lại cứu ta, Phụng hậu cũng đã theo dõi hành tung của ngươi rồi. Mấy ngày gần đây hẳn ta luôn phái người truy tìm tung tích của ngươi, bây giờ tình cảnh của ngươi rất nguy hiểm. Với tư cách là bằng hữu, ta không hy vọng ngươi bị tổn thương, cho nên ta hi vọng người có thể cùng chúng ta sống vai chiến đấu."

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, vì cái gì? nàng chỉ muốn sinh sống bình ổn, sao tất cả mọi người lại không đồng ý vậy? Sống ở đâu thì phải theo phong tục ở đây, nếu muốn nàng làm việc cho Hiên Viên Cẩm, trước hết phải cho nàng nếm thử chút ngon ngọt chứ! Có Hiên Viên Cẩm trợ giúp, muốn chinh Trương chương quỹ sụp đổ cũng dễ dàng hơn nhiều.

"Xem ra ta đã không còn lựa chọn nào khác." Nàng thoải mái cười một tiếng: "Ta có chút việc riêng, không biết Hoàng nữ có thể giúp ta một tay hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đường Ninh trở về

"Việc riêng ư? Nói ta nghe xem."

"Các ngươi biết chuyện Trương chương quỹ chiếm đoạt tài sản của Liễu gia chứ?"

"Có nghe thấy người đi đường thảo luận một chút, Liễu gia chắc là nhà của ngươi lúc trước? Cần ta trợ giúp gì, ngươi cứ mở miệng."

Liễu Nham biết rõ Hiên Viên Cẩm hiểu sai ý mình, cho rằng mình muốn một chút tiền để giúp đỡ Liễu gia. "Ta sẽ không cho Liễu gia một phân tiền, mà chỉ muốn cho Trương chương quỹ một chút giáo huấn nhỏ."

Nghe nàng nói vậy, khiến cho biểu tình của ba người còn lại khác nhau, nhưng bọn họ đều không cảm thấy kinh ngạc khi nàng nói sẽ không cho Liễu gia một phân tiền.

"Không có gì kỳ lạ cả, người nhà họ Liễu đối với tỷ đệ chúng ta vô tình, cho nên ta cũng không cần đối với bọn họ có nghĩa. Còn Trương chương quỹ, ta chỉ là thay đệ đệ của mình đòi lại công đạo mà thôi." Bốn chữ "Đòi Lại Công Đạo" được nàng nhấn mạnh.

Hiên Viên Cẩm cảm thấy trong lời của nàng có loại nghiêng răng nghiêng lợi: "Chỉ sợ là không đơn giản chỉ là giáo huấn một chút như vậy chứ? Thử nói kế hoạch của ngươi, để ta xem có trò gì vui hay không. Nếu như thú vị, ta sẽ giúp."

Liễu Nham đại khái nói ra kế hoạch của nàng, nghe xong Hiên Viên Cẩm chột vồ bàn một cái: "Tiểu Nham quả thật là một nhân tài, ta đưa Âm Ngưu cho ngươi, có chuyện gì ngươi dặn dò nàng đi làm là được."

Ngay cả người mặt lạnh như Bạch Mạt Nhiên nghe xong kế hoạch này cũng không thể che giấu được vẻ tán thưởng. Mặc Lăng thì dùng đại lực vỗ mạnh xuống bả vai Liễu Nham: "Tiểu Nham, muội nha! Hoàng Nữ cũng đem ám vệ của nàng cho muội mượn, cho nên muội đừng khiến cho chúng ta thất vọng đấy."

"Cảm ơn Hoàng Nữ, để báo đáp lại, sau chuyện này tất cả tài sản Trương chương quỹ sở hữu sẽ thuộc về ngươi, như thế nào?"

Hiên Viên Cẩm chẳng hề để ý: "Một chút ngân lượng của nàng ta còn không để vào mắt đâu, ta cảm thấy còn không phấn khích bằng ngồi xem trò vui."

"Đúng rồi, " Nét mặt Mặc Lăng đầy hưng phấn : "Các người đều nhận được thiệp mời của Túy Hồng lâu sao?" Vừa nghĩ tới khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của công tử Liên Tích, nàng đã kích động không thôi.

Đối với bản tính háo sắc của Mặc Lăng, Liễu Nham đã thành thói quen, nàng lựa chọn coi như không thấy.

"Người nói có phải công tử Liên Tích vừa ý vị này trong chúng ta rồi hay không? Nói thí dụ như? ? ?" Mặc Lăng hất đầu, vuốt vuốt tóc. Liễu Nham bắt đầu cười.

"Bây giờ trời còn chưa tối, mà sao người đã nằm mơ rồi?" Hiền Viên Cẩm nhân cơ hội này đã kích nàng một chút: "Luận về dung mạo, người không tuấn lãng bằng ta, luận về khí chất, người không thoát tục bằng Mạt Nhiên, luận về tính cách, người không ôn nhu bằng Tiểu Nham, người nói xem công tử Liên Tích có thể coi trọng người hay không?"

Mấy câu nói này đã thành công làm cho Mặc Lăng bị kích, nàng cúi cái đầu đang ngửa của mình xuống. Nhỏ giọng lầm bầm một câu, từ nhỏ ta đã phải ở chung một chỗ với các người, ai da~ trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng đây!

Bạch Mạt Nhiên cắt đứt ai oán cùng than thở của nàng: "Đừng âm ỉ nữa, chuyện này sợ rằng không chỉ đơn giản như vậy. Mỗi tháng vào ngày mười lăm công tử Liên Tích đều biểu diễn, mỗi lần muốn xem hẳn biểu diễn đều là khó cầu, chưa từng nghe nói công tử Liên Tích tự mình đưa thiệp mời nhiều lần cho một ai, đây không phải thật kỳ lạ sao? Lần trước, chúng ta mới ra khỏi Túy Hồng lâu, liền bị tập kích. Mặc dù ta không điều tra được chuyện này có liên quan với công tử Liên Tích hay không, nhưng cẩn thận thì vẫn tốt hơn."

"Mạt Nhiên, người bắn khoản quá nhiều rồi. Nếu chúng ta đã không điều tra được lần ám sát kia có liên quan với công tử Liên Tích, có lẽ hẳn thật sự không có vấn đề gì." Hiền Viên Cẩm không cho là đúng.

"Thế nhưng mà? ? ?" Về mặt Bạch Mạt Nhiên chứa đầy sự lo âu.

"Đừng nhưng mà nữa, mỹ nhân đã mời, chúng ta cứ thưởng thức cho tốt là được rồi." Mặc Lăng khuyên giải an ủi nàng.

Sau nhiều lần ở chung Liễu Nham mới hiểu được bản chất của Mặc Lăng, dường như nàng rất yêu thích mỹ nhân, chỉ cần nhìn thấy sắc đẹp, nàng sẽ bắt động bước cũng không dám bước. Nhưng ở thời khắc mấu chốt nàng cũng không hàm hồ, nhất là ở trên lĩnh vực y thuật, nàng là tiểu bối của Mặc gia có y thuật xuất sắc nhất, là người thừa kế y bát của Mặc Xuyên.

Dựa vào trực giác của Liễu Nham, thì công tử Liên Tích tìm tới các nàng nhất định là có liên quan đến khối ngọc kia, nói một cách chính xác thì mục tiêu của công tử Liên Tích chính là nàng.

"Muội phải trở về chiếu cố đệ đệ của muội, Mặc Lăng - tỷ làm trễ nãi rất nhiều thời gian của muội rồi, vậy tỷ muội bắt đền tỷ tặng cho muội mấy vị thuốc cũng không quá đáng chứ!" Đối với Mặc Lăng, nàng nhất định phải mượn cơ hội này lường gạt một phen.

"Ta sẽ cho Âm Ngủ mau chóng liên lạc với người."

"Được, chỉ có điều ta hi vọng nàng ta sẽ né tránh người của Quân phủ."

"Không dễ cho bất luận kẻ nào phát hiện là năng lực cơ bản nhất của một ám vệ, người không cần lo lắng."

"Còn nữa, người cùng các người kẻ vai chiến đấu chính là Lâm Ngọc Nghiên, không phải Liễu Nham, hiểu chứ? Có chuyện gì thì đưa tin tới Lâm phủ ở Thành Tây đi!"

Liễu Nham đi tới cửa, quay người nhìn Hiền Viên Cẩm: "Là bằng hữu ta cũng nhắc nhở người một câu, một quán trà đã mở ở một địa phương vắng vẻ, lại còn rất an tĩnh, có phải có chút gì đó không ổn hay không?"

Hiền Viên Cẩm trầm tư vài giây, mới hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Liễu Nham, cười nói: "Là bằng hữu ta cũng nhắc nhở người một câu Trang Thân Vương - Đường Ninh đã trở về!"

Trên đường quay trở lại Quân phủ Liễu Nham vẫn luôn suy nghĩ, Trang Thân Vương quay về liên quan gì đến nàng. Sau nửa ngày nàng mới bừng tỉnh ngộ, thì ra là nàng ta, người mà Quân Lưu Niên yêu đã trở về, trách không được Hiền Viên Cẩm cười đến âm hiểm như vậy.

Nói một chút cảm giác nàng cũng không có, đó là giả. Trong lòng Liễu Nham cũng có chút bận tâm. Nàng không sợ Quân Lưu Niên bởi vì Trang Thân Vương bỏ nàng, mà nàng sợ là ở trận này đấu tranh này nàng sẽ vô tình làm tổn thương hắn.

Theo như nàng biết, Trang Thân Vương là vương gia khác họ duy nhất ở Đông Dương quốc, Đường Ninh kế thừa vương vị từ mẫu thân của nàng ta. Phụng hậu bây giờ chính là cửu cửu (cậu) của Đường Ninh, mà Đường Ninh cũng là người ủng hộ Thái nữ.

Liễu Nham tin chắc trận tranh đấu này người thắng nhất định là Tam Hoàng nữ, Hiền Viên Cẩm cơ trí, khí phách với cả lực lượng ủng hộ sau lưng nàng đủ để cho nàng thượng vị. Mà Thái nữ kia lại chỉ là một bao cỏ, nàng ta chỉ biết dựa vào một người đứng đầu hậu cung và một vị Vương gia không có binh quyền thì không thành đại sự được.

Nếu như Quân Lưu Niên và Đường Ninh ở cùng một chỗ, tất nhiên hắn sẽ bị liên lụy. Hậu quả thảm nhất chính là lỗi cả Quân phủ vào trận tranh đấu này, tất cả mọi người của Quân phủ sẽ chết theo Thái nữ.

Liễu Nham không kỳ vọng có thể cho Quân Lư Niên hạnh phúc mà hắn mong muốn, nhưng nàng hi vọng hắn có thể có một cuộc sống yên bình. Nhưng nàng nên xen vào giữa hai người bọn họ sao? Nàng nên ngăn cản Quân Lư Niên hướng tới Đường Ninh sao?

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, đến khi đụng phải một người mới phát hiện ra. "Lan Trúc, không có việc gì chứ? Chỉ Vân tỉnh chưa?"

Lan Trúc xoa xoa cái đầu bị đụng đau của mình, ủy khuất nói: "Tiểu thư, người suy nghĩ chuyện gì mà nhập thần vậy, không chịu chú ý gì cả. Thiếu gia Chỉ Vân đã tỉnh, sau khi uống xong thuốc người phân phó ta nấu thiếu gia lại ngủ rồi, không còn gì đáng ngại nữa. Nhưng đã xảy ra chuyện lớn, Trang Thân Vương về rồi!"

Trong lòng Liễu Nham cả kinh: "Nàng đã tới đây ư?" Không đợi Lan Trúc trả lời, Liễu Nham vội vàng chạy tới phòng của Quân Lư Niên, nàng rất muốn biết suy nghĩ của Quân Lư Niên lúc này.

Liễu Nham đột nhiên đi vào dọa Quân Lư Niên nhảy dựng, hắn cuống quýt nhét vật đang cầm trong tay xuống dưới gối. Vì muốn che dấu bất an trong lòng, nên ho nhẹ một tiếng: "Nàng đã trở về?"

Tuy động tác của Quân Lư Niên rất nhanh, nhưng Liễu Nham cũng đã nhìn thấy rất rõ ràng, đó là một phong thư, chắc là của Đường Ninh đưa tới! Nàng muốn biết Quân Lư Niên nghĩ gì, mà hắn lại không muốn cho nàng biết, Liễu Nham bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác bị thương, nàng cảm thấy mình đứng là tự mình đa tình.

Nàng cười có chút khổ sở: "Ừ, ta đi xem Chỉ Vân một chút." Rồi quay đầu lại đi ra ngoài.

Quân Lư Niên nhìn Liễu Nham vẫn cười giống như trước, ngực dâng lên cảm giác khó chịu. Rốt cuộc vừa rồi nàng có nhìn thấy không? Lan Trúc nhất định sẽ nói cho nàng biết chuyện Đường Ninh đến Quân phủ, nàng có thể hiểu lầm hay không? Hoặc là cho dù nàng đã biết, cũng sẽ không có phản ứng gì.

Hắn rút lá thư ở dưới gối đầu ra, rồi mở ra một lần nữa. Nội dung bức thư vẫn là lời lẽ dễ ngon dễ ngọt hắn từng thích nhất, nàng nói nàng nhớ rõ cảm giác kinh diễm khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng nói nàng nhớ rõ dung nhan kiều diễm của hắn trong rừng hoa mai, nàng nói? ? ? nàng hỏi hắn có nguyện ý làm hoa mai của nàng hay không?

Nếu như là một tháng trước, hắn sẽ lập tức nhào vào ngực của nàng, nói ta nguyện ý. Bây giờ thì thế nào? Mặc kệ hắn có muốn thừa nhận hay không, thì hắn cũng đã dao động. Có một người, thân nhiên, từng chút từng chút một đi vào trong lòng hắn, khi hắn không hề hay biết, thì đã không có cách nào tự thoát khỏi được nữa rồi.

Nhưng giờ khắc này Quân Lư Niên vẫn luyến tiếc Đường Ninh, lần đầu tiên rung động không phải nói quên liền có thể quên. Hắn từng cảm thấy giữa hắn và Đường Ninh căn bản không tính là yêu. Nhưng không ngờ muốn buông tha, lại khó như vậy. Hắn nên làm gì bây giờ?

Hắn đứng trong sân, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía cửa phòng của Liễu Nham. Đêm nay nàng không đi ra khỏi phòng, hiện tại nàng đang làm gì? Bản thân Quân Lư Niên còn chưa phát giác được, nhất cử nhất động của Liễu Nham thời khắc nào cũng ở trong suy nghĩ của hắn, lòng của hắn đã sớm hướng về nàng rồi. Điều duy nhất hắn không bỏ xuống được, cũng chỉ là không nỡ dứt khoát với quá khứ mà thôi.

Liễu Nham ngồi ở bên giường, ngưng thần nhìn chăm chú Chỉ Vân đang ngủ mê man, nhưng suy nghĩ lại bay xa, Đường Ninh đột nhiên đến thăm làm rối loạn tâm tư bình tĩnh của nàng.

Nàng cho rằng Quân Lư Niên chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời của nàng, đợi đến lúc rồi đi nàng có thể tiêu sái cùng Quân phủ nói tạm biệt. Đường Ninh trở về mới khiến cho nàng hiểu rõ lòng mình, nàng đối với Quân Lư Niên cảm tình vượt xa khỏi yêu thích. Nàng muốn hắn trở thành người của nàng, nàng hi vọng hạnh phúc của hắn là cùng với nàng.

Liễu Nham càng nghĩ càng phiền, định đi ra ngoài giải sầu một chút. Mở cửa ra nàng đã nhìn thấy Quân Lư Niên ở cách đó không xa, Quân Lư Niên cũng nhìn thấy nàng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy thời khắc này bầu không khí là lạ, lại có chút lúng túng. Quân Lư Niên di dời ánh mắt: "Chỉ Vân thế nào rồi?"

"Vẫn còn ngủ mê man, nhưng đã tốt hơn rất nhiều, không có nguy hiểm đến tính mạng nữa."

"Vậy là tốt rồi, hôm nay khi đệ ấy tỉnh lại vẫn tìm nàng đấy." Kỳ thật hắn muốn hỏi, ngày hôm nay nàng đã đi nơi nào.

"Vậy à." Cũng không biết nên tiếp tục nói gì, trong lúc nhất thời xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng côn trùng kêu.

"Ta đi về nghỉ ngơi." Quân Lư Niên thật sự nhìn không được muốn bỏ chạy.

Liễu Nham kéo tay áo Quân Lư Niên lại, phản ứng này làm bản thân nàng cũng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng lúc này nàng không muốn nghĩ nhiều cũng sẽ không buông ra. Về mặt Quân Lư Niên cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn nàng.

"Đường Ninh đã trở về ư?" Liễu Nham đi thẳng vào vấn đề, nàng thật sự không thể chịu đựng được tự mình suy đoán lung tung. Đối với tình cảm, nàng vẫn luôn thẳng thắn. Cho dù là trước kia, nàng chưa từng cùng bất cứ người nào mập mờ qua lại. Yêu sẽ yêu đến cùng, không yêu thì kịp thời chặt đứt tơ tình, bất luận là đúng hay sai, đây chính là suy luận về tình yêu của Liễu Nham.

"Ừ." Quả nhiên Lan Trúc miệng rộng vẫn nói ra chuyện này, Quân Lư Niên nghe được nàng hỏi như vậy trong lòng lại có chút hoảng sợ.

"Nàng ta? ? ?"

"Nàng ta muốn ở một chỗ với chàng ư?" Liễu Nham định thần nhìn lại mình, một tay vẫn đang nắm chặt ống tay áo của Quân Lư Niên.

Quân Lư Niên không muốn thừa nhận, cũng không thể phủ nhận, hắn lựa chọn trầm mặc. Liễu Nham lại thấy đây không thể nghi ngờ chính là một loại ngầm thừa nhận, xem ra động tác của Đường Ninh rất nhanh, hôm nay vừa quay trở lại Đô thành, liền đến Quân phủ trước tiên, nàng có thể cho rằng Đường Ninh yêu Quân Lư Niên sao?

"Vậy còn chàng? Chàng có muốn ở chung một chỗ với nàng ta không?" Lần này Liễu Nham quyết định hỏi cho hết mọi chuyện.

Hắn không biết, bây giờ mình nên lựa chọn như thế nào. Quân Lư Niên len lén liếc nhìn Liễu Nham ánh mắt hắn có chút mong đợi, tâm dần dần chìm xuống, chỉ biết lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Vừa hôn vừa đính ước

Liễu Nham bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, sợ là Quân Lư Niên cũng không biết rõ tình cảm của mình thuộc về nơi nào đi, vậy đành để cho mình giúp hắn xác định một chút vậy!

Quân Lư Niên thấy nàng đột nhiên cười tà ác, trong lòng cảm thấy bồn chồn, hắn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Mà ống tay áo của hắn lại vẫn bị nàng siết chặt trong tay, hắn muốn tiến hay lùi cũng không được.

Liễu Nham khẽ ngả người về phía trước, bắt được môi của hắn, hôn lên. môi Quân Lư Niên giống như kẹo đường khi còn bé nàng đã được ăn vậy, rất mềm mại, lại thơm. Nàng giống như bị mê muội vậy hôn hắn mà quên hết dự tính ban đầu.

Không biết trải qua bao lâu, cho đến khi hơi thở của hai người trở lên dồn dập phá vỡ màn đêm yên lặng, Liễu Nham mới buông hắn ra. Nàng lẳng lặng đợi Quân Lư Niên đưa ra quyết định đối với nàng, sợ là tội chết miễn được tội sống khó thoát rồi.

Nhưng trong lòng nàng lại rất là cao hứng, nàng có thể nhận định, là mình yêu Quân Lư Niên. Một nụ hôn này đã khiến cho lòng của nàng và linh hồn của nàng đều mất.

Nhưng mọi tưởng tượng của Liễu Nham đều không có phát sinh, Quân Lư Niên vẫn hóa đá đứng yên tại chỗ, không có động tác gì. Chuyện này đối với hắn thật sự kích thích lớn như vậy sao? Có phải nàng đã làm quá mức hay không? Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Tiểu Niên? ? ?"

Rốt cục Quân Lư Niên cũng hoàn hồn trở lại, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, giống như được trát rất nhiều son phấn vậy. Đôi mắt hắn mê ly liếc nhìn Liễu Nham một cái, sau đó quay người chạy đi, chỉ trong chớp lát thì biến mất ở trong tầm mắt của Liễu Nham.

Liễu Nham không có đuổi theo, ngửa đầu nhìn trời một chút, hôm nay ánh trăng thật sáng ngời! Nàng không khỏi đạo một câu thơ của lão tiên sinh Tô Đông Pha:

”đần nguyện nhân trường cửu,

thiên lý cộng thiên quyên*.

*Dịch nghĩa:

Những mong người lâu dài,

Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng

_____ Trích trong bài thơ: Thủy điệu ca đầu của Tô Đông Pha _____

Nhớ lại lúc Quân Lư Niên ngoái đầu "Ôn Nhu" nhìn lại, tim của nàng vừa rồi mới bình tĩnh lại lần nữa đập liên hồi, Liễu Nham không khỏi tự giễu, không nghĩ tới mình cũng có tiềm chất làm sắc nữ. Nàng trộm cười một cái, rồi đi trở về phòng. Vàng trắng lười liềm trên bầu trời tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Quân Lư Niên chạy trở về phòng thờ hồng học, tìm đập thành thịch không ngừng. Hắn ngồi ở bên giường, ngưng mắt nhìn bầu trời, tay không khỏi xoa nhẹ cánh môi sưng đỏ.

Hắn không bài xích nụ hôn của Liễu Nham một chút nào, ngược lại còn thích, cho nên ở một khắc kia khi Liễu Nham hôn hắn, hắn không có đẩy nàng

ra, trong lòng còn vui sướng, tựa như hân chờ đợi nọ hôn này đã lâu rồi. Nhưng trong lúc này hân lại có chút bối rối, thật sự là mắc cỡ chết đi được, ngày mai hân sẽ phải đối mặt với Liễu Nham như thế nào đây?

Quân Lưu Niên mang theo chút hưng phấn nhỏ nhoi cùng tâm tình không biết làm sao, trôi vào trong giấc mộng. Trong giấc mơ có một nữ tử ôm hân, hôn hân, ghé vào lỗ tai hân thì thầm, Tiểu Niên, ta yêu chàng.

Đêm đó, Âm Ngũ dựa theo ước định nửa đêm đến trình diện: "Ta là Âm Ngũ, Hoàng nữ phái ta tới. Lâm tiểu thư có gì phân phó, trực tiếp nói cho ta biết là được rồi, Hoàng nữ bảo ta tận tâm, tận lực trợ giúp Lâm tiểu thư."

Liễu Nham vừa lòng gật đầu: "Ám vệ Hoàng gia quả nhiên có làm việc hiệu suất, nhanh như vậy đã tới rồi. Nhiệm vụ thứ nhất của ngươi, là tại vùng lân cận thành thị mở một quán trà. Chờ lúc ta dẫn người đến, ngươi thuê người tạo cho cái quán trà này thoạt nhìn rất náo nhiệt."

"Đã rõ, ta nhất định sẽ khiến tiểu thư vừa lòng." Nói xong Âm Ngũ rời đi.

Liễu Nham âm thầm than, khinh công thật là lợi hại. Nàng khẽ mỉm cười, Trương chương quỹ, ngày lành của ngươi sắp kết thúc rồi.

Sáng sớm, Lan Trúc bừng điểm tâm vào: "Tiểu thư, người có ăn điểm tâm không?"

Liễu Nham đang rửa mặt cho Chi Vân, nghe thấy Lan Trúc nói vậy thì ngừng lại: "Ta chuẩn bị xong sẽ đi qua bên đó ăn là được rồi, không cần phiền phức vậy đâu, ta xong ngay đây." Mấy ngày gần đây nàng chỉ cùng Quân Lưu Niên ăn cơm, còn điểm tâm thì lâu rồi nàng chưa ăn.

"Là thiếu gia bảo ta bụng đói." Lan Trúc đặt thức ăn lên bàn.

"Tiểu Niên đâu rồi?"

"Thiếu gia đã ra cửa, hôm nay người đi rất sớm."

Hôm nay không phải là ngày Quân Lưu Niên đi dò xét cửa hàng, Liễu Nham đã hiểu, hân là đang tránh nàng. Hành động này không giống như của Quân Lưu Niên vậy.

Hân âm ỉ, đòi đánh đòi giết... những thứ này Liễu Nham có thể chịu đựng được, duy chỉ có hân tránh không gặp nàng, lại làm cho Liễu Nham không thể nào hiểu được.

Điểm tâm rất phong phú, có sủi cảo tôm, bánh bao hấp, cháo và nhiều loại điểm tâm khác nữa, xem ra Quân Lưu Niên không có giận lấy sang nàng, một bữa cơm này nàng ăn không biết ngon là gì. Liễu Nham, ngươi thật là đáng thương, thật sự không thể tưởng được một nọ hôn, lại khiến cho Quân Lưu Niên mắc cỡ không dám gặp nàng, làm hại nàng đau khổ suy nghĩ cả một ngày cũng không có kết quả.

Cả ngày hôm đó Quân Lưu Niên không có trở về phủ, chỉ một mực ngồi ở trong Tự Tiên Lâu xem sổ sách, từ khi áp dụng biện pháp của vị Lâm tiểu thư kia, Tự Tiên Lâu làm ăn chẳng những khôi phục như trước, hơn nữa còn phát triển không ngừng. Con số được ghi chép trong sổ sách làm cho mọi người ngạc nhiên vui mừng nhưng cũng không khơi dậy nổi hứng thú của hân.

Hân lại nhớ tới nọ hôn tới hôm qua, lại nhớ tới giấc mộng mơ hồ đêm qua, lại nhớ tới một vấn đề, hình như Liễu Nham chưa từng nói với hân là nàng thích hay yêu hân. Niềm vui của Quân Lưu Niên lập tức biến thành bất an, Trương chương quỹ tỉ mỉ chăm sóc chậu hoa sơn trà nay đã trở thành vật hi sinh cho hân.

Hân thuận tay ngắt xuống một đóa hoa, nàng yêu thích ta, một cánh hoa bay xuống, nàng không thích ta, lại một cánh hoa? ? Nàng yêu ta, lại một đóa hoa, nàng không thương ta? ? ?

Cho đến khi truyền đến tiếng đập cửa, hân mới ngừng động tác trong tay, vợ với cánh hoa trên mặt bàn ném xuống dưới. Xác nhận đã sạch sẽ rồi, mới hô một tiếng: "Vào đi."

"Thiếu gia, vừa rồi có người đưa tới một phong thư." Quân Văn giao thư tới tận tay Quân Lưu Niên.

Bút tích quen thuộc trên lá thư khiến cho tim của Quân Lưu Niên đập mạnh và loạn nhịp, ngày hôm qua không phải hân đã nói với Đường Ninh bây giờ hân không thể ở chung một chỗ với nàng, sao nàng lại đưa thư tới đây làm gì?

Giọng điệu trong thư vẫn rất nhiệt tình như cũ, từng câu từng chữ đều tỏ rõ tình yêu của nàng. Nhưng Quân Lưu Niên không có tỏ ra ngạc nhiên mừng rỡ, ngược lại hơi nghi hoặc một chút. Mặc dù Đường Ninh vẫn là một nữ tử phong lưu phóng khoáng đa tình, thời điểm lúc đầu khi hân quen nàng cũng từng nhận được không ít thư tình nàng viết. Nhưng những lá thư kia đều tương đối kín đáo, không có đưa thẳng tới cho hân giống như hôm nay vậy, từ trước đến nay cũng chưa từng, hân thậm chí còn có chút ít hoài nghi bây giờ Đường Ninh có phải vẫn là một người như trước kia hay không.

Cuối thư, Đường Ninh mời hân ngày mai đi đến rừng mai. Thời tiết này, chắc chắn sẽ không có hoa mai nở, vậy tại sao nàng nhất định phải hẹn hân tới đó? Rốt cuộc mình có nên đi tới nơi hẹn hay không? Quân Lưu Niên bỗng nhiên ra một quyết định: "Quân Vũ, chuẩn bị xe trở về phủ."

Trương chương quỹ nhìn thấy rốt cục thiếu gia cũng rời khỏi phòng của mình, hào hứng không thôi liền từ quầy hàng chạy trở về phòng, đứng quầy hàng gần cả một ngày, eo cũng đau lưng cũng mỏi rồi, nàng không chịu nhận mình già thật đúng là không được.

Nàng mở cửa phòng ra, nước mắt hơi dâng trào, nhìn những đóa hoa không cánh mà bay. Chậu cây trĩu lúi ở trên bệ cửa sổ là thế nào đây? Ai có thể

nói cho nàng biết, hoa trà trong chậu đã đi nơi nào rồi không?

Khách nhân trong Tự Tiên Lâu lúc đó đều bị một tiếng kêu ai oán dọa cho sợ hãi: "Thiếu gia, đó là chậu hoa ta tỉ mỉ chăm sóc nửa năm mới nở được mười tám bông đây!" Tiếng nói, còn kèm theo đất rung núi chuyển.

Quân Lưu Niên cũng không rảnh rồi quan tâm đến chậu hoa của Trương chương quỹ là nuôi nửa năm hay là nửa đời người, là mười tám bông hay là hai mươi bông, lúc này hắn đang trên đường chạy về Quân phủ, trong lòng thấp thỏm không yên.

Ngày hôm nay, trong lòng Liễu Nham cũng không yên, bộ dạng giống như có tâm sự canh giữ ở trước giường Chi Vân, Chi Vân vẫn chưa tỉnh lại. Thái bà nói thuốc này độc tính có hơi nhiều, bệnh nhân cần ba ngày mới có thể tự mình điều tiết được, cho nên trong vòng 3 ngày tới Chi Vân cũng sẽ không tỉnh lại.

Những người khác cũng không biết vì sao Chi Vân vẫn ngủ mê mãi chưa tỉnh, hơn nữa nét mặt ủ rũ buồn bã của Liễu Nham, làm bọn họ cho rằng bệnh tình của Chi Vân lại nghiêm trọng hơn. Bình thường cứ cách nửa canh giờ sẽ có người tới an ủi nàng, nói cái thiếu gia Chi Vân nhất định sẽ không có chuyện gì, thiếu gia Chi Vân rất nhanh sẽ tỉnh, thiếu gia Chi Vân sẽ rất nhanh khỏi phục ... đủ các loại. Liễu Nham cũng lười cùng các nàng giải thích.

Ngày hôm nay Liễu Nham thỉnh thoảng sẽ quay đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn xem Quân Lưu Niên trở về chưa, Nhưng nàng sắp thành hươu cao cổ rồi, vẫn chưa nghe thấy âm thanh của Quân Lưu Niên.

Lúc nàng thờ dài lần thứ 3,008, thì nghe thấy bên ngoài Lan Trúc hô một tiếng: "Thiếu gia, người đã trở về." Trong nháy mắt Liễu Nham mất liên xống ra ngoài.

"Tiểu Niên, chàng đã trở về." Nàng tận lực biểu hiện vẻ mặt giống như bình thường, trong lòng lại rất là cao hứng. Nàng trông sao trông trắng, cuối cùng cũng trông được hắn trở về.

Quân Lưu Niên không nghĩ tới khi mình mới bước vào Lưu Viên đã có thể đã gặp nàng, có chút mất tự nhiên: "Ừ." Sau đó lập tức xoay người phản phó Lan Y: "Dọn cơm đi!"

Liễu Nham nhắm mắt theo đi theo phía sau Quân Lưu Niên, ánh mắt không rời khỏi người hắn một chút nào. Hôm nay Quân Lưu Niên mặc một bộ y phục màu xanh nước biển, phía trên thêu ám văn màu trắng nhạt. Mái tóc thật dài tùy ý vắn lên, chỉ dùng một cây bạch ngọc trầm chạm trổ hình hoa mai cố định lại. Nhìn kỹ một chút, nàng cũng phát hiện ám văn trên y phục hắn cũng là hình hoa mai, vậy ra Quân Lưu Niên yêu thích hoa mai sao? Trước kia nàng chưa bao giờ phát giác ra.

"Chàng yêu thích hoa mai sao?" Liễu Nham bất tri bất giác hỏi ra miệng, cũng dọa chính mình giật mình.

"Hừ?" Hắn rất ngạc nhiên là tại sao Liễu Nham lại hỏi câu này, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

"Y phục và đồ trang sức của chàng đều là hình hoa mai."

Quân Lưu Niên nhìn nhìn y phục của mình, quả thật là vậy, trước kia mình đối với Đường Ninh thật đúng là có một loại chấp niệm, hơn nữa phản chấp niệm này xem ra đã thấm sâu vào sinh hoạt của mình từng chút một. "Lúc trước ta rất yêu thích."

Liễu Nham cũng không hỏi tới nữa, trong lòng của nàng chỉ có một ý nghĩ, Quân Lưu Niên thật sự là thanh thủy xuất phù dung (nước trong nở đóa hoa sen/ vẻ đẹp tự nhiên tinh khiết), tựa như bích nhân do thiên nhiên điêu khắc thành!

Quân Lưu Niên không cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Liễu Nham, hắn vẫn luôn cân nhắc, nên nói cho nàng biết về cuộc hẹn giữa hắn và Đường Ninh như thế nào để không lộ ra dấu vết đây. Lúc ăn cơm Quân Lưu Niên máy móc đưa đồ ăn vào trong miệng, căn bản không biết mình ăn cái gì.

"Tiểu Niên, nghĩ gì thế? Không nên chỉ ăn cơm thôi."

"Đường Ninh đã trở về." Một câu nói rất đột ngột được thốt ra làm cho đầu óc Liễu Nham mơ hồ.

"Ta biết." Liễu Nham cũng theo bản năng đáp trả lại, không hiểu rốt cuộc hắn muốn nói gì.

Quân Lưu Niên nhíu chặt hai hàng lông mày, đối với câu trả lời của nàng, hắn rất không hài lòng. Cái gì gọi là ta biết, chẳng lẽ nàng không có ý khác? Nàng? ? ? Không ghen sao?

Hắn có chút giận dữ nói: "Ngày mai ta muốn cùng nàng đi ngắm hoa mai." Nếu như nàng nói nàng không thích mình và Đường Ninh ở chung một chỗ, vậy ngày mai hắn sẽ không đi, đây chính là quyết định lúc trước của hắn.

Ngắm hoa mai ư? Mùa này căn bản làm gì có hoa mai, ngay cả trẻ nhỏ cũng đều biết được đạo lý này. Nàng rất muốn nói hai người các người cộng lại hơn mấy chục tuổi đầu rồi, vậy mà vẫn còn muốn ngắm hoa mai hay sao, Nhưng lời nói ra đến khó miệng, lại biến thành: "Ừ, gió ở trong rừng mai rất lớn, chẳng nhớ mặc nhiều y phục vào, coi chừng bị lạnh."

Nàng trầm nghĩ, mình có tư cách gì ngăn cản hắn đây? Chỉ vì mình thích hắn ư? Lý do này quá ích kỷ.

Lòng của Quân Lưu Niên lập tức nguội lạnh, không nói gì nữa. Hai người đều theo đuổi tâm tư của mình, một bữa cơm này không ai vui nổi.

Chương 38: Nguy hiểm tới gần

Ở thư phòng trong Trang thân vương phủ, một nữ tử đang đứng, sau lưng nàng là một người đang quỳ gối trên mặt đất: "Chuyện của ngày mai tất cả sắp xếp ổn thỏa hết chưa?"

"Báo cáo chủ tử, tất cả mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi." người đang quỳ cung kính trả lời.

"Nói cho người của người biết, ngày mai làm việc nhớ cẩn thận một chút, chỉ được phép thành công không được phép thất bại. Nếu như xảy ra bất kỳ sơ suất gì thì mang đầu tới gặp ta!"

"Vâng, tiểu nhân cáo lui." Sau khi trả lời xong người quỳ dưới mặt đất vô thanh vô tức (không một âm thanh, không một tiếng động) biến mất, chỉ còn lại cánh cửa sổ hơi lay động.

Nữ tử chậm rãi xoay người lại, trong lòng âm thầm hò hét, Quân Lư Niên, người chỉ có thể là của ta. Quân phủ, cũng chỉ có thể là vật trong tay ta.

Sáng sớm, Quân Lư Niên ngồi ở trước gương trang điểm, qua gương hắt nhìn thấy hai tay của Lan Y đang bay múa ở trên đầu của hắn.

"Thiếu gia, hôm nay người muốn mặc bộ y phục nào ạ? Hai cái trâm này, cái nào đẹp hơn ạ?" Tay trái, tay phải của Lan Y mỗi bên cầm lấy một cây trâm, không ngừng thử qua thử lại ở trên đầu Quân Lư Niên.

"Tùy tiện chọn một cây đi!" Giọng điệu của Quân Lư Niên có chút không kiên nhẫn.

Lan Y đương nhiên biết hấn bực bội, trong lòng hấn hơi nghi hoặc, hôm nay thiếu gia không phải muốn đi ra ngoài ngoại thành dạo chơi hay sao, vì sao tâm trạng lại chẳng vui vẻ chút nào? Thiếu gia không nói, hấn cũng không tiện hỏi.

Quân Lư Niên cũng không nói cho người khác biết người hẹn hấn hôm nay đi ngoại thành dạo chơi là Đường Ninh, cho nên lúc này đám người Lan Y đều cho rằng thiếu gia đi chơi với Liễu tiểu thư. Bọn họ còn âm thầm cao hứng, ở tương lai không xa Liễu tiểu thư sẽ chính thức trở thành Thiếu phu nhân Quân phủ.

"Lan Y, Liễu Nham đang làm cái gì?" Quân Lư Niên vẫn là không nhin được hỏi ra miệng.

"Sáng sớm, Liễu Tam của Liễu phủ tới đây, ở trong phòng tiểu thư, không biết nói những gì."

Hắn biết rõ Liễu Nham sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đám người của Liễu gia như vậy, nàng nhất định sẽ cho bọn họ nếm thử một chút khổ sở. Chỉ có điều mình sắp sửa đi ra ngoài, đi hẹn hò với nữ nhân khác, nàng thật sự thờ ơ như vậy sao? Quân Lư Niên là càng nghĩ càng giận: "Lan Y, ta muốn mặc bộ váy màu hồng, mau tới đây trang điểm cho ta."

"Thiếu gia, đây ạ." Lan Y lập tức đi đến tủ quần áo lấy bộ váy ngắn màu hồng nhạt có hoa văn phức tạp, mặc cho Quân Lư Niên, trong lòng rất buồn bực, ngày thường thiếu gia không thích mặc những bộ có màu sắc diêm lệ, ngay cả tết cũng không muốn mặc trang phục rực rỡ, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Thay xong y phục Quân Lư Niên lại ngồi ở trước gương, để Lan Y trang điểm cho hấn.

Nhìn khuôn mặt kiều diễm trong gương, Lan Y cũng không khỏi ngây dại. Ngày thường thiếu gia rất ít khi trang điểm, thoạt nhìn tươi mát thoát tục. Đeo thêm trang sức, thiếu gia càng đẹp không gì sánh nổi. "Thiếu gia, thật sự là quá đẹp."

Quân Lư Niên không có vẻ vui sướng, trong lòng có chút ảm đạm. Vui mừng cái gì chứ, nếu như không có người kia thường thức, còn có ý nghĩa gì đâu?

Lúc này Lan Trúc vội vàng chạy vào: "Thiếu gia, thiếu gia, Trang Thân Vương lại tới nữa!" Nghe giọng điệu tựa như đang nói... bé thô trắng, bé thô trắng, lão sói xám đến rồi.

Quân Lư Niên trừng mắt liếc hấn một cái: "Bối rối cái gì, không có một chút đáng về nào của nam tử, xem về sau có người dám lấy người hay không."

Khuôn mặt Lan Trúc lập tức ửng hồng, cũng không cãi lại, hấn gắt gồng, nhỏ giọng lẩm bẩm, ai muốn lập gia đình. Chợt nhớ mục đích mình chạy tới đây, "Thiếu gia, Trang Thân Vương đang chờ ở tiền sảnh, phải làm sao bây giờ?"

"Cái gì làm sao bây giờ, Trang Thân Vương là theo hẹn tới đón ta đi ngoại thành ngắm hoa mai."

Đi ngoại thành ngắm hoa mai, chẳng lẽ hôm nay thiếu gia muốn đi cùng Trang Thân Vương ư? Lan Y, Lan Trúc thoáng ngẩn người. Lan Y phục hồi tinh thần trước tiên nói: "Thiếu gia, người không thể đi." Lan Trúc cũng vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, thiếu gia, người không thể đi. Nếu như người đi, Liễu tiểu thư sẽ thương tâm."

Thương tâm, nàng sẽ thương tâm sao? Ngay cả Lan Y, Lan Trúc cũng biết ngăn cản mình, tại sao chỉ có cái người ngu ngốc kia không làm gì, có phải là nếu hẳn thật sự ở chung một chỗ với Đường Ninh, nàng sẽ vui vẻ? Thoát khỏi mình là ý nguyện của nàng?

Quần Lưu Niên cứng rắn nói: "Chuyện của chủ tử, không đến lượt các người xen vào, thời gian cũng không còn sớm, không thể để cho Trang Thân Vương đợi lâu." Nói xong liền đi ra khỏi cửa phòng.

Lan Y xem xét nét mặt của Quần Lưu Niên thì biết rõ hẳn tức giận, thiếu gia thông minh như vậy sao vừa gặp phải vấn đề tình cảm liền ngây thơ như vậy đây. Còn có Liễu tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, sao nàng lại để cho thiếu gia và Trang Thân Vương ở cùng một chỗ? Nếu như hẳn không có nhìn lầm, tiểu thư cũng thích thiếu gia. Quả nhiên giống như lão Quận chúa từng nói, thật sự là hai người ngu ngốc.

Liễu Nham giả bộ như chăm chú nghe Liễu Tam báo cáo, nhưng mà lòng nàng đã sớm bay mất. Nàng vẫn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, thời điểm nàng nghe thấy Trang Thân Vương đến, nàng hận không thể nghiền nát.

"Tiểu thư, Liễu chính quân nhiễm bệnh hiểm nghèo, toàn thân mưng mủ đau nhức, mỗi ngày mỗi đêm đều vô cùng ngứa ngáy suốt một canh giờ, thân thể còn tỏa ra mùi tanh tưởi, đã tìm rất nhiều đại phu cũng không nhìn ra là bệnh gì. Chỉ có Nhị thiếu gia và Liễu phu nhân ở bên cạnh chiếu cố hẳn, Tam thiếu gia luôn cách hẳn thật xa. Hai vị tiểu thư đã sớm rời khỏi nhà, Nhị tiểu thư vẫn ở bên trong Túy Hồng lâu, đòi gặp công tử Liên Tích, bị hộ vệ đánh"

Liễu Nham không để ý nghe Liễu Tam đang nói cái gì, những điều đó đều ở trong dự liệu của nàng, tình huống của Liễu chính quân căn bản cũng không phải là bệnh, mà là nàng hạ độc. Loại độc này gọi tàn hoa, dùng nhiều loại hoa tàn ép lấy nước phối chế thành, sẽ không lấy đi tính mạng, nhưng lại giày vò người ta đến chết.

Nàng thỉnh thoảng đưa mắt liếc ra ngoài cửa sổ, không bao lâu, hai bóng người sóng vai xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng. Nam tử một thân váy hồng ngấn tươi đẹp, nữ tử một thân trường bào màu tím. Liễu Nham hừ lạnh một tiếng, màu hồng rực cùng màu tím, phối hợp buồn nôn cỡ nào nhìn tục không chịu nổi. Nhưng mà dường như ngoại trừ nàng ra, toàn bộ Đồ thành đều chỉ biết dùng hai chữ để hình dung hai người, thì chính là "Tuyệt phối".

Liễu Tam nghe thấy Liễu Nham hừ lạnh, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tưởng là mình nói sai cái gì, khiếp sợ kêu một tiếng: "Tiểu thư."

Liễu Nham lúc này mới thu tầm mắt trở về, nhìn biểu tình hoảng sợ của Liễu Tam, khó hiểu hỏi: "Người làm sao vậy?"

"Cái kia? ? ? Tiểu thư, ta nói sai cái gì sao?"

Liễu Nham ý thức được vừa rồi nét mặt của mình vô cùng dữ tợn, an ủi nói: "Không có gì, người đi về trước đi, tiếp tục canh chừng cho tốt. Nếu như không phải có người gặp chuyện không may, cũng không cần đến."

"Vâng, tiểu thư." Liễu Tam nói xong liền cáo từ.

Liễu Nham cho Chi Vân cho ăn chút ít thức ăn loãng, lại dặn dò Lan Trúc giúp hẳn lau thân thể. Sau đó cầm lấy một quyển y thuật, nhưng đọc hoài mà một chữ cũng không vào đầu. Vậy thì chăm sóc được thảo vậy, đến lúc nàng không cẩn thận làm gãy cây dược thảo thứ ba, Thái bà bà mới kịp thời ngăn nàng lại.

"Nha đầu, nuôi trồng đám thảo dược này đã không dễ dàng, nhờ con mà bây giờ việc nuôi trồng chúng lại càng khó thêm!" Thái bà bà thận trọng chăm sóc cố gắng cứu lại mấy cây dược thảo, liếc nhìn khuôn mặt như mất hồn mắt vĩa của Liễu Nham hỏi: "Nha đầu, có tâm sự gì à?"

"Không có gì." Chuyết nhỏ của nàng sao có thể nói với bà bà chứ.

"Con không nói, để bà bà đoán xem. Bởi vì Lưu Niên, đúng không?" Thái bà bà ranh mãnh cười cười: "Hôm nay Lưu Niên và Trang Thân Vương đi ra ngoài thành ngắm hoa mai cho nên người nào đó không vui?"

Liễu Nham trừng mắt to nhìn Thái bà bà, lẩm bẩm: "Hóa ra ngoại trừ ăn ra, bà bà còn quan tâm đến chuyện khác." Đột nhiên trên đầu trúng một cái cốc, nàng đau nhức trách móc: "Con nói nhỏ như vậy mà bà bà vẫn có thể nghe thấy ư?" Xong, thì ra nàng đã quên Thái bà bà là cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ rồi, với nội lực của bà bà, cho dù xa thêm chút nữa, sợ rằng bà cũng nghe được rõ ràng mạch.

"Nha đầu, con thích Lưu Niên ư?" Liễu Nham từ chối cho ý kiến.

"Nếu thích, thì phải nói ra! Vô luận hẳn đáp ứng hay không, quan hệ của các con cũng sẽ không tệ hơn so với bây giờ được, chẳng lẽ con muốn để cho một nam nhân chủ động tỏ tình với mình hay sao? Không nên để mình phải tiếc nuối, giống như bà bà vậy, ngay cả cơ hội nói yêu cũng không có."

Thái bà bà khế thờ dài một tiếng đã thức tỉnh Liễu Nham, đúng vậy, sao nàng lại quên mất, đây là xã hội nữ tôn, nữ tử nên chủ động. Xem ra nàng còn chưa thích ứng, quan điểm nam nữ kết giao suốt 20 năm ở thế giới kia của nàng, không phải hai tháng là có thể thay đổi. Nàng bỏ nhào qua ôm Thái bà bà, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thái bà bà không chuẩn bị sẵn sàng, bị đụng lão đảo, tức giận hô to: "Nha đầu, con mưu sát ta sao! Đây, con chạy đi đâu vậy? Không phải con đáp ứng làm cơm trưa cho bà bà sao?"

Âm thanh của Liễu Nham từ xa vọng tới: "Sự tình khẩn cấp, bữa này con nợ lại, buổi tối con lại đến làm cơm cho người." Sau đó dùng khinh công bay về hướng rừng mai.

Quân Luru Niên và Đường Ninh ngồi xe ngựa đi tới rừng mai, cảnh mai trống rỗng, tựa như tâm tình giờ khắc này của Quân Luru Niên. Trên mặt đất còn lưu lại vài cánh hoa bay xuống, sớm đã héo rũ, tựa như tình cảm giữa hai người. Trong lòng Quân Luru Niên rất là thương cảm, hắn vốn không có tâm tình đi thưởng mai, giờ phút này lại không có hoa mai để ngắm.

Hắn đã có chút hối hận, tại sao mình lại đồng ý? Mình thật đúng là ngây thơ, giống như là tiểu hài tử khóc rống lên, chỉ vì muốn người lớn để ý tới nó. Đáng giận nhất chính là mình còn chưa thực hiện được mục đích, người nọ mặc kệ như thế nào, cũng không thêm để ý. Một trận gió lạnh thổi qua, Quân Luru Niên nắm thật chặt áo choàng trên người.

Đường Ninh đương nhiên không phải đến đây để ngắm hoa mai, nàng luôn quan sát quang cảnh bốn phía, nghĩ cách phải trình diễn mưu đồ của mình như thế nào cho hoàn mỹ, để cho Quân Luru Niên cam tâm tình nguyện rúc vào trong ngực của nàng. Nàng thấy Quân Luru Niên nắm thật chặt áo choàng vừa dày vừa nặng, chợt nảy ra một ý hay.

"Ta không nghĩ hôm nay thời tiết lại lạnh như vậy, làm Luru Niên bị lạnh cóng mất rồi!" Nàng kéo tay của hắn cầm chặt, đặt lên miệng hà hơi. Quân Luru Niên đối với hành động đột nhiên thân mật của nàng có chút phản cảm, không thêm để ý rút tay ra.

Đường Ninh hậm hực cười nói: "Ta đi kiếm củi, đốt lửa sưởi ấm một chút!" Nói xong liền đi đến một nơi hẻo lánh mà Quân Luru Niên không thể nhìn thấy mình, nhẹ nhàng huýt sáo, sau đó ngồi xuống chờ thời khắc nàng ra sân diễn.

Liễu Nham đuổi tới rừng mai, đưa mắt nhìn lại, đây là một cánh rừng mai thật là lớn, rộng như vậy làm sao nàng tìm được hắn đây. Nàng không mục đích đi loang quanh trong rừng, vẫn không tìm được bóng dáng Quân Luru Niên. Bỗng nhiên, nàng ngừng thở, hình như có bốn năm người chạy về một hướng nào đó, nghe tiếng hít thở, những người này đều là cao thủ.

Trong lòng Liễu Nham âm thầm hô to, không ổn rồi, mục tiêu của bọn họ nhất định là Trang Thân Vương. Quân Luru Niên sẽ gặp nguy hiểm mất. Liễu Nham lập tức đuổi theo phương hướng của bọn người kia.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Trộm gà không thành còn mất nắm gạo

Quân Luru Niên đứng nguyên tại chỗ đợi Đường Ninh quay về, hắn nghĩ mình nhất định phải nói rõ ràng với Đường Ninh, nếu như bọn họ đã không còn tình cảm, vậy thì hãy buông tay như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Nhưng mà hắn chờ thật lâu, vẫn chưa thấy Đường Ninh trở về. Lạnh quá, hắn lần nữa nắm thật chặt áo choàng, nhưng vẫn không ngăn cản được gió lạnh trong núi thổi đến.

Đường Ninh núp ở trong bóng tối, quan sát động tĩnh của Quân Luru Niên, nàng có chút nóng nảy và gấp gáp, trong lòng âm thầm mắng, đám phế vật này, sao lại chậm như vậy.

Quân Luru Niên đang định đi xung quanh tìm Đường Ninh, lúc này, có bốn người bỗng nhiên xông ra. Trong bốn người đó có một người giọng lưu manh nói: "Ồi!!! cái tiểu mỹ nhân này chính là Đại thiếu gia Quân phủ, không hổ là Đô thành Tứ công tử, thật đúng là xinh đẹp." Nói xong liền đi lên sờ khuôn mặt của Quân Luru Niên.

Đường Ninh thấy vậy, hắn không thể xông lên chém bọn ngu xuẩn này, rõ ràng mình bảo các nàng diễn vai bắt cóc tổng tiền, rốt cuộc bọn họ lại diễn thành cướp sắc, còn ý đồ lừa gạt người của nàng, đợi khi nào trở về, nàng nhất định phải bầm tay của người này ra. Nàng nỗ lực đè ép lửa giận trong lòng, bây giờ còn chưa đến thời khắc nàng ra sân.

Quân Luru Niên lui lại phía sau một bước, tránh thoát khỏi bàn tay của người kia. Nhìn khắp bốn phía xung quanh không thấy có một bóng người, nhưng nếu hắn gọi to vẫn có thể nghe thấy được tiếng vang, không biết Đường Ninh có ở gần đây hay không. Hắn giả bộ trấn định, chỉ có cánh tay đang run run dưới lớp áo choàng mới tiết lộ là hắn đang khản trương. Quân Luru Niên nắm chặt tay, lớn tiếng hỏi: "Các người là người nào?" Ý đồ để cho Đường Ninh ở gần đó nghe thấy.

Người nọ nhìn tay mình vurun ra bị rơi xuống khoảng không, rất là bất mãn, giễu cợt nói: "Quân thiếu gia, người nói chúng ta là người nơi nào đây?" Một người khác ở sau lưng người kia vỗ nhẹ nhàng, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: "Nhanh làm chính sự đi, nếu để cho chủ tử nhìn thấy, thì người còn muốn sống nữa hay không?"

Người nọ ho nhẹ một tiếng, đổi lại vẻ mặt nghiêm túc: "Chúng ta tới tìm Quân đại thiếu gia, dĩ nhiên là muốn mượn Quân phủ một chút tiền, làm phiền Quân đại thiếu gia đi cùng chúng một chuyến! Nếu như Quân phủ ngoan ngoãn phối hợp, chúng ta đảm bảo người sẽ không mất một sợi tóc."

Thì ra mình gặp phải bọn bắt cóc rồi, Quân Luru Niên thở dài một tiếng, vừa rồi mình nói chuyện lớn tiếng như vậy mà Đường Ninh vẫn chưa xuất hiện, xem ra bản thân mình chạy không thoát rồi. Hắn càng nghĩ càng hối hận, tại sao mình lại hồn rồ Nham, nếu không, làm sao mình có thể lâm vào hiểm cảnh như bây giờ. Nghĩ nhiều hắn không tránh khỏi dấy hết trách nhiệm lên đầu Liễu Nham, cái người ngu ngốc này, đều là tại nàng, nếu như hắn có thể thoát hiểm, trở về nhất định tìm nàng tính sổ một chút.

"Bọn tỷ muội, động thủ đi!" Người nọ cầm một bao tải có ý đồ trùm lên người Quân Luru Niên.

Những lời này chính là ám hiệu cho Đường Ninh, nàng vừa muốn từ đằng sau tảng đá lớn nhảy ra, lại nghe thấy một tiếng hét lớn. "Này, bỏ bàn tay bẩn thỉu của các ngươi ra khỏi người hắn."

Quân Lưu Niên nhìn thấy người vừa tới, nước mắt rớt cuộc không cách nào không chế được nữa lập tức trào ra, người vừa chạy đến chính là Liễu Nham. Quân Lưu Niên thấy nàng đến, vừa mừng rỡ vừa uất ức. Vui chính là nàng cuối cùng vẫn đến, nàng để ý mình ở chung một chỗ với Đường Ninh, tức giận là rõ ràng nàng không biết võ công, lại còn đi đến đây không phải là muốn chết hay sao.

Trong nháy mắt, Liễu Nham đi tới bên cạnh Quân Lưu Niên, lau nước mắt trên mặt hắn, nhẹ nhàng thì thầm: "Tiểu Niên, chàng không sao chứ?"

Quân Lưu Niên nhìn chăm chăm nàng, sáng giọng: "Ta không có việc gì, nhưng mà đợt lát nữa hai chúng ta đều có chuyện. Nàng đứng là đồ ngốc, lúc này nàng muốn làm anh hùng cái gì? Sao không biết quay trở về phủ tìm viện binh vậy?"

"Nơi này cách Quân phủ rất xa, đợt tìm được bọn họ, Tiểu Niên sớm đã bị bắt đi, chàng bảo chúng ta phải đi đâu tìm chàng đây?" Liễu Nham cảm thấy ủy khuất, anh hùng cứu mỹ nhân, một hành động cảm động như vậy, vậy mà bị hắn mắng không ra gì.

"Nhưng bây giờ chúng ta phải chết cùng nhau chết chung rồi."

Liễu Nham an ủi hắn, mỉm cười nói: "Có thể chết chung một chỗ với Tiểu Niên, cũng là một loại hạnh phúc." Trong lòng Quân Lưu Niên chấn động, không thể tin được nhìn nàng, vui sướng chậm rãi lan tràn trong tim hắn.

Bốn người đứng ở xung quanh lập tức quay mặt lại nhìn nhau, hình như lúc này sự việc phát triển không dựa theo kịch bản của chủ tử. Giờ khắc này đáng nhẽ Quân thiếu gia phải triển miên cùng với chủ tử chứ, sao lại biến thành nữ nhân này? Nàng ở đâu đột nhiên xuất hiện chỗ này?

Trong đám người kia, có một người nhẹ giọng hỏi một người khác: "Lão đại, lúc này? ? Phải làm gì đây?" Người được gọi là, lão đại kia liền nhìn Liễu Nham và Quân Lưu Niên hét lớn một tiếng: "Sắp chết đến nơi rồi, mà hai người còn lải nhải, nếu đã có thêm một người nữa tới đây, vậy thì mang cả đi luôn!"

Nghe hai người nói chuyện, thì nữ tử này căn bản không biết võ công, bốn người không thêm bận tâm, ngênh ngang đi tới, muốn buộc bọn họ chung một chỗ với nhau.

Đường Ninh đứng ở phía sau tảng đá, nhìn thấy một nữ tử đột nhiên từ đâu nhô ra, liền nghĩ: "nàng ta có phải chính là người ở rể Quân phủ, là Thê chủ của Lưu Niên không? Không ngờ lại là một người bình thường như thế, làm sao Lưu Niên có thể thích nàng, xem ra bản thân mình lo lắng quá thừa rồi. Được rồi, màn kịch hôm nay không cần diễn nữa, sau này sẽ còn có rất nhiều cơ hội".

Nàng vừa muốn quay người rời đi, thì lại phát hiện trong bốn người kia có hai người đã ngã trên mặt đất. Hai người khác không hiểu tại sao đồng bọn của mình lại bị ngã, đối với Liễu Nham lập tức đề cao cảnh giác. Thật không ngờ, một nữ tử thoát nhìn gầy yếu, mà có bản lĩnh thật không nhỏ, vậy mà lập tức quật ngã hai người.

Đường Ninh nhìn thấy hạ nét mặt bọn thủ hạ như gặp phải đại địch, rất là kinh ngạc. Bốn người này tuy rằng không phải là bốn người tốt nhất mà Đường Ninh huấn luyện võ công, nhưng người có thể đánh bại bọn họ cũng rất ít, nữ tử này chắc chắn là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Nhưng Đường Ninh cũng tin tưởng chắc chắn, vừa rồi là do các nàng sơ suất, chứ nữ tử kia không phải đối thủ của các nàng, mình vậy mà lo xa.

Liễu Nham thấy vẻ mặt hai người kia đột nhiên trở lên nghiêm túc, thậm chí kêu một tiếng không ổn. Đánh bất ngờ nàng còn có chút phần thắng. Nhưng cùng mấy người này đánh chính diện, nàng không địch lại. Phải làm gì đây? Nàng miễn cưỡng đánh mấy chiêu cùng hai người kia, sau đó tìm cơ hội chạy.

Đường Ninh thấy Liễu Nham không địch lại được, vội nhảy ra ngoài. "Lưu Niên, ta đến cứu ngươi!" Sau đó đầu cùng với hai người kia. Đường Ninh chỉ là sơ chiêu một chút, chứ bốn người kia không dám làm tổn thương chủ tử của mình.

Liễu Nham nhìn kỹ, phát hiện được chút ít mảnh khõe, nàng nói Quân Lưu Niên che miệng với mũi lại, sau đó ném ra một quả đạn khói, một tay ôm lấy Quân Lưu Niên biến mất ở trong rừng mai.

Đường Ninh nhìn hai người kia vẫn giả bộ khoa tay múa chân, hỗn hển quá: "Các ngươi dừng lại cho ta, không phát hiện người đều đã biến mất rồi sao?"

Hai người quay đầu nhìn về phía sau, một trận sương mù tán đi, quả nhiên một nam một nữ đã sớm biến mất. Một người trong đó nhìn thấy sắc mặt của chủ tử không được tốt, khiếp sợ hỏi: "Chủ tử, chúng ta có phải đuổi theo bắt bọn họ trở lại không?"

Đường Ninh cười lạnh một tiếng: "đuổi theo? Chỉ bằng các ngươi mà có thể đuổi theo được sao?"

Hai người vận công, thấy nội lực mình biến mất, toàn thân cũng mất đi khí lực, co quắp té ngã trên mặt đất. Hai người hoảng sợ: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Các ngươi trúng tức công tán, trong vòng mười hai canh giờ không thể cử động được. Các ngươi ở lại chỗ này đợi đến khi được liệu hết tác dụng đi!" Nói xong, Đường Ninh phẩy tay áo bỏ đi, thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo, tổn mất bao công sức rốt cuộc chỉ để làm áo cưới cho người khác.

"Lão đại, chẳng lẽ chúng ta phải đợi ở đây một ngày sao? Buổi tối ở đây có dã thú qua lại không?"

Nếu như không phải khí lực trên người chỉ còn có thể trừng mắt, tên lão đại kia nhất định sẽ hung hăng đánh nàng một trận. "Nếu người có thời gian lo lắng nơi này có đã thú qua lại hay không, còn không bằng lo lắng ngày mai sau khi trở về chủ tử có thể muốn mạng chúng ta hay không."

Đường Ninh vận dụng hết toàn lực đuổi theo, cũng không thấy được bóng dáng của hai người kia. Nàng chợt nhớ tới Phụng hậu đã từng nói chuyện với nàng về nữ tử đã cứu mạng Tam Hoàng nữ, hình như cũng là cao thủ về dụng độc, vậy giữa hai người này có thể có liên hệ gì đó hay không?

Nàng mới vừa đi tới cửa Vương phủ, thái giám trong cung liền đến ngăn cản nàng. "Vương gia, Phụng hậu cho mời."

"Lý công công chờ ta một chút, ta đi vào thay quần áo khác sẽ theo người tiến cung."

Đường Ninh vào cung, có một nam tử một thân ung dung đã đợi hần từ lâu. Nàng tiến lên hành lễ: "Cậu, chất nữ đến rồi."

"Nữ hiền chất, đã lâu không gặp, ai gia rất nhớ người." Phụng hậu tươi cười rất là thân thiết.

Đường Ninh vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cậu, trái tim liền nhảy lên tới tận cổ, tuy rằng người cậu này của nàng đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng do bảo dưỡng rất tốt, trông vẫn xinh đẹp như lúc tuổi còn trẻ, cười lộ lên rất đẹp. Nhưng mà hần cười lại khiến cho Đường Ninh có loại cảm giác nụ cười còn mang theo dao, hốt hoảng, khó có thể nói, toàn bộ Đông Dương quốc, người cậu này của nàng, là người mà nàng sợ hãi nhất.

Nàng nhếch nhếch khóe miệng: "Chất nữ cũng rất nhớ cậu, hôm nay gặp được cậu, con thấy cậu vẫn giống như trước đây."

"Aizz, năm tháng không tha người, ta già rồi, mất đi Thánh sủng." Phụng hậu than nhẹ một tiếng, hỏi: "chuyện tình của nữ hiền chất giải quyết ra sao rồi?"

Phụng hậu tùy tiện chất vấn Đường Ninh lại làm cho trong lòng hần khê rùng mình: "Con đã thuyết phục thủ vệ ở ngoại ô giúp chúng ta, cướp lấy quân quyền ở biên cương, chuyện này đã nằm trong khống chế của chúng ta. Còn quân lương, con còn đang nghĩ biện pháp."

"Ta nghe nói con định đánh chú ý lên Quân phủ?" Phụng hậu liếc nàng, trong mắt mỉm cười: "Có kết quả chưa?"

Hần quả nhiên đã biết, nhất cử nhất động của mình đều ở trong tầm mắt của hần: "Tin tưởng không lâu sẽ có kết quả."

"Thiếu gia Quân phủ cũng không phải người dễ lừa như vậy đâu, không phải con thật sự yêu thích hần chứ?" Phụng hậu ranh mãnh nhìn nàng, nhưng giọng điệu lại không có một chút trêu ghẹo nào.

"Đương nhiên là không ạ, sao con có thể cưới một người đã có Thê chủ làm Vương quân được đây. Một khi quyền tài chính của Quân phủ vào trong tay con, hần cũng không còn giá trị lợi dụng." Về mặt Đường Ninh khi nói đến Quân Lưu Niên thì hiện lên ghét bỏ.

"Vậy là được rồi." Giọng điệu Phụng hậu hòa hoãn: "Tiểu Ninh, người muốn thành đại sự, nên biết phải làm gì, không nên làm gì, chớ để cho tình cảm cản đường. Về sau Thái nữ còn cần con nhắc nhở, hiệp trợ đấy."

"Vâng, chất nữ hiểu rõ."

"Lui ra đi! Tiến triển sự việc nhanh một chút, đừng để cho bên lão Tam tiên hạ thủ vì cường (Ra tay trước là đoạt thế mạnh/dành lợi thế trước)."

Đường Ninh nhớ tới một sự kiện còn muốn hỏi: "Cậu, ngày đó người cứu Tam Hoàng nữ là người như thế nào ạ?"

"Ta đã phái rất nhiều người đi điều tra vẫn chưa tìm được hành tung của người kia, sao con lại đột nhiên hỏi như vậy?"

"Hôm nay con gặp được một người biết dụng độc, người này là Thê chủ của Quân Lưu Niên, không biết nàng ta và người kia có phải là cùng một người hay không."

"Thê chủ của Quân Lưu Niên ư?" Phụng hậu lắc đầu: "Không phải đâu, Thê chủ của hần từ nhỏ si ngốc, ai hay lui tới nhà nàng ta cũng đều biết, không thể nào là giả. Người hôm nay con gặp phải, nhất định không phải là Thê chủ của Quân Lưu Niên."

Nếu như cậu đã chắc chắn như vậy, Đường Ninh cũng không cần phải hoài nghi. Chỉ có điều nàng rất ngạc nhiên, nữ tử kia và Quân Lưu Niên có quan hệ gì, tại sao nàng ta phải lừa mình cứu hần?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Bày tỏ tình cảm

Mặc dù Liễu Nham không biết võ công, nhưng nàng cũng có thể nhìn ra được chút manh mối, lúc ấy nàng đã cảm thấy hai nữ tử đang đánh nhau cùng

Đường Ninh dường như chân tay có chút gỗ bó, không dám dùng hết toàn lực. Nhưng nàng cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, chạy thoát chết vẫn quan trọng hơn, nàng tiện tay ném ra một viên đạn khói, ôm Quân Lư Niên sử dụng khinh công chạy thoát.

Thật vất vả mới chạy ra khỏi rừng mai, đi tới thị trấn, tìm một quán trà ở phụ cận nghỉ một chút. Kỳ quái là không có ai đuổi theo, khinh công của nàng đã giỏi đến trình độ này sao? Nàng sờ túi nhỏ bên hông, móc ra một viên đạn màu bạc.

Hình như viên này mới là đạn khói! Như vậy viên nàng đã ném ra kia là? ? ? trời ạ, nàng thật vất vả mới chế được viên thuốc kim hãm nội lực, lại quăng ra dễ dàng, thảo nào lại thuận lợi chạy thoát được như vậy.

Nàng uống hết một ly trà, thở hổn hển mấy cái, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Nhìn Quân Lư Niên ở trong ngực, tay hắn vẫn luôn ôm chặt lấy cổ của nàng, chạy được nửa đường hắn liền ngắt đi.

Bởi vì thời gian nàng ôm hắn phi thân ở trên không quá lâu cho nên sắc mặt hắn mới ửng đỏ, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thật dài khẽ run, đôi môi lại tựa như một quả anh đào mời người ta hái. Lúc này ngồi ôm lấy hắn trong lòng mà tâm vẫn không loạn chắc chỉ có Liễu Hạ Huệ mà thôi, Liễu Nham tự nhận mình không thể đạt được cảnh giới giống như vị nhân huynh kia, nàng cúi người, ngậm lấy cặp môi đỏ mọng của hắn.

Lúc này, Quân Lư Niên từ từ mở mắt ra, nhìn thấy mặt của Liễu Nham phóng đại ngay ở trước mắt mình, trên môi truyền đến cảm giác tê dại kỳ lạ.

Liễu Nham đối mặt với đôi mắt trong suốt của hắn, có chút ngượng ngùng, tựa như tiểu hài tử làm chuyện sai bị bắt tại trận, nhưng nàng cũng không nỡ buông môi của Quân Lư Niên ra.

Quân Lư Niên lập tức bối rối, theo bản năng đẩy nàng ra, nhưng lại bị Liễu Nham ôm thật chặt trong ngực, không thể động đậy. Lúc này hắn mới phát hiện mình dùng một tư thế vô cùng mập mờ rúc vào lồng ngực của Liễu Nham, trong lúc nhất thời hắn yên lặng nằm im tại đó. Liễu Nham thì trái lại, lúc này trấn định hơn nhiều, nàng vẫn như trước dùng cánh tay ôm chặt lấy hắn, địch không động, ta không động.

"Cái kia? ? ? Nàng thả ta xuống đi, ta khát nước." Quân Lư Niên cảm thấy thân mình nóng như tôm luộc nên muốn rời khỏi vòng tay của Liễu Nham để hạ nhiệt một chút.

Liễu Nham bấu môi, trên mặt biểu lộ ta sẽ không buông, đưa tay lấy ly trà trên bàn, cười trộm nói: "Ta giúp chàng uống."

Này? Hắn nhìn Liễu Nham đưa ly trà lên miệng hớp một ngụm, sau đó chậm rãi đến gần hắn, hắn vội vàng giựt lấy cái chén trong tay Liễu Nham, hô to: "Tự ta uống là được rồi." Chỉ nghe một tiếng ừng ực, Liễu Nham nuốt xuống ngụm nước ở trong miệng.

"Ừ, độ ẩm vừa phải." Nàng đưa ly trà đến gần miệng của Quân Lư Niên, vẻ mặt cười xấu xa: "chẳng lẽ Tiểu Niên muốn vì thế ‘tự mình’ cho chàng uống? "Tự mình" hai chữ này bị nàng tận lực kéo rất dài.

Quân Lư Niên bị sắc nước một cái, biết mình bị chơi xỏ, ho khan, trợn trừng mắt nhìn Liễu Nham. Trong đôi mắt đẹp của hắn lộn lên một chút hơi nước, Liễu Nham nhìn thấy như vậy thì tâm thần nhộn nhạo. Đừng thế mà, nếu còn tiếp tục như vậy nàng sẽ hóa thân thành lang nữ mất. Vì vậy nàng có làm ra vẻ nghiêm túc nói với Quân Lư Niên: "Tiểu Niên đây là đang quyến rũ vì thế sao? Chàng còn nhìn ta như thế ta sẽ ăn chàng đấy."

Quân Lư Niên bị dọa liền thu hồi ánh mắt, nhấc đầu vùi sâu vào trong ngực Liễu Nham, hờn dỗi nói một tiếng "Sắc phôi." Hắn chợt nhớ ra vừa rồi Liễu Nham trêu ghẹo hắn tự mình xưng là "Vĩ thể", nhìn không được trong lòng hơi nở hoa.

Một tiếng "Sắc phôi" khiến cho Liễu Nham nhớ tới thời điểm nàng vừa tới thế giới này, khi đó Quân Lư Niên cũng mắng nàng một câu như thế, sau đó quát nàng ba roi, thật sự là khiến nàng bong da tróc thịt. Nàng lại nhìn Quân Lư Niên núp ở trong ngực mình giống như một con mèo con, trên khóe miệng mang theo ý cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Kỳ thật trời cao đối với nàng cũng không tệ, mặc dù sau một giấc ngủ liền đem một cô hồn lẻ loi là nàng ném tới cái thế giới này, nhưng ở chỗ này nàng có thể học được y thuật tinh xảo, có thân nhân giống như Thái bà bà và Chi Vân, có ba đến năm tri kỷ, tuy rằng có một chút chưa quen nhưng dường như nàng lại thích nhất tiểu nam nhân có bề ngoài cường hãn này, làm thế như nàng còn mong ước gì hơn?

Liễu Nham nhìn sắc trời càng ngày càng tối, kéo Quân Lư Niên đang làm đà điều trong ngực của mình ra ngoài: "Tiểu Niên, sắc trời đã tối, chúng ta về nhà đi!" Quân Lư Niên từ trong ngực của nàng đứng lên, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, nhưng lại không dám nhìn nàng.

Liễu Nham nhìn ánh mắt hắn chuyển loạn, trong lòng âm thầm bật cười, thật không biết thường ngày hắn nguy trang về cường hãn như thế nào. Sau đó rất tự nhiên cầm lấy tay hắn, hai người cùng đi ra khỏi quán trà. Dưới trời chiều, bóng của hai người trải xuống mặt đất thật dài, người ngoài nhìn vào cũng thấy hai người bọn họ thật xứng đôi. Nữ tử áo xám thanh nhã, nam tử áo hồng xinh đẹp.

Trên đường phần lớn nữ tử đều ngừng chân, đắm đuối nhìn Quân Lư Niên, điều này làm cho trong lòng Liễu Nham vô cùng không thoải mái. Nàng nghiêng người, ngăn cản những ánh mắt kia rơi vào trên người Quân Lư Niên. Nàng nhìn chăm chú Quân Lư Niên thật lâu, mở miệng nói: "Tiểu Niên, về sau không nên mặc y phục xinh đẹp như thế này đi ra ngoài."

"Hử?" Quân Lư Niên không hiểu nhìn nàng, hắn mặc y phục này thì có vấn đề gì? Hắn không vẫn chưa ý thức được là mình bị người khác nhìn chằm chằm, với tư cách một trong Tứ công tử của Đô thành, thì chuyện này cũng cực kỳ bình thường.

Về mặt Quân Lư Niên mờ mịt, khiến cho Liễu Nham càng không thích, nàng rất muốn rống to, chàng không phát hiện được đám sắc nữ ở trên đường dùng ánh mắt thô bỉ nhìn chàng sao? Lại nghĩ, khuôn mặt Quân Lư Niên đẹp như vậy, sợ rằng hắn có mặc kiểu gì cũng chẳng khác biệt là bao! Nàng bắt đầu dĩ nhiên nói: "Bởi vì ta thích bộ dáng Tiểu Niên thanh nhã thoát tục."

Quân Lư Niên nhỏ giọng gắt gong: "Trên đường nhiều người như vậy, nàng nói mê cái gì thế."

Liễu Nham nắm thật chặt tay Quân Lư Niên, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Ta có nói mê hay không, Tiểu Niên thật sự không biết sao?"

Trên đường càng ngày càng có nhiều người nhìn hai người thân mật, lớn mật hơn nữa chính là bọn họ thậm chí bắt đầu nghị luận. Khuôn mặt Quân Lư Niên ửng hồng, không để ý đến nàng, kéo nàng bước nhanh đi về phía Quân phủ.

Lan Y, Lan Trúc vẫn luôn quanh quẩn ở cửa ra vào Lư Viên, thiếu gia và Trang Thân Vương đi lâu như vậy, làm sao vẫn chưa trở về. Từ lúc Trang Thân Vương và Quân Lư Niên quen biết, ấn tượng của Lan Y đối với nàng vẫn luôn không tốt, Lan Y luôn cảm thấy nàng là một nữ tử phụ bạc, từng bước một dụ dỗ thiếu gia rơi vào bẫy của nàng. Lần này thiếu gia cùng nàng đi ra ngoài không nên khôi phục tình xưa nghĩa cũ, thế mới là tốt. Hôm nay tiểu thư cũng không ở trong phủ, chỉ mong là nàng đi tìm thiếu gia.

Lan Túc và Lan Y đang đứng lo lắng, chợt nghe xa xa có người hô, thiếu gia đã trở về. Lan Y và Lan Trúc nhanh chóng ra nghênh đón, lại nhìn thấy tiểu thư nắm tay thiếu gia đi tới. Thấy tình cảnh này, bọn họ vui vẻ yên tâm nở nụ cười, hai người nhìn như là đã tu thành chánh quả.

Quân Lư Niên thấy Lan Y và Lan Trúc vẫn luôn mỉm cười, cảm thấy bọn họ dường như là đang giấu cột hắc, hắc thoáng dùng chút khí lực, ý đồ rút tay mình trở về, lại bị Liễu Nham nắm thật chặt. Đành phải nhìn Lan Y nói: "Ta đói rồi dọn cơm đi." Rốt cuộc cũng đuổi được bọn họ đi.

Liễu Nham nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của hắn, an ủi: "Chúng ta là phu thê danh chính ngôn thuận, tại sao phải tránh mọi người!"

Lời này Quân Lư Niên nghe vào trong tai cũng không phải một loại an ủi, Liễu Nham vậy mà cũng trêu ghẹo hắn, tức giận nói: "Ai cùng nàng là phu thê?"

Liễu Nham làm ra vẻ thương cảm: "Thì ra ở trong lòng của Tiểu Niên, ta còn chưa phải là thê của chàng!"

Quân Lư Niên không đành lòng khiến nàng không vui, định mở miệng giải thích, lại phát hiện trên mặt Liễu Nham không có một chút buồn bã, ngược lại trên mặt nàng mang theo nụ cười xấu xa, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nói: "Một khi đã như vậy, vậy tối nay ta sẽ để Tiểu Niên biết rõ, ai mới là Thê chủ của Tiểu Niên, có được hay không?" Nói xong ghé vào lỗ tai hắn khẽ thổi ra một hơi, khiến Quân Lư Niên hơi run rẩy.

Mặt của Quân Lư Niên giống như quả hồng chín, hắn quay người chạy vào trong phòng. Liễu Nham thấy hắn bỏ chạy, nhanh chóng đuổi theo.

Ăn cơm xong, Liễu Nham đi thăm Chi Vân vẫn đang ngủ say, nhờ mọi người dốc lòng chăm sóc, sắc mặt hắn cũng đã hồng nhuận. Đợi ngày mai hắn tỉnh lại, điều dưỡng thêm chút nữa, sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu thôi.

Xem qua Chi Vân, Liễu Nham lại lộn trở lại phòng của Quân Lư Niên. Quân Lư Niên vẫn chăm chú nhìn về phía cửa, trong lòng có chút hoảng loạn, qua đêm nay nàng thật sự thành Thê chủ của mình sao? Nghĩ đến đây, hắn thoáng an tâm, đây hắn cũng là điều hắn mong đợi đi! Cửa mở ra, tim của hắn khẽ nảy lên một cái, bóng dáng vẫn ở trong lòng hắn nhẹ nhàng xuất hiện ở cửa ra vào.

Liễu Nham nhìn quanh căn phòng một chút, Lan Y biết điều đã sớm đi ra. Trong phòng chỉ có Quân Lư Niên, sắp trở thành Tiểu Niên của một mình nàng.

Người nọ ngồi ở bên giường cổ giả bộ trấn định, đang dùng tay vò nát y phục, nhìn qua thật quá đáng yêu. Thật ra thì vào giờ này khắc này, trong lòng Liễu Nham cũng có chút khẩn trương.

Nàng từ từ đi qua, cầm lấy tay Quân Lư Niên: "Nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già. Dù chết sống hay chia xa, xin cùng người thề nguyện. Một khi yêu, đời này ta cũng sẽ không buông tay chàng ra. Tiểu Niên, chàng có bằng lòng hay không?"

Quân Lư Niên chấn động trong lòng, cả đời này cũng không buông tay hắn sao? Hắn nhớ tới phụ thân đã từng nói, một nữ nhân nếu như thật sự yêu một nam nhân thì cả đời này nàng cũng chỉ cho phép một mình nam nhân đó sánh bước cùng nàng mà thôi, hắn thật sự cũng tìm được người như thế sao? Hắn nhìn Liễu Nham thẹn thùng gật đầu, ánh mắt vô cùng kiên định.

"Tiểu Niên, ta yêu chàng." Liễu Nham ở gần cổ Quân Lư Niên hít sâu một hơi: "Tiểu Niên thật là thơm! Hôm nay vì thê chạy đường xa như vậy, còn chưa có tắm. Tiểu Niên ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đợi vi thê nha!" Sau tắm bình phong, Lan Y đã chuẩn bị xong nước tắm, một lát truyền ra tiếng nước rội ào ào.

Quân Lư Niên nhìn bóng dáng chiếu lên bình phong, cảm giác hạnh phúc ấm áp dâng đầy. Bên tai từng câu từng chữ một được lặp lại, Tiểu Niên, Ta yêu chàng, Tiểu Niên, Ta yêu chàng? ? ? Quân Lư Niên bất tri bất giác (không ý thức được) cả người trở nên hỗn loạn.

Đến lúc Liễu Nham tắm rửa xong đi ra, phát hiện Quân Lư Niên vẫn đề nguyên y phục ngã ở trên giường, khuôn mặt đỏ ửng. Nàng bước nhanh về phía trước, sờ tay lên trán của hắn, trời ạ, thật nóng. Hôm nay hắn đi rừng mai một chuyến, bị gió lạnh thổi lâu như vậy, lại còn bị kinh hách, khó trách hắn sẽ bị nhiễm phong hàn.

Sau khi nghĩ đến điều này tâm tư Liễu Nham đã sớm ném ra khỏi chín tầng mây, nàng vội vàng cởi bỏ áo ngoài của Quân Lư Niên lại giúp hắn nằm yên ổn ở trên giường, dùng chăn bọc hắn cực kỳ chặt chẽ. Lấy một chậu nước lạnh, dùng khăn vải thấm ướt đặt trên trán của hắn. Cuối cùng nàng dứt cho hắn ăn một viên thuốc hạ sốt do nàng đặc chế, viên thuốc hạ sốt này vốn là do Liễu Nham đặc biệt làm cho Quân Lư Niên, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có đất dụng võ.

Đã trở thế như vậy, Liễu Nham không muốn gọi Lan Y, cả đêm cũng chỉ có nàng chiếu cố Quân Lư Niên. Nàng không ngừng đổi khăn vải trên đầu cho Quân Lư Niên, cách vài phút lại thử độ ẩm trên trán hắn. Cho đến khi tác dụng của viên thuốc được phát huy, Quân Lư Niên đổ mồ hôi, nhiệt độ hạ xuống, nàng lại lau thân thể cho hắn, đổi một bộ y phục khô, để nguyên y phục vừa mới thay cho hắn ở bên cạnh rồi nặng nề thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Khai trương quán trà

Sáng sớm, Liễu Nham tỉnh lại, đưa tay lên trán Quân Lư Niên thử nhiệt độ, thấy con sốt đã lui. Nhìn Quân Lư Niên vẫn đang ngủ say, nàng nhẹ nhàng rời khỏi giường đi đến phòng bếp, định làm bữa sáng cho hắn.

Khi Quân Lư Niên tỉnh lại, trong phòng đã không còn bóng dáng của Liễu Nham. Lan Y thấy vậy khẽ nói: "Thiếu gia, người muốn rời giường rửa mặt sao, có muốn ngủ thêm chút nữa không?"

Không thấy Liễu Nham đâu, Quân Lư Niên hoàn toàn không buồn ngủ. Ngày hôm qua hắn chỉ nhớ rõ khi hắn đợi Liễu Nham tắm thì đầu có chút choáng váng, chuyện sau đó hoàn toàn không có chút ấn tượng nào, chẳng lẽ lúc ý hắn ngất đi? Trong lòng hắn oán trách mình thật sự quá vô dụng, có phải nàng đã mất hứng không, cho nên mới rời khỏi đây. Quân Lư Niên không khỏi âm thầm, để mặc Lan Y rửa mặt cho hắn.

Lan Y nhìn thấy sắc mặt thiếu gia khó coi, không khỏi âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ tối hôm qua hai người chung đụng cũng không tốt.

Lúc này, Liễu Nham đang bận rộn ở trong phòng bếp. Nàng dự định làm một ít bánh mì nướng và bánh quy, đồ làm bếp nơi này thật sự là khó dùng nhưng mà muốn làm ra hương vị chính thống chắc có lẽ cũng không chênh lệch quá nhiều. Nấu nướng vì người mình yêu, vẫn là tâm nguyện của nàng. Chi tiết, trong thế giới kia nàng chưa tìm được người thương, hôm nay rốt cục nàng cũng đạt được ước muốn.

Lan Trúc vẫn luôn ở bên cạnh làm trợ thủ cho Liễu Nham, hắn thấy vẻ mặt tiểu thư mỉm cười hạnh phúc, giễu cợt nói: "Tối hôm qua tiểu thư trôi qua có vui vẻ không?" Nét mặt mập mờ tựa như muốn nói ta biết ngay mà.

Liễu Nham cảm thấy cán bột giả bộ như muốn gõ đầu của hắn, Lan Trúc sợ liên tục lui về phía sau, không cẩn thận đập phải giỏ rau quả ngã nhào trên mặt đất, nước mắt lập tức chảy ra. Liễu Nham cho là hắn đau chân, vội vàng đi tới đỡ hắn dậy, thấy hắn không có việc gì cũng yên tâm.

"Được rồi, đừng giả bộ nữa." Lan Trúc thấy không lừa được nàng ngược lại còn bị nàng phát hiện, liền giận dữ đứng dậy, lấy tay lau nước mắt trên mặt, hừ một tiếng, không ngờ hành động trẻ con của hắn lại khiến cho Liễu Nham cười lớn tiếng.

"Tiểu thư, người cười cái gì, chẳng nhẽ nhìn thấy Lan Trúc ngã người vui vẻ thế sao?" Lan Trúc bất chấp thân phận của nàng, hắn chỉ cảm thấy giận dữ muốn phát nộ.

"Không? ? ? ha ha? ? ?" Liễu Nham cười đến gầy lưng rồi: "Người đi? ? ha ha? ? ? Đến gương nhìn một chút đi."

Lan Trúc đi nhanh đến lu nước bên cạnh phòng bếp, nhìn một cái. Thấy trái rọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của mình là dấu tay màu đen, đây là mình sao? Hắn nhìn tay của mình, vừa rồi lúc hắn ngồi nhóm lửa cho nên trên mặt mới dính đầy dấu tay, không ngờ còn bôi hết cả thân đen lên mặt. Vì vậy vội vàng xoay người chạy ra ngoài rửa mặt.

Quân Lư Niên vẫn ngồi yên ở trước gương, hắn cảm thấy toàn thân sắp đông thành băng. Liễu Nham bụng bữa sáng đẩy cửa vào, hắn cũng không phát hiện ra.

"Tiểu Niên, nhanh như vậy mà chàng đã thu thập xong rồi à? Mau tới đây dùng cơm đi!"

Quân Lư Niên nghe được giọng của nàng lập tức sống lại, âm thanh của hắn hơi có chút run rẩy. "Nàng? ? ? Không đi sao?"

"Đi? Đi đi nơi nào?" Liễu Nham nhìn chằm chằm hắn: "Tiểu Niên quên ngày hôm qua vì thế đã nói gì rồi hả? Chàng muốn đuổi ta đi sao?"

"Không? ? ?" Quân Lư Niên nhìn nàng bụng đồ ăn, lập tức chuyển chủ đề: "Chúng ta ăn điểm tâm đi."

Hắn nhìn những món ăn hình thù kỳ quái, nghi ngờ hỏi: "Đây là cái gì?" Còn có mùi hương bay lên, hắn đã thấy qua các loại điểm tâm của cung đình, Nhưng điểm tâm trong khay lại chưa bao giờ nhìn thấy.

"Những món này đều là ta học được ở trong sách, cái này gọi bánh mì nướng, ở phía trên bôi mật ong. Những món trên mặt có hoa văn gọi là bánh quy, vừa xốp vừa thơm, mau nếm thử." Liễu Nham đứng điển hình của Vương bà* bán hàng.

* Vương bà, thật ra là một nam nhân. Hắn họ Vương, tên gọi Vương Pha, bởi vì hắn nói chuyện thao thao bất tuyệt và lễ mễ chậm chạp, mọi người mới đặt cho hắn cái ngoại hiệu —— Vương bà

Quân Lưu Niên cầm lấy một miếng nếm thử, vị thật sự rất ngon. Nhưng trong lòng lại có một chút đáng chất, những thứ này không phải nên do phu quân làm cho thế tử sao? Nhưng hẳn lại cái gì cũng không biết làm. "Nàng có cảm thấy ta không xứng đáng làm phu quân của nàng hay không?" Hắn rất bất an.

Liễu Nham chớp mắt nhìn Quân Lưu Niên, lập tức hiểu tâm tư của hắn. "Tiểu Niên của ta là đặc biệt nhất, Tiểu Niên kiên cường độc lập mới thật sự hấp dẫn ta. Không có luật pháp quy định nhất định phải là phu quân chiếu cố Thế chủ, ta cam nguyện vì Tiểu Niên rửa tay làm cơm."

Đã không chỉ là cảm động, Quân Lưu Niên nhe răng nói: "Ta có tốt như vậy sao, đáng giá không?" Hắn không phải không biết rõ phổ phùng đồn đại về hắn như thế nào, hắn cũng biết những nữ tử ở bên ngoài tỏ vẻ ân cần với hắn là coi trọng là tiền tài và địa vị của Quân phủ, kỳ thật hắn ở trong lòng các nàng, sợ rằng ai cũng có thể làm phu quân.

"Chỉ cần là Tiểu Niên, thì cái gì cũng đáng giá." Liễu Nham mỉm cười lau khô nước mắt hắn: "Được rồi, mau ăn cơm đi. Để cho người bên ngoài trông thấy, còn tưởng rằng ta khi dễ chàng."

"Uh." Hôm nay bữa sáng ăn ở trong miệng so với bào như vị cá còn ngon hơn, đây chính là điều mà trong sách nói cùng người yêu ở chung một chỗ, cơm canh đạm bạc cũng thành sơn hào hải vị đi!

Ăn xong điểm tâm, Lan Trúc tới đây nói Chi Vân đã tỉnh, Liễu Nham vội vàng chạy tới đó. Chi Vân đang dựa nửa lên trên gối, trông thấy Liễu Nham nước mắt liền trào ra: "Tỷ tỷ!!!" Liễu Nham bước nhanh tới, ôm lấy hắn, nhẹ vỗ về lưng hắn. "Tốt rồi, đừng khóc. Đây là lỗi của tỷ tỷ, tỷ tỷ nên sớm đón đệ ra ngoài. Tỷ tỷ cam đoan về sau nhất định khiến cho cuộc sống của Chi Vân so với Vương tử còn hạnh phúc hơn."

Chi Vân ôm nàng thật chặt, Liễu Nham có thể cảm nhận được bất an trong lòng hắn, ôm lấy hắn: "Về sau Tỷ tỷ sẽ không bao giờ rời khỏi đệ, tỷ tỷ cam đoan."

Bỗng nhiên một cái phi tiêu đột nhiên phóng đến găm vào trên cửa, Liễu Nham đi qua lấy xuống, trên tiêu có một tờ giấy, trên giấy viết mọi chuyện đã được làm tốt, xin chỉ thị tiếp theo. Ngắn gọn đủ nghĩa, thật đúng là phong cách làm việc của Âm Ngũ. Liễu Nham một đường đi theo ám hiệu Âm Ngũ lưu lại, ở một góc hẻo lánh của Quân phủ thấy được Âm Ngũ.

Đây là nàng lần thứ hai nhìn thấy Âm Ngũ, hơn nữa lại là ban ngày. Rốt cục Liễu Nham cũng đã thấy được mặt của nàng, khuôn mặt anh tuấn khó phân biệt là nam hay nữ. Liễu Nham trêu đùa: "Không nghĩ tới một ám vệ, lại có tướng mạo tuấn tú như vậy." Ở khoảng cách gần như thế này, nàng nhìn chăm chăm Âm Ngũ thật lâu, phát ra tiếng than thở: "Thật sự rất lãng phí!" Vừa nói vừa lắc đầu lấy làm đáng tiếc. Thật ra là Liễu Nham cố ý trêu chọc Âm Ngũ, chứ thật ra là nàng không thích khuôn mặt không có một chút biểu lộ cảm xúc nào của Âm Ngũ.

Trong nháy mắt Âm Ngũ đưa tay đẩy nàng ra rất xa: "Không nghĩ tới người mà Hoàng nữ thường thức, miệng lưỡi lại trơn tru như vậy."

Một cái đẩy, Âm Ngũ có sử dụng nội lực, nhưng lại không làm Liễu Nham bị tổn thương một chút nào, nàng không khỏi tán thưởng võ công của Âm Ngũ thâm sâu. Theo như lời Âm Ngũ nói, thì nàng ta cảm thấy câu nói đùa của nàng thật sự không thú vị. Nàng lập tức đổi lại vẻ mặt nghiêm túc: "Chuyện ta giao phó ngươi đều đã làm xong?"

"Ta đã ở vùng lân cận lớn nhất Thương đô là Nghiệp Thành mua một cửa tiệm, tiệm này vốn là kinh doanh buôn bán lá trà. Bởi vì lão chương quỹ qua đời, nữ nhi của nàng đối với kinh doanh lá trà hoàn toàn không có hứng thú mới bán. Đây là một cửa hiệu lâu đời, mọi phương diện ta đều điều tra hết rồi, thấy không có vấn đề gì."

Ở Nghiệp Thành Thương đô mua một cửa hiệu lâu đời, Liễu Nham thật là cảm thán, quả nhiên Hiên Viên Cẩm thật đúng là giàu nứt đổ đổ vách nha. "Chuyện ta bảo ngươi điều tra đã có kết quả chưa?"

"Ta đã điều tra, hàng hóa của Liễu gia là bị cướp bóc, cho nên mới không cách nào thực được hiện kế ước với Trương chương quỹ. Mà lâm tặc cướp hàng hóa của Liễu gia đã thừa nhận là Trương chương quỹ trả thù lao để các nàng làm như vậy. Về phần nàng ta đòi lấy Đại thiếu gia cũng là một âm mưu từ trước, nghe gã sai vặt thiếp thân của Trương chương quỹ nói, nàng ta đã mơ ước Đại thiếu gia đã từ lâu rồi."

Thì ra là thế, quả nhiên Liễu Nham không có nghi oan cho Trương chương quỹ. Một khi đã như vậy, thì cái giá nàng ta phải trả cũng rất lớn đi! Những người đã làm tổn thương Chi Vân, nàng một người cũng sẽ không bỏ qua.

Đối với năng lực làm việc của Âm Ngũ, nàng thật sự rất hài lòng. "Ngươi ở cửa Quân phủ chờ ta một lát, ta vào thông báo một chút, sau đó sẽ đi cùng ngươi đến xem cửa hàng."

Liễu Nham quay người trở về phòng, dặn dò Lan Trúc nhất định phải chiếu cố thật tốt Chi Vân. Chi Vân đối với việc nàng muốn rời khỏi nhà vài ngày, tỏ vẻ không muốn: "Tỷ tỷ, không phải tỷ nói sẽ không rời khỏi đệ hay sao?"

"Tỷ tỷ có một số việc muốn làm, là vì Chi Vân. Chi Vân phải chịu đựng đau khổ không đáng có, tỷ tỷ nhất định phải đòi lại công đạo cho đệ."

"Vậy việc đó có nguy hiểm hay không? Tỷ tỷ, đệ đã khỏe rồi, chuyện quá khứ cũng đã trôi qua." Chi Vân rất là lo lắng.

"Sẽ không có nguy hiểm, đệ hãy tin tưởng tỷ tỷ. Dưỡng bệnh cho tốt, Lan Trúc sẽ chăm sóc đệ, tỷ sẽ mau chóng trở lại." Liễu Nham trấn an xoa đầu hắn.

Dễ dàng Chi Vân rất dễ dàng, nhưng Quân Lưu Niên lại không dễ dàng như vậy. Đối với việc nàng rời khỏi nhà nhiều ngày Quân Lưu Niên hỏi dồn không tha, cho nên nàng đành phải kể hết mọi chuyện cho hắn.

"Vậy thì Tiểu Niên còn nhớ Trương chương quỹ không? Ta chỉ định làm cho việc buôn bán của nàng ta sụp đổ mà thôi, không có chuyện gì lớn."

"Quán trà Bạch Diệp là của Trương chương quỹ? Ta không đồng ý. Trương chương quỹ là người thật không đơn giản, thế lực sau lưng nàng ta rất thần bí, những người đắc tội nàng ta kết cục đều rất thảm. Lúc trước nàng ta cố ý mạo phạm ta, ta đã ra lệnh cho Quân Vũ dạy dỗ nàng ta, bởi vì nàng ta e ngại Quân phủ có quan hệ với Hoàng gia nên mới nín giận. Nếu không nàng ta cũng sẽ không bỏ qua cho ta!"

Nữ nhân kia lại dám khinh bạc Tiểu Niên, hừ, vậy thì món nợ này chúng ta sẽ cho nàng ta thêm một món. "Chàng không nhớ rõ lúc ta ở trong rừng mai, nháy mắt đã quật ngã hai người rồi sao? Thừa còn nhỏ ta có theo sư phụ tập võ, rất lợi hại." Minh đã nói sẽ không lừa chàng, nhưng đây là lời nói dối có thiện ý mà.

Quân Lưu Niên thấy thần sắc nàng kiên định, biết mình không cách nào khuyên can nàng, hẳn cũng tin tưởng Liễu Nham có thể tự bảo vệ mình. Nữ tử này hình như thời thời khắc khắc đều mang lại kinh hi cho hắn! "Vậy nàng đi đi! Nhớ kỹ, quan trọng nhất là phải bảo vệ chính mình." Âm thanh của hắn nhỏ dần: "Coi như vì ta đi."

Sau khi nói lời tạm biệt với mọi người, Liễu Nham và Âm Ngũ liền đi tới Nghiệp Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Trên đường đi gặp âm mưu

Ở góc rẽ Quân phủ có một người đang đứng chờ ở đó cùng với hai con ngựa, Liễu Nham nhìn thấy hai con ngựa lập tức hỏi: "Chúng ta mỗi người cưỡi một con ngựa đúng không?"

"Đương nhiên, chứ người nghĩ sao?" về mặt Âm Ngũ không thay đổi trả lời, không thèm để ý đến vẻ mặt khó coi của Liễu Nham.

"Thế nhưng mà? ? ? Nhưng mà, ta không biết cưỡi ngựa." Liễu Nham cũng thần nhiên nói, ai nói ở thế giới nữ tôn nữ tử thì nhất định phải biết cưỡi ngựa, nàng chính là không biết cưỡi đây.

Nàng cũng không phải là nhân sĩ võ lâm. Nàng nhìn chăm chăm Âm Ngũ, như là nói, người cũng trông thấy đó.

Cuối cùng, Liễu Nham và Âm Ngũ cùng cưỡi chung một con ngựa. Nàng ngồi ở phía sau Âm Ngũ, ôm thật chặt hông Âm Ngũ, ở mọi thời khắc nàng đều cảm giác có nguy cơ bị quăng xuống, cái này so với ngồi tàu lượn siêu tốc còn kích thích hơn.

Chạy nửa ngày đường, mặt trời chiều ngã về phía tây, Liễu Nham cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thật sự không chịu nổi, nàng bảo Âm Ngũ ngừng lại. "Âm Ngũ, sắc trời đã tối, hôm nay không đi tiếp nữa, ở lân cận tìm một chỗ nghỉ lại đi." Nếu như tiếp tục đi nữa, nàng thật sự xong đời rồi.

Vì vậy, hai người ngủ lại ở một khách điểm tại ngoại ô Đô thành. Liễu Nham vừa tắm rửa xong, nghe thấy ngoài cửa có tiếng động lớn ồn ào.

"Cái gì, sao lại không còn phòng hảo hạng? Người biết gia nhà ta là ai hay không?" Một người ở bên ngoài hùng hùng hổ hổ nói.

Chương quỹ và tên tiểu nhị ở bên cạnh chỉ biết ăn nói khép nép: "Vị gia này, đây vốn là một con đường giao thông quan trọng, thời điểm này, thật sự không còn phòng hảo hạng. Phòng trọ bình thường cũng rất sạch sẽ, mời gia dời bước vào trong đó đi! Tối nay bốn tiệm sẽ không thu tiền của nhị vị gia."

"Gia là phó tướng thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành, chộc gia, gia san bằng quán của các người." Hiển nhiên, chương quỹ cũng không thuyết phục được người nọ, ngược lại càng chọc giận nàng.

"Thế nhưng mà? ? ? Vị gia này, ở đây thật sự không còn phòng trống mà ta cũng không thể đuổi khách nhân ở trong phòng ra ngoài!" Về mặt chương quỹ khó xử, nàng âm thầm lau mồ hôi trên trán.

Nghe được nàng là phó tướng thủ vệ quân ở ngoại ô kinh thành, Liễu Nham từ trong phòng đi ra, lạnh lẽo nhìn lướt qua người vừa mới tới, sau đó nói với chương quỹ: "Vị gia này là đại quan ở Kinh Thành, sao có thể không cố gắng chiêu đãi vị gia này cho thật tốt cơ chứ? Phòng hảo hạng của ta nhường lại cho vị gia này đi." Sau đó đối với người nọ dùng giọng nói gần như nịnh nọt nói: "Vị gia này, mời vào."

Người nọ dùng ánh mắt tán thưởng nhìn chăm chú Liễu Nham vài giây, lúc đi ngang qua nàng liền vỗ xuống bả vai của nàng nói: "Được đấy, coi như người rất biết thức thời!" Nói xong liền tiến vào phòng.

Chương quỹ nói với Liễu Nham một tiếng cảm ơn, rồi muốn dẫn nàng tới phòng trọ bình thường nghỉ ngơi. Liễu Nham vẫn không nhúc nhích, ngược lại dặn dò tiểu nhị: "Người đi chuẩn bị chút ít rượu ngon cùng thức ăn, đợi lát nữa ta muốn bùng đèn trong phòng vừa rồi."

"Khách quan, vừa rồi hai vị cái tướng quân kia cũng không dễ chọc, người có lẽ nên cách các nàng xa một chút thì tốt hơn." Chương quỹ thấy Liễu Nham giúp các nàng giải vây cho nên muốn góp ý cho nàng.

"Cám ơn ý tốt của chương quỹ, ta sẽ không gây thêm phiền toái cho chương quỹ." Liễu Nham cũng không chút nào phật lòng.

Chương quỹ nhủ mày lại, thấy bộ dạng kiên trì của Liễu Nham, thầm nghĩ vậy bản thân người tự cầu phúc đi. Bất đắc dĩ khoát tay áo cùng tiểu nhị đi xuống. Chỉ trong chốc lát, tiểu nhị đã bưng món ngon trở lại.

Liễu Nham vẫy tay gọi nàng: "Những thứ này để tự mình ta đem đi vào là được, người về nghỉ ngơi đi."

"Cái này... tiểu thư, người cẩn thận chút." Liễu Nham cười cười an ủi nàng, rồi gõ cửa phòng một cái. Trực giác nói cho Liễu Nham, lúc này hai vị tướng quân kia xuất hiện ở nơi đây nhất định có gì đó quái lạ. Ngoại ô thủ vệ quân Kinh thành nếu như không phải có hiệu lệnh của binh bộ thì không được tự tiện rời khỏi doanh trại đóng quân hay sao? Chắc bởi vì nhận được mệnh lệnh của người nào đó đi.

"Ai?" Bên trong truyền đến âm thanh không kiên nhẫn.

"Là ta, là người khách vừa trọ ở căn phòng này. Ta lấy một chút rượu cùng thức ăn, muốn cùng nhị vị tướng quân uống vài chén."

Một tiếng cọt kẹt, cửa phòng mở ra. Một nữ tử toàn thân lộ ra hơi thở lạnh như băng đứng ở trước cửa, đánh giá Liễu Nham. Lúc này nàng vẫn đứng ở nơi đó không có lên tiếng, Liễu Nham cảm thấy so với cái bao cò chỉ biết gầm thét, lòng dạ người này rất là thâm sâu.

"Rất cảm tạ vị tiểu thư này đem phòng trọ nhường lại cho chúng ta, nhưng bây giờ sắc trời đã tối, ngày mai chúng ta còn phải đi, sợ rằng không thể tiếp nhận ý tốt của người."

Sao Liễu Nham có thể cho phép nàng ta cự tuyệt mình được? Cái bao cò trong phòng kia có lẽ là cấp trên của người này, chỉ cần khiến cho cái bao cò kia đồng ý, thì sẽ không có vấn đề gì. Nàng ra về lớn tiếng nói vọng vào bên trong: "Những món này đều là chiêu bài của quán rượu, ta thấy nhị vị tướng quân vội vàng chạy đến đây, nhất định là chưa ăn cơm chiều. Chỉ là cùng nhau ăn cơm thôi, không lẽ tướng quân cũng không đồng ý sao?"

"Để cho nàng đi vào đi!" Vừa nghe đến có mỹ vị để hưởng thụ, người trong phòng ngay lập tức mời nàng vào bên trong. Liễu Nham âm thầm cười cười, quả nhiên vẫn ở trong dự liệu của nàng.

Người đứng ở trước cửa không tình nguyện nghiêng mình, Liễu Nham lập tức từ khe cửa chui vào. Người còn lại vốn đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, thấy nàng bưng đồ ăn đến gần, ánh mắt rạng rỡ sáng lên nhìn chăm chăm vào các món ăn trong khay. Liễu Nham rất muốn hỏi nàng một chút, chẳng lẽ trong quân doanh không có cơm ăn sao? Trông nàng không khác gì một con sói bị đói lâu ngày vậy.

Rượu vượt quá ba tuần, vị phó tướng kia đã ngà say, Nhưng thủ hạ của nàng thì vẫn còn phòng bị Liễu Nham, chỉ nhấp mấy ngụm, ngay cả đồ ăn cũng không động đến. Liễu Nham thấy nàng như vậy, âm thầm giục cọt, nàng sao có thể dần đến mức trực tiếp hạ độc vào trong rượu và thức ăn.

Liễu Nham giả bộ say, uốn lưỡi hỏi: "Nhị vị tướng quân lần này đi ra ngoài có chuyện gì à? Gia đình tiểu muội ở Đô thành làm ăn buôn bán, có chuyện gì có thể giúp một tay, cứ việc nói, không nên khách khí."

"Chúng ta chỉ là được nghỉ ngơi muốn đi ra ngoài Đô thành chơi đùa mà thôi, không cực khổ tiểu thư phải hao tâm tổn trí." Một người lạnh lùng nói.

Xem ra không giải quyết người này, nàng sẽ không làm được gì. Tay áo Liễu Nham lơ đãng lướt nhẹ qua mặt của người kia, bịch một tiếng, người nọ lập tức say ngã lên trên mặt bàn. Liễu Nham đẩy nàng, xác định nàng đã hôn mê bất tỉnh, liền nói với Phó tướng kia: "Thủ hạ của người tửu lượng cũng quá kém, làm sao mới uống được hai chén mà đã gục rồi."

Con mắt phó tướng mông lung lơ đãng liếc nhìn qua người bên cạnh, khinh thường nói: "Say là tốt, miễn cho hán quấy rầy hứng thú uống rượu của chúng ta." Tiếp đó lại lầm bầm một câu: "Nếu có thể rút bỏ được nàng ta còn tốt hơn, tránh cho nàng ta làm hỏng mất chuyện tốt của ta." Tuy vị phó tướng này nói lăng rất chỉ là lung tung, nhưng mà Liễu Nham vẫn nghe được rõ ràng.

Nàng giả bộ như thuận miệng hỏi: "Tướng quân, gần đây gặp chuyện gì tốt đúng không, nhìn tướng quân tươi cười rạng rỡ thế kia, càng tỏ đậm thêm khí khái anh hùng!"

Phó tướng cười ha ha: "Chuyện tốt, thật là có chuyện tốt, không lâu sau, ta có thể thăng quan phát tài rồi! ha ha? ? ?"

Thăng quan phát tài? Vậy nhất định không phải Binh Bộ Thượng Thư triệu kiến hẳn trở về. Liễu Nham cũng có thể đoán được tám chín mươi phần, nếu như việc này không phải là do Hiến Viên Cẩm an bài, thì nhất định chính là Phụng Hậu giờ trò, xem ra vị nam nhân trong thâm cung này thực sự không thể coi thường! Liễu Nham lắc lắc ống tay áo, phó tướng cũng té ở trên mặt bàn.

Nàng lục soát hai người, quả nhiên tìm được một bức mật thư không ký tên. Hai người trên bàn, trúng mê hồn hương nàng đặc chế, không hết thời gian một ngày cũng không tỉnh được. Loại mê hồn hương này là từ hai loại hương liệu hỗn hợp tạo thành, chỉ dùng một loại sẽ không có tác dụng. Liễu Nham đem một loại thả vào trong rượu, còn một loại khác bôi vào ống tay áo. Cho nên mặc kệ người phương nào cũng sẽ không phát giác ra được.

Nàng đi ra ngoài, đóng cửa lại như cũ, tạo cảm giác như chưa từng có ai ra khỏi phòng, sau đó âm thầm lặng lẽ vào căn phòng của Ám Ngủ. Nàng mới từ cửa sổ nhảy vào, ngay lập tức trên cổ có một cảm giác lạnh như băng, là kiếm của Ám Ngủ. "Không hổ là ám vệ, tính cảnh giác rất là cao."

Ám Ngủ nghe thấy giọng nói của Liễu Nham, buông kiếm xuống, nói: "Có chuyện gì sao?" Liễu Nham nhìn Ám Ngủ vẫn một thân y phục dạ hành, liền biết vừa rồi Ám Ngủ cũng không ở trong phòng, chắc là đi làm nhiệm vụ mà Hoàng nữ giao phó. Tuy trên danh nghĩa các nàng là chiến hữu, nhưng Liễu Nham biết rõ, chỉ dựa vào vài lần ở chung, Hiến Viên Cẩm cũng không thể nào hoàn toàn tin nhiệm nàng. Đương nhiên, nàng cũng không muốn biết quá

hiều, biết càng nhiều, chết càng nhanh.

"Ta có một vấn đề muốn hỏi người, người phải trả lời thành thật. Thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành là thế lực của Hoàng nữ sao?"

Ám Ngưu thấy Liễu Nham nhìn mình chăm chú, biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn, liền đáp: "Không phải, thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành lệ thuộc trực tiếp vào Binh bộ, Binh Bộ Thượng Thư là một người cương trực công chính, nàng chỉ trung thành với Nữ Hoàng. Hoàng nữ đã từng ám chỉ qua, muốn mượn sức của nàng, nàng chẳng những không đồng ý, còn hung hăng khiển trách Hoàng nữ."

Nếu là như vậy, chuyện này nhất định là do Phụng Hậu hạ thủ đối với ngoại ô thủ vệ quân kinh thành." "Vậy tướng quân của thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành là người như thế nào?"

"Tướng quân của thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành lệ là trưởng nữ của Binh Bộ Thượng Thư, tính cách giống như mẫu thân của nàng."

Trách không được lần này ra mặt lại là một phó tướng, xem ra sắp sửa xảy ra nội chiến." "Người cùng Hoàng nữ có phương pháp liên lạc chứ ?"

"Có, tiểu thư muốn truyền tin tức gì cho Hoàng nữ?" Ám Ngưu đối với những chuyện nàng hỏi rất kinh ngạc, tại sao Liễu Nham lại đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành?"

Liễu Nham hơi suy nghĩ một chút: "Báo với Hoàng nữ, bảo nàng chú ý hành động của thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành. Phòng bên cạnh là hai vị phó tướng của thủ vệ quân ngoại ô Kinh Thành, ta từ trên người các nàng tìm được một phong mật thư." Nói xong nàng đem mật thư đưa cho Ám Ngưu: "Nói cho Hoàng nữ mau chóng hành động, nếu như không ngoài dự liệu của ta, trưởng nữ của Binh Bộ Thượng Thư hiện tại đang gặp nguy hiểm, nếu như cứu được nàng, có lẽ Binh Bộ Thượng Thư sẽ thay đổi thái độ không chừng."

Nàng dừng một chút: "Ta tin sắp xảy ra chuyện gì, người cũng rõ ràng. Ngày mai ta tiếp tục lên đường, người tìm người dịch dung thành bộ dáng của ta qua phòng bên cạnh, đợi đến khi các nàng tỉnh lại, giả vờ như say rượu mới tỉnh. Lá thư này, tốt nhất nên trả lại nguyên như cũ. Những việc này, nhất định phải làm thỏa đáng trong vòng mười hai canh giờ."

Ám Ngưu bắt đầu có chút bội phục Liễu Nham rồi, một buổi tối Liễu Nham có thể dò xét được nhiều chuyện, còn an bài mọi chuyện rất thỏa đáng, Hoàng nữ quả nhiên không nhìn nhầm người." "Đã rõ, tiểu thư. Nhưng mà, ngày mai người làm sao có thể lên đường được?"

"Này? ? ?" Liễu Nham gãi gãi đầu: "Đương nhiên là người phải mượn xe ngựa cho ta! Sau khi làm xong chuyện, người đuổi theo ta là được."

"Vâng, tiểu thư." Nói xong, Ám Ngưu biến mất không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ám Ngưu trúng độc

Sáng sớm hôm sau, Liễu Nham không làm kinh động bất luận kẻ nào từ cửa sổ nhảy ra khỏi khách điểm. Chuyện còn lại nàng không cần phải lo lắng, Hiên Viên Cẩm nhất định sẽ lên kế hoạch thích đáng. Lát nữa sẽ có người dịch dung thành nàng, thay thế nàng giả bộ giống như say rượu ngã ở trên bàn.

Liễu Nham ngồi trên xe ngựa mà Ám Ngưu chuẩn bị cho nàng, tiếp tục chạy đi. Mặc dù ngồi xe ngựa cũng không thoải mái cho lắm, nhưng mà so với cưỡi ngựa còn tốt hơn rất nhiều. Nàng chưa đến Nghiệp Thành cho nên Ám Ngưu cũng chưa quay lại, đây là lần đầu tiên nàng xa nhà kể từ khi tới thế giới này, cảm giác thật mới lạ.

Ở đây không có đường ngang ngõ dọc giao nhau, trên đường cũng không có rộn ràng nhiều người. Các thành trấn cũng không có liên hệ mật thiết với nhau, cho nên đường xá cũng không đông đúc. Không khí mát mẻ, thiên nhiên trong lành, bầu trời xanh thẳm, lá cây xanh mát, hoa cỏ xinh đẹp.

Nhưng nơi này cũng có phân tranh, cho dù người không muốn tham gia thì cũng sẽ có người lôi kéo người vào. Liễu Nham vừa nghĩ đến mục đích chính của mình cùng với những chuyện phải làm sắp tới thì niềm vui mừng khi được đi du lịch cũng mất đi, tuy nhiên trách nhiệm của nàng bây giờ là bảo vệ người nhà.

Lộ trình vốn dĩ nếu cưỡi ngựa chỉ mất chừng nửa ngày, khi ngồi sang xe ngựa lại mất chừng một ngày. Bây giờ Liễu Nham đã nhận ra một điều thì ra cưỡi ngựa hay đi xe ngựa đều khổ như nhau, quãng đường này nàng cảm thấy cả người sắp bị xóc cho tan nát.

Quả nhiên là một cửa hàng lâu năm, biển hiệu phía trên viết hai chữ Phiêu Vạt thật to. Xà nhà trạm trở, cột nhà điêu khắc rất đồ sộ, khiến cho Liễu Nham không thể không lần nữa thốt lên tài lực của Hiên Viên Cẩm thật sự rất hùng hậu. Khách ra vào trong tiệm rất tấp nập, khách điểm này làm ăn phát đạt đến mức Liễu Nham cũng phải giật mình. Nàng vốn chỉ muốn tìm một cửa hàng để diễn một vở kịch cho giống thật, nhưng nhìn cảnh tượng này bỗng chốc Liễu Nham cảm thấy thật có lỗi với những tiền nhệ đang chăm chỉ làm việc trong tiệm.

Liễu Nham đi vào trong quầy hàng hỏi: "chương quỹ của các người ở đâu?"

“Xin mời đi theo tiểu nhân” Tiểu nhị trong tiệm lễ phép đáp lời.

Trong một căn phòng trên lầu hai, một vị lão bà bà đang đứng cạnh cửa sổ chăm sóc hoa cỏ. Liễu Nham tiến lên chào hỏi nàng.

“Vị tiểu thư này, không biết người muốn mua gì? Bất kỳ loại lá trà nào ở đây chúng ta cũng có, mấy năm trước trà trong nội cung đều là do chúng ta tiến cống.”

“Ta không phải đến để mua trà” Liễu Nham lấy ấn tín mà Âm Ngưu cho nàng ra sau đó đưa cho lão bà bà.

Lão bà bà híp mắt nhìn chăm chú giám định một lát, sau đó nói: “Thì ra là lão bản, thất kính, lão thân không có tiếp đón từ xa” giọng điệu đúng mực, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, quả là một người từng trải, gặp qua không ít loại người. “Lão bản lần này tới không biết có điều gì muốn phân phó?”

“Không có, mọi chuyện đều rất tốt, ta rất hài lòng, cứ tiếp tục kinh doanh như vậy là được. Mấy ngày nữa ta sẽ mang người đến, chỉ cần làm theo như lời ta căn dặn là được.”

“Được, ta sẽ không làm cho lão bản thất vọng.”

Liễu Nham tin tưởng người mà Âm Ngưu lựa chọn nhất định sẽ không kém, cho nên cũng yên lòng. Xem qua tình hình trong tiệm, sau đó nàng đi đến khách điểm mà nàng cùng với Âm Ngưu đã ước định trước đó. Nhưng mà đến tối mà vẫn chưa thấy Âm Ngưu xuất hiện. Chẳng nhẽ sự việc lại khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của nàng sao?

Cho tới tận sáng ngày hôm sau Âm Ngưu cũng không đến gặp nàng. Liễu Nham đành phải để lại một phong thư, giao cho chương quỹ, dặn trưởng quỹ, nếu có người đến tìm nàng thì giao thư cho người đó, sau đó nàng chạy về Đô thành. Chuyến đi này nàng đi mất ba ngày, chắc Tiểu Niên và Chi Vân sẽ lo lắng.

Chạng vạng tối ngày hôm sau rốc cuộc Liễu Nham cũng về tới Quân phủ. Chi Vân vì muốn nhìn thấy nàng ngay lập tức chạy tới: “tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ đã về rồi, Chi Vân rất nhớ tỷ”

Liễu Nham xoa đầu hân: “tỷ tỷ cũng nhớ đệ” Quân Lưu Niên đứng ở phía sau Chi Vân, trong mắt dường như có chút nước mắt. Nàng nói đùa: “sao ta lại cảm thấy dường như mình vừa mới sống sót sau tai nạn thế này? Ta chỉ ra ngoài làm chút chuyện, đường xá quá xa xôi, cho nên ta mới trở về muộn một chút.”

Quân Lưu Niên nghe nàng nói xong, giận dữ quát lên: “nàng bớt nói mấy chuyện xui xẻo đi, cái gì mà sống sót sau tai nạn, nào có ai lại tự nguyện rửa mình như thế”

Liễu Nham vội vàng cười nói: “vâng vâng vâng, vi thê nói sai, đồng ngôn vô kỵ nha” (lời nói của trẻ con nên không suy nghĩ nhiều đã nói ra, không kiêng kỵ điều gì.) Nói xong đánh lên miệng mình.

Rốt cuộc Quân Lưu Niên cũng bị nàng chọc cười, lắm bả một câu ‘lớn như thế rồi mà còn lời nói của trẻ con gì chứ’. Bầu không khí bi thương rốt cuộc cũng được xoa dịu, Liễu Nham thở dài một hơi, nam tử ở đây thế giới này cũng thật là khó chiều, quá mức đa sầu đa cảm.

Sau bữa cơm chiều, Liễu Nham cùng Chi Vân trò chuyện một lát, thấy hân buồn ngủ nàng liền đưa hân về phòng, thật vất vả mới dỗ cho hân ngủ, thở phào một hơi, rốt cuộc nàng cũng có thời gian ầu yếm tiểu nam nhân nhà nàng.

Mấy ngày nay ta không có ở nhà chàng có khỏe không?” Liễu Nham tự hỏi không biết từ bao giờ mình cũng đi hỏi những vấn đề nhàm chán, vớ vẩn này. Nhưng ngoại trừ câu hỏi này nàng thật sự không biết dùng câu hỏi nào khác để bộc lộ nội tâm nàng lo lắng.

“Không khỏe chút nào” Quân Lưu Niên bĩu môi nói.

“Chẳng nhẽ Đường Ninh lại đến Quân phủ sao?” Thân mình Liễu Nham lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Từ sau chuyện xảy ra ở rừng mai, nàng cẩn thận suy nghĩ lại liên khẳng định đám cướp kia nhất định là đồng lõa của Đường Ninh. Khi đó cho dù mình không xuất hiện thì bọn họ cũng sẽ không làm tổn thương Quân Lưu Niên. Như vậy Đường Ninh vội vàng trình diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân để làm gì, chỉ sợ đây là tâm tư của Tư Mã Chiêu, người người đều biết. Nàng khẩn cấp muốn chiếm được sự ưu ái của Quân Lưu Niên nhất định là có mục đích không muốn người khác biết.

(Tư Sa: nói về tâm tư của Tư Mã Chiêu là nói về dã tâm của hân, muốn chiếm ngôi vua nên làm rất nhiều chuyện lấy chuyện này lấp liếm chuyện kia nhưng thật ra thì ai cũng biết. Ai muốn hiểu rõ hơn thỉnh lên gg, còn ở đây ý nói Đường Ninh giả bộ anh hùng cứu mỹ nhân nên tạo ra tình huống ở rừng mai, tưởng như che mắt được mọi người nhưng thật ra chỉ cần nhìn qua cũng biết.)

Không hiểu tại sao Liễu Nham đối với Đường Ninh không có một chút cảm giác tốt đẹp nào, tuyệt đối không phải bởi hai người nàng là tình địch. Mà do trên người nữ nhân kia quanh quẩn một cỗ lệ khí (tàn bạo, tàn nhẫn), quá mức coi trọng lợi ích cùng quyền thế.

“Không phải, chả nhẽ nàng còn không tin ta sao? Ta đều đã...” Quân Lưu Niên đỏ mặt “ta làm sao có thể còn gặp lại nàng ta được nữa?”

Liễu Nham hôn lên trán hân, an ủi: “ta đương nhiên tin tưởng Tiểu Niên, ta chỉ sợ nàng ta sẽ làm tổn thương chàng.”

“Trừ nàng ra bây giờ không một ai có thể gây tổn thương cho ta.” Quân Lưu Niên nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay ta vẫn luôn lo lắng cho nàng, sợ nàng xảy ra chuyện thì làm sao ta có thể tốt được. Nàng đã đáp ứng ta, cả đời này sẽ không buông tay của ta ra”

Quân Lư Niên cúi đầu, để lộ ra cái cổ trắng nõn. Làm cho Liễu Nham nhớ đến một bài thơ:

Tối thị na nhất đề đầu đích ôn nhu

Tượng nhất đoá thủy liên hoa bất thắng lương phong đích kiều

(Dịu dàng làm sao cái cúi đầu lặng lẽ kia

Giống như đoá hoa sen e lệ trước cơn gió mát)

(Bài thơ về Sa Dương La Nạp – Từ Chi)

Quân Lư Niên chờ thật lâu cũng không thấy Liễu Nham trả lời, hần ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt Liễu Nham tỏa sáng, khẽ gọi: Nham???”

Liễu Nham cười mờ ám, tiến lên phía trước: “Sinh thời, tuyệt đối sẽ không. Tiểu Niên, chàng có phải hay không nên đem tất cả mọi thứ giao cho ta?” Nói xong nhẹ nhàng ngậm vành tai Quân Lư Niên.

Quân Lư Niên vô lực nằm trong ngực nàng, khẽ gật đầu “Cả đời này ta chỉ yêu mỗi một mình nàng, ta sẽ không như những nam tử khác, cùng nhau hạ hạ một vị thế chủ. Nếu như nàng vì phạm lỗi thế, ta sẽ... ta sẽ...”

Liễu Nham khẽ cười ra tiếng, ngay cả uy hiếp mình chàng cũng sử dụng? làm mình thật sự yêu chàng lắm rồi. “Không có một ngày đó, chỉ cần chàng vẫn thích ta, dù cho cả thế giới này phản đối, ta cũng sẽ vẫn luôn luôn bên cạnh chàng.”

Ngon nết trên bàn cháy hết, sau cùng ánh lửa chợt lóe lên sau đó tắt hẳn, cả căn phòng đen kịt, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu vào. Ban đêm an tĩnh như thế, có thể nghe rõ tiếng thở của nhau, có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương dần tăng cao. Vào thời điểm khi cảm xúc của hai người đang khấn trương, thì vèo một tiếng xẹt qua, phá vỡ khung cảnh kiều diễm này.

Một cái phi tiêu vừa vắn cắm vào cột giường. Liễu Nham choáng thêm y phục đứng dậy, cái phi tiêu này nàng rất quen thuộc, là kiểu dáng mà ám vệ của Hiên Viên Cẩm sử dụng. Nhưng bây giờ là ban đêm, nàng tìm nàng có chuyện gì đây? Nàng gỡ phi tiêu xuống, trên giấy ghi bốn chữ mau tới trà lâu. Đây là bút tích của Mặc Lăng, nàng rất quen thuộc.

Liễu Nham than một tiếng, hận không thể bóp chết Hiên Viên Cẩm, tại sao nàng luôn luôn phá hư chuyện tốt của mình như vậy chứ, nàng thật sự hoài nghi có phải nàng ta cố ý hay không. Nhưng nàng cũng chỉ dám phàn nàn oán trách mà thôi, nàng để ý chữ viết trên tờ giấy rất hỗn loạn, nhất định đã xảy ra đại sự. Huống hồ lần trước cùng Âm Ngũ tách ra, nàng vẫn chưa nhận được tin tức của Âm Ngũ, không khéo Âm Ngũ gặp phải bất trắc gì rồi.

Phi tiêu găm tại cột giường gây ra tiếng ông ông, khiến cho Quân Lư Niên mất một lúc mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy Liễu Nham đang mặc y phục. Giọng nói của hắn run run: “hàng muốn đi ra ngoài sao?”

Liễu Nham bước tới ôm chặt lấy hắn, trong đầu mắng Hiên Viên Cẩm hơn mười ngàn lần. Tại sao nàng không chọn phương pháp bình thường để truyền tin mà lại đi dùng phương thức này, khiến cho bảo bối của nàng sợ hãi. Nàng nhất định sẽ không để yên cho nàng ta. Liễu Nham nhẹ nhàng vuốt lưng của Quân Lư Niên, để cho hắn bình tĩnh lại. “Không có việc gì, đừng sợ, là một vị bằng hữu của ta có việc gấp, ta đi xem một chút.”

“Ồ đầu nàng lại có bằng hữu vậy? Nham, nàng đang lừa ta phải không, nàng đã nói sẽ không gạt ta chuyện gì mà, ta không cho nàng đi. Nhất định là chuyện rất nguy hiểm, ta không cho nàng đi.” Quân Lư Niên khóc nức nỏ, dùng cánh tay ôm thật chặt, Liễu Nham cảm thấy mình sắp không thở nổi rồi.

“Thật sự là không có chuyện gì, ta sao có thể để lại một mình Tiểu Niên được?” Liễu Nham nhẹ nhàng điểm vào huyệt ngũ của Quân Lư Niên. Nàng khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, ngũ một giấc thật ngon, sáng mai khi chàng mở mắt ra, ta sẽ trở lại bên cạnh chàng.

Liễu Nham dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trụ sở bí mật của Hiên Viên Cẩm, Mặc Lăng mang theo vẻ mặt lo lắng đứng chờ nàng: “Rốt cuộc muội cũng tới.” Sau đó liền lôi kéo nàng chạy vào trong mặt đất.

Hiên Viên Cẩm cùng Bạch Mạt Nhiên ngồi ở cạnh bàn, vẻ mặt nghiêm túc. Liễu Nham đang định oán trách vài câu nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của hai người cũng đành đem lời định nói ra nuốt vào trong bụng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Hiên Viên Cẩm chỉ vào phía sau tấm bình phong: “qua xem một chút đi!”

Vừa bước gần đến bình phong, một mùi máu tươi bay tới. Sau tấm bình phong là hai người thân mình toàn là máu nằm ở trên giường. Liễu Nham bước lại gần xem xét, một người là Âm Ngũ người còn lại nàng không biết. Sắc mặt hai người biến thành màu đen, hấp hối. Lần đầu tiên người thấy mùi máu tanh nồng đậm như vậy, nàng nhìn không được ghé vào ống nhỏ bên cạnh nôn ra.

Bạch Mạt Nhiên bưng chén nước đưa cho nàng, Liễu Nham súc miệng, rồi uống một ngụm nước, bây giờ mới đỡ một chút. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta cùng Âm Ngũ mới tách ra có một ngày tại sao nàng ta đã biến thành bộ dạng như thế này?”

“Âm Ngũ nghe xong lời của ngươi, liền mang tin tức báo lại cho ta. Ta bảo Âm Ngũ lập tức đến quân doanh thủ vệ quân Kinh Giao nghĩ cách cứu viện Tướng quân. Đêm nay, nàng ôm Tướng quân chạy tới đây chính là bộ dạng như thế này.”

“Vậy nữ tử xa lạ kia chính là trưởng nữ của Binh Bộ Thượng Thư?”

“Ừ”

Liễu Nham bắt mạch, khẳng định nói: “các nàng trúng độc.”

“Trúng độc?” Mặc Lăng kêu lên: “Ngoại trừ sắc mặt biến thành màu đen ra, thì không còn triệu chứng nào khác, có thể xác định được các nàng đã trúng loại độc nào không?”

Liễu Nham cẩn thận nhìn hai người nằm trên giường, nàng có thể khẳng định các nàng trúng Phệ hồn độc. Nhưng bây giờ nàng cũng không thể nói, loại độc này đã thất truyền từ lâu, ngoại trừ trong cuốn Độc Kinh có ghi lại, ngoài ra không có bất kỳ chỗ nào ghi về lại loại độc này. Vậy người hạ độc lại là người như thế nào?

“Chúng ta nhất định phải cứu sống Tướng quân, Đường Ninh đã đem tội danh này định lên đầu của ta, cho nên phải cứu sống nàng thì mới biết được đầu đuôi mọi chuyện” Hiền Viên Cẩm Thở dài, chỉ một chút sơ sẩy, đã bị kẻ khác lợi dụng. Nếu không nhờ Liễu Nham kịp thời báo cho biết, sợ rằng đến khi mất mạng mới phát hiện ra.

“Ta sẽ cố hết sức!” Liễu Nham càng ngày càng cảm thấy Đường Ninh quá đáng sợ, bây giờ coi như là vì Quân Lưu Niên, nàng cũng không thể mặc kệ không để ý tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đi đến nơi hẹn gặp Liên Tích

“Hai nàng trúng phải loại độc gì? Tại sao tỷ lại chưa bao giờ thấy ở trong sách thuốc?” Mặc Lăng nghi ngờ hỏi, vì từ nhỏ đến lớn nàng đọc rất nhiều loại sách thuốc, nhưng mạch tượng quái dị như thế này nàng chưa từng gặp qua.

Liễu Nham trầm nghĩ, loại độc này người bình thường cũng sẽ không gặp qua. Phệ hồn, tên như nghĩa, đó là loại độc có thể hút đi linh hồn của người bị trúng độc. Sau ba ngày người trúng độc có thể tỉnh lại, khi đó nàng thấy ai đầu tiên thì người đó sẽ trở thành chủ nhân của nàng. Hơn nữa loại độc này vô cùng độc ác, trong vòng nửa năm người trúng độc sẽ không sinh ra bất cứ dị thường nào, nhưng khi qua thời hạn nửa năm thì người trúng độc sẽ lập tức sẽ vỡ đầu mà chết.

Đương nhiên những điều này Liễu Nham cũng sẽ không nói ra cho bọn họ biết, bởi vì nếu nàng nói ra sẽ càng khiến bọn họ tò mò thêm, mà nàng lại không có cách nào giải thích cho bọn họ, là từ đâu mà mình biết được.

Dựa theo cuốn Độc Kinh, Liễu Nham ghi lại phương thuốc, dặn dò các nàng, “Giải được phải ăn trong vòng ba ngày, lúc này phải cố gắng không cho người bên ngoài gặp được hai nàng.” Tuy rằng trong sách có nói phải mất ba ngày mới tỉnh lại được, nhưng chỉ sợ hai nàng lại tỉnh dậy sớm hơn, khi đó lại có kẻ lợi dụng xen vào sẽ không tốt.

“Ngoài ra, nhất định bây giờ đang có rất nhiều người đang tìm kiếm hai nàng, Hoàng nữ nên tăng cường đề phòng thì hơn.” Chỗ nàng đang đứng là mật thất, cho nên Liễu Nham cũng không xác định được bây giờ là lúc nào, nhưng có lẽ cũng đã đến lúc nàng quay trở về. “Ta đi về đây, nếu có chuyện gì thì liên lạc với ta”. Liễu Nham bước gần tới cửa liền quay đầu lại chăm chú nhìn kỹ Hiền Viên Cẩm: “Ta hy vọng, lần sau Hoàng nữ gọi ta tới, có thể tránh Tiểu Niên đi.”

Lúc cửa đóng lại, bên tai Liễu Nham truyền đến âm thanh giễu cợt của Mặc Lăng: “Thật sự là bị phu quân quản nghiêm!”

Quân Lưu Niên vừa mở mắt ra. Đã nhìn thấy Liễu Nham đang nghiêng người ngồi ở bên cạnh, ánh mắt nhìn mình không hề chớp mắt, khuôn mặt hấn đỏ lên, ngại ngùng nói: “Nàng trở về từ lúc nào? Tại sao lại nhìn ta như vậy?”

“Ta trở về từ rất sớm, ta đã nói rồi, chỉ cần Tiểu Niên tỉnh dậy là sẽ nhìn thấy ta.” Liễu Nham nở nụ cười, ánh mắt ôn nhu như nước.

Đột nhiên Quân Lưu Niên nhớ tới cái phi tiêu tối hôm qua, hỏi: “tốt cuộc tối hôm qua là ai tới, đã có chuyện gì xảy ra?” khuôn mặt biểu cảm tựa như, nếu như người không nói ta nhất định sẽ không bỏ qua.

“Là Mặc Lăng của Mặc gia y quán, nàng có một bệnh nhân bị bệnh rất nguy hiểm, nếu cứu trị không kịp sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, cho nên mới vội vã bảo ta tới xem một chút.”

“Mặc gia ở Đông Dương Quốc tụ tập rất nhiều y giả, làm gì có bệnh nào trị không nổi lại còn phải tìm đến nàng?” Quân Lưu Niên không tin hỏi lại.

Liễu Nham giả vờ tức giận: “Chàng không tin vào y thuật của ta sao? Bệnh nhưc đầu của chàng không phải là Thái y viện cũng không có cách trị, nhưng

cuối cùng cũng do ta trị khỏi sao?”

Quân Lưu Niên thấy Liễu Nham không vui, vội vàng giải thích: “Không phải như thế, mà là nàng ra ngoài muộn như thế, ta lo nàng sẽ gặp phải chuyện không may.”

Liễu Nham mỉm cười: “Được rồi ta không trêu chàng nữa. Con heo nhỏ lười biếng của ta, mau dậy thôi!” Liễu Nham cầm khăn mặt lau mặt cho Quân Lưu Niên. Lúc đầu Quân Lưu Niên còn tỏ ra ngại ngùng, về sau thấy nàng kiên trì cũng phối hợp theo. Rửa mặt xong Liễu Nham lấy y phục mặc cho hắn, cuối cùng quỳ xuống bên giường đeo hài (giày) cho Quân Lưu Niên.

Nội tâm Quân Lưu Niên tràn đầy hạnh phúc, có lẽ toàn bộ Đông Dương Quốc, mà không, phải là toàn bộ đại lục này cũng không có bất kỳ một vị Thê chủ nào sẽ đối đãi với phu quân của mình tốt như nàng.

“Hôm nay ta muốn đi xem xét các cửa hàng, nàng cùng đi với ta có được không?”

“Được!” Rốt cuộc nàng cũng danh chính ngôn thuận trở thành Thê chủ của Quân Lưu Niên, cũng có nghĩa là từ nay về sau hai người bọn họ sẽ dắt tay nhau đi tới suốt cuộc đời. Có lẽ cuộc sống như lúc trước nàng mong đợi vĩnh viễn cũng không thực hiện được, nhưng được ở cạnh người mà mình yêu thương, mới là khoảng khắc mà nàng muốn nhất. Từ nay về sau Quân Lưu Niên ở đâu, thì ở đó sẽ là nhà của Liễu Nham - nàng.

Hai người lên xe ngựa chạy về hướng Tụ Tiên Lâu. “Sao lại chạy đến Tụ Tiên Lâu? Không phải hôm nay sẽ xem xét Bồ Trang (cửa hàng vải vóc) sao?” Quân Lưu Niên hỏi Quân Vũ.

“Thiếu gia, hôm nay là mười lăm, là ngày tất cả các chương quỹ sẽ đến để báo cáo.”

Mười lăm? Liễu Nham nghĩ đến trước đây mấy ngày công tử Liên Tích của Túy Hồng Lâu gửi cho nàng một tấm thiệp mời, mời nàng tới gặp mặt ở Túy Hồng Lâu, nàng nhất định phải nhận lời tới gặp mặt hắn, bởi vì di vật của Hạ phụ thân vẫn còn ở trong tay của công tử Liên Tích. Thật là đau đầu, bây giờ nên giải thích như thế nào với Tiểu Niên đây?

Tất cả các chương quỹ của Quân phủ thấy thiếu gia nhà mình đi cùng với một nữ tử tướng mạo bình thường vào trong, đều rất kinh ngạc. Bởi vì hầu như các nàng đều chưa gặp qua vị Thê chủ ở rể Quân phủ. Quân Lưu Niên để ý tới vẻ mặt nghi ngờ của các nàng liền giải thích, nói: “Đây là Thê chủ của ta, sau này nàng sẽ là Thiếu phu nhân Quân phủ.”

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Liễu Nham, họ đều đang đánh giá, rốt cục nữ tử này có tài năng gì, lại khiến cho chính miệng thiếu gia thừa nhận nàng là Thê chủ của hắn. Đối với các ánh mắt dò xét của mọi người, Liễu Nham cũng không phản cảm, nhưng vẫn có chút không tự nhiên. Nàng nhếch miệng một cái, khách khí nói: “Các vị chương quỹ, ngưỡng mộ đã lâu.”

Quân Lưu Niên ho nhẹ một cái, kêu trở lại sự chú ý của mọi người. “Bắt đầu báo cáo đi.”

Liễu Nham đối với các số liệu kế toán mà mọi người bắt đầu báo cáo, một chút hứng thú cũng không có, nàng vẫn một mực suy nghĩ xem, rốt cuộc công tử Liên Tích có mục đích gì. Vô luận là Liễu Nham trước kia hay là nàng bây giờ, đều không hiểu biết mọi chuyện của Hạ phụ thân, cho nên nàng không biết công tử Liên Tích đối với nàng mà nói sẽ là địch hay bạn? Liệu Chi Vân có biết chút ít gì không?

Buổi chiều về đến phủ, nàng đi tìm Chi Vân hỏi chuyện. “Sau khi tỷ tỷ khỏi bệnh, có rất nhiều chuyện ngày trước về phụ thân, tỷ đều không nhớ được. Đệ có biết gia thế của phụ thân không?” Thật ra Liễu Nham cũng không kỳ vọng lắm, bởi vì khi Hạ phụ thân mất, Chi Vân vẫn còn rất nhỏ, liệu có thể nhớ được chuyện gì chứ?

“Ở trong trí nhớ của đệ, phụ thân luôn luôn không vui vẻ, người thường xuyên nhìn một khối ngọc bội rồi ngẩn người. Đệ nhớ rõ, có một lần mẫu thân đến Tuyết viên, phát hiện được liền nổi giận, nói với phụ thân: “Chàng nhìn nó cũng vô dụng, chàng đã gả cho ta rồi, cho dù nàng ta có trở về cũng không tìm được chàng.” Sau đó phụ thân liền đuổi mẫu thân ra ngoài, khóc cả một buổi tối.”

Chi Vân nhăn mày: “Những chuyện khác đệ cũng không nhớ rõ, nhưng mà tỷ tỷ, đệ đã xem qua di vật của phụ thân, nhưng không thấy được khối ngọc bội kia đâu cả!”

Liễu Nham có chút xấu hổ, nàng không thể nói cho đệ đệ rằng, khối ngọc bội đó nàng đã mang đi cảm đồ rồi. Nghe Chi Vân nói như vậy, khối ngọc kia có lẽ là do một người nữ tử đưa cho phụ thân trước khi người xuất giá. Công tử Liên Tích nhìn thấy khối ngọc bội kia liền có phản ứng như vậy chứng tỏ hẳn nhất định có quan hệ với nữ tử kia, tính theo tuổi có thể hẳn là con của nàng.

Vậy nữ tử kia vẫn còn sống sao? Có lẽ bà ta chỉ muốn tìm Hạ phụ thân để nói lời xin lỗi mà thôi, dù sao năm đó là bà ta bỏ rơi phụ thân. Liễu Nham cần thận suy nghĩ một lát, tâm trạng cũng bình ổn trở lại, nàng cũng không cần phải nghĩ, lời mời tối nay là một bữa tiệc hồng môn yến nữa.

Ăn cơm tối cùng Quân Lưu Niên xong, Liễu Nham thẳng thắn nói với hắn: “Lát nữa ta muốn đến Túy Hồng Lâu, hôm nay là sự kiện diễn ra một tháng một lần do Túy Hồng Lâu tổ chức.”

Đối với sự kiện diễn ra một tháng một lần do Túy Hồng Lâu tổ chức, Quân Lưu Niên cũng biết, hắn cũng nghe nói đây là một sự kiện khá nóng bỏng, khó mà cầu được: “Nàng được mời à?”

“Ừ, là công tử Liên Tích của túy Hồng Lâu mời.”

“Công tử Liên Tích? Hẳn một lần, hai lần, ba lần mời nàng là có ý đồ gì?” Quân Lưu Niên rất lý trí, hẳn tin tưởng Liễu Nham không phải là hạng người

thích tầm hoa vấn liễu. Với danh tiếng của công tử Liên Tích thì bất kỳ một nữ tử nào cũng sẵn sàng ném nghìn vàng để mua một nụ cười của hắn. Trong khi đó Liễu Nham ở Kinh Thành cũng chưa có tiếng tăm gì đáng giá, để cho công tử Liên Tích đối với nàng ưu ái.

“Lúc trước ta đã đem một khối ngọc bội của phụ thân đi cầm, không ngờ lại rơi vào trong tay của công tử Liên Tích, giờ ta muốn lấy lại di vật của phụ thân.”

Quân Lưu Niên có chút hờn dỗi: “Không lẽ Quân phủ không đủ tiền cho nàng tiêu hay sao? Tại sao nàng lại mang di vật của phụ thân đi cầm, chẳng nhẽ nàng chưa bao giờ coi Quân phủ trở thành nhà của mình sao?”

Liễu Nham không cãi lại được, bởi vì trước kia nàng thật sự chưa bao giờ coi Quân phủ trở thành nhà của mình, lòng tự trọng của nàng không cho phép bán thân cúi đầu trước Quân phủ. Nàng không muốn động đến một đồng một cắc nào của quân phủ, để khi nàng đòi đi cũng sẽ không vướng bận gì. “Chàng đừng tức giận, lúc trước thật lòng ta không muốn nợ Quân phủ bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ Tiểu Niên đã là phu quân của ta, Quân phủ chính là nhà của ta.”

“Nàng có cần phải tự mình đi hay không? Cho người đi chuộc về là được rồi.”

“Vấn đề ở đây không phải là tiền, chủ nhân thật sự của khối ngọc kia chắc là người quen cũ của phụ thân, chàng nghĩ mà xem làm sao công tử Liên Tích có thể quan tâm đến một khối ngọc có giá trị thấp như vậy?”

“Vậy nàng phải về sớm nhé” Quân Lưu Niên nhỏ giọng nói: “Ta sẽ đợi cho đến khi nàng trở về.”

“Nhất định.”

Công tử Liên Tích nhìn ly trà, cười giả dối. Linh Nhi có chút lo lắng: “công tử, người thật sự muốn dùng mị dược sao?”

“Nàng là cao thủ dụng độc, ta sử dụng lưu hương hạ độc, loại độc bí ẩn như vậy, thế mà lần trước nàng vừa vào cửa nàng đã phát hiện ra. Nếu như ta sử dụng thuốc mê nhất định sẽ bị nàng phát giác, mà đây là mị dược, không màu không mùi cũng không có bất cứ phản ứng nào, nhất định nàng sẽ không phát hiện ra được.”

“Nhưng chẳng nhẽ vì xem đồ án trên người nàng mà công tử phải hiến thân sao?” Linh Nhi rất là bất mãn.

Liên Tích gõ một phát vào đầu hắn: “đương nhiên là không rồi, nếu như nàng có đồ án đó, thì sẽ là Thê chủ tương lai của ta, chuyện hiến thân không cần nói. Nhưng nếu như nàng không có, chẳng nhẽ Túy Hồng Lâu nhiều tiểu quan như vậy, cần bản công tử phải tự thân ra trận hay sao?”

Linh Nhi nghe xong cười ranh mãnh: “Xem ra công tử hy vọng nàng chính là người mà chúng ta cần tìm rồi?”

Liên Tích mỉm cười không nói. Hắn quản lý Túy Hồng Lâu, gặp qua vô số người, nhưng rất ít khi có người có thể lọt vào trong mắt hắn. Mà nữ tử này nhìn qua không có gì đặc biệt, lại để lại một chút ấn tượng trong lòng hắn.

Liễu Nham ở cửa ra vào của Túy Hồng lâu gặp ba người Hiến Viên Cẩm, Mặc Lăng, bọn họ nhìn thấy nàng liền reo ghẹo nói: “Ồ!!! Người bị phu quân quản nghiêm như người mà cũng có thể đến những nơi này sao?”

Liễu Nham cười cười không tranh luận với nàng: “Tình hình của Âm Ngủ với người kia như thế nào rồi?”

“Ăn giải được người đưa, sắc mặt cùng mạch tượng đã bình thường trở lại. Nhưng vẫn chưa tỉnh.” Bạch Mạt Nhiên đáp.

“Vậy là tốt rồi, cơ thể mỗi người cũng không giống nhau, nhưng không bao lâu nữa các nàng sẽ tỉnh, không cần phải lo lắng.”

“Thời buổi rối loạn như thế này mà đi tới tham gia cuộc gặp gỡ này, quả thực không ổn một chút nào. Ta đã khuyên các nàng nhưng các nàng nhất định vẫn muốn tới.” Bạch Mạt Nhiên có chút bất đắc dĩ nói.

Liễu Nham an ủi: “sẽ không có vấn đề gì đâu.” Nàng cảm thấy lời mời hôm nay chỉ có liên quan đến khối ngọc bội kia mà thôi.

Bốn người ngồi ở gian phòng Liên Tích đã chuẩn bị trước, thưởng thức ca múa. Làn điệu trong trẻo, múa cũng hay, không thể phủ nhận. Nhưng Liễu Nham đã nhìn quen các đại hội ca múa nhạc cùng với nhiều loại hí khúc của hiện đại, cho nên không có hứng thú đối với các bài ca múa của cổ đại, có chút buồn ngủ.

Nàng ngồi bên cạnh bàn, đầu tựa như gà mổ thóc, gật lên gật xuống. Lúc này bên dưới lầu vang lên tiếng vỗ tay như sấm cùng với rất nhiều lời tán thưởng. Làm cho Liễu Nham tỉnh dậy đưa mắt nhìn về phía sân khấu. Hôm nay Liên Tích mặc một thân váy áo màu đỏ, thân hình xinh đẹp sau lớp váy mỏng như ẩn như hiện, khiến cho tất cả các quan khách đều ngây dại.

Liễu Nham trầm nghĩ, nhìn hắn thật là yêu nghiệt. Nàng lo sợ rằng nước miếng của người xem ở đây, không khéo sẽ làm ngập Túy Hồng lâu mất, mà nàng thì lại không biết bơi. Mỗi một lần Liên Tích xoay tròn nhảy múa, mái tóc dài mượt như tơ dùng một dây lụa mỏng màu đỏ buộc hờ cũng theo hắn xoay tròn, lay động.

Hắn xoay người một cái, Liễu Nham liền cảm thấy ánh mắt của hắn nhìn thẳng về phía mình. Nàng còn chưa hiểu rõ ý tứ ở trong mắt hắn, thì hắn đã rời mắt đi nhìn về một hướng khác.

Một điệu múa mặc dù đã xong từ lâu, nhưng phải mất một lúc sau mọi người mới từ trong rung động tỉnh lại, nhìn lên sân khấu, Liên Tích đã đi xuống từ bao giờ. Nhưng tiếng vỗ tay như sấm vẫn còn nguyên.

“Oa, thật sự là quá tuyệt vời.” Mặc Lăng lên tiếng tán thưởng, ngay cả người luôn lạnh lùng như Bạch Mạt Nhiên, vẻ mặt cũng hiện lên kích động. Đến cả Hiên Viên Cẩm cũng cảm khái nói một câu: “Một người nam tử như thế này, thì liệu có nữ tử nào trên thế gian dám nhúng chàm?”

Linh Nhi gõ cửa sau đó đi vào: “Công tử nhà ta mời các vị đi lên lầu uống trà.”

Đi theo Linh Nhi tới gian phòng lần trước, lúc này Liên Tích Công tử sớm thay đổi váy áo, nhưng vẫn là một bộ váy ngắn màu đỏ, trên tóc cài một cây châm mã não đỏ.

Liên Tích cười, nhẹ nhàng nói: “Rất hân hạnh được đón tiếp các vị tiểu thư, các vị thật sự là đã cho Liên Tích mặt mũi.”

“Mỹ nhân đã có lời mời, chẳng nhẽ bọn ta dám không đáp lại hay sao?” Lời nói của Hiên Viên Cẩm mang theo ý đùa giỡn nhưng khuôn mặt thì vẫn nghiêm túc.

Đây là rượu từ Tây Trữ Quốc mang đến, mời các vị nếm thử một chút!” Hắn theo thứ tự đưa ly rượu đến tay từng người, nếu để ý một chút sẽ thấy hành động của hắn có bao nhiêu cẩn thận.

Không quá mấy chén, ngoại trừ Liễu Nham còn lại ba người đều say ngã ra bàn. Liễu Nham cầm chén của Mặc Lăng lên ngửi một chút, quả nhiên bên trong có thuốc mê. “Linh Nhi, tìm mấy người đỡ ba vị tiểu thư đến phòng khác đi.” Công tử Liên Tích quay đầu nói với Linh Nhi đang đứng ở bên cạnh.

Liễu Nham lẳng lặng nhìn, không có bất cứ biểu lộ gì. Liên Tích mỉm cười: “Chẳng nhẽ ngươi không thấy ngạc nhiên khi trong ly rượu của ngươi lại không có thuốc mê?”

“Không có gì để ngạc nhiên cả, bởi vì thuốc mê đối với ta căn bản là không có tác dụng, ta nghĩ ngươi cũng biết điểm này. Hơn nữa ngươi cũng không làm hại các nàng, chỉ là không muốn các nàng nghe được chuyện mà chúng ta sắp nói mà thôi.”

Liên Tích tán thưởng cười nói: “Bây giờ chúng ta nói đến chuyện của khối ngọc bội kia đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Trúng mị được.

“Khối ngọc bội kia đối với ngươi rất quan trọng sao, hay là đằng sau nó vẫn còn ẩn dấu điều gì?”

Liên Tích khẽ cười một tiếng: “Nó vốn có giá trị liên thành đấy, chẳng qua là ngươi không biết nhìn hàng nên mới có thể dùng giá thấp như thế bán đi.”

Liễu Nham bĩu môi: “Công tử Liên Tích cũng không phải loại người thấy tiền sáng mắt, cũng không phải là người thiếu ngân lượng. Có chuyện gì muốn hỏi thì nhanh hỏi đi, ta còn phải trở về nhà.”

“Không phải ta đã hỏi rồi sao? Từ đâu mà ngươi có được khối ngọc bội này?”

“Đây là di vật của phụ thân ta, cho nên mời ngươi trả lại cho ta. Ngươi chuộc nó mất bao nhiêu, ta sẽ hoàn lại đủ. Đương nhiên nếu ngươi muốn lấy hơn cũng có thể.”

“Phụ thân? Di vật? Phụ thân của ngươi đã qua đời rồi sao?” Tự nhiên Liên Tích cảm thấy có chút buồn, lại nói tiếp: “Phụ thân của ngươi tên là gì, có thể nói cho ta biết được không?”

"Khuê danh của gia phụ là Hạ Ánh Tuyết." Quả nhiên không ngoài dự đoán của Liễu Nham, hắn chính là quan tâm tới chủ nhân của khối ngọc bội này.

Liên Tích trầm nghĩ, Liễu Nham có tám phần chính là người hắn muốn tìm, nhưng quan trọng nhất là, hắn nhất định phải nhìn được đồ án trên người nàng mới có thể tin chắc được. Thời gian cũng lâu rồi, có lẽ cũng đã đến lúc được tính phát tác!

Liễu Nham thấy Liên Tích trầm tư, có chút không kiên nhẫn, nói lời cáo từ. Vừa mới đứng dậy, một cảm giác choáng váng kéo đến, hô hấp căng thẳng. “Trong phòng ngươi để thứ gì?”

Liên Tích cười khê “yên tâm, không có gì cả, mỗi tội vừa rồi ở miệng chén của ngươi ta đã bôi một chút mị dược, để ngươi có thể phối hợp một chút mà thôi.”

Khó trách nàng không phát hiện ra, nàng có thể phân biệt được hầu như gần hết tất cả các loại độc dược, nhưng đối với mị dược quả thật nàng cũng bất lực. Liễu Nham muốn tông cửa xông ra, lại bị Liên Tích kéo lại.

Nàng vừa vội vừa tức: “rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”, Liên Tích từng bước ép sát, trong nháy mắt hai người đã ngã xuống giường.

Liên Tích không nói gì, nếu như nói ban đầu hắn chỉ muốn biết rõ Liễu Nham có phải người hắn muốn tìm hay không, thì bây giờ hắn lại ái mộ nàng. Từ khi sinh ra, Liên Tích muốn cái gì thì đều phải có được cái đó, lúc này cũng không ngoại lệ, nữ nhân mà hắn coi trọng nhất định phải thuộc về hắn.

Nghe nói bây giờ cảm tình của nàng và Quân Lưu Niên rất sâu đậm, muốn có được nàng thì phải chờ chút thủ đoạn đặc biệt rồi, với tính cách của Quân Lưu Niên, chắc hẳn là hắn sẽ không cùng người khác hầu hạ chung một Thê chủ.

Liên Tích trầm mặc làm cho Liễu Nham tỉnh táo lại, bây giờ hắn là dao thót, nàng là cá thịt, cho dù nàng có gãy dựa cũng sẽ vô dụng thôi. Nàng cười lạnh một tiếng: " Chẳng lẽ công tử Liên Tích lại thiếu nữ nhân như vậy ư? đói khát đến nỗi cái gì cũng ăn?"

Trong nháy mắt Liên Tích nổi trận lôi đình, ở trong mắt nữ tử mà hắn ngưỡng mộ trong lòng, chẳng lẽ hắn chỉ là một nam nhân phóng túng. Nhưng hắn không phải là một tiểu nam nhân nhu nhược, một lát sau lửa giận hắn đã được dập tắt. Hắn quỳn rừ nở nụ cười: " Nàng đang dùng phép khích tướng đúng không? Nàng dùng chiêu này đối với ta cũng vô dụng." Tiếp đó ngoại bảo của Liễu Nham cũng bị quăng xuống dưới giường.

Liên Tích nói cười rất tự nhiên, càng thêm kích thích thần kinh đang rất yếu đuối của Liễu Nham, lý trí của nàng hầu như sắp biến mất không còn. Rốt cuộc đây là thuốc gì, thật không ngờ được tính lại ác liệt như vậy, trước mắt càng lúc càng mờ hồ, trong đầu của nàng chỉ còn lại ý nghĩ duy nhất chính là ôm lấy thân hình mềm mại không xương kia mà thôi, không kịp chờ đợi nào cấp mệnh lệnh, nàng quay người đặt Liên Tích ở dưới thân.

Liên Tích thấy nàng động tình, tay cũng hành động, cho đến khi chỉ còn sót lại một bộ tiết y (áo lót) màu trắng. Hắn nhẹ nhàng xé áo nàng ra, làm lộ ra cả vai trắng như tuyết của Liễu Nham. Trên vai phải có một vết sẹo rất sâu, giống như bị một vết kiếm xuyên thấu lưu lại. Liên Tích nhìn sau lưng của nàng, tuy bị vết sẹo che dấu, nhưng vẫn có thể thấy được vai phải của nàng có một đóa tường vi. Quả nhiên chính là nàng!

Trên người đột nhiên thiếu đi y phục che phủ, Liễu Nham không nén nổi rung mình một cái, ý thức thoáng tỉnh táo lại. Vậy mà mình lại đặt Liên Tích ở dưới thân, y phục của hắn đã bị mình lôi kéo tán loạn. Nàng nắm chặt nắm đấm, trong lòng bàn tay, móng tay tạo thành vết thương sâu đậm, rịn ra máu, đau đớn làm cho nàng càng thêm thanh tỉnh.

Liễu Nham thừa dịp Liên Tích không chú ý, điểm lên huyệt của hắn. Liên Tích kinh ngạc, hắn không nghĩ tới nàng sẽ chống cự được mị dược mãnh liệt nhất trên thế gian, nàng còn có thể bảo trì thần trí thanh tỉnh. Mà hắn chỉ sợ y một chút, đã bị nàng chế trụ.

"Ta không biết công tử Liên Tích muốn như thế nào, cũng không biết rốt cuộc ngọc bội kia có phải là mối như hay không? Ta chỉ hi vọng công tử Liên Tích hiểu rõ, ta - Liễu Nham chỉ là ở nữ tử rể vô năng mà thôi, thỉnh công tử Liên Tích không nên lãng phí thời gian ở trên người của ta. Đối với bất cứ chuyện gì của công tử ta không muốn tham gia, ta chỉ muốn yên ổn sống qua ngày mà thôi." Liễu Nham cảm lấy ngọc bội ở trên bàn, cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Sau lưng vang lên âm thanh không cam lòng của công tử Liên Tích: " Liễu tiểu thư, vô luận nàng lạnh nhạt với ta cỡ nào, thì thân thể của nàng đã quyết định rồi, nàng vĩnh viễn cũng không thể có cuộc sống yên ổn đâu."

Giờ phút này Liễu Nham cảm giác thân mình sắp bị thiêu đốt, nàng không còn sức để ý đến lời nói của Liên Tích nữa, mà chỉ nghĩ đến phải nhanh một chút chạy về tìm thuốc giải, nói cách khác nàng sợ mình thật sự sẽ ở trên đường mà hóa thân thành sắc lang.

Nàng dùng hết khí lực toàn thân, vận dụng khinh công trở lại Quân phủ, trên đường đi đến viện tử của Thái bà bà, nàng phát hiện căn phòng của Quân Lưu Niên vẫn còn sáng đèn. Hắn thật sự vẫn đang chờ nàng! Trong lòng Liễu Nham chợt âm ập, trước hết nàng phải nói cho hắn biết một tiếng là nàng đã trở về, để cho hắn đi ngủ trước.

Nàng đẩy cửa phòng của Quân Lưu Niên ra, thấy Quân Lưu Niên ngồi trên ghế, tay chống cằm, giống như đã ngủ rồi. Nhưng trong nháy mắt tiếng Liễu Nham đẩy cửa đã đánh thức Quân Lưu Niên, hắn nhìn thấy Liễu Nham, trong mắt khó nén mừng rỡ: " Nham, rốt cuộc nàng đã trở về!" Rồi tiến lên ôm lấy Liễu Nham.

Khi Quân Lưu Niên nhào vào trong ngực nàng thì cảm giác mát mẻ bỗng ập đến, làm cho nàng nhìn không được thờ dài. Liễu Nham nhớ đến mị dược trong thân thể mình còn chưa có giải, mà bây giờ Quân Lưu Niên lại nhảy đến ôm lấy nàng, lúc này hắn đối với nàng mà nói tựa như hút phải thuốc phiện vậy, muốn ngừng mà không được.

Nhưng nàng thật sự không thể, nàng sẽ làm hắn bị thương mất. Một chút lý trí hiếm hoi còn sót lại, khiến Liễu Nham nhẹ nhàng đẩy hắn ra: " Đã trễ như vậy rồi, chàng mau đi ngủ đi!" Sau đó nàng giống như muốn chạy trốn ra khỏi phòng.

Tay lại bị Quân Lưu Niên kéo lại, hắn cúi đầu, thẹn thùng nói: " nếu đã trễ như vậy, thì ngủ chung đi!"

Trong lòng Liễu Nham âm thầm hô to, lão thiên gia, có phải người muốn tra tấn ta như vậy hay không vậy. Nàng như bị điện giật rút tay mình khỏi tay của Quân Lưu Niên: " Ta? ? ? Ta vẫn chưa tắm rửa, chàng ngủ trước đi."

"Vậy thì ta đi gọi Lan Y đi chuẩn bị nước cho nàng tắm, nàng chờ nhé." Quân Lưu Niên ấn nàng ngồi lên trên ghế.

"Nhất định là Lan Y đã đi ngủ rồi, chàng đừng giầy vò Lan Y. Ta đi đến phòng bếp rửa, một lát nữa sẽ quay lại!" Rốt cuộc nàng cũng chạy ra được khỏi phòng.

Ở trong tiểu viện của Thái bà bà, Liễu Nham lật tất cả các phương thuốc, vậy mà vẫn không tìm được phương thuốc nào, có thể chống lại mị dược. Cho

tới bây giờ nàng chưa từng chế tạo qua loại thuốc này, dù sao mị dược cũng không phải là thuốc độc, không có mất mạng, cho nên nàng mới không nghĩ đến, bây giờ cần phải sử dụng lại không có.

Khô nóng trên người càng lúc càng khó nhin, trong lúc tình thế cấp bách, nàng nhảy vào trong chum nước ở phòng bếp. Nước giếng lạnh như băng làm dịu bớt được cảm giác nóng cháy của nàng, sau một khắc đồng hồ, Liễu Nham nghe thấy tiếng Quân Lư Niên gọi nàng. Nàng vội vàng từ trong chum nước nhảy ra ngoài.

"Nham, làm sao toàn thân nàng lại ướt đầm? Tắm rửa sao lại không cời y phục vậy?" Quân Lư Niên nhìn thấy toàn thân nàng đều là nước, rất là khó hiểu hỏi.

"Vừa rồi ta tắm không cẩn thận làm nước rơi vãi, sao chàng vẫn chưa đi ngủ?"

Quân Lư Niên cúi đầu, cảnh ban đêm che dấu đôi má đỏ ửng của hắn: "ta đang chờ nàng."

Liễu Nham đã không còn cảm giác khô nóng, vì vậy nàng cho rằng mị dược trên người mình đã được giải rồi, tiến lên dắt tay của Quân Lư Niên: "Vừa vặn ta mới tắm xong, ngủ đi thôi!"

Đại khái là rất mệt mỏi, cho nên Quân Lư Niên ngã xuống giường liền ngủ thật say. Nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, Liễu Nham chân thực cảm nhận được một loại cảm giác an tâm.

Bỗng nhiên, cái loại cảm giác nóng ran lại quay trở về, đây rốt cuộc là thuốc gì, dược tính cũng quá mãnh liệt đi, chẳng lẽ không có âm dương điều hòa thì không thể giải được? Rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ thuốc này mạnh bao nhiêu, nhìn khuôn mặt đang yên giấc của Quân Lư Niên, làm sao nàng cam lòng để cho phải hắn chịu một chút tổn thương!

Nàng xoay người rời giường, nghe thấy giọng Quân Lư Niên mơ mơ màng màng hỏi: "Nham, nàng muốn đi đâu đấy?" Một tay hắn giữ lại ống tay áo nàng.

Nhiệt độ trên người Liễu Nham nóng bỏng làm cho Quân Lư Niên nhanh chóng thanh tỉnh: "nàng bị bệnh đúng không? Vì sao lại nóng đến phỏng tay như vậy?"

"Không, Tiểu Niên, tốt nhất chàng đi ngủ đi, ta có việc cần đi ra ngoài một chút." Nàng nóng lòng muốn tránh thoát khỏi Quân Lư Niên, nhưng cũng không dám dùng quá sức.

"Không được, đêm nay cho dù nàng có nói gì ta cũng không cho nàng đi. Nàng đã biến thành như vậy, còn không biết nghỉ ngơi thật tốt, không phải nàng rất biết chiều cố người khác sao, vì sao không thể chiều cố mình thật tốt?" Nói sao Quân Lư Niên cũng không chịu thả tay ra.

Rốt cuộc một chút lý trí cuối cùng của Liễu Nham bị thiếu rụi, nàng xoay người thoáng đặt Quân Lư Niên ở dưới thân, hai tay lúi lét kéo xé rách tiết y của hắn, chỉ một lát y phục nát vụn rơi tán loạn ở trên giường.

Ánh mắt nàng nhìn hắn tràn đầy dục vọng, lúc này Quân Lư Niên đã hiểu rõ, không phải Nham ngã bệnh, mà là? ? ? Trúng mị dược. Hắn chần chờ một giây, sau đó chậm rãi giúp Liễu Nham cời y phục ở trên người.

Dưới thân là da thịt trơn trượt mềm mại như tơ lụa làm cho Liễu Nham yêu thích không buông tay, nàng hôn lên môi hắn, một nụ hôn ôn nhu như gió mát, sau đó lại như gió táp mưa rào, không ngừng công thành đoạt đất, cho đến khi đôi má hắn đỏ bừng. Liễu Nham buông hắn ra, thì thầm "Tiểu Niên? ? ? Tiểu Niên? ? ?" Từng lần một: "Ta yêu chàng? ? ? Ta chỉ yêu chàng? ? ?" Quân Lư Niên đắm chìm trong giọng nói níu non nhẹ nhàng.

Thân thể Quân Lư Niên hết như một món đồ sử dụng, không có một chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào, Liễu Nham cảm thấy cái này so với việc nàng bị trúng mị dược càng thêm mê người, ý thức dần dần mờ hồ, trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ và âm thanh khoái cảm cực lớn khiến cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh mà thôi? ? ?

Linh Nhi tiến vào trong phòng thì thấy Liên Tích chỉ mặc tiết y nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, hắn kinh hô chạy lên trước: "công tử, đây là thể nào?"

Y phục trên người Liên Tích rất là chỉnh tề, trên giường cũng không có dấu vết hoan ái, đại khái Linh Nhi cũng biết chuyện gì đã xảy ra, cho nên hắn lại càng kinh ngạc hơn. Cho tới bây giờ đều là công tử tính toán người khác, lần này lại bị người ta trêu đùa.

Thấy biểu tình trên mặt Linh Nhi từ kinh ngạc biến thành nhìn có chút há hê, Liên Tích gào thét: "còn không mau giải huyết cho ta!" Linh Nhi lập tức giải huyết, cũng không quên trào phúng hắn vài câu: "Ồi!!! nhìn tình cảnh này, xem ra ngày hôm qua công tử đã bị người ta chê? Nữ tử ở trên thế gian này ghét bỏ công tử, đây chính là lần đầu? ? ?"

Linh Nhi liếc nhìn ánh mắt âm trầm của Liên Tích một cái, lập tức rung mình, làm ra bộ dạng nghiêm túc, nói sang chuyện khác "Công tử, nàng chính là người mà chúng ta muốn tìm sao?"

Liên Tích gật đầu, phân phó "Đi truyền thư cho Hoàng Di, nói: người chúng ta đã tìm được." Trong lòng của hắn thầm nghĩ, Liễu Nham, rồi có một ngày nàng sẽ là của ta. Không, nàng vốn là của ta.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Ân ký yêu thương

Liên Tích gật đầu, phân phó "Đi truyền thư cho Hoàng Di, nói người chúng ta đã tìm được." Trong lòng hần thâm nghĩ, Liễu Nham, một ngày nào đó nàng sẽ là của ta. Không, nàng vốn là của ta. Có lẽ không nên gọi nàng là Liễu Nham nữa, mà nên gọi nàng là Phụng Anh Tư.

Nắng sớm chiếu rọi lên trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ, Liễu Nham từ từ mở mắt. Trong ngực nàng là mỹ nhân đang chìm trong giấc ngủ say, mỹ nhân ở bên cạnh, ánh mặt trời rực rỡ, đây quả thật chính là điều hạnh phúc nhất của cuộc sống bình thường. Nhưng khi nàng tận mắt chứng kiến một mảnh hỗn loạn trên giường thì lòng nàng có một chút không đành lòng. Tối hôm qua, nàng thật sự là hơi điên cuồng rồi, thậm chí cuối cùng ngay cả một chút thanh tỉnh cũng chưa từng có.

Nàng nhẹ nhàng vén chăn rời giường, đưa mắt xem xét thân hình Quân Lưu Niên, trên người hần hiện ra đầy dấu vết xanh tím, càng làm cho nàng xấu hổ. vùng bụng đầy vết loang lổ, dưới lớp tơ lụa là thân hình có rất nhiều vết máu tụ. việc xảy ra đêm qua là điều nàng mong đợi vô số lần, nhưng lại không thể để lại cho hần dấu ấn tốt đẹp. Ngày hôm qua bản thân mình, ở trong mắt hần, là cái dạng gì đây hả trời?

Liễu Nham có chút âm đạm, thấy Lan Y đi đến. Nàng lập tức dùng chăn mền, che kín Quân Lưu Niên lại: "Lan Y, đi chuẩn bị một chút nước tắm."

"Dạ." Cho dù Liễu Nham kịp thời che lại, Lan Y vẫn thấy được đám y phục lộn xộn, người thông minh như hần, đương nhiên biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì rồi.

Rốt cục thiếu gia và tiểu thư đã ở cùng một chỗ, từ trong đây lòng hần cao hứng vì bọn họ, thiếu gia đã trở thành phu quân của tiểu thư rồi. Từ nhỏ hần và thiếu gia cùng nhau lớn lên, hần thấy sau khi phu nhân qua đời thiếu gia đã khó khăn vất vả quản lý chuyện của Quân phủ, cho nên tâm nguyện lớn nhất của Lan Y, chính là hi vọng thiếu gia có thể được hạnh phúc.

"Thiếu phu nhân, nước tắm đã chuẩn bị xong."

Nghe thấy Lan Y xưng hô như vậy, Liễu Nham trở mặt ngạc nhiên mất một giây đồng hồ, sau đó nàng mới rõ ràng, thật tâm Lan Y hi vọng bọn họ ở chung với nhau, đã vậy nàng cũng không có gì giấu giếm nữa, nàng mỉm cười đáp lại.

"Lan Y đi trước ăn điểm tâm đi!" Bị Lan Y nhìn thấu, Liễu Nham vẫn có chút ngượng ngùng: "Tiểu Niên? ? Có thể phải ngủ thêm một lúc, không cần chờ chàng, mau đi ăn cơm đi."

"Được." Lan Y lui ra ngoài, gài cửa lại, cái tin tức tốt này có lẽ phải đi nói cho Quận chúa biết. Nói không chừng, có lẽ Quân phủ sắp sửa có thêm người rồi cũng nên. Nghĩ đến tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia thân hình mềm mại, hần không nhịn được bật cười.

"Lan Y, ngươi ở đây vui cười cái gì?" Đột nhiên Lan Trúc xuất hiện dọa Lan Y nhảy dựng, hần phục hồi tinh thần lại, tức giận nói: "Lan Trúc, ngươi dọa ta rồi. Sao ngươi đi đến không có tiếng động vậy?"

Lan Trúc rất ủy khuất: "ta ở bên cạnh ngươi một lúc rồi, vậy mà ngươi vẫn không chịu quay đầu nhìn ta. Ai da, ngươi gặp được chuyện gì cao hứng rồi hả?"

Nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của Lan Trúc, Lan Y thần bí cười cười: "không có gì, ta phải đến chỗ Quận chúa, có lẽ người sẽ ban thưởng điểm tâm cho ta, cho nên ta rất vui vẻ." Biết Lan Trúc thích ăn nhất là điểm tâm, cho nên Lan Y cố ý đùa hần.

"Thật sự? Thật sự?" Lan Trúc kéo ống tay áo Lan Y lại, làm bộ đáng thương cầu khẩn: "nếu có điểm tâm ngon, nhất định phải chia cho ta một chút nhé." Hần khoa tay múa chân: "một chút xíu là được rồi."

Lan Trúc giống như một con mèo nhỏ, làm cho Lan Y cảm thấy buồn cười: "được được, sẽ không thiếu phần của ngươi, ta đi trước tìm Quận chúa đây."

"Đúng rồi, ta cũng có chuyện muốn tìm ngươi. Nghe nói tối hôm qua tiểu thư đi Túy Hồng lâu, cả đêm cũng chưa trở về, ngươi nói có phải tiểu thư thật sự bị cái gì công tử Liên Tích kia mê hoặc hay không?" Nói xong hần liếc nhìn về phía căn phòng của Quân Lưu Niên: "nếu như thiếu gia biết được, nhất định người sẽ giận dữ nhỉ? ? ?"

Lan Y lấy tay chặn miệng Lan Trúc lại: "Loại tin tức loạn truyền nhảm nhí như vậy, mà ngươi cũng tin! Bây giờ tiểu thư đang ở trong phòng của thiếu gia, không cho phép ngươi nói lung tung nữa!"

"Tiểu thư ở trong phòng của thiếu gia?" Lan Trúc hơi nghi hoặc một chút, chỉ có điều hần vẫn như cũ biết điều gật đầu: "Uh, ta đã biết."

Liễu Nham đi vào bên giường, nhẹ nhàng gọi Tiểu Niên. Quân Lưu Niên khẽ nhú mày, tiếng gì ông ông ông vậy, thật ồn ào. Hần lẩm bẩm một câu: "ta muốn ngủ, không cần để ý đến ta."

Thấy không gọi được hần dậy, Liễu Nham bắt đầu đi lắc đầu, được rồi, nàng dùng khăn trải giường bọc Quân Lưu Niên lại, ôm lấy hần đi ra sau tấm bình phong phòng tắm, đặt hần ở trong nước, sau đó chính mình cũng nhảy vào. Được làn nước ấm áp bao bọc, trong mộng Quân Lưu Niên thoải mái

nhìn không được khê thờ dài.

Đêm qua nàng vẫn chưa kịp thưởng thức thật tốt, hôm nay tận mắt thấy, thân thể Quân Lư Niên thật sự là rất hoàn mỹ, bởi vì tắm rửa hiện ra màu đỏ ửng nhàn nhạt, càng thêm mê người.

Liễu Nham từ bỏ tạp niệm trong lòng, tắm rửa sạch sẽ cơ thể hần. Trong đám đồ dùng mà Lan Y đưa tới, nàng lấy một cái khăn vải lau sạch người Quân Lư Niên, tiếp đó dùng khăn bông bọc lấy hần, khê đặt hần lên trên giường.

Hần thật đúng là một muốn chết rồi, tắm rửa như vậy mà vẫn chưa từng tỉnh. Liễu Nham vẫn luôn bên giường nhìn chăm chú khuôn mặt Quân Lư Niên, thấy xem thể nào cũng không chán, cái tiểu nam nhân đặc biệt này, không biết từ bao giờ đã đi sâu vào trong lòng của nàng, mặc kệ là ai cũng không cách nào xóa đi được.

Khi Quân Lư Niên tỉnh lại đã là giữa trưa, hần mở to mắt, nhìn thấy Liễu Nham nằm ở đầu giường mắt nhìn mình không chớp. Nhớ tới tối hôm qua, sắc mặt hần đỏ bừng: "Sao nàng lại nhìn ta như vậy?"

"Bởi vì ta thích! Chẳng lẽ Tiểu Niên không thích ta nhìn chàng như vậy?" Đối mặt với Lan Y thì Liễu Nham còn có chút cảm chùng. Nhưng mà khi nàng thấy vẻ mặt ngưng ngung của Quân Lư Niên, thì lại muốn trêu hần.

Khuôn mặt Quân Lư Niên càng đỏ hơn, gất một tiếng: "vừa sáng sớm, sao nàng đã ăn nói lung tung rồi."

Liễu Nham ranh mãnh nở nụ cười: "Tiểu Niên, chàng nhanh nhìn ngoài cửa sổ một chút, không phải là mới sáng sớm, mà nắng đã chiếu đến môn rồi. Thân thể chàng có chỗ nào thoải mái không hay không? Đói không? Ta đi phân phó Lan Y chuẩn bị cơm."

Quân Lư Niên khê cử động thân thể, không cảm thấy đau đớn, chỉ là eo có chút đau xót, chân hơi nhũn ra. Khăn trải giường và đệm chăn đã đổi qua, hình như mình cũng mới được tắm rửa đã qua, tiết y cũng được đổi mới. Hần trợn mắt nhìn Liễu Nham một cái, oán thầm nói, không phải là do nàng hay sao.

Cái liếc mắt thật là quyến rũ, làm cho cảm xúc của Liễu Nham càng lúc càng lớn, nàng hôn lên trán Quân Lư Niên một cái, cười khê "Tiểu Niên là đang quyến rũ Vi thê phải không? Vậy hôm nay chưa chắc chàng có thể xuống giường được đâu!"

"Nàng? ? ? Sắc phối." Một câu nói này làm cho gương mặt của Quân Lư Niên đỏ ửng, hần nghiêng đầu sang một bên, không thèm để ý tới nàng.

"Được rồi, ta không đùa chàng nữa. Mau đi dùng cơm thôi, không thể để bảo bối của ta đói bụng." Liễu Nham kéo Quân Lư Niên từ trong chăn ra ngoài, giúp hần mặc y phục và đeo hài, sau đó an trí hần ở giường, lót một cái gối ở sau lưng của hần.

"Ta bắt đầu dọn cơm đây!" Đột nhiên Liễu Nham cảm giác được mình đã bị cái thế giới này đồng hóa. Trước kia nàng là một có chút không thích chủ nghĩa nữ quyền này, khinh thường nam nhân ở đây giống như là chim non nép vào người khác, thế cho nên nàng chuẩn bị làm gái ế, vậy mà nàng vẫn được phái nam ưu ái. Ngẫu nhiên có một vài nam nhân đối với nàng hâm mộ, nhưng cuối cùng sẽ bị nàng dọa chạy mất.

Cho nên tại thời đại nữ cường nam yếu này, nàng thấy không có gì tốt. Lúc ban đầu nàng thưởng thức Quân Lư Niên là bởi vì hần giống như mình trước kia, nhưng bây giờ nàng lại không hy vọng hần kiên cường như vậy, nàng chính là muốn sủng ái hần, cho hần quan tâm và yêu thương vô tận.

Có lẽ nàng có thể hiểu được một chút, lòng của nam nhân ở thế giới kia rồi. Nàng thật sự không phải là bởi vì bị quần thể ở đây đồng hóa, mà là nàng nhìn không được muốn sủng hần, muốn yêu hần.

Khi thật sự ở cùng nàng, trong lòng Quân Lư Niên lặng lẽ mong muốn, có một nữ nhân cho hần tình yêu. Từ đó đau đớn của hần đều tan thành mây khói, từ nay về sau hần sẽ không còn cô đơn. Sẽ có người khi trời mưa che dù cho hần, khi hần mệt mỏi giúp hần bóp vai, khi hần khóc thì cho hần mượn một bờ vai. Nương, người này sẽ giống như người, yêu thương con giống như người yêu phụ thân vậy, đúng không?

Liễu Nham bung com vào nhà, sau khi dọn hết lên trên bàn, thì ôm lấy Quân Lư Niên, an trí trên ghế, trước đó trên mặt ghế đã được lót một cái đệm thật dày. Quân Lư Niên để ý đến hành động tỉ mỉ của nàng, cảm thấy rất cảm động.

Sau khi ăn xong điểm tâm, vành tai và tóc mai của cả hai lại chạm vào nhau một trận, cho đến khi Lan Y tới báo tin với Liễu Nham là Quận chúa muốn gặp nàng, nói biểu tình của Quận chúa rất nghiêm túc.

"Phụ thân tìm nàng có chuyện gì? Lúc trước rõ ràng người còn khích lệ ta ở cùng với nàng, chắc có lẽ người sẽ không làm khó dễ nàng đâu, ta đi cùng với nàng!" Chưa bao giờ Quân Lư Niên tìm cách hiểu rõ nội tâm phụ thân, giống như lần trước khi hai người cùng tâm sự vậy. Ngay cả khi Liễu Nham ở rề, người cũng không có thương lượng thật tốt với hần, mà là tự mình quyết định.

"Không có chuyện gì, nhất định là phụ thân đã biết chuyện của chúng ta, dặn dò ta nhất định phải đối đãi với chàng thật tốt, ta lập tức sẽ trở về, chàng cứ nghỉ ngơi thật tốt đi! Lan Y, chiếu cố cho thiếu gia thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Công công trò chuyện với nàng dâu

Liễu Nham đi theo sau Lan Y tới gặp Lão Chủ Quân, trong lòng có chút buồn bực, trước đây Lão Chủ Quân đã đồng ý chuyện của nàng và Quân Lưu Niên, thậm chí còn có chút thích thú khi giao phó, người sẽ không bởi vì bọn họ thật sự ở chung một chỗ mà làm khó nàng chứ? Rốt cuộc là có chuyện gì đây? Nhất định Lão Chủ Quân sẽ không cho gọi nàng đến để nói chuyện phiếm đâu.

Lão Chủ Quân vẫn giống như lần đầu tiên đơn độc gặp mặt Liễu Nham vậy, ông đứng ở chính giữa từ đường. Đưa lưng về phía cửa, nhìn chăm chú bài vị bày trên đài (bàn thờ).

Liễu Nham bước đến và tiếng chào hỏi ông : " Phụ thân, hài nhi đã tới."

Lão Chủ Quân không quay người nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nói: "Đêm qua các con ở chung một chỗ phải không?" Trong giọng nói không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

"Đúng vậy, phụ thân." Liễu Nham vẫn một mực cung kính đáp lời. Lão Chủ Quân luôn có một loại khí chất rất cường đại, làm cho Liễu Nham cảm thấy ở trước mặt ông, nàng không có chỗ che thân, nếu như nói ở cái thế giới này còn có người làm cho nàng kính sợ, vậy thì không nghi ngờ chút nào chính là người ở trước mặt này.

"Ồ trong lòng con Niên Nhi là cái gì?" Câu hỏi bất ngờ xảy ra làm cho Liễu Nham tro mắt mấy giây, sau đó nàng chân thành trả lời : " Tiểu Niên là người duy nhất đời này con yêu, cũng là người con nắm tay cả đời."

Lão Chủ Quân quay người, nhìn chăm chăm Liễu Nham, trên mặt không có bất kỳ vẻ vui mừng gì, thấy thế trong lòng nàng trở nên hốt hoảng, câu trả lời của mình tựa hồ không được Lão Chủ Quân tín nhiệm.

Lúc này, ông chậm rãi lên tiếng : " Thời điểm con và Niên Nhi cùng nhau gánh vác mọi chuyện mà xảy ra xung đột, con sẽ lựa chọn như thế nào?"

Lão Chủ Quân chỉ dừng lại một giây, không cho Liễu Nham thời gian trả lời, hần nói tiếp : " Ta không cần câu trả lời của con, hơn nữa cho dù con trả lời, cũng chưa chắc là lựa chọn cuối cùng của con. Ta chỉ muốn dùng thân phận của một người phụ thân nhờ cậy con, bây giờ con lựa chọn cùng Niên Nhi ở chung một chỗ, hy vọng con đối xử với nó thật tốt, đừng phụ nó."

"Phụ thân, người yên tâm, bất kể ra sao, đối với con sẽ không có bất kỳ vật gì quan trọng hơn so với Tiểu Niên, Liễu Nham bình tĩnh đáp lại.

Lão Chủ Quân gật đầu." Gần đây phụ thân vẫn phái người quan sát mọi hành động của con, khi con đi lại bên ngoài vẫn luôn dùng thân phận Lâm Ngọc Nghiên, con cũng cùng Mặc Lăng của Mặc gia và Tam Hoàng Nữ qua lại khá gần."

Ánh mắt Liễu Nham không dám tin nhìn Lão Chủ Quân, trời ạ, thậm chí ngay cả những chuyện này người cũng biết, thật là quá đáng sợ. Thì ra cái thế giới này vẫn luôn đánh giá thấp năng lực của nam nhân, giống như Phượng Hậu, công tử Liên Tích cùng Lão Chủ Quân trước mặt, thật đúng là nam trung hào kiệt!

Lão Chủ Quân ho nhẹ một tiếng : " Con không nên trách phụ thân, ta làm vậy cũng là vì Niên Nhi. Ta và mẫu thân nó chỉ có một hài tử này, cho nên muốn đem những thứ gì tốt nhất trên đời này cho nó. Chờ đến một ngày con làm phụ mẫu, con sẽ hiểu rõ."

"Con không có trách người, con chỉ là rất kinh ngạc về năng lực của phụ thân." Liễu Nham ăn ngay nói thật đáp.

Lão Chủ Quân tán thưởng nhìn nàng:" Con quả nhiên là một hài tử biết lý lẽ. Phụ thân cũng chỉ muốn nói với con những thứ này, không phải muốn can thiệp vào bất cứ chuyện gì của con, chẳng qua phụ thân hy vọng con không nên vì những chuyện này mà phá hư tình cảm của con và Niên Nhi, cũng không nên làm tổn thương nó. Con có biết, chuyện Niên Nhi ghét nhất chính là lừa dối không."

"Phụ thân, những chuyện này con sẽ tìm cơ hội thích hợp, thẳng thắn nói rõ với Tiểu Niên. Hành động trước mắt, đều chỉ là kế tạm thời. Hơn nữa chuyện con làm, cũng là vì muốn cho Tiểu Niên không phải chịu bất kỳ tổn thương nào."

"Hài tử, ta tin tưởng con. Còn cái tên công tử Liên Tích kia, con cũng phải cẩn thận đề phòng hần." Lão Chủ Quân dặn dò.

Liễu Nham càng ngày càng bội phục vị phụ thân này, ngay cả chuyện công tử Liên Tích mà người cũng biết, còn có chuyện gì mà người không biết không? Nếu như người muốn noi theo Võ Tắc Thiên làm Nam Đế đầu tiên ở Đông Dương Quốc, sợ rằng để vị cũng là vật ở trong túi của người.

"Hài nhi đã biết."

"Biết là tốt rồi, những gì ta muốn nói cũng chỉ có thể thôi, con phải đối xử với Niên Nhi thật tốt đấy. Cá tính của nó rất giống ta, một khi đã giao ra trái tim, thì sẽ không thu trở về, nếu như bị cô phụ (phụ lòng), nó nhất định sẽ bị tổn thương. Con đi đi, ta sẽ không quấy rầy hai phụ thể các con nữa."

Mặt Liễu Nham ửng hồng, cáo lui ra cửa.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, lão Chủ Quân thở dài một cái, phiền toái rất mau sẽ tìm đến cửa. Ngăn cản Niên Nhi yêu nàng xem ra đã không còn kịp rồi, hết thảy mọi chuyện đều sớm được định trước, là mình quá ngây thơ, cho rằng người kia sẽ không bao giờ tới tìm nàng. Niên Nhi yêu nàng, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh đây?

Quân Lưu Niên thấy Liễu Nham trở lại, liền nhào tới : " Nham, phụ thân không làm khó nàng chứ?"

Liễu Nham cũng cúi xuống mũi của hắn : " Sao có thể chứ? Chẳng dùng quên, ta là do phụ thân lựa chọn làm Thê chủ của chàng. Hôm nay thân thể chàng yếu như vậy, còn không mau lên trên giường nằm." Liễu Nham ôm ngang hắn lên, ngồi ở mép giường.

"Phụ thân tìm nàng đến nói những gì?" Quân Lưu Niên có chút mê man.

"Đương nhiên là bảo ta phải đối xử với chàng thật tốt."

"Nàng gạt ta, phụ thân sẽ không nói với nàng những điều này đâu."

Liễu Nham oán thăm, chàng ngược lại rất hiểu phụ thân của mình, nhưng lại không biết người yêu thương chàng rất nhiều. "Sao lại không phải, chàng có biết phụ thân yêu thương chàng rất nhiều hay không? Người vẫn luôn dặn dò ta, phải đối xử với chàng thật tốt. Nói một khi chàng đã giao ra trái tim, nếu như bị cô phụ, chàng sẽ bị tổn thương."

Quân Lưu Niên hừ một tiếng : " Nếu như nàng dám cô phụ ta, ta sẽ? ? ?" Hắn suy nghĩ hồi lâu : " ta sẽ chết cho nàng xem "

Liễu Nham hôn lên mặt hắn một cái : " Tiểu Niên, sẽ không có ngày đó đâu. Trừ phi chàng nói không yêu ta nữa, nói muốn đuổi ta đi, nếu không ta sẽ không rời chàng nửa bước."

"Cho dù ta có đuổi nàng đi, nàng cũng không thể đi." Quân Lưu Niên cất giọng buồn rầu nói.

"Được rồi, ta sẽ không đi, cho dù Tiểu Niên có cảm roi quát ta, ta cũng không đi có được hay không?"

"Ừ." Quân Lưu Niên như nghĩ tới điều gì, vội vàng giải thích : " ta sẽ không bao giờ lại cảm roi quát nàng."

Liễu Nham thấy hắn cuồng cuồng, trả lời ngay: "Đánh là thân, mắng là yêu, Tiểu Niên làm gì ta cũng đều thích." Thăm nghĩ, ta yêu chàng, vì chàng ta có thể đem tự ái giẫm đạp ở dưới chân. Cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần chàng hạnh phúc là được rồi. Không nghĩ tới một lời thành sấm (tiên tri), sau này thật sự có một ngày, vì hạnh phúc của hắn, nàng không thể không đưa ra quyết định làm cho nàng vô cùng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thẳng thắn hết thảy

Liên Tích chớp mắt nhìn tro trong lư hương, không yên lòng hỏi: "Linh Nhi, Hoàng Di đã hỏi âm chưa?"

"Vừa nhận được hồi âm của Nữ Hoàng, Nữ Hoàng đã phái người lên đường, một tháng sau sẽ đến Đô Thành Đông Dương Quốc."

Liên Tích than nhẹ: "Quả nhiên tác phong của Hoàng Di thật là nhanh. Hoàng di phái ai tới?"

"Nữ Hoàng cũng không nói, nhưng người nói lần này dùng danh nghĩa viếng thăm Đông Dương Quốc để tới. Nữ hoàng còn hạ mệnh lệnh bắt buộc, nhất định phải mang được Thái Nữ điện hạ trở về."

"Thật sao?" Trên mặt Liên Tích hiện lên vẻ tính toán, thăm nghĩ trước khi sứ đoàn của Nữ Hoàng đến phải đoạt được lòng của nàng, tuy Hoàng Di đã từng nói với hắn rằng, vị trí Phụng Hậu ngoại trừ hắn ra thì không ai khác có thể. Nhưng cũng không phải là không thể thay đổi. Huống hồ nữ tử kia, càng ngày hắn càng có hứng thú.

"Linh Nhi, phái người đi thăm dò một chút, Liễu tiểu thư đã quan tâm tới ai chưa?" Tự mình mời nàng, tất nhiên nàng sẽ không đến nữa, vậy thì người làm cho nàng chủ động tới cầu mình đi.

Liễu Nham và Quân Lưu Niên ăn xong bữa tối, ngồi ở trong sân ngắm trăng, một tiếng còi vang lên. Liễu Nham nhíu mày, đây là ám hiệu mà nàng và Tam Hoàng nữ dùng để liên lạc, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, sao cứ phải luôn tìm nàng vào lúc đêm khuya vậy.

"Tiểu Niên, trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Nàng giả vờ cùng Quân Lưu Niên đi ngủ, trong phòng bỏ thêm an hồn hương, đối với thân thể vô hại, lại có thể khiến người ta ngủ rất say. Đoán chừng Quân Lưu Niên đã ngủ, nàng mặc y phục tử tế đi ra cửa. Những chuyện này có lẽ sớm phải thẳng thắn nói rõ cho Quân Lưu Niên, chỉ là nàng sợ hắn lo lắng mà thôi.

Đúng hẹn, Liễu Nham đi tới mật thất của trà lâu, bên trong ngoại trừ ba người Tam Hoàng Nữ đang ngồi, còn có một nữ nhân, ở trong bóng tối nàng cũng không thấy rõ, nhưng có lẽ là trưởng nữ của Binh Bộ Thượng Thư. Đứng bên cạnh Hoàng Nữ là Âm Ngũ.

Hiên Viên Cẩm thấy sắc mặt của Liễu Nham khó coi, biết nàng là không vui, mở miệng nói trước: "Tiểu Nham, ta chờ người thật lâu rồi."

Liễu Nham bĩu môi: "Ta nói Hoàng Nữ diện hạ, vì sao mà mỗi lần ngươi tìm ta lại đều là lúc đêm khuya vậy, không ngủ đủ giấc sẽ rất nhanh già đấy."

Bên cạnh một tiếng quát chói tai: "Sao ngươi dám vô lễ với Hoàng Nữ như thế?" Người lên tiếng chính là nữ tử xa lạ kia.

Liễu Nham oán thăm, độc quả nhiên đã được giải hết, âm thanh nghe mười phần trung khí. Chỉ có điều tính khí này, quả thật là giống như Âm Ngũ, rất ngay thẳng, chỉ có điều dường như thiếu một chút cơ trí.

Hiên Viên Cẩm nghe được tiếng quát lớn, có chút xấu hổ: "Cái này? ? ? Mạnh tướng quân, vị này chính người đã giải độc cho ngươi - - Liễu Nham, Âm Ngũ có thể kịp thời đi giải cứu ngươi, cũng là do nàng truyền tin cho ta. Mọi người ở trong này, đều là bằng hữu, không cần câu nệ như vậy."

Nữ tử xa lạ nghe xong, liền ôm quyền đứng dậy: "Thì ra Liễu tiểu thư là ân nhân cứu mạng của tại hạ, thất kính. Tại hạ là thủ vệ doanh ở ngoại ô Kinh Thành, Mạnh Địch."

"Không có gì, Mạnh tướng quân không cần để ở trong lòng. Nhìn dáng dấp tướng quân, xem ra đã khỏe rồi." Liễu Nham dời mắt về phía Hiên Viên Cẩm: "Các nàng đã không có gì đáng ngại, đêm hôm Hoàng Nữ tìm ta đến có chuyện gì thế?"

"Tìm ngươi tới để thương nghị một chút, nên hành động như thế nào để đánh đổ Khang Thân Vương - Đường Ninh. Mật thư Mạnh tướng quân đã xem rồi, nàng đồng ý cùng chúng ta vạch trần âm mưu của Khang Thân Vương. Hơn nữa Mạnh tướng quân cũng đã thông báo cho mẫu thân của nàng, quân đội phụ cận kinh thành sẽ không để cho Khang Thân Vương thừa cơ chen vào. Chẳng qua là, định tội cho Khang Thân Vương như thế nào, thì vẫn chưa có phương pháp tốt."

Liễu Nham bị buộc cuốn vào cuộc chiến đoạt vị, chỉ bởi vì nàng không cho phép Đường Ninh lợi dụng và tổn thương Quân Lưu Niên, nên nàng cần phải mượn tạm thể lực của Tam Hoàng Nữ để bảo vệ Quân gia, lại cũng không muốn tham gia quá nhiều. Nhưng bây giờ rõ ràng Hiên Viên Cẩm xem nàng như chiến hữu thân mật, thật là phiền toái.

"Hoàng Nữ, trị bệnh cứu người là sở trường của ta. Còn những chuyện như thế này, ta thật sự không nghĩ ra được ý tưởng nào." Từ xưa đến nay, đấu tranh chính trị đều là một trận chiến tranh đẫm máu, nàng không hy vọng miệng của mình ăn nói lung tung làm hại đến tính mạng người khác.

"Tiểu Nham không cần khiêm tốn, từ sự kiện lần trước ta có thể nhìn ra được trực giác của ngươi rất nhanh nhạy, ngươi thử nói ra ý kiến của mình để mọi người thương nghị một chút." Rất rõ ràng là Hiên Viên Cẩm không muốn buông tha cho nàng.

Bất đắc dĩ Liễu Nham đành phải mở miệng: "Ta nghĩ muốn lật đổ Khang Thân Vương trong một lần thì hơi khó, trong tay hai tên phó tướng kia có mật thư, bất kể các nàng có đi tìm Khang Thân Vương hay không đều sẽ khiến cho nàng ta cảnh giác, nàng ta nhất định đã chuẩn bị xong cách đối phó chờ chúng ta."

Bạch Mạt Nhiên trầm ngâm một lát, nói: "Tiểu Nham nói rất có đạo lý, có lẽ Khang Thân Vương sẽ trực tiếp đưa hai cái phó tướng kia ra làm người chịu tội thay. Chúng ta phải nhanh chóng ra tay, nếu không rất có thể nàng sẽ cản ngược lại chúng ta một cái, nói chúng ta tạm giam tướng quân, ý đồ bất chính."

Hiên Viên Cẩm vỗ một chưởng lên bàn: "Lần này lại tiện nghị cho nàng."

Bạch Mạt Nhiên trấn an nói: "Hoàng Nữ, về sau còn có cơ hội, không cần nóng vội."

Hiên Viên Cẩm gật đầu, dặn dò Mạnh Địch: "Ngươi cùng mẫu thân của ngươi chạy nhanh đến nội cung, yết kiến Mẫu Hoàng. Chắc hẳn Khang Thân Vương nhờ có Phượng Hậu ở bên cạnh giúp đỡ đã đem tội trạng quăng sạch không còn chút nào, đừng để Khang Thân Vương hại ngươi."

Trên mặt Mạnh tướng quân hiện lên vẻ bất mãn, nhưng cũng không biết làm thế nào, gật đầu: "Hoàng Nữ, vì thần đã hiểu." Sau đó lập tức hồi phủ.

"Không nghĩ tới Phượng Hậu lợi hại hơn so với chúng ta tưởng tượng rất nhiều, thật sự là một kẻ hồ cũng không lộ ra." Mặc Lăng khẽ thở dài.

Liễu Nham cảm thấy các nàng vẫn không hề để mắt đến nhân vật quan trọng nhất, đó chính là Thái Nữ, nàng ta mới là người sau này trèo lên ngai vàng, vì sao nhân vật chính này lại chưa bao giờ được các nàng nhắc đến. Nàng không hiểu hỏi: "Hiện tại Thái Nữ đang làm cái gì?"

"Sao đột nhiên ngươi lại nhắc đến Thái Nữ?"

"Chúng ta vẫn luôn thương nghị làm thế nào để lật đổ Khang Thân Vương, nhưng người tương lai sẽ thừa kế hoàng vị lại là Thái Nữ."

Hiên Viên Cẩm chợt tỉnh ngộ, Bạch Mạt Nhiên cũng lộ ra vẻ đã sáng tỏ: "Có phải muội định nói là chúng ta nên ra tay từ chỗ Thái Nữ phải không?" Mặc Lăng hỏi.

"Vẫn nghe nói Thái Nữ tài sơ học thiện, lại tai họa liên tục, vì sao đột nhiên lại an tĩnh như thế?"

"Chúng ta từ biên cương quay về chưa từng thấy qua Thái Nữ, nghe người trong nội cung nói, Thái Nữ vẫn ở tại Đông cung, miễn tiếp khách tới thăm, chỉ tập trung đọc sách."

Mặc Lăng khinh thường nói: "Nàng đọc sách, so với heo lái biết leo cây còn khó hơn, ta thấy nàng bị Phượng Hậu cấm túc còn nghe được."

"Có lẽ là như vậy, Phượng Hậu chính là sợ nàng ở bên ngoài gây chuyện, mới đưa ra hạ sách này. Huống chi, cái cơ bản quan đọc sách này, thật đúng là

lưu được ấn tượng tốt ở trước mặt Nữ Hoàng. Nhưng bất kể thế nào, Phụng Hậu bảo vệ nàng quá tốt, chúng ta rất khó ra tay."

"Tục ngữ nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chỉ cảm tức mà có thể làm cho nàng an tĩnh lại sao?" Liễu Nham chỉ mới nói nửa câu.

"Nếu như Nữ Hoàng đối với Thái Nữ thất vọng, ngôi vị Thái Nữ của nàng cũng sẽ không vững. Một khi nàng bị Nữ Hoàng phế bỏ, Phụng Hậu và Khang Thân Vương cũng không đáng để lo nữa." Bạch Mạt Nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng Liễu Nham.

"Hoàng Nữ, chuyện sau đó không phải một người dân thường như ta có thể tham dự được. Ta muốn về ngủ, sau này không nên gọi ta đến lúc đêm khuya nữa đây." âm thanh của Liễu Nham tiêu tán ở cửa.

"Quả nhiên ta không có nhìn lầm nàng, nàng thật là người tài có thể đào tạo." Hiền Viên Cẩm tự nói thầm.

Liễu Nham từ bên ngoài trở lại Quân phủ, vào phòng. Trong phòng nhờ có tác dụng của an hồn hương, Quân Lưu Niên ngủ rất an ổn. Nàng tắt an hồn hương, cời ngoại bảo, trừ đi khí lạnh trên người, ôm Quân Lưu Niên vào trong ngực. Trong mộng Quân Lưu Niên hưởng nguồn nhiệt xích lại, ở trong ngực nàng cọ xát vài cái, hai người lại lần nữa nhập mộng.

Hôm qua Liễu Nham đã suy tính thật lâu, quyết định nhanh chóng nói rõ mọi chuyện cho Quân Lưu Niên biết. Sáng sớm, ăn điểm tâm xong, Liễu Nham đề nghị mọi người cùng nhau ra ngoài đi dạo một vòng.

Quân Lưu Niên rất vui vẻ, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm không yên, bọn họ cùng đi ra ngoài sẽ trở thành đề tài nói chuyện của dân chúng trên đường. Liễu Nham nhìn ra bất an của hắn, khẽ vuốt lưng hắn: "Chúng ta ở cùng một chỗ là danh chính ngôn thuận, quân người khác nói cái gì. Ta chỉ muốn mang chàng đi đến một nơi, nói cho chàng biết một việc thôi."

"Nàng có chuyện giấu diếm ta?" Quân Lưu Niên bữu môi hỏi.

"Dĩ nhiên không phải có ý giấu diếm, chẳng qua là lúc đó cũng bất đắc dĩ, hiện tại ta sẽ nói cho chàng rõ mọi chuyện."

Quân Vũ chuẩn bị xe, Liễu Nham mang Quân Lưu Niên và Chi Vân cùng ra ngoài, đi đến Lâm phủ ở thành tây. Vừa mới tới cửa, Như Tâm, Như Ý ra đón. "Tiểu thư, cuối cùng người cũng về đây, chúng ta rất nhớ người." Như Ý vẫn nghịch ngợm như trước, Như Tâm thì chừng chặc hơn chỉ đi ra chào, nhưng trên mặt cũng khó nén vẻ vui mừng.

"Ừ, hôm nay ta còn mang theo hai người tới." Nói xong, nàng ôm Quân Lưu Niên và Chi Vân từ trên xe xuống.

Như Ý lần đầu tiên nhìn thấy Quân Lưu Niên, thốt lên: "Oa, mỹ nhân!"

Liễu Nham gõ lên đầu nàng một cái thật mạnh: "Xem ra ta phải dạy dỗ tiểu nha đầu nguoi thật tốt, vì sao lại không lễ phép như vậy, một bộ dáng đáng đáng đồ tử."

Như Ý quả thật rất đau, khoe mắt lấp lóe lệ quang, ủy khuất nói: "Tiểu thư muốn mưu sát nguoi, ta chỉ là thương thức thôi mà!"

Như Tâm thay nàng xoa trán một cái: "Tiểu thư, hai vị thiếu gia mời vào nhà đi!" Nói xong dẫn một nhóm bốn người vào phòng khách ngồi.

"Tiểu thư, hai người này là ai vậy?" Vẫn chưa từng nghe tiểu thư nói rằng mình đã cưới phu lang mà.

Liễu Nham chỉ vào Quân Lưu Niên: "Vị này chính là phu quân của ta, các nguoi gọi hắn Quân thiếu gia là được rồi. Còn người kia, chính là người mà ta đã từng đề cập qua với các nguoi, đệ đệ của ta - Chi Vân."

"Thì ra tiểu thư đã lấy phu lang rồi sao, làm sao ta chưa từng nghe tiểu thư nhắc qua?" Như Ý luôn là người ăn ngay nói thẳng.

Vấn đề của nàng rõ ràng làm cho Quân Lưu Niên mất hứng. Hắn lạnh lùng nói: "Thì ra Nham chưa bao giờ nhắc tới ta với người khác?"

Liễu Nham lờm Như Ý: "Nào có, phu lang của ta đẹp như vậy đương nhiên muốn chính mình cất giấu." Quân Lưu Niên mặc cờ đỏ bừng mặt, xì một câu: "Nhiều người như vậy nàng nói linh tinh cái gì vậy." Nhưng cuối cùng tâm trạng cũng tốt lên.

"Tiểu Niên không kỳ quái sao? Tại sao đây lại là Lâm phủ, Lâm phủ này có quan hệ gì với ta?"

"Đây chính là việc mà hôm nay nàng định nói với ta ư?"

Liễu Nham gật đầu: "Đúng, những chuyện này thật sự là điều ta luôn muốn nói cho chàng, hi vọng sau khi chàng biết sẽ không nghĩ bấy bọ." Nàng dặn dò Như Tâm: "Nguoi và Như Ý dẫn thiếu gia đi dạo một vòng, hoặc là đi ra bên ngoài dạo chơi cũng được. Nhưng ra ngoài nhất định phải bảo vệ thiếu gia thật tốt, biết không?"

"Vâng." Như Tâm, Như Ý cùng Chi Vân đi ra ngoài.

Liễu Nham nói: "Đây là viện tử ta bỏ tiền ra mua, Như Tâm, Như Ý là hai tiểu cô nương ta mua được ở chợ nô lệ. Ban đầu ta định nửa năm sau rời khỏi Quân phủ ra ngoài sống, ta sẽ ở lại đây cùng Chi Vân. Lúc đầu ta còn tính toán mua một cửa hàng để kinh doanh, bởi vì quá bận rộn với những chuyện đột ngột phát sinh, cho nên vẫn chưa thực hiện được. Còn tại sao nơi đây lại gọi là Lâm phủ, là vì ta ở bên ngoài dùng tên giả là Lâm Ngọc Nghiên."

"Lâm Ngọc Nghiên?" Quân Lưu Niên rất là kinh ngạc. "Không ngờ nàng chính là Lâm Ngọc Nghiên!"

"Ừ, người trợ giúp Trần chương quỹ của Tụ Tiên Lâu bày mưu tính kế, nhận thù lao chính là ta." Nàng thấy trên mặt Quân Lưu Niên là biểu tình khiếp sợ. "Ta nhìn thấy chàng vì Tụ Tiên Lâu lao tâm lao lực, nên muốn giúp chàng một chút. Nhưng mà cuộc sống sau này của ta và Chi Vân cần ngân lượng, cho nên ta mới nhận tiền của Tụ Tiên Lâu."

Quân Lưu Niên không giống với trong tưởng tượng của Liễu Nham, ngược lại phản ứng của hắn rất bình thản: "Ta hiểu, nàng đã lấy của Tụ Tiên Lâu rất ít ngân lượng. Ta cũng giật mình, là vì sao nàng lại có tài hoa như vậy, những năm qua nàng ở Liễu gia, nàng thật sự là một ngọc tử sao?"

Liễu Nham từ chối cho ý kiến.

"Còn chuyện của công tử Liên Tích kia, ta cũng cần cùng chàng nói rõ, để tránh sau này tạo thành hiểu lầm không cần thiết. Ngày đó ta trúng mị được từ Tủy Hồng lâu trở về, chàng nhớ chứ?"

Quân Lưu Niên gật đầu, vẻ mặt có chút âm đạm.

Liễu Nham liền vội vàng giải thích: "Ta thật sự muốn ở cùng với chàng, không liên quan gì đến mị được. Chỉ là ngày đó làm chàng bị thương, ta thật sự thật xin lỗi."

Quân Lưu Niên vừa nhớ tới cái đêm điên cuồng kia, đôi má liền đỏ ửng. "Không sao. Chỉ là, vì sao hắn ta phải hạ mị được với nàng? Hắn ta thích nàng ư?" Hắn thật sự rất bất an, hắn không muốn có bất kỳ nam nhân nào tơ tưởng đến nàng.

"Hắn là không phải, sở dĩ hắn ta để mắt đến ta, là bởi vì một khối ngọc bội mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Năm tay dạo phố

"Không hẳn là vậy, sở dĩ hắn để mắt tới ta, là bởi vì một khối ngọc bội."

"Là khối ngọc bội mà trước đó nàng có đề cập đến sao?"

"Ừ, đó chính là di vật của phụ thân ta, ta dùng nó để đổi lấy ngân lượng mua cái viện tử này. Khối ngọc bội kia không biết thế nào lại lọt vào tay của công tử Liên Tích, hơn nữa nó đối với hắn tựa hồ rất quan trọng. Cho nên hắn một hai lần tới tìm ta, chính là muốn biết rốt cuộc chủ nhân của khối ngọc bội này là ai."

"Chủ nhân của ngọc bội đối với hắn quan trọng như vậy sao?"

"Cái này thì ta cũng không rõ lắm, có lẽ là vậy! Chỉ có điều nói thế nào đây cũng là chuyện của một mình hắn, chúng ta không cần thiết phải quán quýt lấy chuyện này."

"Ừ." Quân Lưu Niên gật đầu nói: "Chỉ có điều sau này nàng nên bớt tiếp xúc với công tử Liên Tích thì vẫn tốt hơn."

"Dĩ nhiên, ngọc bội ta cũng đã thu hồi lại rồi, cho nên không cần thiết phải gặp hắn."

Quân Lưu Niên do dự mở miệng: "ta còn còn vấn đề muốn hỏi nàng."

"Hỏi đi. Chúng ta là phu thê, thì phải hiểu lẫn nhau. Tiểu Niên muốn biết chuyện gì, nếu ta biết ta đều nói hết không giấu diếm."

"Ngày đó ở trong rừng mai, nàng ra tay liền đánh ngã hai người, còn dùng khinh công mang ta trốn khỏi nơi đó, võ công của nàng rất lợi hại phải không?"

"Nói thật, ta không biết võ công gì cả, chỉ biết một chút chiêu thức cùng khinh công mà thôi. Hai người kia không phải ta đánh ngã, mà là ta dùng thuốc mê làm cho bọn họ choáng váng. Do lúc trước ta có đi theo một người y thuật rất lợi hại học được, đọc được đơn giản ta có thể tự mình chế được, trong viện của Thái bà bà có trồng một ít thực vật đều là ta dùng để chế thuốc." Dĩ nhiên Liễu Nham cũng che dấu một chút thực lực của mình, đọc được hiếm thấy nàng cũng biết điều che.

"Thì ra là như vậy."

Liễu Nham nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là không có nói ra chuyện mình nhập bọn với Hiến Viên Cẩm, chỉ nói: "có lẽ tương lai ta sẽ gặp phải phiền toái, đến lúc đó ta hy vọng chàng sẽ không quan tâm."

"Nàng sẽ gặp phải phiền toái gì?" Quân Lưu Niên lộ vẻ rất khẩn trương.

"Chàng kích động như vậy làm gì, ta chỉ nói là có lẽ. Được rồi, bọn Chi Vân rất mau sẽ trở lại, chúng ta tự mình đi mua chút thức ăn làm cơm trưa đi."

Trong đầu Quân Lưu Niên trầm nghĩ, sau này bất kể nàng gặp phải phiền toái gì, ta cũng sẽ không để cho nàng phải một mình. Nghe được nàng bảo đi nấu cơm, hẳn có chút hơi đắn đo : " Ta không biết làm cơm!"

"Không sao, vì thế làm là được. Tiểu Niên chỉ được ăn điểm tâm sáng do ta làm nhĩ, còn chưa được ăn thức ăn ta nấu." Vừa nói, vừa kéo hẳn đi chợ.

Mặc dù mỗi ngày Quân Lưu Niên đều ra bên ngoài làm ăn, nhưng mà chợ thì hẳn chưa từng tới. Bên trong chợ bỗng xuất hiện hai người mặc hoa phục đi lại, không thể nghĩ ngờ, nhất thời bỗng thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Liễu Nham không để ý đến bọn họ một chút nào, chọn chọn lựa lựa trông rất vui vẻ. Quân Lưu Niên ở một bên vừa mới bắt đầu còn ngại ngần để ý đến ánh mắt soi mói của mọi người, nhưng mà lúc Liễu Nham xách thức ăn, trả giá chỉ chốc lát liền hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của hẳn. Bình thường mua thức ăn đều là việc nhà của nam nhân, bọn họ nhìn thấy Thê chủ dắt tay phu lang cùng nhau đi dạo chợ, không biết có bao nhiêu hâm mộ.

Người qua đường Giáp : " Tiểu thư và phu lang kia nhất định là người của gia đình giàu có, xem chất liệu trên y phục bọn họ thì biết, chất liệu tốt, lại có gia đình giàu có nào đích thân đi mua thức ăn đâu."

Người qua đường Ất "Cũng không phải vậy, người xem bọn họ tay trong tay, ân ái biết bao, người nào có thể gả cho Thê chủ như vậy, thật là có phúc."

Người đi đường Bính bày tỏ đồng ý: "Đúng vậy, kia là Tiểu thư nhà nào vậy? Nhà ta còn có một khuê nam, cũng mặn mà, gả cho nàng làm tiểu thị cũng tốt."

Lập tức liền có người phá vỡ ảo tưởng người đi đường Bính." Ôi, người thật là biết tính toán. Gia đình lớn như vậy, nếu cưới tiểu thị cũng sẽ tìm một người tốt, sao có thể vừa ý hài tử của người bán thức ăn như chúng ta! Nói sao đi chăng nữa, người nhìn phu lang của nàng mà xem, đáng đẹp như thế, nam tử tầm thường làm sao có thể lọt vào mắt của nàng."

"Các người có nghĩ cũng đừng nghĩ nữa, mỹ nhân kia chính là Đại thiếu gia của Quân phủ, nữ tử kia hẳn là Liễu tiểu thư ở rě Quân phủ." Một người nhận ra hai người bọn họ.

"Không thể nào, không phải nói Liễu gia Đại tiểu thư là kẻ ngu sao? Người xem nữ tử này đáng về lịch sự tao nhã, nhất định không phải."

"Các người đều lầm rồi, biểu muội nhà ta là người hầu ở Quân phủ, nói cho tới bây giờ Liễu tiểu thư đều không ngốc, đều là do người bên ngoài đồn đãi. Hơn nữa Liễu tiểu thư này là người tốt, tính tình ôn nhu lắm đấy."

"Thật sao? Thật là đáng tiếc, nếu như không phải nàng đã ở rě Quân phủ, không chừng thật đúng là có thể đem nhi tử gả cho nàng đấy."

Nghe lời người này, Quân Lưu Niên véo Liễu Nham một cái, thấp giọng nói : " không nghĩ tới nàng tốt như vậy, còn có người muốn đưa phu lang đến cho nàng."

"Tiểu Niên cũng đừng khiển trách vì thế, nếu vì thế may mắn có được cả thê lẫn thiếp, vì thế cũng không chịu nổi, ta chỉ cần một mình chàng là đủ rồi." Về mặt Liễu Nham đau khổ nói.

Nghe thấy thế, Quân Lưu Niên vui rạo rức, quay lại trừng mắt nhìn người vừa rồi muốn đem nhi tử đưa cho Liễu Nham làm phu lang. Người nọ đưa lưng về phía hẳn, sau lưng bỗng nhiên bốc lên một luồng hơi lạnh, lấm bầm, làm sao trời đã lập tức trở nên lạnh rồi thế nhĩ.

Hai người mua thức ăn một lúc thì trở về Lâm phủ, bọn Chi Vân ở bên ngoài cũng đã trở về. Từ nhỏ Chi Vân rất ít khi được ra khỏi cửa, lần này được đi ra ngoài, hẳn rất là hưng phấn, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng.

Chi Vân kéo tay Liễu Nham qua:" Tỷ tỷ, ở bên ngoài chơi rất vui!" Liễu Nham cung chiêu lau mồ hôi trên trán hẳn:" Xem đệ kia, coi chừng bị cảm lạnh. Chi cần Vân Nhi thích, sau này tỷ tỷ sẽ thường xuyên mang đệ đi ra ngoài chơi được không."

"Có thật không?" Chi Vân chớp mắt, vẻ mặt kỳ vọng.

"Dĩ nhiên, tỷ tỷ đã bao giờ lừa gạt đệ chưa."

"Quá tốt." Nhìn gương mặt Chi Vân sáng lấp lánh, Liễu Nham rất vui vẻ yên tâm, rốt cuộc nàng có thể để cho đệ đệ này vui vẻ sinh sống rồi.

"Tiểu Niên, chàng và Chi Vân ở chỗ này nghỉ ngơi, ta và Như Tâm, Như Ý đi làm một chút thức ăn." Nói xong dẫn Như Tâm, Như Ý đi phòng bếp.

Như Ý nhìn Liễu Nham cười xấu xa, làm cho nàng không biết nguyên do."Người định nói gì, mà cười đáng sợ như vậy."

"Tiểu thư, người có rất nhiều điểm phúc nha! Lần trước là một mỹ nhân ngang ngược, lần này là một phu lang mỹ nhân. Tiểu thư có phu lang xinh đẹp như vậy, mà vẫn gặt chúng ta."

"Không nên ở trước mặt thiếu gia nhắc tới chuyện của nam tử kia, ta không muốn hẳn hiểu lầm." Liễu Nham cảnh cáo Như Ý.

"Biết, biết. Tiểu thư là bị phu quân quân nghiêm, nữ tử ba phu quân bốn người hầu hạ không phải chuyện rất bình thường sao."

"Nhu Ý, quả thật rất nhiều gia đình phu quân hầu hạ thành đoàn. Nhưng thời điểm ngươi chân thành yêu một người, trong lòng của ngươi cũng chỉ có thể chứa đựng một mình hắn. Ta hy vọng, ngươi có thể tìm được một người mà ngươi yêu chân thành, mà không chỉ là một phu lang, hiểu chưa?"

Nhu Ý có chút mê muội, không thể hiểu ý nghĩa trong lời nói của Liễu Nham, có điều nàng vẫn gật đầu một cái. Liễu Nham nhìn biểu cảm không hiểu nhưng vẫn nghe giảng dạy của Nhu Ý, cũng không nói nhiều. Đợi Nhu Ý thật sự có người nàng yêu, thì nàng sẽ hiểu.

"Nam tử kia có còn tới đây hay không?" Ý Liễu Nham là muốn hỏi Hiên Viên Phong.

"Hắn ư, có đến một lần. Không thấy tiểu thư liền đi, cũng không có làm khó chúng ta. Chẳng qua bảo chúng ta nhắc nhở tiểu thư, bách hoa yến diễn ra vào cuối tháng, người nhất định phải tham gia."

Dường như Lâm phủ không phải là nơi an toàn, người biết Lâm phủ quá nhiều. Mặc dù họ bây giờ bọn không nhất định biết Lâm Ngọc Nghiên chính là Liễu Nham, nhưng sớm muộn gì cũng bị phơi bày ra ánh sáng. Cho nên tạm thời vẫn không thể để cho Chi Vân ở nơi này, ở Quân phủ tương đối an toàn hơn.

"Phu tử giao bài học cho các ngươi chưa? Âm Ngũ tỷ tỷ có đến dạy võ công cho các ngươi không?" Liễu Nham đã từng nhờ cậy Âm Ngũ dạy các nàng võ công, để các nàng có năng lực tự vệ.

"Ta và tỷ tỷ đều rất nghiêm túc học!"

"Vậy à, chờ ăn cơm xong, ta phải kiểm tra các ngươi xem thế nào."

Sáu người, Liễu Nham chuẩn bị sáu phần thức ăn — gà xé phay, cá bầm viên, bí đỏ chưng, đậu hủ nướng, tôm bóc nõn, cá Tây hồ nấu giấm.

Nhu Ý nhìn thấy nồi thức ăn, thèm nhỏ nước dãi. "Tiểu thư, ngươi thật lợi hại, lại có thể làm ra thức ăn xinh đẹp như vậy, mùi vị cũng thơm!"

"Được rồi, ngừng đầu lên đi! Nước miếng của ngươi sắp nhỏ hết vào trong thức ăn rồi, bùng lên, nói cho bọn họ biết dọn cơm."

Nhu Tâm, Nhu Ý bùng thức ăn ra, Nhu Ý la to một tiếng: "Dọn cơm nào!"

Mọi người đi đến trước bàn cơm ngồi xuống, mỗi một lần Nhu Tâm, Nhu Ý ăn cơm đều cùng Liễu Nham ngồi chung bàn, cho nên hai người không cảm thấy câu nệ gì cả. Chỉ có Quân Vũ, vẫn đứng ở bên cạnh Quân Lưu Niên.

"Quân Vũ, ngồi xuống ăn cơm đi!"

"Thiếu gia, Tiểu thư ăn trước đi, làm sao Quân Vũ có thể ngồi ăn cơm cùng chủ tử cơ chứ."

Liễu Nham thờ dài, quả nhiên Quân phủ dạy dỗ rất tốt: " mau ngồi xuống đi, Nhu Tâm, Nhu Ý cũng cùng ăn chung mà. Ở Lâm phủ, không có quy củ này." Khuyên can đủ đường, rốt cuộc Quân Vũ cũng ngồi xuống ăn cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hiệu ứng bát quái.

Mọi người đối với tay nghề của Liễu Nham khen không sót, miệng đều nói không thành tiếng, cái gì mà sắc hương vị đều có đủ. "Nham, ta cảm thấy đầu bếp chính của Tụ Tiên Lâu chỉ có thể làm trợ thủ cho nàng." Quân Lưu Niên thì càng ngày càng vui mừng vì chính mình có thể tìm được một thê chủ độc nhất vô nhị trên đời này. Như thế cũng đúng, cưới một thê chủ là người xuyên không thật là không dễ dàng.

Ăn cơm xong, Quân Lưu Niên cùng Chi Vân mang theo Quân Vũ cùng ra ngoài dạo vài vòng, mà Liễu Nham cùng Nhu Tâm, Nhu Ý nói chuyện phiếm, xem các nàng đã học xong chưa. Liễu Nham không nghĩ sẽ quyết định cuộc sống của các nàng, tuy rằng trên danh nghĩa các nàng là nô bộc được mua về, nhưng nàng vẫn hy vọng hai người có thể sống cuộc sống mà mình mong muốn.

Lúc trước quả thật Liễu Nham không nhìn lầm, tỷ muội hai người quả nhiên một động một tĩnh, tính cách khác biệt rất lớn. Nàng cũng thực vui mừng, sau khi trải qua bao nhiêu đau khổ, hai người vẫn có thể giữ được một tấm lòng thiện lương như vậy.

Nhu Tâm thích nghiên cứu y thuật, Liễu Nham đưa cho nàng cuốn sách thuốc cơ bản, hơn nữa nàng học một suy ba. Còn dùng vài loại dược liệu trên thân động vật làm thí nghiệm. Tuy rằng đều chỉ là thuốc trị bệnh thương hàn và ngoại thương nhưng nàng làm rất khá.

Nhu Tâm đối với sách luận cùng mấy đạo trị quốc cũng có sự lý giải riêng, Liễu Nham quyết định nếu nàng đồng ý, sẽ giúp nàng thoát khỏi nô tịch, có

thể tham gia khoa cử, vì nước công hiến.

Về phần Như Ý, sách thuốc đến liếc mắt một cái nàng cũng không nhìn, lại cực kỳ có hứng thú với võ công và binh pháp.

Ám Ngũ dạy cho các nàng nội công tâm pháp cùng chiêu thức, những chiêu thức đó nàng đều nhớ rõ. Hiện tại nếu chỉ tính võ công, Như Tâm đã không thể so sánh với Như Ý, còn Như Tâm chỉ có thể gọi là phòng thân mà thôi, với Như Ý thì mấy tên du côn cũng không thể làm gì được nàng.

Ở chợ nô lệ, Liễu Nham đã đọc được sự kiên nghị cùng mong muốn sống trong mắt các nàng, quả nhiên nàng không nhìn lầm người, hai người này thực sự là nhân tài có thể đào tạo.

Liễu Nham không tiếc khích lệ các nàng, Như Ý lộ rõ vui mừng: "Tiểu thư, mấy ngày nay chúng ta thật sự rất chăm chỉ học tập."

Liễu Nham cười nói: "Phải phải phải, nữ hiệp Như Ý, miếng nhỏ này của ta sắp không chứa nổi đại phạt như người. Tuy nhiên người cần phải không kiêu ngạo, không nóng nảy, tiếp tục cố gắng. Nếu các người làm tốt, tương lai có thể đi khảo thí, ra sức vì nước."

Tỷ muội bọn họ nghe xong có chút âm thầm: "Nhưng chúng ta mang nô tịch, không có tư cách khảo thí."

"Nếu các người làm tốt, ta nói có thể thì nhất định có thể, chẳng lẽ các người không tin ta sao?"

"Đương nhiên tin tưởng." Như Tâm Như Ý đồng thanh đáp, lại thêm vài phần khát vọng vào tương lai phía trước. Như Ý giơ tay phải lên giống như tuyên thệ: "Chúng ta nhất định sẽ cố gắng."

Liễu Nham thực vui mừng: "Vây là tốt rồi. Vốn ta muốn để Chi Vân ở lại đây, nhưng hiện tại nơi này có chút nguy hiểm. Ta không thể lúc nào cũng đến xem các người, các người nhất định phải chú ý an toàn, rõ chưa?"

"Đã rõ, tiểu thư yên tâm. Bây giờ ta và muội muội đã có thể tự bảo vệ mình."

"Đừng chủ quan, nếu gặp nguy hiểm thì phải chạy thật nhanh đến Tự Tiên Lâu trú tạm, chưởng quỹ nơi đó sẽ liên lạc với ta, còn sự phụ Ám Ngũ của các người sau này sẽ tiếp tục dạy võ công cho các người, các người phải cố gắng học thật tốt."

Như Ý bĩu môi: "Tiểu thư, người nói thật nhiều."

Liễu Nham gõ đầu nàng một cái: "Tiểu nha đầu người." Như Ý chạy loạn, vừa chạy vừa hô: "Tiểu thư mưu sát ta!"

Các nàng đang chơi đùa, thì Chi Vân và Quân Lưu Niên trở lại. "Tỷ tỷ, mọi người đang chơi gì mà vui như vậy?"

Như Ý hét lên: "Chơi cái gì đâu, tiểu thiếu gia, tiểu thư đang bắt nạt ta."

Chi Vân dẩu môi: "Tỷ tỷ sẽ không bắt nạt người khác."

"Tại sao số ta lại thảm như vậy, đến một đồng minh cũng không có." Như Ý giả bộ khóc rống, chọc mọi người cười to.

"Được rồi, đừng đùa nữa. Ta cùng thiếu gia phải trở về rồi, nhớ kỹ lời ta nói. Như Ý, đừng đi ra ngoài gây họa nhé."

Như Tâm, Như Ý đưa bọn họ đến cửa, luyến tiếc không thôi: "Tiểu thư, người nhớ thường xuyên đến xem chúng ta nha."

"Được rồi, nơi này là nhà của ta, ta có thể không quay lại sao?" Liễu Nham đỡ Quân Lưu Niên cùng Chi Vân lên xe, vẫy tay tạm biệt với Như Tâm, Như Ý, trở về Quân phủ.

Hôm sau, chuyện đại thiếu gia Quân phủ cùng ngọc thể ở rể đi dạo chợ tự mình mua đồ ăn truyền khắp Đô thành. Còn bị truyền thành nhiều phiên bản, tuy rằng chi tiết khác nhau nhưng tất cả đều nói hai người ân ái có thừa, thể chủ sủng ái phu lang như thế nào ...

Có người hâm mộ: "Quân thiếu gia thật tốt số, gia thế hiển hách, lại tuần mỷ vô trù, còn có một thể chủ tốt như vậy, là chuyện tốt khắp thiên hạ."

Có người ghen tỵ: "Một nam tử mà xuất đầu lộ diện bên ngoài, không tuân thủ phụ tắc, hẳn dựa vào cái gì? Hừ."

Đương nhiên cũng có người căm hận, chính là Khang Thân Vương - Đường Ninh. Nàng nghe hạ nhân trong nhà nói chuyện, giận dữ, thầm nghĩ từ khi nào quan hệ của hai người họ lại tốt như vậy, rõ ràng thời điểm nàng trở về kinh thành còn nghe được hạ nhân Quân phủ nói hai người tương kính như băng mà.

Phải làm sao mới được đây, hẳn vốn định dùng hôn nhân với Quân Lưu Niên để nắm giữ nguồn tài lực cho mình, nay mọi tính toán đã bị một nữ tử dung mạo xấu xí phá vỡ rồi. Rốt cuộc nàng ta có tài đức gì, một nữ tử ôn nhu thì có ưu điểm gì.

Phượng Hậu bảo nàng tra một nữ nhân tên Lâm Ngọc Nghiên, đến nay vẫn chưa rõ tung tích, nàng tìm mọi Lâm phủ trong kinh thành đều không có người này. Nếu nàng ta là người bên ngoài tới, thì không thể tìm được quê quán.

Càng làm cho nàng đau đầu nhất là thật vất vả mới xúi giục được phó tướng quân thủ vệ ở ngoại ô Kinh thành, không biết vì sao lại bị Tam Hoàng Nữ phát hiện. May mắn nàng phát hiện kịp thời, lại có Phượng Hậu làm chỗ dựa mới có thể thoát khỏi dính líu, nhưng vẫn mất đi cơ hội. Hiện giờ còn khiến

cho binh bộ thượng thư chú ý. Muốn đạt được quân đội phụ cận kinh thành càng thêm khó khăn.

Đường Ninh luôn cảm thấy có người đang âm thầm phá hư kế hoạch của nàng, để nàng biết là ai, nhất định khiến hắc chết không toàn thây, không chút lưu tình.

Người không cam lòng đương nhiên là Liên Tích ở Tuý Hồng Lâu, hẳn nghe Linh Nhi kể lại liền bóp nát cái chén trong tay. Linh nhi thấy vậy hô to: "Công tử, tay người chảy máu rồi. "Sau đó vội vàng cầm thuốc trị thương đến giúp hắc bôi thuốc.

Lúc này Liên Tích mới biết tay hắc bị mảnh vỡ cắt phải, không chút để ý: "Chuyện ta bảo người điều tra thế nào rồi?"

"Đã tra qua, Liễu tiểu thư cùng người nhà cũng không thân quen, ở Liễu gia vẫn luôn ngu dại, mọi người vẫn coi nàng như kẻ ngốc. Từ khi phụ thân Hạ Anh Tuyết của nàng qua đời, chỉ có thân đệ đệ của nàng chăm sóc cho nàng, hai người ở Liễu gia thường xuyên bị huynh đệ tỷ muội khác bắt nạt, những điều này đều được hạ nhân Liễu gia chứng thực rồi."

"Kỳ lạ nhất chính là, từ khi nàng ở rể Quân phủ, bệnh ngày càng nặng, hơn nữa nhìn thế nào cũng không giống người ngốc. Hạ nhân Quân phủ nói, thiếu phu nhân của họ tốt lắm, thường xuyên chiếu cố một lão bà bà trong phủ, giúp bà nấu cơm nữa."

Liên Tích gật gật đầu, nàng quả thật không giống người từng ngu ngốc, chỉ cần sự tinh thông đối với độc dược của nàng, gần như không ai có thể so sánh. Liên Tích bảo Linh nhi nói tiếp.

"Trước đó không lâu, Liễu gia bởi vì bội ước trong việc buôn bán cùng Trương lão bản mà phá sản, Liễu tiểu thư chưa từng đến thăm bọn họ, hơn nữa một văn tiền giúp đỡ cũng không đưa, nghe nói bởi vì bọn họ hại chết đệ đệ ruột của nàng."

"Ừ, chuyện này ta có nghe nói qua." Liên Tích có chút ấn tượng với chuyện này.

"Muốn nói người Liễu tiểu thư để ý là ai, hiện tại ngoài đại thiếu gia Quân phủ, có lẽ không còn người nào khác. Tuy nhiên người đi điều tra có nói, mặc dù Liễu tiểu thư chưa bao giờ hỏi qua chuyện của Liễu gia nhưng vẫn luôn để cho một người âm thầm theo dõi bọn họ."

Liên Tích xoa xoa hàm dưới: "Ồ, người kia có thân phận gì?"

"Là hạ nhân cũ của Liễu gia, gọi là Liễu Tam. Nàng nhận việc này, có lẽ đã thu không ít bạc của Liễu tiểu thư."

Thích bạc đương nhiên rất dễ làm, Liên Tích trầm ngâm một chút: "Đi gọi Liễu Tam kia tới đây cho ta." Hắc không tin Liễu Nham không có nhược điểm gì.

Linh Nhi nghe hắc nói xong liền làm theo, trong lòng có chút chần chờ, tuy chuyện Liễu tiểu thư là Thái Nữ Tây Ninh Quốc không phải giả, tìm nàng là nhiệm vụ của công tử Liên Tích, nhưng hôm nay sự chú ý của công tử với nàng, có phải hơi nhiều hay không?

Khi Linh Nhi tìm được Liễu Tam thì nàng đang uống rượu ở tửu quán, gần đây Liễu gia không có chuyện gì xảy ra, nàng cảm bạc Liễu Nham đưa lại càng thanh thoi. Linh Nhi nhìn nàng đã thấy ghét, trời còn sáng đã một thân mùi rượu. Hắc đứng đối diện nàng, cách nàng một khoảng: "Này, người là Liễu Tam đúng không?"

Liễu Tam nhú nhú đôi mắt mập nhèm đã say lờ lờ, thấy một nam tử xinh đẹp trừng mắt nhìn nàng, tinh thần tỉnh táo lại: "Đây là công tử nhà ai, bộ dạng thực tuấn tú, ngồi xuống bồi đại gia một chén." Nói xong giống như muốn cầm lấy tay Linh Nhi: "Đại gia ta có, chính là tiền."

Còn chưa kịp đụng tới, đã bị Linh Nhi vịn tay lại không động đậy được. Cánh tay đau đớn khiến Liễu Tam gần như tỉnh táo hẳn, thì ra là một cây ớt nhỏ, nàng lập tức cầu xin tha thứ "Công tử, là ta có mắt như mù, người tha ta đi, cánh tay...cánh tay đau muốn gãy."

Linh nhi buông nàng ra rồi tức giận: "Đi theo ta, công tử chúng ta muốn gặp người."

Liễu Tam cung kính đi phía sau Linh Nhi, không dám ngước mắt lên. Đi một lúc lâu mới nhận không được hỏi: "Công tử, chúng ta đang đi đâu vậy, công tử nhà người là người nào vậy?"

Linh Nhi xoay người trừng mắt nhìn nàng, Liễu Tam lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn đi theo, thầm nghĩ gần đây ta không đắc tội với ai, chỉ đi hoa lâu vài lần, không đùa giỡn công tử nhà ai, rốt cuộc là ai muốn gặp ta vậy. Trái lo phải nghĩ cũng không ra, quên đi, dù sao đều không đoán được, chỉ cần không muốn mạng nàng là được rồi.

Rốt cuộc Linh Nhi cũng dừng lại, Liễu Tam tập trung nhìn, đây không phải Tuý Hồng Lâu sao, nàng chưa từng tới nơi này, bởi vì không có tiền, hẳn là nàng không quen biết người nơi này mới đứng.

"Nghĩ gì vậy, nhanh theo." Linh Nhi thúc giục.

Liễu Tam vội vàng đi theo Linh Nhi lên lầu hai. Tới một căn phòng hẻo lánh, Linh Nhi đẩy cửa bước vào, nói về phía bình phong: "Công tử, người đã tới."

Liễu Tam thấy đây là hoa lâu, hơi thoải mái. Nàng nhìn bốn phía căn phòng, trang trí không tồi, hẳn là phòng thể diện. Lúc này, một người từ phía sau bình phong đi ra, Liễu Tam hoàn toàn bị hấp dẫn. Nàng chưa từng gặp qua người nào đẹp như vậy, không đứng, đây sao có thể gọi là người, phải là tiên mới đúng, Liễu Tam nhìn đến mắt cũng không thèm chớp.

Liên Tích ho nhẹ một tiếng: "Ngươi là Liễu Tam?"

"Là ta." Liễu Tam ngây ngốc đáp, giống như linh hồn vẫn chưa quay trở về.

"Liễu tiểu thư kêu ngươi theo dõi Liễu gia làm gì?" Liên Tích trực tiếp hỏi thẳng vấn đề, hắn cũng không muốn ở cùng nữ tử thô tục quá lâu.

"Hả?" Liễu Tam cuối cùng phục hồi tinh thần lại, hắn muốn hỏi cái gì. Liễu Tam không phải kẻ vụng về, đây cũng là nguyên nhân Liễu Nham tìm đến nàng. Nàng xoa xoa tay, ở trước mặt Liên Tích, cái lưỡi trơn tru của nàng cũng không nói được nửa chữ.

"Liễu tiểu thư không muốn nói sao?" Liên Tích cười nhìn nàng.

Liên Tích cười khiến đại não Liễu Tam nổ tung, nàng không thể nói gì, đầu óc hoàn toàn trống trơn. Liên Tích nhìn bộ dạng nàng, biết là nàng đã mắc câu: "Là chuyện gì vậy?"

"Liễu tiểu thư kêu ta theo dõi người Liễu gia, nếu xảy ra chuyện liền báo cho nàng. Còn lý do vì sao thì ta cũng không biết."

"Ngươi đã báo gì với Liễu tiểu thư chuyện gì rồi? Hiện tại Liễu gia thế nào?"

"Ta đã báo chuyện chính quân nhiễm bệnh, tiểu thư không có phản ứng gì. Nàng chỉ nói nếu Nhị thiếu gia xảy ra chuyện, nhất định phải báo nàng."

"Nhị thiếu gia Liễu gia?"

"Ừm, tiểu thư chỉ nói như vậy."

Liên Tích lấy ra năm mươi lượng đặt lên bàn: "Bạc này là của ngươi." Gặp chuyện tuyệt vời ngoài ý muốn như vậy, Liễu Tam thực hưng phấn, vừa định cất đi đã bị Liên Tích chặn lại.

"Về sau, chuyện ngươi báo cho Liễu tiểu thư cũng phải nói lại từ đầu tới cuối cho ta biết, sẽ không thiếu phần của ngươi đâu, hiểu không?"

Có bạc để lấy, lại có thể gặp mỹ nhân, Liễu Tam đồng ý một ngàn một vạn lần. Nàng nhận bạc rồi thông thả ra khỏi Túy Hồng Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bị bán vào Túy Hồng Lâu

Đứng ở trước cửa sổ, Liên Tích thì thảo tự nói, Liễu nhị thiếu gia đúng không? Chắc hẳn đây là người nàng để ý. Hắn gọi Linh Nhi tới.

"Ngươi có biết chuyện liên quan tới Liễu nhị thiếu gia hay không?"

Linh Nhi suy nghĩ: "Chuyện về Liễu nhị thiếu gia rất ít, hắn chỉ là một tiểu nam hài luôn ở trong nhà. Chính quân Liễu gia bị mắc phải quái bệnh, quanh thân bốc ra mùi tanh tưởi, những người khác đều không muốn tới gần, chỉ có Nhị thiếu gia này luôn ở lại chiếu cố mà thôi. Trong số đám người Liễu gia, Nhị thiếu gia này quả thật cũng không tồi."

Khó trách Liễu Nham còn quan tâm đến vị đệ đệ này: "Gần đây Liễu nhị tiểu thư có tới Túy Hồng Lâu hay không?"

"Sau khi Liễu gia suy tàn, nàng cầm số tiền tích góp đến Túy Hồng Lâu phung phí một trận, rất nhanh liền hết tiền, còn ở lại Túy Hồng Lâu không đi, cuối cùng bị hộ vệ đánh đuổi ra ngoài. Công tử, vì sao đột nhiên ngươi lại nhắc tới nàng?"

Liên Tích trầm tư một lát, nảy ra ý hay. "Ngươi phái Bảo phụ thân đi tìm Liễu nhị tiểu thư, nói có cách giúp cho nàng kiếm món lợi lớn."

"Cách gì?" trực giác Linh Nhi cho biết nơi này nhất định có âm mưu.

"Đề Bảo phụ thân đưa ra một cái giá, làm cho Liễu nhị tiểu thư bán Nhị đệ của nàng vào Túy Hồng Lâu."

Linh Nhi hoang mang: "Vì sao công tử lại muốn làm vậy? Nếu nói Liễu gia còn người nào thiện lương, thì đó chính là vị Liễu nhị thiếu gia này."

"Đừng hỏi nhiều, làm theo lời ta là được rồi. Còn nữa, đừng để cho người khác biết việc này là ta do phân phó, đi đi."

Mặc dù Linh Nhi không hiểu nhưng vẫn làm theo lời công tử Liên Tích.

Bảo phụ thân của Túy Hồng Lâu nhận được một phong thư từ người lạ, trong thư có ngân phiếu ba nghìn lượng, kêu hắn đi mua Liễu nhị thiếu gia. Thật

sự là kỳ quái, Liễu gia đã nghèo đến độ muốn bán con rồi sao? Rốt cuộc là sắc đẹp dạng gì mà cần nhiều tiền như vậy?

Nhưng nhìn năm trăm lượng thù lao kia, hắn vẫn làm theo chỉ thị, đi tìm Liễu nhị tiểu thư. Liễu nhị tiểu thư từ khi bị hộ vệ Tuý Hồng Lâu ném ra ngoài, vẫn lẩn lộn khắp các sông bạc, cho nên tìm nàng thực dễ.

Đang lúc Liễu Nhị tiểu thư thua hết ngân lượng có trong tay, mặt mày ủ rũ ra khỏi sông bạc. Bảo phụ thân gọi nàng lại: "Ai u, đây không phải Liễu nhị tiểu thư sao?"

Thấy người này là Bảo phụ thân của Tuý Hồng Lâu, sắc mặt Liễu nhị tiểu thư thoáng trầm xuống: "Thì ra là Bảo phụ thân, ta mới vừa bị Tuý Hồng Lâu của người đuổi ra, không có bạc, người còn tìm ta làm gì?"

Bảo phụ thân cười nịnh nọt nói: "Liễu nhị tiểu thư nói gì vậy, gì mà đuổi chứ. Hơn nữa, hôm nay ta tìm đến Nhị tiểu thư, đương nhiên là có chuyện tốt."

"Chuyện tốt ư? Bảo phụ thân muốn đưa bạc cho ta?" Liễu nhị tiểu thư giễu cợt nói.

"Bị người đoán đúng rồi, đúng là ta đang muốn đưa ngân lượng cho Nhị tiểu thư. Nơi này nhiều người, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện."

Liễu nhị tiểu thư nửa tin nửa ngờ đi theo Bảo phụ thân, đến phòng đơn của một quán trà: "Có chuyện gì thì nói đi."

"Nhị tiểu thư có muốn kiếm bạc trắng hay không?" Bảo phụ thân thần bí hỏi.

"Cái này còn phải hỏi sao? Ai sẽ cảm thấy ngân lượng nhiều thì cần tay hả?"

"Vậy thì ta sẽ nói thẳng, gần đây tiểu quan lớn tuổi trong Tuý Hồng Lâu, đều đã tự mình chuộc thân xách túi về quê, Tuý Hồng Lâu đương nhiên cần người mới thay thế. Không biết Nhị tiểu thư có người nào có thể bán đến Tuý Hồng Lâu hay không?"

"Thì ra Bảo phụ thân có ý đồ này." Liễu nhị tiểu thư bỗng nhớ tới Nhị đệ nhà mình, bắt hắn đòi lấy ngân lượng cũng không phải không được. Bây giờ Liễu gia sụp đổ rồi, hắn cũng chẳng gã được cho người nào tử tế, mà ở lại trong nhà cũng thành gánh nặng.

Nàng đảo mắt suy nghĩ, âm thanh cũng có chút nức nở: "Bảo phụ thân cũng biết chuyện Liễu gia rồi đấy, phụ thân ta bệnh rất nặng, nhà ta quả thật rất thiếu ngân lượng. Nương ta vốn muốn bán Nhị đệ đi làm tiêu thị, nhưng chủ nhà kia là tên cầm thú, người làm tỷ tỷ như ta cũng không đành lòng. Còn không bằng để cho Nhị đệ đi theo Bảo phụ thân, được ăn ngon, mặc đẹp, sống an nhàn, lại được nổi tiếng."

Bảo phụ thân oán thăm, thật đúng là không phải người tốt, làm tỷ tỷ mà lại có thể bán đệ đệ cho hoa lâu, cái này so với gã cho cầm thú còn bi thảm hơn, còn ở đây mà làm bộ làm tịch. Chỉ có điều trên mặt hắn vẫn luôn tươi cười: "Đương nhiên, ta sẽ không để lệnh đệ chịu ủy khuất. Người xem công tử Liên Tích của Tuý Hồng Lâu chúng ta, sống so với thân tiên có gì khác nhau đâu."

"Đúng vậy đúng vậy." Liễu nhị tiểu thư lau mấy giọt nước mắt cá sấu của nàng: "Đệ đệ của ta rất xinh đẹp, chỉ là phụ thân ta đang bệnh, Bảo phụ thân muốn ra giá bao nhiêu?" Giọng điệu nàng thay đổi cũng thực nhanh.

"Một ngàn năm trăm lượng thế nào?" Bảo phụ thân thử ra giá.

Một ngàn năm trăm lượng, nhiều như vậy, nhưng miệng nàng vẫn nói: "Người xem tình hình nhà ta bây giờ, thêm chút nữa đi, đệ đệ đáng thương của ta, không được hai ngàn lượng là không thể."

"Vậy được rồi, đây chính là nể tình trước kia Nhị tiểu thư thường xuyên thăm hỏi Tuý Hồng Lâu nha." Bảo phụ thân cũng rất vui mừng, đi một chuyến buôn bán liền lời một ngàn năm trăm lượng. Hắn đưa ngân phiếu một ngàn lượng cho Liễu nhị tiểu thư: "Đêm nay đưa người tới, phần còn lại ta sẽ giao cho người."

Liễu nhị tiểu thư cất ngân phiếu vào ngực: "Không thành vấn đề, đêm nay nhất định đưa người tới." Nàng cực vừa lòng, lại xoay người đi vào sông bạc, hiện giờ có chút vốn liếng, không đoạt lại chỗ đã thua lúc trước nhất định không trở về.

Tối đêm, nàng mò vào cửa nhà, dùng mê hương Bảo phụ thân cho khiến nhị đệ hôn mê rồi nhét vào bao tải đem tới Tuý Hồng Lâu, lấy nốt chỗ tiền còn lại. Có bạc, đêm đó nàng ở Tuý Hồng Lâu không đi, đêm đó lại là một đêm ca múa ngập trời.

Bảo phụ thân đánh giá Liễu nhị thiếu gia một phen, thấy hắn chỉ thanh tú mà thôi, tư sắc bình thường, rốt cuộc là ai muốn đưa hắn tới đây. Suy nghĩ trăm lần cũng không có lời giải đáp, người nọ chưa nói sau đó sẽ làm gì, nếu đã đến đây, Tuý Hồng Lâu có thêm một tiểu quan, cũng không có hại gì.

Linh Nhi báo lại chuyện Liễu nhị thiếu gia bị bán đến Tuý Hồng Lâu cho Liên Tích. "Động tác cũng nhanh chút, đi nói với Bảo phụ thân đưa Liễu nhị thiếu gia tới, nói ta muốn hắn."

"Dạ." Vừa nghe công tử Liên Tích muốn người, Bảo phụ thân làm sao dám chậm trễ, lập tức đem Liễu nhị công tử đưa tới phòng công tử Liên Tích.

Liên Tích nhìn chằm chằm Liễu nhị thiếu gia, con mồi của hắn. Không tin miếng mồi này không câu được con cá Liễu Nham. Chẳng những sẽ làm nàng cam tâm tình nguyện đến, còn có thể giải quyết hiểu lầm với nàng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thăm Liễu gia.

Ngày hôm sau Liễu gia trở lên loạn, nguyên nhân bởi vì sau khi Liễu phu nhân rời giường đi xem Liễu chính quân, lại không thấy đứa con thứ hai vẫn luôn chăm sóc bên cạnh chính quân đâu. Nàng rất kỳ quái, vì sao hôm nay hần lại dậy muộn như vậy, đứa con này vẫn luôn đứng giờ mà. Nàng hỏi chính quân nhi tử đã tới đây chưa, chính quân nói chưa, liền đến phòng nhi tử tìm. Trên giường trống không, ngay cả đệm chăn cũng không có gấp, chỉ có tiểu nhi tử đang ngủ say.

Liễu phu nhân lay tiểu nhi tử: "Ca ca con đâu, tối hôm qua có con có thấy nó hay không?"

Liễu tam thiếu gia mơ mơ màng màng đáp: "Có ạ, tối hôm qua trước khi đi ngủ còn thấy." Rồi lại ngủ tiếp.

Trực giác của Liễu phu nhân cho biết có chuyện xảy ra, đứa con này sẽ không chạy loạn, chẳng lẽ buổi tối lúc đi ngủ bị người ta bắt đi? Nghĩ lại, lại thấy không đúng, bây giờ Liễu gia đến một văn tiền cũng không có, ai lại đi bắt nó làm gì. Huống hồ nếu tới bắt người thì cũng nên mang cả tiểu nhi tử đi luôn mới đúng.

Lúc này Liễu nhị tiểu thư về mặt vui vẻ từ bên ngoài trở về, trong tay xách hai cân thịt. Vừa vào cửa đã hô to: "Nương, hôm nay nhà mình cải thiện thức ăn, có thịt ăn."

Liễu tam thiếu gia lúc này còn đang ngủ nghe thấy chữ thịt liền tỉnh: "Tỷ tỷ, đệ muốn." Từ khi bọn họ ra khỏi Liễu phủ gần như không ăn thức ăn mặn rồi.

Liễu phu nhân túm lấy thịt trong tay nhị tiểu thư giận dữ: "Đệ đệ con mất tích, mà con còn có tâm trạng ăn. Còn có đêm qua con lêu lổng ở đâu? Tiền ở đâu ra?"

Liễu nhị tiểu thư nghe Liễu phu nhân nói đệ đệ mất tích thì chột dạ, nhỏ giọng than: "Làm sao con biết đệ đệ mất tích. Tiền này đương nhiên là con kiếm." Càng nói càng lo lắng.

Liễu phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bà thật sự thiếu quản giáo đám nữ nhi. Từ khi Tuyết Viên chìm trong biển lửa, bà mới tỉnh táo lại, cảm thấy nhưng gì trước kia làm đều quá sai lầm. Hiện giờ cái gì cũng không có, nhưng bà lại không thấy khổ sở. Những vật ngoài thân kia có tính là cái gì, lúc còn sống, vui vẻ ở bên người thân mới là quan trọng nhất.

Chỉ là bọn nhỏ khiến bà vô cùng thất vọng, Đại nhi tử chết rồi, Đại nữ nhi cùng nàng chặt đứt quan hệ, Nhị nữ nhi suốt ngày lăn lộn sông bạc cùng hoa lâu, Tam nữ nhi cả ngày ngây ngây ngốc ngốc mà sống, vết thương trên người cũng chưa khỏi hẳn, chân ngã xuống sườn núi để lại tật xấu. Tiểu nhi tử từ trước luôn được phu quân mình yêu thương hết mực lại sợ phụ thân hần như rắn rết, cả ngày vẫn không ngừng đòi này đòi kia. Chỉ có Nhị nhi tử là ngoan ngoãn hiểu lòng người, bây giờ lại không biết đang ở đâu, điều này bảo làm sao bà chịu nổi.

Liễu chính quân thấy Thê chủ đau khổ, hỏi đã xảy ra chuyện gì?

"Nhị nhi tử không thấy đâu."

"Cái gì?" Nói xong liền ngắt. Mấy ngày nay Liễu chính quân cũng cẩn thận suy nghĩ lại mọi thứ, ông thấy mình không phải là một người phụ thân đúng nghĩa, ông không dạy dỗ bọn nhỏ cái gì, trừ cung chiêu ra cũng chỉ có cung chiêu mà thôi. Ông nhiễm bệnh lạ, toàn thân tanh hôi, ngay cả ông cũng chán ghét chính mình. Tất cả mọi người tránh ông còn không kịp, chỉ có Nhị nhi tử luôn ở bên cạnh chiếu cố ông.

Liễu phu nhân kinh hãi, vội kêu Nhị tiểu thư đi mời đại phu, Nhị tiểu thư không tình nguyện lau bàn tay bóng nhẫy cảnh cáo Tam đệ: "Nếu đệ dám ăn hết thịt, ta trở về đệ nhất định phải chết."

"Được rồi, tỷ mau đi đi."

Đại phu tới kiểm tra một chút nói không có việc gì. Liễu chính quân chỉ bị kinh hách quá độ mà ngắt đi thôi, nhưng rốt cuộc hần mắc bệnh gì thì vẫn không tra ra được.

Liễu phu nhân phái Liễu nhị tiểu thư ra ngoài tìm đệ đệ, Liễu nhị tiểu thư rất bất mãn: "Tìm đệ ấy làm cái gì, cuối cùng không phải đều gả ra ngoài sao, nhà chúng ta bây giờ cũng không có tiền lo đồ cưới cho đệ ấy, có khi bây giờ đệ ấy sống vui vẻ ở đâu cũng không chừng."

Liễu phu nhân cho nàng một bạt tai: "Mấy cái đồ bất hiếu, nó chính là thân đệ đệ của mày đó, mau đi tìm nó cho ta."

Liễu tiểu thư ôm mặt ra cửa, xoay người liền vào sông bạc tính gỡ lại vốn.

Lần đầu tiên Liễu Nham chủ động bước vào mật thất trà lâu, Hiên Viên Cẩm có chút kinh ngạc: "Khách quý đến, Tiểu Nham rất ít khi chủ động đến đây nhà."

"Ta muốn mượn Âm Ngũ của ngươi." Liễu Nham nhìn quanh một vòng: "Nàng ở đâu?"

Hiên Viên Cảm giả vờ bất mãn: "Ám Ngũ sắp thành người của ngươi luôn rồi, nàng đi Lâm phủ dạy võ công. Từ đâu ngươi tìm được hai người kia, thực là nhân tài có thể đào tạo." Còn cố ý nhấn mạnh hai chữ của ngươi.

"Khi nào nàng trở về?"

Lúc này Ám Ngũ đẩy cửa bước vào, Liễu Nham bắt lấy cổ tay nàng. Ám Ngũ nhìn không đánh bay tay nàng ra: "Ngươi làm gì vậy?"

"Không tồi, độc đã hết, khôi phục tốt lắm." Sau đó nhét một viên thuốc vào miệng nàng, Ám Ngũ chưa kịp phản ứng đã bị ép nuốt xuống.

Hiên Viên Cảm ở bên cạnh hô to: "Này, ngươi cho nàng ăn cái gì?" Ám Ngũ cũng nghi hoặc nhìn nàng.

"Là tị độc đan, ăn nó xong, trong vòng một năm, bất kể trúng độc gì đều không nguy hiểm tới tính mạng." Đây chính là thứ Liễu Nham mới nghiên cứu ra.

"Vì sao ngươi lại đối tốt với nàng hơn ta nhiều vậy?" Hiên Viên Cảm thực uy khuất, Liễu Nham luôn lạnh nhạt với nàng lại đối xử với ám vệ của nàng rất tốt, "Ta cũng muốn."

"Thực xin lỗi, hết rồi." Liễu Nham khoát tay: "Mỗi ngày Ám Ngũ đều chạy đông chạy tây, vừa vất vả vừa nguy hiểm, đương nhiên phải đề phòng một chút."

Ám Ngũ thực sự rất cảm kích, bởi vậy lần đầu tiên Liễu Nham nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt nghìn năm không đổi của nàng. "Thì ra Tiểu Ngũ Từ cũng có thể biểu lộ cảm xúc, đừng quá cảm động, ta có việc muốn ngươi làm, nếu ngươi giống lúc trước trúng độc bỏ mình thì ta tìm ai bây giờ."

"Tiểu thư có gì phân phó?" Vừa nghe có nhiệm vụ, Ám Ngũ liền trở nên nghiêm túc.

"Bên Trương lão bản kia, chậm trễ đã lâu rồi, bây giờ cũng nên hành động thôi."

"Vâng." Nói xong Liễu Nham cùng Ám Ngũ đều biến mất trước cửa phòng. Chỉ còn lại Hiên Viên Cảm một mình hô to: "Các ngươi vậy mà không lơ nhìn ta, ta mới là lão đại đó."

Liễu Nham vừa bước vào cửa Quân phủ, thì được báo Liễu Tam đã chờ nàng rất lâu rồi. Về mặt Liễu Tam thể hiện rõ có chuyện lớn xảy ra: "Tiểu thư, Nhị thiếu gia đã mất tích."

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Liễu Nham, thật sự đã có chuyện. "Đã xảy ra chuyện gì, nói từ đầu tới cuối cho ta." Liễu Tam tỉ mỉ kể lại tình hình sáng nay ở Liễu phủ cho Liễu Nham. Liễu Nham liền có tính toán riêng, xem thái độ của Liễu nhị tiểu thư, việc này chắc chắn là do nàng làm. Nàng nhất định đem đệ đệ bán đổi lấy ngân lượng, nhưng bán đi nơi nào đây?

"Ngươi đến các hoa lâu hỏi thăm một chút xem nơi nào có tiểu quan mới đến. Đây là một trăm lượng, là ngân lượng ta đã chuẩn bị, có tin tức gì ngươi báo cho ta biết."

"Vâng" Liễu Tam ra cửa nhưng lại ngoài ý muốn gặp Đại thiếu gia đã "bỏ mình", run run không dám động đậy: "Đại...đại...thiếu gia." Chi Vân không thêm đề ý đến nàng, lập tức đi về phía Liễu Nham.

Liễu Nham thấy Chi Vân xuất hiện có chút bất ngờ, đoán rằng hẳn nghe được gì đó: "Vân Nhi, sao đệ lại đến đây, có phải chán quá không? Tỷ đưa đệ đi mua sắm nhé?"

"Tỷ tỷ, có phải Nhị đệ mất tích rồi hay không?" Chi Vân thực sốt ruột.

Liễu Nham biết trong lòng Chi Vân vẫn không thể buông tay người nhà. Nàng là một linh hồn dị thể, đối với Liễu gia, nàng không có tình cảm gì, nhưng Chi Vân lại khác. Đệ ấy ở Liễu gia sinh sống lâu như vậy, dù ít hay nhiều cũng có chút tình cảm. Bất kể bọn họ đối với đệ ấy như thế nào, bọn họ vẫn là người thân của đệ ấy, huống chi Nhị đệ lại có chút thân thuộc với đệ ấy như vậy.

"Ừm, nhưng đệ đừng lo, tỷ tỷ rất nhanh sẽ tìm được Nhị đệ." Liễu Nham an ủi hắn.

Chi Vân do dự: "Tỷ tỷ, đệ muốn đi gặp bọn họ. Nương nhất định vì cái chết của đệ mà áy náy, đệ không muốn để bà tuổi già phải sống trong ân hận."

Liễu Nham có chút chần chờ, nàng tuyệt đối không hy vọng Chi Vân có tiếp xúc gì với bọn họ, với bản tính thiện lương của đệ ấy, nhất định Chi Vân sẽ không khoanh tay nhìn họ không giúp, có thể sẽ rước lấy phiền toái rất lớn.

Chi Vân lôi kéo ống tay áo Liễu Nham, cầu xin "Tỷ tỷ..."

Liễu Nham không có cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của hắn, hận không thể sùng hắn tới trời. Nàng bắt đầu đi: "Được rồi, đệ đi thay y phục đi, ta đưa đệ đi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Khoan dung tha thứ

Chỉ Vân gật đầu sau đó chạy về phòng. Vừa vặn Quân Lư Niên tuần tra cửa hàng trở về: "Vân Nhi chạy nhanh như vậy làm gì?"

"Lát nữa ta đưa đệ ấy đi thăm Liễu gia."

"Cái gì? Thật vất vả mới thoát khỏi Liễu gia, còn đi xem bọn họ làm cái gì?" Quân Lư Niên thật sự chán ghét Liễu gia.

"Ta cũng không muốn mang đệ ấy đi nhưng không còn cách nào, Vân Nhi cầu xin ta. Mặc kệ thế nào, bọn họ đều là người thân của Vân Nhi, chàng cũng biết Vân Nhi trọng tình nghĩa mà."

"Nàng không sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra sao?" Quân Lư Niên vẫn thực lo lắng.

"Không sao, trước khác nay khác, nay ta đã có năng lực bảo vệ Vân Nhi, ta sẽ không để cho đệ ấy bị ai tổn thương."

"Vậy được rồi, nhưng ta cũng phải đi cùng."

"Hay là thôi đi." Liễu Nham khuyên can: "Chàng vừa trở về đã mệt chết đi rồi, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi."

"Không cần." Quân Lư Niên rất kiên trì.

Liễu Nham biết một khi Quân Lư Niên cứng đầu, nàng cũng không có cách nào lay chuyển được, hai bảo bối này của nàng quả nhiên giống nhau: "Được rồi."

Chỉ Vân thay một bộ y phục màu vàng nhạt rồi đi ra, càng khiến hấn thêm xinh đẹp đáng yêu, vẫn một búi tóc đơn giản rồi cài một bông hoa cúc vàng. Liễu Nham khen: "Vân Nhi của chúng ta đúng là càng ngày càng đẹp, đến lúc cầu thân sợ rằng người ta sẽ tới đập hồng cửa nhà chúng ta mất."

Chỉ Vân đỏ bừng mặt: "Tỷ tỷ, tỷ cười đệ, không để ý đến tỷ nữa."

Liễu Nham kéo hấn, tay kia cầm lấy tay Quân Lư Niên, cảm giác thực thoải mái. Ôm hai người bọn họ lên xe ngựa xong, một đường thẳng tới chỗ ở của Liễu gia.

Chỉ chớp lát sau Chỉ Vân liền nghi ngờ: "Tỷ tỷ, đây không phải là đường tới Liễu gia." Sau khi sinh Chỉ Vân bệnh vẫn ở lại Quân phủ, chưa biết tin tức Liễu gia phá sản.

"Vân Nhi, Liễu gia làm ăn nợ nần quá nhiều, bị đuổi khỏi Liễu phủ, hiện nay đang ở Thành Tây."

Chỉ Vân nghe xong có chút bị thương: "Vậy hiện tại bọn họ sống có tốt không?"

Quả nhiên không thể buông tay, Liễu Nham thở dài: "Cũng được, chỉ là Liễu chính quân bị bệnh, Nhị đệ mất tích, những người khác vẫn khoẻ."

"Vậy là tốt rồi." Lúc này Chỉ Vân mới hết lo lắng.

Sau nửa canh giờ thì tới chỗ ở mới của Liễu gia, Liễu Nham chỉ kêu Liễu Tam để ý tình hình Liễu gia chứ nàng cũng chưa tới bao giờ. Nàng đánh giá căn nhà một chút, so với tưởng tượng của nàng thì tốt hơn nhiều, thật sự là lạc đà gầy còn hơn ngựa.

Nhưng trong mắt Chỉ Vân lại khác, hấn chỉ thấy chua xót, đám người bọn họ sao có thể ở chỗ nhỏ như vậy, bọn họ chịu được sao?

"Chúng ta vào thôi."

Còn chưa vào tới đại sảnh đã ngửi thấy một mùi tanh tươi. Quân Lư Niên che mũi: "Cái mùi gì vậy, bọn họ không chịu quét tước nhà cửa sao?"

Liễu Nham cũng kinh ngạc, sự lợi hại của Tàn hoa vượt ra ngoài dự đoán của nàng. Có lẽ âm thanh của họ kinh động người trong nhà, Liễu phu nhân đi ra. Nàng nhìn thấy Liễu Nham liền giật mình, bà không nghĩ tới lúc còn sống mình vẫn có thể gặp được nữ nhi này: "Tiểu Nham???"

Người bên cạnh Liễu Nham lại càng khiến nàng ngây ngẩn cả người, là Tiểu Vân đã chết, bà chờ đợi rất lâu: "Tiểu Vân??? Con vẫn còn sống sao? thật tốt quá." Muốn tới trước mặt hấn liền bị Liễu Nham ngăn lại.

Chỉ Vân cầu xin nhìn Liễu Nham một cái: "Tỷ tỷ..." Liễu Nham đành phải buông tay, Chỉ Vân đi lên ôm lấy nàng: "Nương!"

Không nghĩ tới Chỉ Vân vẫn còn nhận bà làm nương, Liễu phu nhân khóc không thành tiếng, nàng nhìn Chỉ Vân từ trên xuống dưới: "Tỷ tỷ người chiếu cố người thực tốt, so với nương còn tốt hơn, trước kia đều là nương sai."

Chỉ Vân an ủi nàng: "Nương, con không có trách nương, thật sự, hiện tại con ở chỗ tỷ tỷ sống tốt lắm, con muốn gặp Nhị phụ thân."

"Đi theo ta." Nhắc tới Liễu chính quân, Liễu phu nhân liền thờ dài.

Tới một căn phòng hẻo lánh thì mùi tanh kia càng nồng, Liễu Nham giúp đỡ Quân Lưu Niên cùng Chi Vân đi vào. Liễu chính quân lúc này tỉnh lại đang ngậy người nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy có người đến liền quay lại, không nghĩ tới là Liễu Nham. Nhìn thấy Chi Vân, con tim lại đập mạnh và nhanh vài nhịp, chỉ nháy mắt đã hiểu hết mọi chuyện.

Liễu chính quân cười đến chua xót: "Trước khi chết còn có thể nhìn thấy các con thực ngoài ý muốn. Tiểu Vân còn sống thực quá tốt, như vậy tội nghiệt của ta cũng ít đi một chút." Ông đã không còn kiêu ngạo cùng bộ dáng ương ngạnh lúc trước, thấy thế nào đều giống lão giả nhìn thấy hồng trần, buông bỏ mọi chuyện. Thấy vậy Liễu Nham có chút không đành lòng, có lẽ bọn họ đều là nhận được giáo huấn cần phải nhận rồi.

Chi Vân thấy Nhị phụ thân như thế, nước mắt lại rơi xuống. "Nhị phụ thân, đừng nói vậy, làm sao người có thể chết chứ." Hắn vừa muốn bước lên đã bị chính quân ngăn lại: "Các con đừng tới đây, bộ dạng ta thế này không muốn các con nhìn thấy, ta tình nguyện là người mạnh mẽ ngoan độc trong lòng các con."

Liễu Nham kéo Chi Vân rồi chính mình đi tới, bệnh trạng khi trúng tàn hoa quả nhiên giống như trong sách nói. Cả người ông đều có dấu vết thối rửa, như hoa tàn toả ra mùi thối. Liễu Nham xem mạch cho ông, thấy không bị tổn thương gì lớn. Cho tới bây giờ Liễu Nham đều chưa từng nghĩ muốn mạng ông, chỉ muốn giáo huấn ông mà thôi.

"Tiểu Vân đừng khóc, ông ta không sao đâu."

Liễu phu nhân kinh ngạc: "Con biết chàng bị bệnh gì? Có thể chữa không?" Nhìn nàng thành thạo bắt mạch như vậy, Liễu phu nhân càng cảm thấy bà chưa bao giờ chân chính hiểu được nữ nhi này. Nhưng bà cảm thấy thực vui mừng, nhà mình có nữ nhi trưởng thành.

"Đây không phải bệnh gì nghiêm trọng, chỉ là bệnh ngoài ra, con đi phối dược." Liễu Nham làm bộ ra cửa, ở bên ngoài đi một vòng liền quay về, nâng lấy nước, đưa một viên thuốc cho Liễu chính quân ăn, đương nhiên đây là viên giải dược nàng chuẩn bị từ trước.

"Uống xong thuốc, trong vòng mười hai canh giờ các vết thối rửa sẽ khép lại, nhất định không được đụng vào nước. Sau năm ngày vết thối rửa sẽ đóng vảy, vảy hết thì cũng khỏi hẳn."

"Tiểu Nham, thật sự cảm ơn con, ta cũng không biết phải làm cách nào đền tội lúc trước." Biết có thể khoẻ mạnh sống, tâm trạng của Liễu chính quân vô cùng phức tạp.

"Vậy sống lâu một chút đi. Vân Nhi, chúng ta hồi phủ thôi." Liễu Nham chuẩn bị cáo từ.

"Cái đó...Tiểu Nham." Liễu phu nhân do dự nửa ngày mới mở miệng, "Nhị đệ của con mất tích, Quân tể quen biết rộng, thế lực lớn, có thể giúp tìm kiếm một chút không? Nó là đứa nhỏ tốt, trước kia nó đối đãi với các con cũng không tệ, nể tình lúc trước, con giúp đỡ chúng ta tìm nó một chút đi. Nó là một nam hài tử, rất dễ dàng gặp phải chuyện không may."

"Bà không nói ta cũng sẽ tìm được đệ ấy, nhưng sau đó ta có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Sau khi tìm được đệ ấy, đệ ấy cũng sẽ giống như Chi Vân, không trở lại bên cạnh bà, nếu không ta thật sự không thể cam đoan hắn có thể mất tích lần nữa hay không."

Liễu Nham lạnh lùng nói, Nhị nữ nhi vô tích sự của người vậy mà đến đệ đệ cũng có thể bán.

"Việc này..." Liễu phu nhân khê cần môi: "Chỉ cần hắn bình an, thế nào cũng được." Liễu Nham có được hứa hẹn của nàng liền cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Cứu Nhị thiếu

Liễu nhị thiếu gia mở to mắt, giật giật cơ thể đau nhức, cảm giác sau cổ hơi đau. Mới nhớ tới hình như mình ngủ hơi lâu, tiêu rồi, muộn giờ bụng com cho phụ thân. Hắn cuống quýt đứng dậy, chạy đến cửa mới phát hiện nơi này không phải là phòng của hắn.

Một giọng nói cất lên: "Người muốn đi đâu vậy?"

Liễu nhị thiếu gia quay đầu lại, mới phát hiện trong phòng còn có thêm một người nữa đang đưa lưng về phía hắn tạo nhã uống trà. Hắn giật mình có chút sợ hãi, từ khi sinh ra đến giờ hắn rất ít khi ra khỏi nhà, lại càng ít tiếp xúc với người lạ, âm thanh run rẩy: "Người...người là ai? Đây là đâu?"

Liên Tích đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, hết sức dịu dàng: "Đừng sợ, ta sẽ không làm hại ngươi."

Người này thật là đẹp, Liễu nhị thiếu gia hít vào một hơi, trên mặt người kia còn có nụ cười ấm áp, có lẽ là người tốt, hắn vẫn có chút thận trọng: "Vì sao ta lại ở đây?"

Liên Tích có chút do dự, có nên nói cho tiểu hài tử đơn thuần này biết rõ chân tướng hay không? Trong lòng hắn có chút không đành lòng. Nhưng hắn vẫn tàn nhẫn nói với chính mình, có cái gì không đành lòng, dựa vào cái gì mà hắn có thể sống đơn thuần vui vẻ như vậy, còn mình... "Nơi này là Túy Hồng Lâu, Nhị tỷ của ngươi bán ngươi đến đây."

"Túy Hồng Lâu là chỗ nào?" Liễu nhị thiếu gia biết hiện giờ Liễu gia không còn như xưa, bởi vì bệnh của phụ thân mà gia đình gần như sắp chết đói, bản thân mình cũng thành gánh nặng, bán hắn đi cũng là chuyện bình thường. "Có phải sau này công tử sẽ là chủ tử của ta hay không?"

Xem ra đứa nhỏ này chưa từng nghe nói qua về Túy Hồng Lâu, còn đang nghĩ mình bị mua để làm người hầu. "Túy Hồng Lâu là hoa lâu nổi tiếng nhất ở Đồ Thành."

Vừa nghe đến hai chữ hoa lâu, rốt cuộc Liễu nhị thiếu gia không thể giữ bình tĩnh. Hắn có đơn thuần hơn nữa cũng từng nghe phụ thân nhắc qua về tiểu quan trong hoa lâu, đương nhiên đều là mắng nhiếc. Hắn không muốn, không muốn trở thành hồ ly tinh trong miệng phụ thân đâu. Chỉ trong nháy mắt nước mắt đã chảy thành sông, vì sao tỷ tỷ lại đối xử với hắn như vậy.

Liễu nhị thiếu gia bất chấp cầm ống tay áo của Liên Tích: "Van cầu ngươi, ta không làm tiểu quan có được hay không? Chuyện gì ta cũng biết làm, khổ cực thế nào ta cũng chịu được."

Công tử Liên Tích đương nhiên sẽ không để hắn đi làm tiểu quan, hắn mua Liễu nhị thiếu gia tới là vì muốn bán cho Liễu Nham một cái nhân tình, thay đổi hình tượng của mình trong mắt Liễu Nham. Cho nên bây giờ hắn phải đối xử thật tốt với Liễu nhị thiếu gia, để Liễu nhị thiếu gia có thể nói tốt giúp mình vài câu trước mặt Liễu Nham.

Liên Tích nhẹ nhàng ôm Nhị công tử khóc đến không thở được vào ngực, khẽ vuốt lưng hắn: "Đừng khóc, ca ca sẽ dốc toàn lực giúp ngươi."

Sau đó là mang đồ ăn ngon đến cho Liễu nhị thiếu gia, cùng hắn nói chuyện phiếm, từ đó cũng hiểu thêm không ít tình hình lúc trước của Liễu Nham ở Liễu gia. Nhưng chút tin tức này lại càng khiến hắn cảm thấy Liễu Nham thần bí hơn. Theo lời Nhị thiếu gia kể, Liên Tích cũng không tìm thấy một chút đầu mối chuyện nàng giả ngu. Một người ngu đại sau khi khôi phục thần trí lại có thể tài năng như vậy, chẳng phải quá kỳ lạ sao?

Không thể không nói, kinh nghiệm nhiều năm tiếp khách của Liên Tích thật phong phú, Liễu nhị thiếu gia không có tâm cơ rất nhanh liền coi hắn như ca ca tốt.

Liên Tích 'lơ đãng' nói cho Liễu Tam về chỗ ở của Liễu nhị thiếu gia, Liễu Tam đương nhiên là nhanh chóng báo cho Liễu Nham. Liễu Nham lại có chút giật mình. "Nhị thiếu gia ở đâu?"

"Ở Túy Hồng Lâu." Bây giờ vừa nhắc tới Túy Hồng Lâu, ba chữ này là Liễu Nham lại thấy đau đầu, nàng vẫn cảm thấy càng đến gần Túy Hồng Lâu, thì càng đến gần âm mưu. Đây không phải lại là âm mưu của Liên Tích chứ? Thật sự là không thể không phòng.

Quân Lư Niên ở bên cạnh đang ghen tuông lồng lộn, vờ trực của giác nam nhân, hắn biết nhất định công tử Liên Tích này có ý đồ với Liễu Nham, hắn lạnh lùng nói: "Nàng muốn đi Túy Hồng Lâu ư?"

Liễu Nham biết hắn có chút bất mãn, nếu lúc này Quân Lư Niên muốn đi tìm Đường Ninh, e rằng nàng cũng phản ứng như vậy. "Dù sao đệ ấy cũng là Nhị đệ của ta, huống chi trước đây đệ ấy đối xử với tỷ đệ chúng ta rất tốt, ta không thể bỏ mặc đệ ấy mà không quản. Đó là hoa lâu, một nam hài tử ở đó, cả đời này cũng sẽ bị huỷ."

Quân Lư Niên hiểu được mình có chút hẹp hòi, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, hắn chỉ nhìn Liễu Nham, không đồng ý cũng không phản đối.

"Nếu không chàng đi cùng ta nhé?" Liễu Nham không hy vọng hắn đi, có lẽ đây là một cái bẫy, có lẽ có nguy hiểm, nhưng nàng càng không muốn có hiểu lầm giữa hai người. Tự mình dùng toàn lực che chở hắn là được, cho dù là trả bằng sinh mạng cũng không tiếc.

Quân Lư Niên không nghĩ tới Liễu Nham sẽ đề nghị như thế, vừa kinh hãi lại vừa vui vẻ, hắn thích Liễu Nham thẳng thắn như vậy, vì thế sáng khoái đáp ứng. "Chúng ta mau đi thôi, để lâu không biết còn xảy ra chuyện gì đâu."

Hai người cùng đi tới Túy Hồng Lâu, Linh Nhi thông báo Liễu Nham cùng Quân Lư Niên tới đây, Liên Tích vô cùng kinh ngạc, việc này không nằm trong dự kiến của hắn. Kế hoạch của hắn có thể thành công hay không là một vấn đề, Quân Lư Niên ở đây khiến mọi chuyện trở nên khó khăn hơn nhiều. Nhưng có thể khiến Quân Lư Niên biết khó mà lui.

Liễu Nham và Quân Lư Niên ngồi xuống nhưng không đụng tới ly trà một lần, xem như có kinh nghiệm, trước đó nàng đã dặn dò Quân Lư Niên không nên đụng tới bất cứ thứ gì trong phòng Liên Tích. Liên Tích có thể sẽ hạ độc xung quanh, khó lòng phòng bị. Liễu Nham không muốn cùng hắn dây dưa: "Giao Nhị đệ của ta ra đây."

Liên Tích giả bộ bất mãn: "Liễu tiểu thư, nàng coi như là khách quen của Liên Tích, ta là ai nàng còn không biết sao? Tiểu thư cho rằng là ta trói Liễu nhị thiếu gia của quý phủ đến đây sao?" Nói xong đưa mắt liếc nhìn gương mặt Quân Lư Niên đã biến thành màu đen.

Liễu Nham thầm than, thật sự là mỹ nhân ngàn mặt, ở bên người khác là mỹ nhân yêu kiều quyến rũ, lúc không có người lại là kẻ âm mưu đen tối, đối

phó với hần thật vất vả: "Không có tin tức chính xác ta sẽ không đến tìm công tử đòi người, công tử không cần cùng ta tốn nước miếng."

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tình địch giảng co

"Quả thật Liễu nhị thiếu gia bị bán đến Tuý Hồng Lâu, nhưng Liễu tiểu thư bày ra bộ dạng đến khôi phục danh tiết, có phải là rất không công bằng với ta hay không?"

Trực giác của Liễu Nham cho biết, Nhị đệ bị bán tới Tuý Hồng Lâu nhất định có liên quan đến Liên Tích, nhưng không có chứng cứ gì mà vu oan cho người khác nàng cũng có chút áy náy. "Nếu mạo phạm công tử, ta xin được giải thích là do ta nôn nóng tìm đệ đệ, công tử có thể để cho ta gặp Nhị đệ trước được hay không? Chuyện khác có thể từ từ thương lượng."

Liên Tích gọi Linh Nhi: "Người mang nhị Liễu nhị thiếu gia tới đây."

Sau một lúc lâu, Linh Nhi dẫn Liễu nhị thiếu gia tới, Liễu nhị thiếu gia vừa thấy Liễu Nham liền vui vẻ gọi một tiếng tỷ tỷ. Liễu Nham kéo hần lại, lo lắng hỏi: "Mộ Nhị, đệ có khỏe không? Người nơi này có làm khó đệ đệ không?"

Liễu Mộ lắc đầu: "Không có, đệ rất tốt, Liên Tích ca ca đối xử với đệ tốt lắm." Nói xong còn quay lại cười với Liên Tích.

Liên Tích ca ca? Liễu Nham nghi hoặc nhìn hành động của hai người, nghĩ lần này có lẽ mình thật sự hiểu lầm công tử Liên Tích. Nàng chân thành nói lời xin lỗi: "Thực xin lỗi, công tử Liên Tích, vừa rồi ta đã quá lỗ mãng, cảm ơn người đã chiếu cố Nhị đệ ta. Đi gọi Bảo phụ thân tới đây đi, ta muốn chuộc người."

Nhìn Liễu Nham mỉm cười, Liên Tích cảm thấy chuyện này hần làm rất thành công, cho nên hần quyết định giải thích chuyện lần trước: "Liễu tiểu thư, đối với chuyện lần trước, có lẽ nàng đã hiểu lầm ta."

Nhắc tới chuyện lần trước, sắc mặt Quân Lưu Niên không dễ nhìn chút nào. "Có hiểu lầm hay không chúng ta sẽ không truy cứu, nhưng ta hy vọng chuyện như thế đừng để xảy ra thêm lần nữa. Về phần Tuý Hồng Lâu, Nham cũng sẽ không bao giờ đến đây nữa."

Không bao giờ đến nữa ư? Liên Tích cười thực quý dị, có tới hay không, không phải do Quân thiếu gia người quyết định. "Quân thiếu gia, ta có lời muốn nói với một mình người."

Liễu Nham lo lắng nhìn Quân Lưu Niên: "Công tử Liên Tích có lời gì mà không thể nói ở đây vậy?" Nàng không thể để Quân Lưu Niên ở một mình cùng Liên Tích, như thế khác nào đưa dê vào miệng cọp.

"Ta thật sự rất hâm mộ Quân thiếu gia, muốn trò chuyện với hần một chút, chẳng lẽ Quân thiếu gia khinh thường nói chuyện với kỹ nam như ta?" Trong giọng Liên Tích có chứa bí ai.

Quân Lưu Niên dùng ánh mắt trấn an Liễu Nham: "Sao có thể, công tử Liên Tích dương danh khắp Đô Thành làm sao ta có thể xem thường đây? Công tử Liên Tích, chúng ta đương nhiên có thể nói chuyện." Liễu Nham muốn ngăn hần lại, nhưng biết không thể nên đành thôi. Với ý thuật bây giờ của nàng, chỉ cần còn một hơi thở thì nàng vẫn có thể cứu được, chẳng lẽ còn sợ Liên Tích hại Quân Lưu Niên sao. Vì thế nàng gật đầu rồi đi đàm phán giá cả với Bảo phụ thân.

Một lần nữa Liên Tích nghiêm túc nhìn kỹ Quân Lưu Niên, lần trước gặp mặt không quá để ý tới hần, chỉ là thời gian ngắn ngủi, người trước mặt lại thành người trong lòng Thái Nữ yêu nhất. Toàn thân Quân Lưu Niên vận y phục màu tím hiện rõ vẻ cao quý cùng khí chất thanh lịch của hần, cử chỉ đoan trang không thiếu chút gì, nói rõ xuất thân ưu việt của hần. Ngũ quan tuyệt mỹ, dáng người tuyệt vời, vô tình Liên Tích bật thốt ra: "Quả nhiên Quân thiếu gia không hổ danh là Tứ đại công tử của Đô Thành."

Quân Lưu Niên đang cẩn thận đánh giá hần, lại bị một câu này làm cho sững sờ trong giây lát, theo thói quen khách khí trả lời: "Công tử Liên Tích khách khí rồi, có công tử ở đây, Tứ đại công tử của Đô Thành cũng chỉ là hư danh. Công tử giữ ta lại, không phải để khen ngợi lẫn nhau chứ?"

Liên Tích cười cười: "Quân thiếu gia yêu Liễu tiểu thư sao?"

Vấn đề này lại làm cho Quân Lưu Niên sững sờ, sau đó lập tức đáp lại: "Chuyện của phu thê chúng ta, công tử hỏi đến có vẻ không hợp lắm đi!"

Liên Tích lại cười khê: "Bất kể đáp án của Quân thiếu gia là gì, ta chỉ có một câu, Liễu tiểu thư không phải người người có thể yêu được."

Quân Lưu Niên phản nộ, lời nói liền không còn khách khí: "Không thể yêu? Đây là chuyện một kỹ nam có thể đánh giá được sao?"

Liên Tích cũng không vì lời nói châm chọc của Quân Lưu Niên mà tức giận: "Người có biết Liễu tiểu thư là ai?"

Quân Lư Niên không nói, đối với quá khứ của Liễu Nham, hắn cũng biết không quá nhiều, Liễu Nham cũng không muốn nhắc tới chuyện trước kia, nếu đây là vết sẹo của nàng, sao hắn có thể nhẫn tâm đi vạch ra đây.

Một quả bom bị Liên Tích ném ra: "Liễu tiểu thư là Thái Nữ của Tây Ninh Quốc."

Điều này sao có thể? Quân Lư Niên hoàn toàn không có cách nào tự hỏi, Liễu Nham từ nhỏ đến lớn hẳn là đều sinh hoạt ở Liễu gia, điểm này không ai có thể phủ nhận, sao có thể thành Thái Nữ của Tây Ninh Quốc? Hắn lẩm bẩm: "Điều đó là không thể."

"Ta biết Quân thiếu gia rất khó tin tưởng, nhưng đây là sự thật. Một ngày nữa, Tây Ninh Quốc sẽ phái sứ thần đến chơi, Liễu tiểu thư sẽ cùng họ trở về."

Liên Tích nhìn thấy Quân Lư Niên đang ngẩn ngơ vô cùng vui sướng, tiếp tục đả kích: "Thái Nữ sẽ về Tây Ninh, ngươi có thể buông tha mọi thứ ở Quân gia mà đi theo nàng sao? Được, cho dù ngươi có thể, nhưng sau này nhất định Thái Nữ sẽ đăng cơ làm Hoàng Đế, nàng có thể chỉ cưới một mình ngươi sao? Cho dù nàng có thể, vẫn vô toàn triều Tây Ninh sẽ đồng ý với nàng sao?"

Hắn nhìn Quân Lư Niên đã rơi vào trầm tư: "Lời ta muốn nói đã nói hết, ta tin tưởng Quân thiếu gia đã nghe rõ ràng, vì an toàn của Thái Nữ, ta hy vọng chuyện này ngươi sẽ không nói lại với bất kì ai."

Quân Lư Niên thật vất vả từ trong tin tức khiếp sợ này hồi thần, hỏi hắn: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta?" Liên Tích bình tĩnh nhìn hắn: "Ta là đối tượng sẽ đính hôn với Thái Nữ, là Phụng Hậu tương lai của Tây Ninh Quốc." Trong lời nói của hắn lộ rõ vẻ kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tâm tư của hắn

Không thể nghĩ ngờ đây là quả bom quá nặng, thực sự khiến Quân Lư Niên kinh sợ vô cùng. Hắn giống như không thể suy nghĩ, kinh nghiệm chinh chiến thương trường vô số lần, cùng miệng lưỡi đối đáp trôi chảy chỉ trong nháy mắt liền trở nên vô dụng. Hắn như cọc gỗ hỏi: "Nàng có biết chuyện này không?" Quân Lư Niên mạnh mẽ mang tiếng "Nham" đầu đi, hắn thật sự không thể tưởng tượng được, khi Liễu Nham biết được chân tướng còn có thể giống như như trước, không có việc gì mà dỗi hắn hay không? Giọng điệu của hắn rất trấn định, nhưng bàn tay nắm chặt trong ống tay áo lại thể hiện rõ sự sợ hãi cùng bất an trong lòng hắn.

"Thái Nữ vẫn chưa biết chuyện này, ta cần một cơ hội thích hợp mới có thể nói với nàng. Nhưng bất kể nàng nhận hay không, đây đều là số mệnh của nàng. Và ta cho rằng, không một nữ tử nào có thể từ chối đi làm người đứng đầu một quốc gia để làm một Thê chủ ở rể nhà người ta." Liên Tích nhẹ nhàng phân tích, cuối cùng Liễu Nham sẽ không để ý tới Quân Lư Niên mà rời đi, hắn cũng chắc chắn, với tính cách mạnh mẽ của Quân Lư Niên, Quân Lư Niên sẽ không chủ động nói cho Liễu Nham biết chuyện này.

Liễu Nham đàm phán cùng Bảo phụ thân xong, khi bước vào trong phòng đã nhìn thấy Quân Lư Niên ngây ngốc ngồi ở trên ghế, làm cho nàng có dự cảm không tốt, vội vàng đi tới hỏi: "Tiểu Niên, chàng làm sao vậy?" Nàng liếc mắt nhìn qua Liên Tích đang ở bên cạnh, thấy vẻ mặt bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Quân Lư Niên phục hồi tinh thần, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy thân thiết cùng quan tâm của Liễu Nham, cả người lạnh thấu xương cũng dần ấm lại: "Ta...không sao." Hắn cầm chặt tay Liễu Nham: "Chúng ta về nhà đi."

Đôi tay lạnh như băng của Quân Lư Niên khiến cho Liễu Nham nhũn mảy, tuy rằng hắn chưa nói gì, nhưng nàng cảm giác được hắn đang bất an, sợ hãi điều gì đó. Cho nên Liễu Nham không tiếp tục hỏi nữa, dựa theo tính cách của Quân Lư Niên, nếu hắn không muốn nói thì cho dù nàng hỏi thế nào cũng phí công. Nàng âm thầm vận nội lực toàn thân để sưởi ấm cho cho hắn.

Bảo phụ thân đưa bọn họ lên xe, tinh thần vui vẻ gấp bội so với mọi ngày, vụ mua bán này thật sự là tay không bắt sỏ, lần này từ trên người Liễu Mộ hẳn có thể buôn bán lời hơn bốn ngàn lượng.

Liễu Mộ là đứa nhỏ hiểu chuyện, từ khi Liễu gia phá sản, hắn vẫn luôn tự trách mình, là một nam hài tử không thể giúp đỡ cho gia đình, đối với một gia đình đang khốn đốn từ bề như Liễu gia mà nói, hắn chính là một gánh nặng. Lần này Nhị tỷ mang hắn đi bán, tuy hắn có chút khó hiểu nhưng lại không oán hận một câu, nếu có thể khiến cả nhà sống tốt hơn, nếu như có thể trị hết bệnh cho phụ thân, bản thân hắn chịu khổ một chút có đáng là gì?

Câu hỏi của Liễu Nham cắt đứt suy nghĩ của hắn: "Mộ Nhi, đệ có tính toán gì không? Còn muốn quay về Liễu gia không?" Liễu Nham thấy hắn cau mày thì nghĩ rằng hắn bắt đầu chán chuyện bị tỷ tỷ ruột bán vào kĩ viện, như vậy chắc chắn hắn không muốn trở về nữa. "Sau này đệ có thể ở cùng với tỷ tỷ, cũng có thể làm bạn với Chi Vân."

"Đệ ở Liễu gia có phải là gánh nặng hay không?" Liễu Mộ không trả lời câu hỏi của nàng, mà đột nhiên hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Sao có thể chứ. Mộ Nhi thiện lương như vậy, mọi người đều rất thích đệ."

"Tỷ tỷ, tỷ không cần an ủi đệ, đệ biết cái gì mình cũng không thể làm, chỉ có thể khiến phụ mẫu thêm phiền lòng, nếu không Nhị tỷ cũng sẽ không..." Vừa nói vừa có chút nghẹn ngào. "Nếu tỷ tỷ không chê, đệ sẽ đi theo tỷ tỷ, chẳng qua là đệ có thể đi gặp phụ mẫu hay không?"

Có đôi khi Liễu Nham cũng rất khó hiểu, hải tử do Liễu chính quân sinh ra đều là cái bao cỏ, sao lại có thể nuôi được một người thiện lương như Mộ Nhi vậy? "Đương nhiên." Liễu Nham lập tức kêu Quân Vũ quay đầu xe đi tới Liễu gia.

Liễu Mộ nhìn thấy phụ thân đã khỏi bệnh hơn một nửa, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không tránh được nỗi buồn ly biệt, cảm xúc biệt ly dâng trào khiến hần ôm đầu khóc rống. Liễu chính quân rất muốn lưu lại đứa nhỏ duy nhất chịu khó chăm sóc ông khi bệnh tật này, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ vì bọn họ đã đáp ứng Liễu Nham rồi, về sau đứa nhỏ này không thể sống cùng họ. Liễu Nham là đứa nhỏ nhân nghĩa, có lẽ sẽ đối xử tốt với Mộ Nhi hơn, so với khi Mộ Nhi ở bên cạnh bọn họ.

Liễu Nham nhìn cảnh tượng này có cảm giác như nàng là kẻ ác khiến gia đình người ta tan nát, thê ly tứ tán. Nhưng đây đều là vì tốt cho Mộ Nhi, chờ mọi người Liễu gia hiểu được cái gì là tình thân thì để Mộ Nhi trở về cũng chưa muộn.

Trở lại Quân phủ, Chỉ Vân thấy Mộ Nhi được cứu về liền vui vẻ. Mộ Nhi cũng rất nhanh chóng tiếp nhận chuyện Chỉ Vân cải tử hồi sinh, hai đứa nhỏ ở cùng nhau nói mãi không hết chuyện. Liễu Nham thấy thế cũng vui lây, quả nhiên bọn họ đều cần bạn cùng tuổi. Liễu Nham tuyệt đối không muốn đem đệ đệ mình nuôi thành đại gia khuê các cổ đại, hoạt bát chút mới là bản tính của trẻ con.

Chỉ có biểu hiện của Quân Lưu Niên khiến Liễu Nham mờ mịt. Từ khi lên xe ngựa rời khỏi Túy Hồng Lâu, Quân Lưu Niên liền buông lỏng tay nàng ra, sau đó cũng không để ý tới nàng nữa. Bất kể nàng hỏi cái gì, hần cũng không nói, giống như tâm hồn ở trên mây, thỉnh thoảng ừ một tiếng cho biết hần đang sống. Rốt cuộc hần và Liên Tích đã xảy ra chuyện gì? Nói những cái gì? Trên người lại không có một chút dấu hiệu trúng độc nào.

Ăn xong cơm chiều, Quân Lưu Niên nói một lời, rửa mặt xong liền lên giường nghỉ ngơi, Liễu Nham đi qua, muốn sờ trán hần xem có sốt không, bị hần quay đầu đi né tránh. Chẳng lẽ Liên Tích nói cho hần biết, ngày đó mình đã chạm qua Liên Tích, cho nên hần ghét bỏ mình? Không thể nào, chuyện ngày đó nàng đã giải thích rõ ràng, hần sẽ không vì lời nói từ một phía của Liên Tích mà hiểu lầm nàng.

Đoán tâm tư người khác quá mệt mỏi, Liễu Nham mạnh mẽ quay mặt hần lại, giọng nói vẫn nhẹ nhàng: "Tiểu Niên, nói cho ta biết, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì được không?"

Mặt bị nàng cố định không thể cự quật, ánh mắt Quân Lưu Niên vẫn dao động không dám nhìn Liễu Nham: "Không có gì."

Liễu Nham bình tĩnh nhìn hần: "Chàng đang nói dối, rõ ràng là đã có chuyện. Chuyện gì ta cũng không giấu chàng, chẳng lẽ Tiểu Niên cho rằng Thê chủ như ta không đáng tin, cho nên cái gì cũng không muốn nói?"

Quân Lưu Niên nghe thấy trong giọng nói của Liễu Nham có chút ủy khuất, tâm không khỏi mềm nhũn. Chỉ là hần không thể mở miệng, hần không biết sau khi nói ra sẽ nhận được câu trả lời gì. Có phải chuyện này cũng giống như chiếc hộp Pandora, một khi mở ra, hạnh phúc sẽ tan thành mây khói: "Thật sự không có gì, chỉ là đi ra ngoài một ngày, muốn nghỉ ngơi một chút thôi."

"Muốn ngủ sao?" Liễu Nham nhìn hần say đắm, cố ý liếm một vòng môi: "Chúng ta cùng ngủ nhé?" Nói xong luồn tay vào trong tiết y (đồ lót) của hần, những xúc cảm từ đầu ngón tay khiến nàng có chút ý loạn tinh mê.

Trong lòng Quân Lưu Niên có chút phiền muộn, rống lên: "Đừng nào loạn được không?"

Liễu Nham đang đắm chìm trong cảm giác của mình, chợt bị hoảng sợ, nhìn Quân Lưu Niên tối đen mặt mũi, tâm tư linh tính gì đó, lúc này cũng biến mất không thấy bóng dáng, Quân Lưu Niên thực sự rất không bình thường.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của người nằm bên cạnh, Quân Lưu Niên mở mắt chống cằm nhìn Liễu Nham, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt nàng.

Chính là nữ tử này, do phụ thân hần cứng rắn ép hần cưới, mà mạnh mẽ xông vào thế giới của hần. Hần vốn dĩ cho là mình có người yêu sâu đậm, hần vốn dĩ chán ghét nàng. Nhưng không biết từ lúc nào, mọi thứ đều đã thay đổi. Là lúc nàng tận tâm tận lực chữa bệnh cho mình, hay là lúc nàng vì mình mà làm một bữa sáng?

Hần không biết khi nào thì mình động tâm, có lẽ nữ tử này cho hần sự ấm áp ôn nhu mà hần từng mơ, không phải vì Quân phủ mà chỉ vì chính bản thân hần mà thôi.

Lúc trước hần từng khinh thường tất cả. Hần là ai? Hần là hoàng thân quốc thích, là nhà giàu nhất Đông Dương, là Tứ đại công tử Đô Thành, mỹ mạo cùng quyền thế của hần đủ để có được ân cần của nữ tử quý tộc dễ như trở bàn tay.

Chỉ có Liễu Nham khiến cho hần có cảm giác mình chỉ là một nam tử yếu ớt, hần cũng cần có người ôn nhu ấm áp che chở cho hần, hần không thích mình nhu nhược, lại đắm chìm vào hạnh phúc mà Liễu Nham mang cho. Nếu như nàng không bao giờ có thể ở bên cạnh hần lần nữa, hần còn có thể sống như Quân Lưu Niên trước đây hay không?

Không thể, chỉ cần tưởng tượng Liễu Nham rời khỏi hần, Quân Lưu Niên đã thấy hít thở cũng không thông. Minh vậy mà lại yêu nàng sâu đậm như vậy sao? Thân phận Liễu Nham không thể thay đổi, nghe nói con nối dòng của Nữ Hoàng Tây Ninh Quốc vô cùng đơn bạc, cho nên không có khả năng để cho Hoàng Nữ lưu lạc bên ngoài chứ đừng nói là Thái Nữ.

Đây không phải nói rõ, chuyện Liễu Nham rồi đi là sự thật không thể thay đổi sao? Quân Lư Niên càng nghĩ càng đau lòng, một đêm chưa hề chợp mắt.

Kỳ thật dưới ánh mắt nóng rực chăm chú của Quân Lư Niên, Liễu Nham đã sớm tỉnh lại. Ban ngày hắn bất an cùng sợ hãi đến ban đêm hình như càng nghiêm trọng hơn, rốt cuộc Quân Lư Niên sợ hãi điều gì? Nàng cũng giống như hắn một đêm không thể chợp mắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người dùng đôi mắt gấu mèo gặp người, khiến Lan Y nhin cười đến nội thương. Nhưng áp lực trong phòng mới là thứ chân chính khiến hắn không cười được, trực giác nói cho hắn biết, thiếu gia và thiếu phu nhân có chuyện. Hắn thật sự hoài nghi có phải bất tự của họ không hợp, cho nên con đường tình yêu của hai người mới nhấp nhô như vậy. Đương nhiên đây chỉ là hắn oán thầm chứ không dám nói ra.

Hai người nhìn đôi mắt thâm đen của đối phương, không ai nói gì, cúi đầu ăn điểm tâm, rồi lại rơi vào suy nghĩ riêng của mình. Đây chính là một vòng tuần hoàn ác tính, nút thắt ở trong lòng mỗi người, nếu đề nhiều, lâu dần sẽ lâm vào bế tắc.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Mồ Trương phá sản

Ăn xong Điểm tâm, Ám Ngũ cũng trở lại, mấy ngày nay nàng vẫn luôn dựa theo chỉ thị của Liễu Nham làm ăn cùng quán trà Bạch Diệp của Trương lão bản, cho đến hôm nay, cuối cùng cũng hoàn thành. Ở trong mắt nàng kế hoạch của Liễu Nham nhìn có vẻ như hoang đường, nhưng lại thành công dễ như trở bàn tay. Ngay ngày hôm qua, Trương lão bản chính thức tuyên bố phá sản, tất cả các sản nghiệp trên danh nghĩa của bà ta hiện tại đều chuyển thành của Liễu Nham.

Liễu Nham thấy Ám Ngũ trở về, tâm tình tồi tệ cũng chuyển biến tốt đẹp, nàng dẫn Ám Ngũ tới quán trà nói chuyện. Cây phi tiêu được phóng đến đêm đó, Quân Lư Niên vẫn luôn nghi ngờ, rốt cuộc người nọ là bằng hữu thế nào với Liễu Nham, mà lại dùng phương thức liên lạc quái đản như vậy, giống như ám sát vậy. Nữ nhân liên tiếp đến tìm Liễu Nham này cũng rất khả nghi, dựa vào trực giác của mình, hắn biết nhất định nàng ta không đơn giản. Thì ra hắn cũng không biết một tí gì về người hắn yêu, trong lòng càng thêm bức bối.

Liễu Nham gõ lên trên mặt bàn, sáng nay nàng mới nghe được tin tức Trương lão bản phá sản. "Chuyện này Ám Ngũ, làm không tệ."

"Là do phương pháp của tiểu thư hữu hiệu mà thôi." Mặc dù trên mặt của Ám Ngũ không một chút biểu cảm, nhưng mà trong giọng nói lại có chút tán thưởng rất rõ ràng.

Lần đầu tiên nghe được Ám Ngũ nói ra lời tán thưởng, Liễu Nham cố ý làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Có thể được Ám Ngũ đại nhân thưởng thức thật không dễ dàng nha!" Đường như nàng còn tự lắm bả: "Ừ? ? ? Hôm nay trở về nhất định phải nổ pháo ăn mừng, đúng, nhất định phải thế."

Ám Ngũ nhìn Liễu Nham giật mình, mặc dù đã thành thói quen, vẫn không nhịn được nhếch mép. "Đây là sổ sách sản nghiệp trong tay Trương lão bản. Nếu như không còn chuyện gì, ta muốn trở về gặp Hoàng Nữ phục mệnh."

"Sổ sách người cứ đưa cho Hoàng Nữ đi, ta nói rồi, tất cả mọi lợi nhuận đều là của nàng, coi như là ta cảm tạ sự ủng hộ của nàng. Ta chỉ muốn cho bà ta sự dạy dỗ nho nhỏ, để cho bà ta biết Thiếu gia Liễu gia là người bà ta không thể nhúng chàm."

Dạy dỗ nho nhỏ ư? Ám Ngũ không khỏi âm thầm trợn mắt, làm cho người ta thân bại danh liệt, một nghèo hai trắng, mà gọi là dạy dỗ "Nho nhỏ" "ư"! "Hoàng Nữ đã phản phò qua, tất cả mọi thứ này đều là người nên được."

Đây coi như là thù lao kéo nàng nhập bọn đi, Liễu Nham không tiếp tục khách sáo, toàn bộ bỏ hết vào trong túi. Thật ra thì phương pháp nàng thiết kế để hãm hại Trương lão bản rất đơn giản, phương pháp đơn giản đó chính là dùng vốn ít lãi cao làm mồi, mua chịu hàng hóa của bà ta, lần đầu tiên cho bà ta lợi nhuận gấp đôi. Lần thứ hai gia tăng số lượng mua chịu, cứ như vậy, cuối cùng toàn bộ tài sản của Trương lão bản đều thuộc về nàng.

Liễu Nham không nghĩ tới kế hoạch này lại thành công lớn như vậy, nàng cho rằng dù sao người có kinh nghiệm dày dặn ở trên thương trường như Trương lão bản, sẽ có chút cẩn thận, không hoàn toàn rơi vào bẫy của nàng. Nàng vốn còn có hậu chiêu, nhưng còn chưa kịp dùng tới. Tóm lại thành hay bại vẫn chỉ là do hai chữ "Tham lam" mà ra.

"Ám Ngũ, gần đây người có chuyện gì quan trọng không?" Ánh mắt Liễu Nham sáng rực rỡ nhìn Ám Ngũ, như thợ săn thấy được con mồi hợp ý.

Ám Ngũ cảm thấy bốn phía từng cơn gió lạnh, trực giác cho nàng biết không có chuyện gì tốt. "Hừ?"

"Người xem xem gần đây người nhân rồi ở nhà, không có chuyện gì làm, nhất định sẽ bức bối đến hư người. Ta tìm mấy người tới bồi người nhé, người dạy cho Chi Vân cùng Mộ Nhi mấy chiêu phòng thân được chứ?"

Khoé miệng Ám Ngũ lại một lần nữa co rút, nàng cũng không rảnh rồi mà. Nàng là ám vệ bên cạnh Hoàng Nữ, chức trách là bảo vệ an toàn cho Hoàng Nữ. Tuy Hoàng Nữ phái nàng đến cho Liễu Nham, nhưng Liễu Nham cũng không thể bắt nàng làm võ sư gia đình chứ? Lần trước bảo nàng dạy Như Tâm Như Ý thì cũng thôi đi, lần này lại còn dạy cả đệ đệ của nàng ấy, còn không bằng một đao giết nàng luôn cho xong.

Tuy rằng nàng oán giận nhưng cũng bất đắc dĩ, nàng vẫn cảm kích Liễu Nham. Một ngày nay, Âm Ngủ mới biết được thì ra cuộc sống có thể trôi qua như vậy, cuộc sống như vậy thật là tràn ngập ánh sáng.

"Không nói lời nào chính là đồng ý! Sáng mai đúng giờ có mặt tại Quân phủ." Liễu Nham cảm thấy thật mỹ mãn, tiểu nhân đặc chí vì âm mưu được thực hiện, nàng vui vẻ rời khỏi trà lâu, để lại Âm Ngủ ở đằng sau.

Không ngờ việc nàng làm lại đưa tới sóng gió ngập trời. Bên trong thư phòng Trang thân vương phủ, một thân thể to lớn không ngừng run rẩy quỳ ở giữa phòng, trong miệng thỉnh thoảng bật ra vài tiếng: "Ta...Cầu....nàng.....tha chết....cho..." Gương mặt loang lổ đầy vết máu, nhưng có thể thấy được người này chính là Trương lão bản vừa mới bị phá sản.

Cơ thể hần quỳ rạp trước mặt Trang thân vương Đường Ninh đang nổi giận đùng đùng, lúc này biểu cảm của Trang thân vương thật âm ngoan. "Tha cho người? Người nghĩ người có tư cách ở chỗ này cầu xin ta tha thứ sao?"

Trương lão bản nhìn thấy Trang thân vương mỉm cười quỷ dị, lại càng thêm sợ hãi, một chữ cũng không nói ra được, chỉ run rẩy quỳ trên đất.

Đường Ninh đá mạnh một cước: "Run cái gì mà run, nói rõ ràng chân tướng sự việc cho ta." Nàng thật muốn xem, rốt cuộc là ai mà lớn mặt như vậy, dám đào góc tường của Trang thân vương - nàng.

Không sai, sản nghiệp của Trương lão bản thực chất là thuộc về Đường Ninh, mấy năm nay nàng vẫn lợi dụng Trương lão bản để âm thầm thu thập tin tức thương nghiệp đồng thời cũng dùng lợi nhuận này để nuôi dưỡng quân đội chống đỡ tài chính cho riêng mình. Trương lão bản phá sản cũng đồng nghĩa với việc, mọi nỗ lực trong mấy năm nay của nàng hoàn toàn tan biến, điều này làm sao nàng có thể chịu được?

Đang lúc thời buổi rối loạn, cuộc chiến đoạt vị hết sức căng thẳng, thiếu phần duy trì này, thành công lại cách nàng càng xa.

Nghe xong Trương lão bản tự thuật, Đường Ninh lại càng tức giận, bởi vì nàng nghe thấy một cái tên quen thuộc, Lâm Ngọc Nghiên. Lại là nàng ta, nàng ta là khắc tinh của nàng sao? Năm lần bảy lượt phá huỷ mọi thứ của nàng, vậy mà nàng lại không thể tra được bất kì một tin tức gì về Lâm Ngọc Nghiên, ngay cả việc nàng ta là người hay quý nàng cũng không biết.

Lâm Ngọc Nghiên, bất kể người là sai lang hay hổ báo, tốt nhất người đừng để cho ta tra ra được hành tung của người. Bằng không, ai cản đường ta, ta gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Khoé miệng Đường Ninh kéo lên một độ cong dữ tợn, nàng liếc mắt nhìn Trương lão bản: "Có muốn lập công chuộc tội hay không?"

Trương lão bản vừa nghe có đường sống, lập tức quỳ ngay ngắn: "Thề ra sức vì Vương gia."

Đường Ninh vỗ đầu nàng: "Được, bắt đầu từ bây giờ, người vận dụng nhân lực của người, tra rõ cho ta cái người tên Lâm Ngọc Nghiên này là ai, đồng thời trong thời gian ngắn nhất chuẩn bị cho ta mười vạn lượng."

Trương lão bản biết được đó là một nhiệm vụ khó có thể thành công, không thể cười được nữa, việc này so với việc trực tiếp ban tội chết cho bà thì có gì khác nhau đâu? Điều này cũng chỉ giúp bà kéo dài thêm chút thời gian mà thôi, Trương lão bản bắt đầu tìm kiếm cách chạy trốn

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Trở lại thật tốt

Liễu Nham báo cho Chi Vân và Mộ Nhi biết, ngày mai hai người có thể học một số chiêu thức võ công đơn giản, Chi Vân rất hưng phấn. Một ngày nay sống cùng vị tỷ tỷ Liễu Nham này, tư tưởng của Chi Vân cũng chuyển biến rất nhiều, không vì mình là nam tử mà cảm thấy mình vô dụng.

Liễu Nham từng nói với hần, cuộc sống này muốn sống thế nào là do chính mình quyết định, việc nữ tử có thể làm, nam tử cũng có thể làm. Đương nhiên, Liễu Nham cũng không muốn để họ quá độc lập, dù sao ở thế giới này, nam tử muốn đạt được hạnh phúc giống như Quân Lưu Niên cũng không dễ dàng, nàng cũng không có biện pháp tìm cho đệ đệ của mình một thê chủ xuyên không.

Sáng sớm hôm sau, Chi Vân cùng Mộ Nhi mặc y phục đơn giản mà Liễu Nham làm cho bọn họ. Ở nơi này nam trang đều là la quần, không thích hợp vận động.

Mấy ngày trước nàng cố ý vẽ vài mẫu y phục đưa cho thợ may để họ dựa vào đó mà may cho Chi Vân cùng tiểu Mộ Nhi vài chiếc áo sơ mi, áo gilê cùng quần ống chèn (trang phục mặc cưỡi ngựa ở hiện đại). Chi Vân mặc áo sơ mi màu đỏ, áo gi lê và quần màu đen, Mộ Nhi mặc áo sơ mi màu vàng, áo gi lê và quần màu trắng. Trên đầu dùng dây buộc tóc màu sắc đồng dạng buộc lại, hai người hiện rõ tư thế hiên ngang mạnh mẽ oai hùng.

Liễu Nham nhìn thấy hai mắt đều tỏa sáng: "Ha, hai mỹ nam đệ đệ này của ta có thể mê đảo ngàn vạn nữ tử ở Đô Thành rồi, sau này người đến cầu thân sẽ đập hồng bạc cửa nhà chúng ta mất thôi."

Chi Vân và Mộ Nhi đều đỏ bừng mặt, Chi Vân không thuận theo: "Tỷ tỷ, tỷ lại bắt nạt đệ."

"Làm sao tỷ nhẫn tâm bắt nạt đệ đáng yêu của tỷ được chứ? Được rồi, không đùa nữa, sự phụ của các đệ đến rồi." Liễu Nham trông thấy Âm Ngũ ở phía xa, dường như có chút không cam lòng nhưng vẫn phải đi đến. Cũng không trách được Âm Ngũ, tất cả mọi người đều nghĩ nam nữ thụ thụ bất thân, làm sao có thể mời nữ tử đến dạy nam tử đây? Đương nhiên, nhưng điều này chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Liễu Nham, nàng cũng không cảm thấy có gì bất tiện.

Chi Vân và Mộ Nhi nhìn người đang đi tới, nữ tử kia toàn thân vận một màu đen, anh tuấn kiên cường, nhưng bầu không khí quanh thân lại tràn đầy sát khí khiến người khác không rét mà run. Là một ám vệ, hung tàn, thị huyết đã thành một phần khí chất của nàng, cho dù nàng có cố gắng thể hiện ôn hoà như thế nào cũng không che lấp được. Vì vậy, Chi Vân và Mộ Nhi không tự chủ được ở trước mặt nàng rung mình một cái, trốn ở sau lưng Liễu Nham.

Liễu Nham lôi hai người ra đứng trước: "Đây là sự phụ của các đệ, mau tới gọi sự phụ đi."

Lúc này Âm Ngũ có chút tâm viên ý mã (Tâm như khi, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khi, chạy loảng quảng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác), lần đầu nhìn thấy Chi Vân, đầu óc của nàng liền trở nên trống rỗng, bình tĩnh thường ngày đều biến mất sạch, trong đầu chỉ còn lại bóng hình hồng y kia. Nàng có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ, nhưng giọng nói vẫn lạnh băng như thường: "Không dám, bọn họ đều là thiếu gia, gọi ta Âm Ngũ là được." Kỳ thực trong lòng cũng đang nhắc nhở chính mình, nàng là ám vệ có hôm nay không biết ngày mai, nên chặt đứt tâm tư không nên có trong lòng.

Liễu Nham vung tay: "Ta mặc kệ, hai tiểu mỹ nhân này ta giao cho ngươi." Ta muốn đi tìm mỹ nhân của mình, nàng thầm nghĩ. Hai ngày nay Quân Lư Niên thật sự không nói một câu với nàng, nàng lại không phát hiện, trong lúc nàng không để ý, ánh mắt hắn chưa bao giờ rời khỏi người nàng.

Liễu Nham tìm một vòng khắp Quân phủ vẫn không phát hiện Quân Lư Niên, vừa vận tình cờ gặp được quản gia: "Quân Di, ngươi có thấy Lư Niên không?"

"Người tìm thiếu gia hả? Hôm nay trời vừa sáng hắn đã tới Tụ Tiên Lâu rồi." Quản gia bắt đầu lái nhai: "Thiếu phu nhân, rốt cuộc người và thiếu gia có hiểu lầm gì? Mấy ngày nay tâm tình thiếu gia không tốt, trông rất tiêu tụy. Thiếu gia, chỉ là người miệng mạnh lòng mềm mà thôi, người rất yêu thiếu phu nhân, ta chưa từng thấy người quan tâm một nữ tử nào như vậy, đến ngay cả Trang thân vương lúc trước....Thiếu phu nhân, người nhất định phải đối xử với thiếu gia thật tốt nhé."

Liễu Nham cười khê: "Yên tâm đi Quân Di. Từ khi bắt đầu yêu Lư Niên, ta tuyệt sẽ không phụ chàng, nhất định sẽ để chàng trong lòng bàn tay mà sủng, ta đi Tụ Tiên Lâu đón chàng về đây."

Quản gia liên tục gật đầu: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

Liễu Nham đi tới Tụ Tiên Lâu, thấy Quân Lư Niên ngồi thần thờ cạnh cửa sổ, dưới chân cánh hoa rơi tán loạn, chẳng trách vừa nãy về mặt Trần chương quỹ buồn thiu, thì ra bồn hoa bảo bối của bà gặp xui xẻo. Liễu Nham rón rén đi tới, hôn lên môi Quân Lư Niên. Hắn giật mình ngã từ trên ghế xuống, may là Liễu Nham nhanh tay ôm hắn vào lòng.

Quân Lư Niên khó nén sợ hãi: "Sao nàng lại đến đây?"

"Đương nhiên là nhớ mỹ nhân phu lang của ta rồi." Liễu Nham cười lưu manh, Quân Lư Niên ngược lại lại không cãi nhau với nàng, quay đầu không nhìn nàng.

Liễu Nham rất ủy khuất, làm bộ vô cùng đáng thương: "Tiểu Niên, mấy ngày chàng không để ý đến ta rồi, vì thế rất đau lòng. Chàng cũng không chăm sóc mình cho tốt, đã gãy đi nhiều, ôm một cánh tay đã hết. Chúng ta làm hoà được không?" Tuy Liễu Nham không rõ mình làm sai chỗ nào nhưng chủ động nhận sai luôn luôn đúng.

"Nàng không làm gì sai, đây là vấn đề của ta." Quân Lư Niên cũng rất đau lòng, hắn muốn giống như trước đây, được nàng sủng đến quên trời đất, nhưng nếu nàng rời đi, hắn phải làm sao đây? Tóm lại vẫn phải tập thích ứng thôi.

Liễu Nham nhanh chóng lấy một thứ từ trong ngực ra: "Tặng chàng."

Quân Lư Niên liên tiếp nhắc nhở mình không được nhận, những món đồ nhận từ nàng bây giờ, đều sẽ trở thành lý do bị thương trong tương lai, nhưng tay hắn vẫn không tự chủ mà vươn tới. Đó là một chiếc vòng cổ có treo hai chiếc nhẫn được gắn lại với nhau, bên trong chiếc nhẫn, một cái khắc 'Nham' còn cái kia khắc 'Niên'.

"Ta đeo cho chàng được chứ?" Không chờ Quân Lư Niên trả lời, nàng liền đeo vòng lên cổ hắn: "Hai chiếc nhẫn gắn lại với nhau cũng giống như chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau, thích không?" Đây chính là thứ nàng nhờ Âm Ngũ tìm thợ thủ công tốt nhất Đông Dương Quốc chế tạo ra.

"Vĩnh viễn không rời nhau?" Quân Lư Niên lẩm bẩm.

"Vĩnh viễn, cho dù Tiểu Niên chán ghét ta, đuổi ta đi, ta cũng vẫn sẽ mặt dày ở bên cạnh chàng. Ai bảo đời này chàng đụng phải ta, chàng đừng có mà mơ tưởng sẽ rời bỏ được ta."

Lời nói của Liễu Nham đã xua tan mây mù bao phủ quanh Quân Lư Niên mấy ngày nay, Liễu Nham là ai? Người khác nói gì thì có gì quan trọng? Chi cần nàng đồng ý ở lại bên cạnh hắn là được rồi. Hắn cong môi cười: "Đây chính là nàng nói, không được nuốt lời."

Rốt cuộc Quân Lưu Niên cũng cười, Liễu Nham thở phào nhẹ nhõm: "Làm vì thế khổ sở mấy ngày nay như vậy, mỹ nhân phu lang có phải là nên bồi thường cho ta hay không?" Nói xong liền đề lại môi hân, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng hân, thoả thích hút lấy mật ngọt trong miệng, mãi cho đến khi mặt Quân Lưu Niên đỏ lên mới thôi.

Buông môi hân ra, nàng tiếp tục hôn xuống vành tai rồi cười xấu xa: "Đây chỉ là tiền lãi, tối nay ta nhất định cố gắng đòi nợ."

Quân Lưu Niên liếc nàng một cái rồi cúi đầu không nói lời nào, ngay cả cần cổ cũng phủ một màu phấn hồng. Liễu Nham chấn động trong lòng, bế ngang hân rồi nhanh chóng rời khỏi tửu lâu.

Quân Lưu Niên kinh ngạc thốt lên: "Nàng làm gì vậy?"

"Đương nhiên là về nhà, sắc đẹp của phu lang có thể thay cơm ăn, làm vì thế không thể đòi thêm được nữa." Liễu Nham cảm giác mình thật sự sắp hoá thành sắc lang.

Người Quân phủ nhìn thấy thiếu gia bị thiếu phu nhân bế vào phòng ngủ đều ôm miệng cười trộm, Quân Lưu Niên cực kì xấu hổ, hân đắm ngực Liễu Nham: "Đều tại nàng, bọn họ nhất định đang cười ta."

Liễu Nham mặt không đỏ tim không đập: "Ta xem ai dám, đó là đồ kị chúng ta quá ân ái." Nàng phải tự mình xem xét lại một chút, vì sao da mặt nàng lại dày như vậy.

"Nàng....nàng..." Quân Lưu Niên đáng thương không nói nên lời.

"Không biết nói gì vậy chúng ta làm đi." Vừa nói vừa cởi quần áo của chính mình cùng Quân Lưu Niên, mãi đến khi hai người không còn mảnh vải che thân chân thật đối diện nhau.

Liễu Nham hôn thẳng một đường từ cổ Quân Lưu Niên xuống dưới, lưu lại một loạt ấn ký ở trên người hân, một cái tay khác chơi đùa 'tiểu tiểu Niên', chỉ chốc lát đã có tư thế ngẩng cao đầu, nàng yêu thương hôn xuống.

"Đừng...ở đó..." Quân Lưu Niên cảm giác có sự thay đổi, rên rỉ kêu lên một tiếng.

Liễu Nham ngẩng đầu nhìn hai mắt đang mờ sương của hân, tâm thần nhộn nhạo, nàng nhắm mắt hôn lên đôi mắt đẹp của hân, chậm rãi ngồi xuống 'tiểu tiểu Niên', hai người đồng thời bật ra tiếng than thở mãn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bách hoa thịnh yến 1

Thời điểm Liễu Nham mở mắt đã qua giữa trưa, Quân Lưu Niên nằm trong ngực nàng vẫn còn đang ngủ say. Mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, cho nên bây giờ hân ngủ rất say. Liễu Nham không đành lòng đánh thức hân, phân phó Lan Y chuẩn bị nước tắm, giúp hân lau người, thay tiết y (áo lót) sạch sẽ và chăn nệm để hân có thể ngủ thoải mái hơn. Bản thân nàng cũng thay quần áo sạch tới viện tử của Thái bà bà xem Chi Vân và Mộ Nhi luyện tập như thế nào.

Lúc Liễu Nham đến, Chi Vân và Mộ Nhi đều đang nghỉ ngơi dưới bóng cây, cơ thể uể oải nhưng vẻ mặt lại vô cùng hưng phấn. "Xem ra cũng không tệ lắm."

"A, tỷ tỷ, Chi Vân rất thích." Chi Vân thấy Liễu Nham bước vào liền mở miệng cười, nhào vào trong ngực của nàng. Âm Ngũ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Chi Vân, tim có một giây lồi nhịp.

Liễu Nham dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán cho hân, yêu thương nói: "Chi Vân thích là tốt rồi." Ném cho Âm Ngũ một ánh mắt cảm kích, Âm Ngũ nhìn thấy chỉ hơi nhú nhú mày.

Âm Ngũ dạy dỗ rất nghiêm túc, bọn họ luyện tập cũng rất vui vẻ, nhưng tâm Âm Ngũ như bị cái gì nắm lấy, rất bí bách. Nàng chưa bao giờ nghĩ cười phu quân chứ đừng nói tới nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), chuyện tình cảm đối với những người sống không thấy ánh sáng như nàng hoàn toàn không có quan hệ.

Mỗi một ám vệ đều được hoàng gia chọn lọc, rồi phân cho mỗi thành viên trong Hoàng thất để bảo vệ an toàn của họ. Từ khi sinh ra đến khi chết đi, mạng của bọn họ thuộc về chủ tử. Hơn nữa ám vệ đều hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, nếu may mắn sống đến trung niên thì cũng chỉ có thể đi thủ lăng, sống cô độc nốt cuộc đời còn lại, bởi vì các nàng biết quá nhiều bí mật của Hoàng Gia.

Tất cả ám vệ bao gồm cả Âm Ngũ cũng đều đã chấp nhận cả đời như vậy, cho dù đôi lúc nàng cũng cảm thấy rất bi thảm. Nhưng khi nàng nhìn thấy Chi Vân, thì nàng đối với cuộc đời còn lại của mình sinh ra mấy phần tuyệt vọng và vô lực.

Ám Ngũ nhẹ nhàng thở dài: "Hai vị thiếu gia trời sinh thông minh, Ám Ngũ sợ không dạy được, xin cáo từ trước." Giọng nói của nàng lộ vẻ bi thương quá rõ ràng như thế khiến Liễu Nham kinh hãi.

Nàng đuổi theo kéo Ám Ngũ lại: "Ngươi sao vậy? Không giống người bình thường chút nào."

"Không có gì, ta chỉ mệt mỏi thôi, ta cũng không phải làm bằng sắt. Còn nữa, ngươi đừng quên ngày kia là Bách hoa yến, Hoàng Nữ hi vọng ngươi sẽ tham gia." Nàng âm thầm dùng sức tránh khỏi tay Liễu Nham rồi nhanh chóng biến mất không còn chút dấu vết.

Liễu Nham hỏi Mộ Nhi: "Hôm nay các đệ khiến sư phụ tức giận sao?"

"Không có mà." Cũng đúng, sao Ám Ngũ có thể tức giận hai đứa bé đây. Bỏ đi, không nghĩ nữa, Quân Lư Niên có lẽ đã tỉnh rồi, làm điểm tâm cho hắn ăn vậy.

Bụng cháo hải sản cùng chút đồ ăn thanh đạm đến phòng ngủ, Quân Lư Niên vẫn chưa tỉnh, trên mặt vẫn còn chút hồng nhợt sau khi tắm, Liễu Nham hôn nhẹ lên trán hắn, nhẹ giọng gọi hắn dậy.

Quân Lư Niên vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt Liễu Nham đang tươi cười ở đối diện khiến hắn không kìm lòng được mà hôn lên môi nàng.

Liễu Nham lần đầu tiên nhìn thấy Quân Lư Niên chủ động như vậy, Quân Lư Niên nhìn nàng tròn mắt há mồm mà cười khẽ, lấy tay đẩy nhẹ trán nàng: "Đồ ngốc."

Liễu Nham bật cười khúc khích mãi đến khi bụng Quân Lư Niên lên tiếng kháng nghị mới ngừng: "Đói rồi ư? Ăn chút cháo đi, ta vừa làm, rất thanh đạm."

Quân Lư Niên bắt đầu làm nũng: "Thất lưng ta đau quá, không muốn động, nàng đút ta ăn đi."

"Được." Liễu Nham cúi còn không được, bê khay cơm đặt trên bàn nhỏ cạnh giường, đầu tiên cho Quân Lư Niên uống một chút cháo: "Chàng vẫn không muốn động? Vậy chúng ta nói chuyện phiếm đi." Liễu Nham cời giày lên giường, ôm Quân Lư Niên vào lòng.

"Bách hoa yến là một yến hội như thế nào?"

"Bách hoa yến chính là bữa tiệc dành cho vương công quý tộc, được Hoàng gia mở mỗi năm một lần ở Lâm viên thành Tây. Vương công quý tộc nhận được thiệp mời có thể đưa gia quyến của mình đến dự."

"Vậy có những tiết mục gì? Chơi vui không?" Ngoài trừ tiệc rượu của Tuý Hồng Lâu, đây là lần đầu tiên Liễu Nham tham gia tiệc rượu quy mô lớn như vậy, đương nhiên là có chút tò mò.

"Chỉ là lấy ngắm hoa làm cái cớ để mở đại hội coi mắt, mục đích là để các nam thanh nữ tú ở trong yến hội có thể tìm cho mình một nửa còn lại. Hoàng Nữ thành niên cũng có thể ở trong yến hội này tuyển phi, những thần tử cực lực muốn trèo cao kia cũng sẽ cố gắng giới thiệu nhi tử mình cho nữ tử thể gia. Tiết mục thì vẫn chỉ là tài tử tài nữ khoe khoang học vấn, thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, đại khái có mấy thứ này."

"Tiểu Niên không thích?"

"Ừ, hàng năm ta cũng tham gia, rất chán." Đương nhiên cái khiến hắn ghét thực sự là đám người cứ vây quanh lấy lòng hắn mà không có chút thật lòng nào. "Nham muốn đi sao?" Nếu Liễu Nham muốn đi, vậy thì mình sẽ đi cùng nàng, có lẽ sẽ không buồn chán như những năm trước.

"Ta nhận được thiệp mời, Tam Hoàng Nữ dặn ta nhất định phải tham gia."

"Tam biểu tỷ Hiền Viên Cẩm?" Quân Lư Niên rất kinh ngạc: "Nàng biết nàng ấy?"

"Ừ, là Mặc Lăng giới thiệu, chính là người thừa kế đời tiếp theo của Mặc gia y quán, được liệu trị chứng đau đầu cho chàng cũng lấy ở đó, nàng là bạn tốt của Tam Hoàng Nữ."

"Vậy nàng có biết Tam biểu tỷ và Đại biểu tỷ đang trong cuộc chiến đoạt vị ngày càng kịch liệt không? Hay là nàng cũng tham dự vào đó?"

Liễu Nham gật đầu, để cho hắn chuẩn bị tâm lý cũng tốt, dù sao Tiểu Niên của nàng cũng không phải người không có trách nhiệm.

Quân Lư Niên giận dữ xoay người nhìn nàng: "Nàng có biết nguy hiểm thế nào không? Bất cứ lúc nào cũng có thể thành kẻ hi sinh cho ngôi vị Hoàng Đế này."

Liễu Nham ôm sát hắn, khẽ vuốt lưng hắn, chờ hắn hạ hỏa mới chậm rãi nói: "Ta đương nhiên hiểu, chính vì hiểu ta mới đặt mình vào nguy hiểm. Ta không thể để Trang thân vương nắm đại quyền, bằng không ngày tháng thoải mái của chúng ta cũng không còn, làm sao ta có thể để chàng rơi vào nguy hiểm đây."

Quân Lư Niên có chút khó tin: "Nàng làm tất cả những việc này đều là vì ta?"

"Cũng vì chính ta, ta hi vọng sau này có thể sống hạnh phúc với Tiểu Niên, ai cũng không thể xen vào." Phải bóp chết tất cả những thứ nguy hiểm ngay từ

trong trứng nước. Liễu Nham có thể cảm giác được Tiểu Niên ở trong ngực mình đang nhẹ nhàng khóc, nàng hôn lên nước mắt của hắn: "Đồ ngốc, chàng biểu đạt cảm động nhất định phải dùng nước mắt sao? Vì thế rất đau lòng." Nàng làm bộ ruột gan đứt thành từng khúc khiến Quân Lưu Niên bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bách hoa thịnh yến 2

"Ta phải tham gia Bách hoa yến, nhưng dùng thân phận Lâm Ngọc Nghiên tham gia. Ta không thể ở cạnh bảo vệ chàng, cho nên ta hy vọng chàng đừng đi." Hiền Viên Cẩm đề cho nàng tham gia Bách hoa yến, đơn giản là muốn cho nàng kết bạn với vương công quý tộc trong Đô Thành, về sau cũng dễ dàng làm việc, cho nên thân phận thiếu phu nhân ở rể Quân phủ sẽ không phù hợp.

"Không, ta muốn đi, ta không cần nàng bảo vệ. Ta hy vọng bất kỳ lúc nào, ta đều có thể sánh vai cùng nàng." Quân Lưu Niên vô cùng kiên định nói.

"Vậy được rồi, chàng nhất định phải tự chăm sóc mình cho tốt, mang theo Quân Vũ đi, một giây cũng không được rời khỏi nàng ấy." Liễu Nham cảm giác Bách hoa yến lần này sẽ không yên bình như trước, nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Chi Vân cũng không biết từ đâu biết được chuyện Bách hoa yến, quán quýt lấy Liễu Nham đòi đi theo. Liễu Nham vừa nhìn thấy ánh mắt cầu xin của hắn liền không thể nhẫn tâm cự tuyệt, Chi Vân và Mộ Nhi cũng ít khi ra khỏi cửa, nhân cơ hội này đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, vấn đề an toàn liền giao cho Âm Ngũ vậy.

Kỳ thật nàng còn có một chút lo lắng, sợ đệ đệ ngây thơ của mình ở Bách hoa yến coi trọng người nào đó. Liễu Nham tuyệt không muốn Chi Vân cũng nữ tử thế gia ở chung một chỗ, nàng muốn đệ đệ này của mình tìm một người bình thường sống cuộc sống của hai người, còn hơn cùng một đám nam nhân tranh sủng, tiền tài phú quý đều chỉ là vật ngoài thân.

Liễu Nham không ngừng dặn Chi Vân cùng Mộ Nhi, không được tùy tiện kết giao với người khác, im lặng xem múa, ngắm hoa là được rồi. Vì không muốn gây chú ý, Liễu Nham cố ý để Chi Vân cùng Mộ Nhi mặc đồ y (y phục màu trắng), trang sức trên người cũng hết sức đơn giản. Dù vậy, mỹ mạo tám phần giống phụ thân của Chi Vân vẫn khó có thể che lấp.

Trước khi xuất phát, nàng căn dặn Âm Ngũ cùng Quân Vũ, nhất định phải bảo vệ tốt đám người Quân Lưu Niên, đảm bảo an toàn của họ. Ai, chuyện phải lo lắng đúng là rất nhiều.

Quân Vũ đánh xe chở Quân Lưu Niên đi trước, không hổ là nhà giàu số một kinh thành, cháu ngoại của đương kim Nữ Hoàng, xe ngựa đúng thật là hoa lệ. Liễu Nham không khỏi thở dài, nếu có người nào đó ở trên đường mai phục, chiếc xe ngựa kia nhất định sẽ biến thành thuyền cỏ* dụ tên của Gia Cát Lượng, chắc chắn bị bắn thành tổ ong (*Sự tích trong một trận thủ thành, trong thành chỉ còn cung, không còn tên, Gia Cát Lượng liền thả thuyền cỏ nguy trang giống như có binh lính trên thuyền để thu tên của địch về cho quân mình, google để biết rõ hơn nhé, bạn nhỏ Bạch nào cá vàng nhớ đc có vậy thôi). So với nó, chiếc xe ngựa của Liễu Nham liền không đáng nhìn tới, Hiền Viên Cẩm có từng chuẩn bị cho nàng một cái xe ngựa hoa lệ nhưng nàng cự tuyệt, tuy nói hiện tại nàng và Hiền Viên Cẩm cùng ở trên một con thuyền, nhưng cuối cùng muốn làm gì, làm như thế nào, nàng vẫn giữ nguyên tắc của mình.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau chạy về phía Hoàng cung, Liễu Nham cảm thệp mới thấy kinh ngạc, một "đại hội xem mắt" lại do hoàng gia tự mình đảm đương. Sau đó nghe Quân Lưu Niên giải thích mới hiểu được, Bách hoa yến chỉ mời Hoàng thân quốc thích, hoặc là quyền khuynh triều đình, hoặc là phú địch khả quốc, hôn nhân của các nàng, của con cái các nàng, không có khả năng thoát khỏi sự tính toán của Nữ Hoàng.

Nghĩ chút, đối với Bách hoa thịnh yến này Liễu Nham càng thêm thất vọng, vốn tưởng rằng xem mắt sẽ rất vô vị, không ngờ đây chẳng phải là chuyện lưỡng tình tương duyệt, mà là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Theo như Tiểu Niên nói, mỗi lần Bách hoa yến kết thúc, sẽ chia rẽ vô số đôi uyên ương, có thêm rất nhiều oán phu khuê phòng. Nếu không phải Lão chủ quân kiên trì kén Liễu Nham làm rể, Quân Lưu Niên cũng đã sớm ở một buổi thịnh yến nào đó bị Nữ Hoàng gả ra ngoài rồi.

Nửa canh giờ sau, đi khỏi cửa cung, Liễu Nham đỡ Liễu Chi Vân cùng Liễu Mộ xuống xe, dặn dò bọn họ không được làm loạn. Bởi vì tổ chức ở Hoàng cung nên nàng không quá lo lắng thích khách, dù sao thích khách có đủ khả năng ở trong cung ra vào như chốn không người giống trên phim cũng chẳng có bao nhiêu.

Đi theo một cung thị (người hầu trong cung), Liễu Nham liếc mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh, phần lớn giống cổ cung trước kia nàng từng đi qua, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng Chi Vân cùng Mộ Nhi đều là lần đầu tiên cung nên vô cùng hưng phấn, tuy nhiên bởi vì đang ở Hoàng cung cho nên hắn cũng không dám có biểu hiện gì quá lớn. Đoàn người thoát nhìn đoan trang, nho nhã, lễ độ khiến cung thị có thêm vài phần kính trọng. Hắn đây là người Hiền Viên Cẩm cố ý sai tới hầu hạ các nàng, mọi người còn tò mò không biết loại người gì có thể được Tam Hoàng Nữ coi trọng, quả nhiên không phải người thường.

Đi vào nơi tổ chức yến hội, rất nhiều nữ tử trẻ tuổi đều đã tụ tập ở đó, thoát nhìn có chút vui vẻ. Mặc kệ thế nào, Bách hoa yến đều là cơ hội duy nhất để các nàng có thể nhìn thấy đại gia khuê tú. Một đám nam tử cũng tụ tập cách đó không xa, thấp giọng trò chuyện cái gì đó, thường thường liếc mắt nhìn nữ tử bên này một chút. Với khả năng tám chuyện của Liễu Nham trước kia, khẳng định đám nam tử đang nói về nữ tử.

Liễu Nham kéo Chi Vân cùng Mộ Nhi, để cho họ đi tâm sự cùng đám nam tử kia, tuy rằng nàng không thích tư thái của đám nam tử ở thế giới này nhưng nhập gia tùy tục, Chi Vân và Mộ Nhi cũng cần bằng hữu.

Dặn dò Chi Vân xong, nàng xoay người nhìn thấy khuôn mặt mê đắm của Mặc Lăng: "Tiểu mỹ nhân vừa rồi là ai? Sẽ không phải là tiểu thị mới của muội chứ? Muội không sợ Quân đại thiếu gia nhà muội chém muội hay sao?" Liễu Nham không để ý đến nàng, đi về chỗ đám nữ tử đang tụ tập.

"Rốt cuộc là ai? Không phải người của muội thì giới thiệu cho tỷ đi, sao?" Mặc Lăng giữ chặt cánh tay của Liễu Nham. "Tỷ có thể nghiêm chỉnh một chút được không? Còn có, đừng mơ tưởng những chàng đệ đệ của muội." Đệ đệ? Mặc Lăng có chút đại ra, Liễu Nham khi nào thì có đệ đệ xinh đẹp như vậy. Đang tính toán hỏi nàng thì phát hiện Liễu Nham đã đi xa. "Này, chờ tỷ với." Vừa kêu vừa đuổi theo.

Đám nữ tử kia, trừ bỏ Bạch Mạt Nhiên còn lại ai Liễu Nham cũng không quen. Nàng nhìn Bạch Mạt Nhiên gật đầu xem như chào hỏi. Hôm nay Bạch Mạt Nhiên vẫn mặc bạch y, đối với nàng, Liễu Nham không thể nói rõ là thích hay không thích, chỉ cảm thấy nàng ta giống như tiên nữ, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy có khoảng cách.

Liễu Nham nhìn quanh một vòng, không thấy Hiên Viên Cẩm, Bạch Mạt Nhiên nhìn ra thắc mắc của nàng, giải thích. "Các vị Hoàng Nữ sẽ đi cùng Nữ Hoàng tới đây." Thì ra là thế, đại nhân vật đều luôn xuất hiện cuối cùng. Nàng ta có thể cùng Nữ Hoàng tới, xem ra trong cảm nhận của Nữ Hoàng, nàng ta cũng không tính là mờ nhạt. Có lẽ Nữ Hoàng chậm chạp không chịu phế Thái Nữ, là vì không muốn làm tổn thương Phượng Hậu chăng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Sứ thần tới thăm

Một tiếng Nữ Hoàng giá lâm cắt ngang suy nghĩ của Liễu Nham, nháy mắt tất cả đều quỳ gối trên mặt đất. Liễu Nham giật mình mất mấy giây, đã bị Mặc Lăng kéo quỳ xuống. Mặc Lăng nói nhỏ: "Muội bị ngốc sao?"

Liễu Nham chỉ không quen quỳ mà thôi, nàng tới dị thế lâu như vậy vẫn chưa từng quỳ trước ai, lúc gặp Hiên Viên Cẩm cũng thế. Do phải quỳ cho nên nàng chỉ nhìn thấy một đôi giày màu vàng tươi ở phía xa mà thôi.

"Bình thân." Tiếng nói vô cùng uy nghiêm. Liễu Nham chỉ cần dựa vào âm thanh cũng đoán được Nữ Hoàng này không phải kẻ ngốc, bất kể Phượng Hậu hay Hiên Viên Cẩm âm thầm hành động như thế nào, e rằng bà cũng chỉ đang toạ sơn xem hổ đấu. Nghĩ vậy, nàng không khỏi rung mình một cái.

Đứng lên, Liễu Nham mới có thể cẩn thận nhìn đoàn người Nữ Hoàng, đương nhiên ánh mắt cũng không thể quá tự do. Người đứng giữa mặc y phục màu vàng hẳn là Nữ Hoàng, Nữ Hoàng là một nữ tử khoảng bốn mươi tuổi, hơi mập, nhưng cũng không thiếu uy nghiêm. Nam tử trung niên bên trái cũng mặc y phục màu vàng hẳn là Phượng Hậu. Khuôn mặt tinh xảo, nụ cười đoan trang, lúc trẻ có lẽ là một trang tuyệt sắc, bằng không cũng không thể được thánh sùng mấy chục năm không suy.

Bên cạnh Phượng Hậu là nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt, chính là Thái Nữ, quả nhiên là bao cô, ánh mắt mê đắm không ngừng đảo quanh trong đám nam tử. Trong lòng Liễu Nham thờ dài, Phượng Hậu khôn khéo như vậy, vì sao lại sinh ra một nhi tử tầm thường như thế, Nữ Hoàng ở đây còn có thể làm cân như vậy, đức hạnh này đúng là không thể xem thường.

Phía bên phải Nữ Hoàng, ở cạnh Hiên Viên Cẩm là một nữ tử xa lạ, Liễu Nham không đoán được thân phận nàng. Tuổi còn rất trẻ, có lẽ không đến hai mươi, mặc hồng bào nam vàng rất chói mắt, giống hồng bào của Hiên Viên Cẩm, trở thành tiêu điểm ngay hôm nay. Giác quan thứ sáu nói cho nàng biết nữ tử này vẫn luôn nhìn nàng, còn đó là thiện ý hay ác ý thì tạm thời nàng vẫn chưa nghĩ được ra.

"Bách hoa yến mỗi năm một lần lại tới, các vị ái khanh phải tận tình hưởng thụ. Đừng cô phụ một mảnh tâm ý của trẫm." Sau đó, Nữ Hoàng lại nói: "Năm nay sứ giả Tây Ninh Quốc cũng tới tham gia Bách hoa yến, hy vọng Đông Dương ta cùng Tây Ninh hoà bình vĩnh cửu."

Thì ra là sứ giả Tây Ninh, không biết là nguyên nhân gì, trong lòng Liễu Nham dâng lên một tia bất an. Mới ngẩng đầu liền thấy sứ giả Tây Ninh hứng thú nhìn nàng cười mà như không cười. Biểu tình kia làm Liễu Nham nổi cả da gà.

Nữ Hoàng ân chuẩn mọi người tự do hoạt động, mọi người tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ hàn huyên. Chi Vân cùng Mộ Nhi ít khi ra ngoài, nhìn thấy gì cũng thấy mới mẻ, rất nhanh đã không thấy bóng dáng Liễu Nham bắt đầu cười cười, những không lo lắng. Âm Ngủ chắc chắn âm thầm bảo vệ bọn họ.

Hiên Viên Cẩm ở cùng Nữ Hoàng một lúc rồi đi tìm Liễu Nham, Mặc Lăng. Trước khi Nữ Hoàng đến, Liễu Nham hoàn toàn bị cô lập, một nữ tử nơi phổ phùng không có bối cảnh gia thế, ai sẽ xem trọng nàng cơ chứ? Đến khi Hiên Viên Cẩm lại đây, một ít nữ tử thế gia dần dần đi lại phía nàng.

Liễu Nham nhìn bốn phía xung quanh, hai phe cánh được phân biệt rõ ràng. Đương nhiên, cầm đầu phân biệt là Thái Nữ cùng Tam Hoàng Nữ. Cũng có vài người không gia nhập vào bất kỳ phe cánh nào, không phải không hứng thú việc đoạt vị, mà là vẫn chưa quyết định ủng hộ ai. Nàng cảm thấy có một ánh mắt độc ác bắn về phía nàng, quay đầu lại phát hiện là Đường Ninh. Đường Ninh lơ đãng chống lại ánh mắt của Liễu Nham, nhe răng cười một chút, liền quay đầu tiếp tục nói chuyện với người khác.

Mọi người hàn huyên một hồi liền bắt đầu biểu diễn tài nghệ, trong mắt Liễu Nham cái gọi là biểu diễn, phải gọi là thi đấu mới đúng, người của hai bên đầu người đến ta đi rất náo nhiệt. Đương nhiên, làm tân sùng của Hiền Viên Cầm, chiến hoả rất nhanh lan tới chỗ Liễu Nham.

"Nghe nói Lâm tiểu thư rất được Tam Hoàng Nữ coi trọng, nhất định là tài nữ, người không ngại làm một bài thơ cho chúng ta học tập chứ?" Một nữ tử mập mạp mặc y phục màu tím mở miệng. Liễu Nham có chút ấn tượng với nàng, nàng cùng Đường Ninh quan hệ rất tốt, dùng đầu ngón chân cũng biết là ả muốn thay Đường Ninh xuất đầu. Tuy nhiên các nàng cũng thực biết cách uy hiếp, bản thân nàng xuất thân từ khoa học tự nhiên, cho nên khi nói đến văn thơ thì sẽ nhúc nhích.

Bây giờ làm thơ, Liễu Nham tự biết mình không thể. Đạo văn đường thi, Tống Từ cũng không được, nàng không nhớ được đầy đủ. Huống hồ nàng cũng không muốn trở nên nổi bật tại nơi này, súng bắn chim đầu đàn, đạo lý này nàng hiểu. Cho dù không làm thi với Thái Nữ và Đường Ninh, nàng đã là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Liễu Nham ngượng ngùng cười: "Thật ngại quá, ta xuất thân thấp kém, chỉ học những việc kiếm cơm, việc phong nhã như làm thơ đánh đàn thật đúng là ta làm không nổi."

"Không phải Lâm tiểu thư khinh thường chúng ta, không muốn cùng chúng ta luận bàn đấy chứ?" Một nữ tử ánh mắt hoa đào chua ngoa lên tiếng.

"Ta thấy vị tiểu thư này cũng quả thật không có tài hoa gì, các vị đều là người học năm xe sách (chỉ người học rộng hiểu nhiều), cho dù nùng ấy có thể ngâm một hai bài thơ cũng không lọt vào mắt các vị được." Mọi người nhìn lại nơi phát ra âm thanh, thì ra là sứ giả Tây Ninh, mọi người xung quanh đi tới chào hỏi, lực chú ý cuối cùng cũng rời khỏi người Liễu Nham.

Liễu Nham thực tự giác lui đến một chỗ xa hơn, Mặc Lăng đi theo nàng, vô cùng tức giận. "Rốt cuộc sứ giả kia có thân phận gì, vậy mà lại có thể chỉ trích muội." Liễu Nham cười không sao cả: "Nàng ta có ý tốt, lời tuy là mắng, nhưng cũng làm cho muội miễn bị làm khó." Mặc Lăng trợn to hai mắt: "Liễu Nham, muội thực sự không biết làm thơ ư?"

Liễu Nham cười khổ: "Tỷ nghĩ muội giả bộ sao? Muội thật sự không biết mà." "Thì ra muội cũng có chuyện không làm được, tỷ cảm thấy được an ủi một chút, tỷ vẫn luôn nghĩ có gì mà muội không làm được không. Muội học qua nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ phu tử không dạy muội việc cơ bản như làm thơ sao?" "Không có hứng thú cho nên không học." Mặc Lăng bĩu môi, than một câu kì quái, không hỏi nữa. Sau đó nàng cặn kẽ giới thiệu cho Liễu Nham biết nhân vật quan trọng nhất trong hội yến ngày hôm nay.

Chỉ Vân và Mộ Nhi chơi thật sự vui vẻ, Hoàng cung thứ gì cũng có, cho nên đương nhiên nơi khác không thể so sánh. Các loại hoa cỏ linh cầm cá cảnh quý hiếm, khiến cho bọn họ chơi vô cùng say mê, quên cả lời Liễu Nham dặn, chậm rãi đi xa. "Ca ca, người xem, con cá kia thật đẹp." Chỉ Vân nhìn theo phương hướng Mộ Nhi nói, quả nhiên thấy một con cá rất đẹp.

"Chúng ta lại gần đây xem đi." Hai người đi đến bên cạnh hồ nước, chăm chú nhìn cá, Mộ Nhi muốn đưa tay sờ một chút, dưới chân lão đảo một cái liền ngã xuống. Chỉ Vân đưa tay kéo hắn nhưng không đủ lực cũng rơi xuống theo.

Lúc này hai người một đen một trắng xa xa bay tới, kéo Chỉ Vân cùng Mộ Nhi ra khỏi nước. Chỉ Vân vừa mới rơi xuống, còn chưa bị uống nước nên không ngất. Hắn bình tĩnh nhìn nữ tử áo trắng ôm mình, tim đập loạn nhịp, đây là cảm giác thích sao? Chỉ Vân không rõ, nhưng hắn biết toàn bộ tâm thần của mình đều bị nữ tử từ này hấp dẫn rồi.

Cách đó không xa, Âm Ngũ nhìn thấy Bạch Mạt Nhiên ôm Chỉ Vân, Chỉ Vân nhìn nàng mãi không rời mắt, tâm liền co rút đau đơn, đã từng nói với chính mình đừng suy nghĩ, đừng động tâm: "Âm Ngũ." Bạch Mạt Nhiên gọi một tiếng liền từ trong đi ra. "Tìm một cung thị mang hai vị thiếu gia đi thay y phục đi." "Vâng".

Bạch Mạt Nhiên nhẹ nhàng buông Chỉ Vân ở trong ngực ra, rồi khỏi ôm ấp của nàng khiến Chỉ Vân nổi lên mất mát. "Người là công tử nhà ai?" "Ta theo tỷ tỷ tới, ta gọi Liễu...a, không phải, ta gọi là Lâm Chỉ Vân." Lâm Chỉ Vân? Là đệ đệ của Liễu Nham. Khuôn mặt vạn năm không đổi của Bạch Mạt Nhiên lộ ra chút vui mừng, người không quen nàng đương nhiên sẽ không nhìn ra. "Đi theo cung thị thay y phục đi, đừng để cảm lạnh."

Chỉ Vân giúp đỡ lay tỉnh Mộ Nhi rồi quyền luyện không rời đi theo cung thị, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại hỏi. "Vị tiểu thư này, người tên là gì? Ta sẽ nói tỷ tỷ tới nhà nói lời cảm tạ." Bạch Mạt Nhiên mỉm cười: "Ta tên Bạch Mạt Nhiên, cảm tạ cũng thôi đi, tiện tay mà thôi." Bạch Mạt Nhiên, Bạch Mạt Nhiên, Chỉ Vân thầm đem cái tên này ghi tạc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tình xưa khó dứt

Liễu Nham cảm giác vô cùng nhàm chán, ánh mắt mọi người đều bị sứ giả Tây Ninh hấp dẫn. Không thể không nói, nữ tử kia quả thật là nhân vật tài năng hơn người, ngẫu hứng có thể làm thơ vịnh từ, có thể thấy được nàng có tài hoa trác tuyệt. Liễu Nham thấp giọng hỏi Mặc Lăng ở bên cạnh: "Tỷ quen sứ thần này sao?"

"Nghe Tam Hoàng Nữ nhắc qua, là Thế nữ của Nhân Vương Tây Ninh " Trong giọng nói của Mặc Lăng có sự khâm phục nhẹ nhàng: "Nghe nói con nối dòng của Tây Ninh khá đơn bạc, Nữ Hoàng Tây Ninh chỉ có một muội muội là Nhân Vương. Nữ hoàng Tây Ninh đến nay không có con nối dòng, mà Nhân Vương cũng chỉ có một nữ nhi này. Nữ hoàng Tây Ninh rất coi trọng người cháu ngoại này, nếu không có gì bất ngờ, có lẽ thế nữ Nhân Vương tương lai sẽ kế thừa đại thống."

Nữ Hoàng tương lai của Tây Ninh? Liễu Nham kinh ngạc nhìn lại, tình tứ đánh giá, vừa vặn gặp phải ánh mắt Thế nữ Nhân Vương đảo qua. Liễu Nham cảm thấy vô cùng quý dị, tuy không phải ác ý, nhưng luôn có cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Trong lòng khẽ run, chẳng lẽ mình cùng nàng ta có mối quan hệ nào sao?

Thế nữ Nhân Vương nhìn thấy Phượng Anh Tư (tên của Liễu Nham ở Tây Ninh Quốc) quả thực rất vui vẻ, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được nữ nhi của Hoàng đế, mình cũng có thể bỏ xuống gánh nặng kia. Haha, ngại vàng Tây Ninh, tạm biệt. Nếu Liễu Nham biết trong lòng nàng nghĩ vậy, nhất định vô cùng kinh ngạc.

Dời ánh mắt, Liễu Nham nhìn về phía người đang ở một bên phẩm trà ngắm hoa cùng đám nam tử, Quân Lư Niên cô độc ngồi một bên. Tuy biểu tình không thêm để ý, lại làm cho tâm Liễu Nham khó chịu cực kỳ. Thiếu gia Quân phủ tuy có thân phận cao quý, nhưng lại trở thành điển phạm của kẻ không tuân thủ phu đức trong miệng mọi người, nam tử khác đương nhiên sẽ không muốn kết thân với hắn.

Lúc này một cung thị đi vào bên cạnh Quân Lư Niên nói nhỏ với hắn, hắn liền đi theo phía sau cung thị kia. Liễu Nham liền liếc nhanh nhìn bên cạnh Thái nữ, quả nhiên, không thấy Đường Ninh. Chưa kịp nghĩ kỹ, nàng lập tức đuổi theo hướng bóng dáng hắn biến mất. Đuổi tới một địa phương hẻo lánh, thấy Quân Lư Niên cùng Đường Ninh thì dừng lại, thả người nhảy lên, ẩn vào trong tán cây.

Hai người cách đó không xa đứng đối diện nhau, nếu nam tử không phải Quân Lư Niên, Liễu Nham sẽ vỗ tay một tiếng, cảnh đẹp ý vui, tuấn nam mỹ nữ. Liễu Nham tin tưởng Quân Lư Niên, cũng tin tưởng cảm tình của hai người, chỉ là vị chua trong lòng vẫn liên tiếp tràn ra.

"Vi sao lại là ngươi?" Quân Lư Niên kinh hãi, cung thị kia truyền lời nói Liễu Nham tìm hắn. Hắn lập tức trấn tĩnh lại, thản nhiên nói: "Vương gia tìm ta có chuyện gì?"

Đường Ninh nhìn nam tử tuyệt sắc trước mặt, tình yêu say đắm sớm bị mai một trong lòng đang dần sống lại. Nam tử này vốn nên thuộc về nàng, Liễu Nham kia, một nữ nhi ngu dại của một thương nhân cũng dám cùng nàng cướp người: "Lư Niên, thực xin lỗi, ta về muộn."

"Đừng gọi ta Lư Niên, Quân Lư Niên từng thích người đã chết rồi." Nữ tử phong thần tuấn lãng trong cảm nhận của mình lúc trước, từ yêu sâu đậm đến rơi vào tuyệt vọng, cuối cùng dần tan theo thời gian.

"Niên Nhi, ta biết chàng đang trách ta, không trả lời thư chàng cũng không phải ý muốn của ta. Khi biết chàng cùng ngọc tử kia kết hôn, lòng ta đau đớn như thế nào chàng biết không? Cho tới nay, người ta yêu chỉ có chàng." Đường Ninh xúc động kể, thậm chí còn rơi vài giọt nước mắt. "Niên Nhi, đừng giận ta, trở lại bên cạnh ta, vị trí chính phi của ta vẫn như cũ chỉ dành cho chàng."

Quân Lư Niên cười hơi hột, giận sao? Oán sao? Hận sao? Có lẽ từng có, giận nàng đi không nói một lời, oán nàng vô tâm, hận nàng bạc tình bạc nghĩa. Nhưng nếu dùng thương tổn nàng mạng tới để đổi lấy tình yêu của nữ tử kia, buồn bán như vậy không phải quá lời sao? Có người đó, những thứ giận này, oán này, hận này lại là cái gì? Đáng là cái gì? Hắn thản nhiên nói: "Vương gia có phụ quân, công tử có phụ thân rồi, quá khứ đều là quá khứ."

Đường Ninh quyến luyến vô hạn nhìn Quân Lư Niên đang cười xa cách, trong lòng chỉ còn hận, người chán đường ta, giết không tha. Chưa bao giờ có một nam tử nào cự tuyệt Bôn vương, nàng biết tính tình Quân Lư Niên quật cường như thế nào, nghĩ muốn cưới hỏi hoàng đế chỉ sợ đã không thể. Tuy nhiên thứ Bôn vương muốn, không có gì không chiếm được, không chiếm được thì sẽ phá hủy nó.

Nàng mạnh mẽ ôm Quân Lư Niên đi tới cung điện bên cạnh, nơi này là lãnh cung hẻo lánh nhất Hoàng cung, đã rất lâu không có người tới. Không đợi Quân Lư Niên kịp kêu to cùng giãy dụa, đã bị Đường Ninh điểm huyết cầm. Cảm thấy tai họa khó tránh, hai hàng nước mắt từ trên mặt Quân Lư Niên chảy xuống, nếu Liễu Nham biết mình quá dễ bị lừa, về sau hẳn còn mặt mũi gì đối mặt với thế chủ?

Liễu Nham ngồi trên cây không ngừng oán thầm, nữ nhân chết tiết, vừa ngẩng đầu, bóng dáng Quân Lư Niên cùng Đường Ninh đã biến mất. Chẳng lẽ quay về? Nàng nhìn hướng đường cũ, nhưng lại không thấy một bóng người. Không thể nào, Lư Niên không có khinh công, sao có thể đi nhanh như vậy? Hay là... Trong lòng có dự cảm xấu vô cùng mãnh liệt, nàng xoay người chạy tới chỗ hai người đứng lúc nãy, rồi đi về phía cung điện gần đó.

Trên giường, bên trong cung điện âm u, có hai bóng dáng đang nằm cùng một chỗ. Đường Ninh đang xé quần áo của Quân Lư Niên thì nghe thấy âm thanh cửa bị đẩy ra, lập tức nhìn lại, một bóng người đánh về phía nàng. Nhanh chóng né qua một bên, tránh được một chiêu tập kích. Đường Ninh hoảng hốt: "Là ngươi, Lâm Ngọc Nghiên."

Quân Lư Niên nghe được Đường Ninh kêu tên Lâm Ngọc Nghiên, mở to hai mắt, nhìn thấy thế chủ đứng bên giường, lại nhìn lại quần áo bị xé rách dưới giường, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Liễu Nham giải huyết cho Quân Lư Niên, thấy vết mặt bị thương trên mặt hắn khiến lòng nàng cứng lại, cũng bất chấp Đường Ninh bên cạnh đang trợn mắt nhìn, ôm chặt hắn, không ngừng ghé vào tai hắn thì thầm: "Tiểu Niên, Tiểu Niên..."

Đường Ninh ở bên cạnh nhìn hai người như thế, sát khí dâng lên, một chưởng đánh về phía Liễu Nham. Quân Lư Niên được Liễu Nham trấn an liền từ từ mở mắt ra, thấy thế hô lớn "Nham, cẩn thận." Liễu Nham tuy tiện phóng mấy cây kim ở cổ tay áo về phía Đường Ninh. Tuy không trúng chỗ hiểm, nhưng cũng chặn lại thế tấn công của nàng. Liễu Nham lại lấy ra một hạt châu màu bạc ném ra ngoài, nhảy mất trong điện ngập khói. Liễu Nham nhanh chóng cời ngoại bào quần lên người Quân Lư Niên rồi nhảy theo cửa sổ ra ngoài, ẩn thân mở một chỗ âm u.

Chờ Đường Ninh ra khỏi điện đã không nhìn thấy hình bóng hai người. Kinh công của Lâm Ngọc Nghiên nàng đã từng lãnh giáo, lợi dụng chút tiểu xảo liền đem hai người trốn ra ngoài, trong lòng tức giận nhưng cũng không thể làm gì, nàng sửa sang lại y phục rồi đi về phía yến hội. Tuy nhiên gặp phải chuyện này, cũng không phải không thu hoạch được gì, rốt cuộc nàng cũng biết được kẻ giỏi dùng độc cứu Hiên Viên Cẩm là ai, chính là ngọc thể ở rể của Quân Lư Niên. Lần này cho nàng chạy, lần sau tuyệt đối khiến nàng xương cốt không còn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Khách đến Quân phủ

Liễu Nham chờ đến khi tận mắt nhìn thấy Đường Ninh rời đi, mới ôm Quân Lư Niên từ bóng tối đi ra. Quân Lư Niên được nàng trấn an đã ngừng run, chuyện như vậy bất kể nam tử kiên cường tới mức nào cũng khó có thể chống đỡ. Liễu Nham ôm hắn đi theo phương hướng khác với Đường Ninh, cho dù nàng giỏi kinh công, nhưng dù sao nơi này cũng là Hoàng Cung, nếu cứ như vậy mang Quân Lư Niên thần không biết quỷ không hay đi ra ngoài vẫn có chút khó khăn.

Liễu Nham tìm một chậu nước dội lên người Quân Lư Niên, nếu trên đường chẳng may gặp phải người nào đó quen biết hắn có thể nói hắn rơi xuống nước, tìm cung thị đưa hắn đi thay y phục. Cung thị này vừa hay chính là người mang Chi Vân cùng Mộ Nhi đi thay y phục, hắn thăm nghĩ, hôm nay là ngày gì mà các công tử thiếu gia đều rơi xuống nước vậy?

Liễu Nham trở lại yến hội, kêu Mặc Lăng nói với Hiên Viên Cẩm mình có việc đi trước liền lặng lẽ rời đi. Đường Ninh ở giữa sân hung ác tìm bóng dáng Liễu Nham, cuối cùng vẫn không tìm được. Nàng hừ lạnh một tiếng, để cho người sống lâu mấy hôm, nhưng người này không trừ, đêm khó yên giấc.

Trở lại Quân phủ, Liễu Nham cùng Quân Lư Niên trở lại Quân phủ liền đi thỉnh an Lão chủ quân, được báo lão chủ quân đang tiếp một vị khách nhân, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy. Quân Lư Niên cũng thực kinh ngạc, từ khi hắn tiếp quản mọi việc trong tay phụ thân, lão chủ quân vẫn luôn ăn chay niệm phật, không để ý tới thế sự. Người này rốt cuộc là ai?

Trong phòng Lão chủ quân cùng một nữ tử ngồi đối diện nhau. Nữ tử cùng lão chủ quân tuổi tác xấp xỉ nhau, ước chừng bốn mươi, khuôn mặt ôn nhuận như nước, lại ẩn hiện một chút khí phách, là khí chất mà người ngồi ở chỗ cao lâu năm mới có. Nhưng không kích động giống nữ tử, Lão chủ quân vô cùng bình thản.

"Viên Hiên, Tuyết Nhi ở đâu?" Nhắc tới Tuyết Nhi, âm thanh của nữ tử có chút phát run.

"Tuyết Nhi?" Lão chủ quân hừ lạnh: "Một khắc kia khi ngươi quyết định rời khỏi hắn thì đã không còn tư cách gọi Tuyết Nhi." Nhìn biểu tình nữ tử bỗng nhiên âm trầm, cuối cùng không đành lòng: "Rất nhiều năm trước, hắn đã mất rồi."

Mất ư? Cho dù đã biết trước, nhưng khi nghe chính miệng Viên Hiên khẳng định, bà vẫn không nhận được mà chảy xuống hai hàng lệ nóng. "Nữ nhi của chúng ta ở cạnh ngươi?" Nàng vừa có tin tức nữ nhi, cái gì cũng không quan tâm liền đi tới nơi này. Đúng vậy, người này đúng là mẫu thân ruột của Liễu Nham, Nữ Hoàng Tây Ninh quốc, Phụng Ước Vãn.

"Ngươi muốn mang nó đi, trở về ngôi lên vị trí Nữ Hoàng?" Hắn không khỏi nghĩ đến nhi tử của mình, Niên Nhi không thể bỏ lại toàn bộ Quân phủ để đi Tây Ninh được, càng không thể cùng nhiều nam tử hầu hạ chung một thê chủ. Hắn nghĩ rằng nữ nhân này sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của bọn họ, nhưng nàng vẫn đến, bây giờ bọn họ phải làm sao đây?

"Làm Nữ Hoàng hay không là do đứa nhỏ quyết định, nhưng nó là hài tử duy nhất của ta cùng Tuyết Nhi, ta nhất định phải bồi thường thua thiệt nhiều năm của ta với nó." Theo cách nói của Phụng Ước Vãn, Liễu Nham nàng không thể không mang đi.

Lão chủ quân thở dài một hơi: "Được, tùy theo mong muốn của nhi tử đi. Nhưng ngươi phải đáp ứng ta, nếu nó không chịu đi theo ngươi, ngươi không thể ép buộc nó."

"Được, ta có thể gặp nó được chứ?"

"Ừm, hôm nay bọn họ tiến cung tham dự yến hội, không biết lúc này đã về hay chưa."

Hai người ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy đoàn người Liễu Nham. Ngay khi ánh mắt nữ tử lướt qua Chi Vân liền ngưng đại, ánh mắt nháy mắt âm ứ. Nàng không tự chủ được đi về phía Chi Vân, nắm bắt "Tuyết Nhi, Tuyết Nhi..." Còn chưa kịp tới trước mặt Chi Vân đã bị một cánh tay chặn lại, lúc này bà mới tỉnh lại, Tuyết Nhi của mình sao có thể trẻ như vậy đây? Chi là nam hài này là ai? Vì sao lại giống Tuyết Nhi như vậy? Phụng Ước Vãn nhìn theo cánh tay kia, một nữ tử thanh tú, có chút gầy yếu.

Liễu Nham chặn lại nữ tử trung niên kinh ngạc đi tới phía đệ đệ mình, tuy nàng không quen bà, nhưng có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc. Trong miệng bà hình như lặp lại hai chữ Tuyết Nhi, không lẽ là người quen cũ của phụ thân nàng?

Trong lúc hai người đánh giá nhau, Lão chủ quân đã lên tiếng: "Nó chính là Liễu Nham." Nghe được cái tên Liễu Nham, nữ tử trung niên kia liền có chút kích động, bà muốn bắt lấy cánh tay đang ngăn bà kia, lại bị Liễu Nham không dấu vết tránh đi. Phụng Ước Vãn khôi phục một chút cảm xúc: "Ta có thể

nói chuyện với con được không?"

Nữ tử trung niên trước mặt khiến Quân Lưu Niên vô cùng không thoải mái, hắn kéo ống tay áo Liễu Nham, không muốn nàng rời đi, lại bị Lão chủ quân túm lấy lôi đi. Cùng rời đi còn có Chi Vân và Mộ Nhi. Phụng Ước Văn nhìn bóng dáng Chi Vân, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần.

Hai người ngồi xuống bàn đá trong viện, xung quanh không một bóng người, đều bị lão chủ quân điều đi rồi. "Con tên Liễu Nham? Là ai đặt cho con?" Phụng Ước Văn đánh vỡ trầm mặc.

"Ta không nhớ rõ, nếu bà biết ta, cũng có thể nghe nói ta lúc trước có chút vấn đề." Nói xong Liễu Nham chỉ chỉ đầu mình. "Bà nói chuyện với ta, có phải là nên nói ra thân phận của mình hay không?"

"Ta là..." Phụng Ước Văn do dự trong chốc lát, vẫn quyết định nói thật: "Ta là mẫu thân ruột của con."

Mẫu thân? Liễu Nham vẫn cảm thấy Liễu phu nhân đối đãi với nàng có chút không giống mẹ con, thì ra Liễu phu nhân không phải là mẫu thân ruột của nàng. Nàng gật đầu hiểu rõ, không hề nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của nữ tử ở trước mặt.

Phụng Ước Văn thấy nàng gật đầu liền hưng phấn: "Con bằng lòng nhận người mẫu thân như ta?"

"Ta chỉ thừa nhận chuyện này mà thôi." Lúc này Liễu Nham vô cùng bình tĩnh, cho dù nữ tử trước mặt là mẫu thân ruột của thân thể này, nàng cũng không nhất định phải nhận.

Phụng Ước Văn thấy nữ nhi trấn định như vậy không biết nên thất vọng hay vui mừng, thất vọng chính là nữ nhi nhìn thấy mẫu thân ruột tuyệt không kích động, vui mừng chính là nữ nhi gặp biến không loạn, là nhân tài có thể đảm đương vị trí Nữ Hoàng Tây Ninh. Bà vốn đang bối vì nghe đồn Liễu Nham là người si ngốc mà cảm thấy tiếc nuối, hiện tại không cần lo lắng vấn đề này nữa. Bà cũng ý thức được đối mặt với nữ nhi, thẳng thắn thành khẩn vẫn tốt hơn, nếu không cần bản hai người không thể nói chuyện. "Ta nói cho con biết một chút chuyện của ta và phụ thân con lúc trước vậy."

Bạn đang đọc truyện *Chi Slay Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chân trời quên yêu

Lão chủ quân dẫn dò người mang Chi Vân và Mộ Nhi đi nghỉ ngơi, kêu Quân Lưu Niên tới phòng mình. Vừa đóng cửa lại, Quân Lưu Niên liền khẩn cấp hỏi: "Nữ nhân kia là ai?"

Lão chủ quân trầm mặc một lúc lâu: "Bà ta là mẫu thân ruột của Liễu Nham."

Quân Lưu Niên kinh hãi: "Cái gì? Nữ Hoàng Tây Ninh Quốc tự mình đến đây? Bà ấy muốn dẫn Nham đi sao?"

Biết nữ tử của mình, vậy mà lại biết thân phận của Liễu Nham, Lão chủ quân có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi vì sao hắn biết, dù sao đây cũng không phải là lúc chuyện đề nói này. "Ta đương nhiên là không hy vọng bà ta sẽ mang Liễu Nham đi, nhưng bà ta rất kiên quyết. Huống hồ bà ấy là Nữ Hoàng Tây Ninh, lại không có con nối dòng, Liễu Nham trở về tự nhiên sẽ phải làm Thái Nữ Tây Ninh, sao ta có thể ngăn cản bà ấy đây?"

"Con mặc kệ, phụ thân, con không thể để Nham rời khỏi con." Quân Lưu Niên mất đi bình tĩnh trước nay. Lão chủ quân nhìn con thờ dãi.

Phụng Ước Văn kể chuyện của bà cùng Hạ Ánh Tuyết, sau khi kể xong hốc mắt cùng tràn lệ. Nhưng chuyện tình cảm động này trong cảm nhận của Liễu Nham, không khác gì chuyện một nữ tử vì tiền đồ của mình bỏ mặc nam tử mình yêu thương. Trong lòng nữ nhân, thành tựu gây dựng sự nghiệp so với tình yêu của một nam nhân thì quan trọng hơn nhiều.

"Bà nói những chuyện này với ta có ý nghĩa gì sao? Phụ thân người... đã không còn cơ hội cho bà chuộc lỗi." Liễu Nham không thể không thừa nhận, lời nói của nàng thực tàn nhẫn, nhưng vẫn không nhịn được, có lẽ là mẫu thân ruột của thân thể này không đáng thông cảm đi.

Biểu tình Phụng Ước Văn lập tức trở nên tuyệt vọng: "Ta biết đã muộn, ta vĩnh viễn đều không thể bù lại thiếu sót với phụ thân con. Nhưng con là nữ nhi duy nhất của chúng ta, cùng mẫu thân trở về đi, phụ thân con nhất định hy vọng con có thể nhận tổ quy tông."

"Quay về Tây Ninh? Bà kêu ta buông Quân Lưu Niên quay về Tây Ninh, việc đó so với việc năm đó bà bỏ lại phụ thân ta có gì khác nhau?"

"Ta không phải kêu con vứt bỏ Quân Lưu Niên, con có thể mang theo nó cùng nhau về Tây Ninh, nhưng sẽ không để cho con đắm vào vết xe đổ năm đó của ta."

"Quân Lưu Niên sẽ không rời khỏi Đông Dương Quốc, cho nên ta gọi bà một tiếng nương, cho dù ta thay mặt phụ thân tha thứ bà, nhưng ta sẽ không cùng bà rời đi, nơi này có người mà ta yêu, đây là nhà của ta." Nói xong xoay người rời đi.

Trở lại phòng ngủ, Quân Lưu Niên ngờ ngác ngồi bên giường, đôi mắt ửng đỏ. Liễu Nham vội đi tới, ôm hắn vào lòng: "Sao vậy Tiểu Niên?"

Nghe thanh âm quen thuộc, Quân Lưu Niên nhin không được nước nỏ: "Nham, đừng rời khỏi ta."

Liễu Nham đưa một tay lau nước mắt cho hấn còn tay kia vỗ nhẹ lưng hấn rồi hứa hẹn: "Ta sẽ không rời khỏi chàng, chàng là người ta yêu nhất, là vương bạn lớn nhất của ta."

Quân Lưu Niên ôm chặt lấy nàng, cảm thụ ấm áp trên người nàng đang dần dần hoà tan băng giá mới phủ trong lòng hấn. Nhất thời, màn trướng Hồng Loan ấm áp, xuân sắc khôn cùng...không hề hay biết nguy hiểm đang từ từ đến gần bọn họ. Sau khi Đường Ninh biết được thân phận của Liễu Nham liền báo cho Phụng Hậu, hai người thương lượng phương án trừ bỏ Liễu Nham. Phái một đám sát thủ đi ám sát nàng, may mắn bị ám vệ Tây Ninh ngăn lại mà bình yên vô sự. Không còn cách khác, bọn họ bàn tính đánh chủ ý lên người Quân Lưu Niên.

Có ám vệ Tây Ninh bảo vệ, chưa khiến cho Liễu Nham đủ đề cao cảnh giác, một hôm sau khi Quân Lưu Niên rời khỏi nhà liền mất tích. Ngay sau đó, Liễu Nham nhận được tin tức khiến nàng một mình đi tới ngoại ô Kinh Thành, nếu không chỉ có thể chờ nhặt xác Quân Lưu Niên.

Liễu Nham thực lo lắng những cũng biết lập tức đi tới cũng chỉ có thể khiến Quân Lưu Niên trên đường xuống hoàng tuyền có thêm bạn đồng hành. Bàn bạc phương án là không kịp, nàng chỉ có thể giao một chút nhiệm vụ đơn giản cho Âm Ngũ, sau đó một mình tới điểm hẹn. Ngoại ô Kinh Thành có một rừng cây, muốn tìm vị trí cụ thể của Quân Lưu Niên quá khó khăn, cũng may nàng tắm một loại hương phấn trên quần áo của Quân Lưu Niên, có thể tìm được. Mất chút công phu, tránh sát thủ vây quanh, ở tận sâu trong rừng tìm được Quân Lưu Niên bị trói vào cây.

Quân Lưu Niên thấy nàng đến đây rất kích động: "Sao nàng lại tới đây? Đi mau, người bọn họ muốn giết là nàng, bọn họ sẽ không làm gì ta." Quả nhiên, bốn phía xung quanh nàng đứng đầy hắc y nhân.

Một bóng người từ sau cây đi ra, không ngờ chính là Đường Ninh, nàng không thêm nguy trang, sờ dĩ nàng tùy tiện đi ra bởi vì trong suy nghĩ của nàng thì Liễu Nham đã là người chết. Đường Ninh vỗ vỗ tay: "Liễu tiểu thư thật bản lĩnh, vậy mà có thể đề cho người tìm được Quân Lưu Niên. Nhưng người tìm được thì sao? Hôm nay nhất định có đi không về."

"Người muốn là mạng của ta, không nên làm tổn thương chàng." "Yên tâm, người chết rồi hấn sẽ là Vương Phi của ta, ta đương nhiên sẽ thương hương tiếc ngọc." Nói xong, vẫy tay xuống, hắc y nhân xung quanh liền đồng thời tấn công về phía Liễu Nham.

Đám hắc y nhân này đều là cao thủ, công phu mèo cào của Liễu Nham mà đối phó thì có chút cổ sức, cũng may nàng có mang theo độc dược, chỉ có thể độc chết một đám lại đến một đám.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, một bóng đen từ xa nhanh chóng chạy tới, chính là Âm Ngũ. Liễu Nham hô to một tiếng: "Người đến thật đúng lúc, chỉ có điều sẽ không phải chỉ có một mình người chứ?"

"Phu nhân mạng người sẽ tới sau." Phu nhân trong miệng Âm Ngũ chính là Nữ Hoàng mẫu thân ruột của Liễu Nham.

Đường Ninh không ngờ trong lúc mấu chốt lại có biến cố, nàng thừa dịp Âm Ngũ và Liễu Nham chưa kịp chuẩn bị, nhanh chóng đưa tay chế trụ cổ Quân Lưu Niên, hét lớn: "Dừng lại hết cho ta."

Liễu Nham thấy Quân Lưu Niên bị Đường Ninh khống chế, kinh hãi: "Người đừng làm hại chàng, ta có thể thả người một con đường sống."

"Haha, đường sống?" Lúc này Đường Ninh đã có chút điên cuồng, nàng từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, ném cho Liễu Nham: "Ăn đi." Trong tiếng hô to của Quân Lưu Niên, Liễu Nham nuốt xuống không chút do dự. Nhân cơ hội này Âm Ngũ cướp Quân Lưu Niên từ trong tay Đường Ninh lại, một chưởng đánh chết nàng.

Đường Ninh học máu, biểu tình dữ tợn: "Haha, thứ Đường Ninh ta không chiếm được thì Liễu Nham người cũng đừng có mơ tưởng." Viên thuốc kia vốn định sau khi Liễu Nham chết thì cho Quân Lưu Niên dùng. Tuy nhiên ai uống cũng không sao, để các người ném thù cảm giác muốn yêu mà không thể yêu, điều này đối với người thâm tình với phu quân như Liễu Nham là trừng phạt lớn nhất.

Phụng Ưc Văn mang theo thị vệ đuổi tới, tiêu diệt hắc y nhân. Trong lúc mọi người nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc thì Liễu Nham ngã mềm xuống đất.

Nham...

Trở lại Quân gia, Thái bà bà biết Liễu Nham hôn mê bất tỉnh, ngự y cũng không tìm ra nguyên nhân liền tự mình bắt mạch cho nàng: "Nàng trúng độc."

"Trúng độc? Nàng trúng độc gì?" Nhất định là viên thuốc Đường Ninh cho nàng ăn có vấn đề.

"Loại độc này gọi là Tuyệt tình, không có thuốc giải. Nhưng sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng, sau khi hôn mê ba ngày sẽ tự động tỉnh lại, nhưng nàng sẽ quên người nàng yêu nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ lại." Nói xong Thái bà bà lo lắng nhìn Quân Lưu Niên.

Quân Lưu Niên nghe xong, máu cũng ngừng lại, hấn mạnh mẽ cười: "Chỉ cần nàng không sao là tốt rồi."

Ba ngày sau Liễu Nham quả thực tỉnh lại, nàng nhận được mọi người, nhưng riêng Quân Lưu Niên thì không. Nàng uống hết chén nước Quân Lưu Niên đưa đến, sau đó khách sáo nói: "Làm phiền công tử."

Quân Lưu Niên chạy vội ra khỏi phòng, ở góc tường ngồi xồm khóc rống lên. Vì sao lại như vậy? Hấn vui mừng cho rằng có thể có được hạnh phúc lớn nhất trên đời, hấn có thể dựa vào ai đó, kết quả vẫn chỉ là hai bàn tay trắng, vẫn chỉ còn lại mình hấn.

Sau khi Phụng Ước Văn cùng Lão chủ quân thương lượng, quyết định mang Liễu Nham về Tây Ninh, bởi vì ở trong lòng Liễu Nham đã không còn vương bận, nàng đương nhiên không có ý kiến. Đi theo nàng còn có Âm Ngũ thể sẽ bảo vệ Chi Văn cả đời.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Quân gia, đi ra mười dặm, Liễu Nham kinh ngạc nhìn lại xa xa phía sau, nàng luôn cảm thấy thiếu cái gì đó, nhưng nghĩ kỹ vẫn không biết đó là gì. Trong đình phía xa, Quân Lưu Niên si ngốc nhìn xe ngựa đi xa, từ biệt lần này, chính là cả đời. Nước mắt không tiếng động rơi xuống, rồi ngã xuống trong tiếng hô to của Lan Y.

Khi Quân Lưu Niên mở to mắt đã ở trên giường nhà mình: "Thiếu gia, ăn chút gì đi."

"Ta không muốn ăn"

"Đã hai ngày nay Thiếu gia không ăn gì rồi, thân thể sao có thể chịu được. Hơn nữa người không ăn, đứa nhỏ trong bụng cũng phải ăn."

"Đứa nhỏ?" Quân Lưu Niên đặt tay lên bụng, vẻ mặt không tin.

"Ngự y vừa tới nhìn qua, nói thiếu gia đã có thai hai tháng."

Quân Lưu Niên nhẹ nhàng thở ra, yêu thương vỗ về bụng, thì ra mình không phải cái gì cũng không có.

Năm năm sau.

Liễu Nham..Bây giờ phải gọi là Phụng Anh Nham, khoát tay áo, cung thị hô một tiếng bãi triều, các đại thần lục tục rời khỏi. Một năm sau khi trở về Tây Ninh, mẫu thân của nàng liền thoái vị, một lòng ở tại Phật đường, nói là chuộc tội cho mình, hy vọng kiếp sau có thể gặp lại phụ thân của nàng.

Nội bộ Tây Ninh cũng không tồi, làm Nữ Hoàng cũng không quá mệt. Nhưng năm năm qua Liễu Nham chưa từng ngủ ngon một ngày, nàng vẫn luôn mơ. Trong mơ có một hình bóng càng ngày càng rời xa nàng, lòng nàng càng ngày càng đau, vờn tay cũng không bắt được người kia. Gần đây, giấc mơ kia càng ngày càng rõ ràng, chỉ là bóng dáng kia càng ngày càng mơ hồ. Nàng thậm chí cảm thấy được, nếu tiếp tục như vậy nàng sẽ đau lòng mà chết.

Nàng từng nói qua với Âm Ngũ, nhưng Âm Ngũ muốn nói lại thôi. Cuối cùng chỉ để lại cho nàng một câu: "Người đi Đông Dương Quốc xem một chút đi." Điều này làm cho Liễu Nham càng thêm chắc chắn, nhất định có một người như vậy, là thứ nàng không thể bỏ xuống được. Rốt cuộc, trong một đêm trời đen trắng sáng, Nữ Hoàng Tây Ninh để lại một phong thư rồi bỏ trốn.

Đô Thành Đông Dương Liễu Nham cũng không lạ, nàng nhớ rõ mọi chuyện phát sinh trước khi nàng đi Tây Ninh, nhưng phần trí nhớ kia hình như không hoàn chỉnh. Nàng đi dạo một vòng trên đường, tiếng một đứa bé khóc khiến nàng chú ý, bởi vì đứa bé kia khóc chạm tới đáy lòng nàng, mỗi một tiếng lại khiến lòng nàng run rẩy.

Liễu Nham theo tiếng khóc tìm thấy một nữ tử ôm một đứa bé đang khóc đi lại vội vàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé đã giàn giụa nước mắt, y phục cũng mặc loại tơ lụa tốt nhất, trên đầu buộc hai bím tóc, dưới mái tóc có buộc hai hạt châu. Hạt châu kia không phải vật thường, là thứ chỉ Tây Ninh mới có, hình như là năm trước làm quà đưa cho Nữ Hoàng Đông Dương. Ngược lại, nữ tử kia y phục thô sơ, đứa nhỏ nhất định là bị nàng trộm đi.

Suy nghĩ chút, Liễu Nham lập tức đi lên, đoạt lại đứa nhỏ từ trong tay nữ tử kia, dưới sự đe dọa, nữ tử kia thừa nhận đứa bé này bị nàng "nhặt" được ở bên đường. Liễu Nham lấy khăn tay ra, lau khô nước mắt cho bé, thật sự là tiểu thiên sứ đáng yêu.

"Nói cho đi biết, con tên là gì?" Đứa nhỏ khoảng bốn năm tuổi, chỉ dựa vào hai hạt châu kia cũng biết bé nhất định là hoàng thân quốc thích, hơn nữa cực kì được sủng ái.

"Phụ thân gọi ta Tâm Nhi." Nam hài ngừng khóc, hai tay lại ôm chặt cổ nàng, đối với đứa bé này Liễu Nham có loại cảm giác yêu thích khó hiểu. Nàng tính dẫn bé đến gặp quan phủ, hỏi xem có nhà giàu nào lạc mất đứa nhỏ, nhất định có thể dựa vào lực lượng của quan phủ để tìm kiếm.

Quân Lưu Niên sắp diện rồi, mang theo Duy Nhi cùng Tâm Nhi ra ngoài chơi, nhiều người như vậy lại có thể để lạc Tâm Nhi. Hai bé là sinh mạng của hắn. Năm đó khó sinh, đau một ngày một đêm gần như hấp hối mới sinh được hai đứa bé này, hai bé là kết tinh tình yêu của hắn, tuy rằng hắn không thể cảm nhận được tình yêu cùng ôn nhu của nàng nữa, nhưng mỗi khi nhìn bọn nhỏ, hắn đều có thể an ủi chính mình, từng có người đã yêu thương hắn như vậy.

"Thiếu gia, đừng vội, tiểu thiếu gia sẽ không đi quá xa, chúng ta đi báo quan trước, để bọn họ giúp tìm kiếm." Lan Y an ủi nói. Tiểu thiếu gia tiểu tiểu thư là mạng của Quân phủ, nếu không có bọn họ, thiếu gia nhất định sống như cái xác không hồn. Ông trời phù hộ, để tiểu thiếu gia trở lại đi.

Quân Lưu Niên dẫn Duy Nhi đến quan phủ, kiểu còn chưa kịp ngồi liền đi. Đi trên đường, Duy Nhi bỗng nhiên hô to: "Phụ thân, người xem, là đệ đệ."

Quân Lưu Niên nhìn theo hướng bé nói, quả nhiên là Tâm nhi bị một người ôm vào lòng, mặc dù có chút chật vật nhưng không bị thương. Hắn vội vàng dẫn Duy Nhi chạy vội tới: "Cảm ơn người, ta là phụ thân của Tâm nhi."

Khi Quân Lưu Niên chạy tới, Liễu Nham liền chú ý. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Quân Lưu Niên ngây ngẩn cả người, hắn không phải đang nằm mơ chứ, người trước mặt hắn dĩ nhiên là nàng. Khi Liễu Nham nhìn hắn, trong lòng có chút rõ ràng, tuy rằng nàng không nhận ra hắn, nhưng nàng tin tưởng, nam tử này chính là bóng dáng trong mơ của nàng.

Chỉ là nam tử trong mơ suốt năm năm của nàng đã lập gia đình sinh nhi tử rồi sao? Nhưng lập gia đình thì sao, nàng từ miệng Tâm Nhi biết được, bé từ

nhỏ cũng chưa từng gặp nương: "Hai đứa bé này là con người?"

Quân Lưu Niên phục hồi tinh thần, thì ra nương vẫn không nhớ hắn. "Đúng vậy, đây là con ta: Quân Duy, Quân Tuý Tâm." Hắn vĩnh viễn nhớ rõ nương từng hứa hẹn với hắn "Duy tâm quân túy (chỉ say mê quân)".

Liễu Nham hạ quyết tâm, bất kể thế nào, nam tử này chính là người nương một lòng muốn tìm. Nương cười đến lưu manh: "Nếu ta giúp công tử tìm được đứa nhỏ, công tử có phải hay không nên mời ta về nhà ngồi uống ly trà?" Nương ôm Tâm Nhi không buông tay, ý bảo Quân Lưu Niên dẫn đường.

Liễu Nham lại bắt đầu con đường truy phu khi ở rể....

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Ngoại truyện : bi thương của Phụng Thiên Duy

Khi Quân Duy năm tuổi, bắt đầu bị sắc phong làm Hoàng Thái Nữ của Tây Ninh, cái danh Phụng Thiên Duy, từ nay về sau bắt đầu chuỗi ngày ầu thơ đầy bi thương.

Nói về Liễu Nham, khi nương rút cuộc đã tìm được "người tình trong mộng", cũng được người xung quanh giải thích, mặc dù vẫn không khôi phục trí nhớ, nhưng nương lại vô cùng xác định Quân Lưu Niên là người nương yêu nhất, mà một đôi nam nữ kia cũng là nhi tử của nương.

Lúc này nương mang theo Quân Duy trở về nhận tổ quy tông, ở trước mắt đại thần Tây Ninh lấy máu nhận thân, định xuống thân phận Hoàng Thái Nữ. Cũng lần nữa nhắc lại, phụ thân đứa bé là người duy nhất nương yêu trong cuộc đời này, chặt đứt tâm tư bức nương lập Hậu của triều thần. Chúng thần thấy Nữ Hoàng có Hậu, cũng theo ý nương, không hề so đo. Chỉ là người có nhi tử vừa đủ độ tuổi đều tiếc hận trong lòng.

Có người thừa kế, Liễu Nham xem như hoàn toàn buông xuống gánh nặng, bắt đầu ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng với triều đình. Một năm thì ở Đông Dương hơn nửa năm, ở bên cạnh phụ quân nương yêu thương, đem toàn bộ thiết thời trong năm năm bù đắp lại cho Quân Lưu Niên. Có một vị mẫu thân vô trách nhiệm như vậy, Tây Ninh Quốc đành phải do bờ vai nhỏ bé của Phụng Thiên Duy chống đỡ.

Nửa đêm, ánh trăng đã lên đầu ngọn cây, nữ tử trong đại điện xoa xoa đôi mắt đã có chút đượ lại, buông bút xuống. Cung thị bên cạnh thấy thế vội vàng bóp vai cho nương: "Thái Nữ, đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi rồi."

"Người đi nghỉ trước đi, còn vài quyển tấu nhỏ, ta duyệt xong sẽ vào nội điện nghỉ ngơi." Nữ tử chính là Phụng Thiên Duy, Thái Nữ Tây Ninh Quốc, lúc này trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra chút mệt mỏi.

Phụng Thiên Duy dung hợp ưu điểm của cả phụ thân và mẫu thân, từ nhỏ đã bộc lộ rõ ràng, nếu không Liễu Nham cũng không an tâm mang quốc gia giao lại cho nương. Từ khi năm tuổi trở thành Thái Nữ, được Nhân Vương cùng Như Tâm, Như Ý trợ giúp, hiện giờ nương đã mười lăm tuổi, hoàn toàn có thể tự mình chủ trì mọi việc. Chỉ chờ nương cập kê, Liễu Nham sẽ đem Hoàng vị truyền cho nương.

Nội bộ Tây Ninh rất trong sạch, thống trị cũng không quá mệt mỏi, chỉ là Nam Cận Quốc gần đây đột nhiên khơi mào chiến tranh, đánh cho Tây Ninh trở tay không kịp, tấu chương nầy ngày nay phần lớn là quân báo. Tiến tuyến có di Như Ý tọa trận, thắng lợi chỉ là chuyện sớm muộn, vấn đề là sự mạnh mẽ của Nam Cận Quốc khiến nương rất bất ngờ.

Đây là việc khó giải quyết nhất từ khi nương chấp chính đến nay, nương từng viết thư cho mẫu thân, hy vọng mẫu thân có thể trở về, nhưng mẫu thân lại dùng vài câu nói trả lời nương, chỉ nói tin tưởng năng lực của nương, ở trong lòng mẫu thân, trừ phụ thân nương thì không có chuyện gì là quan trọng nhất, nương không khỏi có chút nhức đầu, mẫu thân nương một chút ý thức trách nhiệm của Nữ Hoàng cũng không có.

Lúc trước Phụng Thiên Duy rời khỏi nhà Quân Lưu Niên cũng không đồng ý, nhưng bị Liễu Nham lừa gạt, cũng đành nhượng bộ đồng ý. Nữ nhân tốt chí tại bốn phụng. Phụng Thiên Duy nghĩ tới mười mười mười tuổi cũng bị mẫu thân ném đi chương quản việc buôn bán của Quân gia, trong lòng liền cân bằng lại. Ở trong lòng mẫu thân, nam nhi là để sủng ái, nữ nhi là phải chịu khổ. Nam nhi Quân gia quý giá, bị người trọng nam khinh nữ như vậy cũng thật khó tìm.

Nửa tháng sau, Lâm Như Ý chiến thắng trở về, các tướng lĩnh tham chiến đều được ban thưởng. Trong đó có một tướng quân hấp dẫn ánh mắt của Phụng Thiên Duy, người này không tục tũn giống các nữ nhân khác, khuôn mặt trắng nõn, tướng mạo cũng không sai. Khó nhất là trên người không có khí tức sát phạt, quả nhiên là ôn nhuận như ngọc.

Phụng Thiên Duy hỏi di Như Ý, không nghĩ tới đây lại là vị tướng quân gần đây đã mang ba trăm tướng sĩ xâm nhập quân doanh địch nhân, cướp đoạt lương thảo, chém giết hơn hai ngàn tướng sĩ quân địch, Đồng Dao tướng quân, người này so với hình tượng lưng hùm vai gấu trong tường tượng của nương thì hoàn toàn kém xa, trong lòng càng thương thức, phong thưởng rất hậu hĩnh.

Tục ngữ nói cây to đón gió, sau một tháng phong thưởng, tấu chương Đồng Dao khi quân phạm thượng bay đầy trời. Thì ra Đồng Dao này vốn là nam nhi. Tuy là lúc Liễu Nham tại vị từng chủ trương nam nữ bình quyền, hy vọng có nam tử có thể làm quan, nhưng lại bị đại thần phản đối, không thể thực thi. Tội khi quân này, xử lý như thế nào, tất cả chỉ là một câu nói của Nữ Hoàng.

Từ khi nhìn thấy Đồng Dao trên yến hội, trong tâm Phụng Thiên Dao luôn có một hình bóng không cách nào xóa đi được. Phụng Thiên Duy cực kỳ hoang mang, vì sao nàng luôn không ngừng nhớ tới người này. Đến khi biết Đồng Dao là nam nhi, Phụng Thiên Duy vui sướng không thôi, thì ra cái này gọi là nhất kiến chung tình.

Nhưng chung tình là một chuyện, xử lý tội khi quân này như thế nào lại là một chuyện khác. Nàng viết thư cho Liễu Nham, hy vọng mẫu thân có thể trở về giúp nàng giải quyết chuyện này.

Liễu Nham nhận được tin tức từ Đại nữ nhi, nói mình có người trong lòng lập tức thu thập hành lý cùng Quân Lư Niên trở về Tây Ninh, ngày trở về liền lập tức triệu kiến người trong lòng nữ nhi. Lúc này Đồng Dao đã đổi về nam trang, một thân quần áo màu lam, tóc buông lỏng vẫn thành một búi tóc, chỉ dùng một bạch ngọc trâm để cố định lại. Tuy rằng không phải dung mạo đẹp nhất, tuyệt nhất nhưng lại có khí độ phi phàm. Liễu Nham cùng Quân Lư Niên vừa thấy liền vừa lòng, lập tức thương lượng đối sách để nữ nhi có thể cưới được hiền phu như nguyện.

Trong triều đình, chúng thần nhìn thấy Nữ Hoàng đã lâu chưa gặp vô cùng ngạc nhiên, Nữ Hoàng liền giải thích chuyện Đồng Dao. Liễu Nham nói nàng sớm muốn Đồng Dao làm Phụng Hậu, đưa đi quân doanh là để tôi luyện hẳn thành người có thể gánh vác mọi chuyện, có can đảm trở thành Phụng Hậu một quốc gia. Từ đó về sau, Tây Ninh có tập tục, Phụng Hậu phải tới quân doanh tôi luyện. Tây Ninh lại sáng lập ra Nam nhi quân đầu tiên trong lịch sử, nhiều lần đảm nhiệm trọng trách Phụng Hậu giao cho.

Ngày Phụng Thiên Duy cập kê, cũng là ngày đại hôn, ngày cưới Phụng Hậu. Nhưng muốn chinh phục Phụng Hậu mạnh mẽ như vậy, chỉ sở Phụng Thiên Duy còn phải tiêu phí không ít công phu, đây là chuyện riêng của mỗi người...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Đại kết cục (kết thúc vội)

Tác giả có lời muốn nói: Câu chuyện muốn kết thúc vội ở chỗ này, đơn giản là không biết làm sao, bởi vì nửa năm sau bong bóng có chuyện rất quan trọng muốn làm, không có thời gian viết văn, vì muốn cho cái hồ kia được bảo đảm, vì không muốn cho độc giả thất vọng, chờ hơn nửa năm, nên dừng bút, cũng coi như là có thủy có chung.

Đây là văn bản thứ nhất bong bóng, ý nghĩa bất đồng, tháng 1 năm 2012 bong bóng sẽ tiếp tục viết tiếp, nếu như độc giả thích thì tiếp tục chờ nha, nếu như không có kiên nhẫn, coi như chương này là kết cục cũng được. Thật ra thì phía sau còn có thật nhiều nội dung đặc sắc, chưa kịp cho bạn đọc xem, bong bóng rất thương tâm. . .

Đây là khái quát hầy chương tiết, nhưng ta trình trọng thanh minh, cái kết thúc này cùng cái kết thúc sang năm nhất định bất đồng, không nên bỏ qua phần khích tiếp theo sang năm ta mới viết nha!

"Ta phải tham gia bách hoa yến, nhưng dùng thân phận Lâm Ngọc Nghiên tham gia. Ta không thể ở cạnh bảo vệ chàng, cho nên ta hy vọng chàng đừng đi." Hiền Viên Cẩm đề nghị tham gia bách hoa yến, đơn giản là muốn cho nàng kết bạn với vương công quý tộc trong Đô Thành, về sau cũng dễ dàng làm việc, cho nên thân phận thiếu phu nhân ở rể Quân phủ sẽ không phù hợp.

"Không, ta muốn đi, ta không cần nàng bảo vệ. Ta hy vọng bất kỳ lúc nào, ta đều có thể cùng nàng sánh vai." Quân Lư Niên vô cùng kiên định nói.

"Vậy được rồi, chàng nhất định phải tự chăm sóc mình cho tốt, mang theo Quân Vũ đi, một giây cũng không được rời khỏi nàng ấy." Liễu Nham cảm giác bách hoa yến lần này sẽ không yên bình như trước, nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Chỉ Vân cũng không biết từ đâu biết được chuyện Bách hoa yến, quán quít lấy Liễu Nham đòi đi theo. Liễu Nham vừa nhìn thấy ánh mắt cầu xin của hắn liền không thể nhẫn tâm cự tuyệt, Chỉ Vân và Mộ Nhi cũng ít khi ra khỏi cửa, nhân cơ hội này đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, vấn đề an toàn liền giao cho Âm Ngũ vậy.

Thật ra thì nàng còn có một chút lo lắng, sợ đệ đệ ngây thơ của mình ở bách hoa yến coi trọng người nào đó. Liễu Nham tuyệt không muốn Chỉ Vân cũng nữ tử thế gia ở chung một chỗ, nàng muốn đệ đệ này của mình tìm một người bình thường sống cuộc sống của hai người, còn hơn cùng một đám nam nhân tranh sủng, tiền tài phú quý đều chỉ là vật ngoài thân.

Liễu Nham không ngừng dặn dò Chỉ Vân và Mộ Nhi không nên tùy tiện và người khác kết giao, yên lặng nhìn tiết mục ngắm hoa là tốt rồi. Vì chẳng phải bắt mắt, Liễu Nham đặc biệt để cho Chỉ Vân và Mộ Nhi mặc vào thuần màu sắc y phục, trên người phớt sức cũng hết sức đơn giản. Dù vậy, Chỉ Vân đó cùng phụ thân có tám phần giống xinh đẹp hay là khó mà che giấu.

Trước khi lên đường, nàng phân phó Âm Ngũ và Quân Vũ, nhất định phải bảo vệ bọn Quân Lư Niên thật cẩn thận, bảo đảm an toàn của bọn họ. Ai, chuyện cần lo lắng cũng thật là nhiều.

Bách hoa yến, Liễu Nham nhờ được Hiền Viên Cẩm tiến cử không ngừng nghỉ và các vị vương hoàng thân quốc thích làm quen, mà đầu sỏ tai họa là Trang Thân Vương rốt cuộc cũng bắt được Lâm Ngọc Nghiên hiện nguyên hình. Vì vậy trong một đêm tối, nàng bị ám sát, nguy cơ sớm tới.

Sứ đoàn Tây Ninh Quốc đúng kỳ hạn đi tới Đông Dương, gặp được Thái Nữ, nói lên điều kiện là mang Thái Nữ trở về nước chữa thương. Quân Lưu Niên nhịn đau, tự ý làm chủ làm cho bọn họ mang Liễu Nham đi, đau buồn vạn phần. Ngoài ý muốn lại biết mình mang thai. Đứa bé này thành nơi hấn gửi gắm tình cảm.

Hiên Viên Cẩm được như nguyện làm Hoàng Đế, Chi Vân và Bạch Mạt Nhiên đây dựa không rõ, nhưng cuối cùng Chi Vân lựa chọn Ám Ngũ người yêu hấn tha thiết. Mấy tháng trôi qua, Liễu Nham khỏi bệnh trở lại Đông Dương, cùng Quân Lưu Niên nắm tay nhau cả đời. Cái gọi là nắm tay nhau cả đời, chính là bên nhau đến già.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Say Mê Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.